> 187

Dan Rădoiu
HIPERSPATIUL MINTII » »

© 2022, Dan Rădoiu
© 2022, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României RĂDOIU, DAN
Hiperspațiul minții / Dan Rădoiu. - București:
Pavcon, 2022
ISBN 978-606-9625-29-3

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de Copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-29-3

DAN RADOIU

iperspații minții

Editura PAVCON
București, România, 2022

Experimentul descris în această carte, prin care Uri Geller se presupune că a reușit să influențeze materia cu puterea minții, s-a desfășurat în anul 1972 sub patronajul CIA și al Universității Stanford, și a cuprins experimente cu zaruri, găsirea de obiecte ascunse și influențarea la distanță a unui cântar de laborator.

Geller a fost adus în încăpere și cercetat cu un magne- tometru. Mâinile, gura și urechile i-au fost fotografiate și cercetate pentru a nu exista dispozitive magnetice ori electronice. De îndată ce a luat loc dinaintea unei mese din sticlă, cu camere video înregistrându-i mâinile din două unghiuri diferite, experimentele au început.

Phenomena: The Secret History ofthe U.S. Government's Investigations into Extrasensory Perception and Psychokinesis **- Annie Jacobsen**

Link Amazon: https://tinyurl.com/2p9c4u8t

Experimentele au fost înregistrate simultan pe film, bandă video și audio. Puteți găsi mai multe copii ale filmului pe YouTube căutând: *Stanford Uri Geller.*

Capitolul 1

In biroul mareșalului Agapov, conducătorul proiectelor militare negre ale Federației Ruse, liniștea umplea încăperea. Patru bărbați, printre care mareșalul însuși, stăteau nemișcați pe podea, cu spatele sprijinit de peretele ferestrei. Cu toții purtau bocanci, uniforme și cagule fabricate dintr-un material special care nu permitea căldurii trupului să răzbească la suprafață. O eventuală cameră video cu infraroșii i-ar fi ignorat, incapabilă să le detecteze prezența. Era trecut de trei dimineața, iar afară ploua mărunt și era frig, marcând un noiembrie posomorât.

Ghenadi Yefimov, maior în cadrul serviciului secret, se uită la ferestrele ce dădeau către stradă și înjură cu sârg. Obloanele impermeabile undelor electromagnetice, care protejau biroul mareșalului în timpul zilei, erau ridicate complet. Faptul în sine nu era împotriva protocolului de securitate, dar le făcea pânda cu atât mai dificilă.

Dintr-odată, imprimanta multifuncțională mare cât un frigider se trezi la viață și începu să zumzăie.

— Maxim, fii pe fază! mârâi Yefimov.

Maxim, specialistul în computere al echipei, scoase dintr-o servietă un laptop și tastă câteva comenzi. Pe monitor apărură toate rețelele WiFi existente în zonă.

— Vreo modificare? întrebă în șoaptă Yefimov.

Maxim le verifică pe cele care aveau cea mai mare intensitate a semnalului.

— N-a apărut nici una nouă, spuse el cu jumătate de gură, trăgând cu ochiul la imprimantă. Să mai așteptăm puțin...

— Am așteptat destul! se stropși mareșalul. Yefimov, trimite-ți oamenii să pieptene parcul și străzile din împrejurimi. Să aresteze pe oricine este găsit că staționează în zonă!

Maiorul încuviință de complezență, apoi i se adresă încă o dată lui Maxim:

— Ești sigur? Blestemăția aia de dispozitiv pirat trebuie să-și trimită cumva acasă prada!

Specialistul în computere reluă încă o dată lista. Situate la limita ariei de acoperire, câteva rețele apăreau și dispăreau.

— Nimic, murmură el. Se simțea confuz. Dacă într-ade- văr imprimanta avea montat în ea un modul WiFi prin care transmitea date cuiva aflat în afara clădirii, atunci semnalul ar fi trebuit să fie de cinci linii din cinci, însă pe ecranul lui, doar rețeaua internă se prezenta astfel.

Yefimov mai întârzie o clipă cu privirea în monitorul lui Maxim, apoi se întoarse către celălalt membru al echipei:

— Constantin, ridică drona în aer. Comută pe infraroșii. Marchează-i pe toți cei aflați în zonă.

Mareșalul își dădu ochii peste cap și pufni cu un aer exasperat. Yefimov își reprimă cu greu dorința de a-i planta un pumn în mutra aia a lui de buldog obișnuit ca oamenii să i se supună fără crâcnire.

Constantin nu aștepta să i se spună a doua oară. Săltă antena telecomenzii și acționă butonul de pornire. Pe acoperișul clădirii, o dronă silențioasă, vopsită într-un gri incert, se ridică în aer și porni să cerceteze împrejurimile. Pe laptop apăru o imagine în tonuri de alb și verde.

Mintea lui Yefimov funcționa ca un motor supraturat. într-un fel sau altul, imprimanta modificată comunica cu exteriorul. Nu încăpea vreo îndoială, experții lor concluzionaseră deja acest lucru. Mai rămânea de văzut cum anume o făcea.

Pe monitor își făcu apariția numele unei rețele doar pentru a dispărea în următorul moment: *HM3-2002. Cineva s-a grăbit când a introdus anul,* își spuse el, înregistrând automat cifrele inversate din coada denumirii.

Maxim îndreptă ecranul laptopului cu un gest brutal. Indiciul pe care îl căuta nu se afla acolo. Dar, dacă nu pe calea undelor, cum altfel își deșerta imprimanta secretele pe care mareșalul, în adânca lui prostie, le încredințase hârtiei pentru a le putea citi „în voie"?!

în mintea maiorului un gând se desprinse de celelalte, și începu să alerge pe propria lui roată, adăugând litere, completând numele greșit. Brusc, înțelese!

— Acolo! exclamă el. Maxim tresări, aproape scăpând laptopul. Dă înapoi! spuse surescitat Yefimov. Maxim se întoarse la coada listei. Numele rețelei de mai devreme tocmai își făcea încă o dată apariția.

Maiorul împunse cu degetul cele trei litere

— HM3! strigă el. Nu pricepi?! HeMe3M4a!

Constantin opri drona în aer și schimbă câteva setări pe laptop. Pe ecran apăru numele rețelei suspecte.

— Așteptați puțin, mi-a venit o idee, spuse el printre dinți, aducând drona la nivelul solului. Apăsă câteva butoane, cerând informații suplimentare. Semnalul pare mai intens în apropierea clădirii, mai precis, la baza ei, rosti el, lăsându-se pe spate. Dacă mă întrebați pe mine, cred că vine din subsol.

Yefimov se uită întrebător la mareșal. Bătrânul ridică din umeri, palid în obraz:

— In beci nu-i nimic, spuse el cu voce nesigură. Doar cablul de fibră optică și câteva spații de depozitare, majoritatea goale.

Maxim închise ochii, rememorând circuitul electronic spion. Singurul mod în care acesta ar fi putut comunica cu un router aflat în subsol, ar fi fost prin intermediul rețelei interne, fapt care s-ar fi văzut imediat în lista conexiunilor efectuate. Oftă obosit. Probabil că numele respectivului WiFi era doar o coincidență. Așa cum unii americani își denumesc rețeaua de acasă FBI SURVEILLANCE > Î VAN, așa și HeMe3H4a i se păruse un nume amuzant posesorului.

Pe când dădea să-i împărtășească maiorului opinia lui, în minte îi răsunară vorbele mareșalului: *In beci nu-i nimic. Doar cablul de fibră optică.* Se uită la monitor, la imprimantă, și-i veni să-și dea un pumn în cap. Pe lângă cablul de fibră optică mai exista ceva acolo!

— Ghenadi Ivanovici, spuse el cu glas reținut, cred că știu ce se întâmplă: prin intermediul rețelei de electrici-

tate, circuitul spion din imprimantă trimite datele în subsol, de unde sunt luate și retransmise prin intermediul WiFi-ului găsit de dumneavoastră. Cum însă din cauza grosimii zidurilor, semnalul nu bate foarte departe, pe undeva prin apropiere trebuie să se afle un repetitor, un dispozitiv care amplifică semnalul recepționat, și-l dă mai departe. Este cea mai simplă explicație.

— Cât de departe? se răsti mareșalul.

— Depinde de puterea repetitorului. Zeci, sute de metri. Nenorocitul pe care îl căutăm s-ar putea afla în oricare dintre blocurile care ne înconjoară.

Mareșalul izbi cu pumnul în podea și înjură cazon.

— Nu, nu în oricare. Trebuie să fie unul cu vedere încoace, să se poată asigura că nu e nimeni în birou atunci când se efectuează schimbul de date, murmură Yefimov cu un zâmbet abia schițat pe buze.

Acum, că înțelegea cum procedase, putea simți gândurile persoanei fără chip de parcă s-ar fi aflat în mintea ei.

îi puse mâna pe cot lui Constantin:

— Rămâi pe infraroșu și fă un tur discret, de la distanță, spuse el. Mă interesează apartamentele din blocurile de vis-a-vis care nu au perdele la geamuri.

Constantin manevră delicat manetele telecomenzii, angajând drona într-un semicerc larg. Câteva minute se scurseră într-o tăcere încordată.

— Uite-1, șopti Yefimov, arătând către silueta în tonuri de roșu și galben care stătea la un birou, dinaintea lui aflându-se un dreptunghi luminând aprins, semn că funcționa cald. *

— Trimite mascații să intre peste el în casă, ce mai aștepți? îl presă mareșalul.

Maiorul clătină încet din cap. Intuiția îi spunea că juca împotriva unui dușman redutabil.

— E complicat. Oricât de repede s-ar mișca băieții noștri, spuse el, continuând să privească ecranul, nu vom putea preveni o eventuală distrugere a materialelor care ne-ar putea pune pe urmele complicilor lui. Sunt suficiente doar câteva secunde pentru a scufunda acel laptop într-o baie de acid ori pentru a-1 distruge în orice alt mod. Trebuie să nu-i lăsăm posibilitatea asta.

Luă un aparat de emisie-recepție de armată și se consultă preț de câteva minute cu echipa de intervenție staționată la o stradă distanță. Când întrerupse legătura, între sprâncene avea o cută adâncă. Era ceva care îl deranja în imaginea bărbatului așezat la birou. în zona capului, conturul trasat de căldura corpului se estompa ca și cum respectivul ar fi purtat o căciulă cu apărători pentru urechi ori o cască de motociclist. *In casă? Puțin probabil...* își privi ceasul, apoi pomi aparatul și spuse cu o siguranță care nu era a lui:

— Toată lumea pe poziții. Acționați conform planului!

☆ ☆

Când cilindrul de oțel pătrunse șuierând prin sticla ferestrei, bărbatul înțelese că a fost descoperit. Clipa pe care o știa că va veni, de care se temuse, dar pe care o și așteptase, sosise. Prinse laptopul cu o mână și își îngropă capul

în scobitura cotului. Grenada paralizantă explodă, făcând să cadă tablourile ieftine ce atârnau pe pereți. Un fum al- bicios și înecăcios umplu camera, reducând vizibilitatea la zero. Agil ca un animal de pradă care se păzește de lovitura vânătorului, bărbatul luă laptopul și îl introduse într-o cutie din metal cu pereții groși de câțiva centimetri. Mișcările îi erau precise, fără gesturi de prisos. Avea doar câteva clipe la dispoziție, dar îi erau suficiente. Masca specială, dotată cu antifoane și filtru de gaze ce îi acoperea capul îl protejase de efectele grenadei, lăsându-i gândirea si reflexele neafectate. »

Ușa apartamentului sări din balamale, proiectată de suflul a patru încărcături explozive. Bărbatul închise capacul cutiei și acționă un zăvor. Dinăuntru se auzi un zgomot înfundat, iar prin fantele special prevăzute în pereții din oțel, ieși un fum negru mirosind a plastic ars.

Bărbatul pipăi cu vârfurile degetelor pastila de otravă pe care o avea în buzunar, apoi renunță. Voia să le vadă îndeaproape groaza, să le guste frica. Nu avea să le spună nimic, indiferent ce îi vor face. Aveau să-l tortureze, desigur, dar faptul în sine îl lăsa rece. Va întâmpina durerea, apoi moartea, așa cum o sălbăticiune obosită să mai fugă se întoarce către gonacii săi pentru o ultimă luptă fără izbândă. își încrucișă mâinile la ceafă și așteptă. Așa îl găsiră bărbații în uniforme negre și fețe acoperite de măști, atunci când intrară peste el.

A A A

Oleg Feodorov străbătea coridoarele înguste ale închisorii Liubianka cu obișnuința celui care mai trecuse de nenumărate ori pe acolo. Atmosfera sumbră, grilajele din fier cu vopseaua sărită, îi aminteau de anii de teroare ai regimului sovietic. Dosarul pe care îl ducea cu sine era aproape gol. în ciuda procedurilor la care fusese supus, piratul imprimantei mareșalului Agapov se ținuse tare. Bătut, drogat, apoi bătut din nou, acesta refuzase să le spună cine este ori să divulge cel mai mic amănunt legat de complicii lui. Pentru a-i afla numele, anchetatorii se văzuseră nevoiți să recurgă la recunoașterea facială. Ajunși la capătul răbdărilor, șefii serviciului secret rusesc apelaseră la asul lor din mânecă.

Oleg mulțumi bărbatului în haine civile care îl condusese până acolo și intră într-o cameră de interogatoriu cu aspect de bunker. Ținuta îi era dreaptă, iar mersul elastic le râdea în nas celor nouăzeci de ani pe care îi împlinise de ceva vreme. Sacoul Armâni îi venea ca turnat pe trupul său uscat, dând formă umerilor osoși ce fuseseră odată largi.

Bărbatul încătușat de masa din metal îl privi surprins. Oleg puse pe masă dosarul și se așeză. Deținutul se aplecă înainte și-i șopti conspirativ:

— Bunicule, cred că ai greșit camera - poate și clădirea, dar asta n-aș avea cum s-o știu - m-au adus aici cu cagula pe cap. întreabă la recepție. De obicei, oficiul de pensii e la ultimul etaj ori chiar la mansardă. E cald de leșini, iar liftul nu merge. Așa înțelege patria noastră să-i răsplătească pe cei care s-au spetit muncind pe brânci pentru ea.

Oleg îl privi fără să zică nimic. Pomeții bărbatului erau tumefiați, iar din gură îi lipseau mai mulți dinți. Cel care îl prelucrase își cunoscuse perfect meseria. Loviturile fuseseră aplicate cu o precizie milimetrică, minimizând riscul unei vătămări permanente, maximizând în schimb efectele vizuale imediate ale traumei. Rezultatul era pe măsura științei utilizate. Ori de câte ori deținutul se privea în oglinda ce acoperea de la un cap la celălalt peretele din fata lui, vedea un om zdrobit, învins. Iar bătaia siste- matică nu fusese singura modalitate de a-1 obliga să vor- bească. Din loc în loc, brațele lui purtau semnele injecțiilor cu droguri care îi fuseseră administrate.

Prizonierul ridică din umeri. înfruntarea privirilor părea că îl plictisește. Oleg aproape că îl văzu strigând să fie adus înapoi cel care îl bătuse până atunci. Trase grobian de reverele sacoului, cu gestul militarului obișnuit să poarte uniformă. începea să își intre în rol. *Prefă-te slab atunci când ești puternic și puternic atunci când ești slab. Ori prost. Este același lucru,* completă el în gând cuvintele rostite de ge- neralul Sun-Tzu cu mai bine de două mii de ani în urmă.

— Volkov Anton, se răsti el cu voce de tablă, știi de ce te afli aici?

Pe fata umflată de lovituri a bărbatului încătușat se așternu un rânjet lat:

— Pentru expunerea organelor genitale în public, presupun.

Lui Oleg îi trebui o secundă să înțeleagă ce auzise. încercă să nu lase surprinderea să-i ajungă pe chip, dar fu prea târziu. Sprâncenele stufoase îi stăteau cățărate pe

frunte ca două pisici cu blana zburlită sâsâind furioase una la cealaltă.

— Asa..., mormăi el, făcându-si de lucru cu dosarul aflat pe masă.

— Așa, ce? nu se lăsă Volkov atras în capcană.

Oleg înjură în gând. Pierduse punctul de deschidere.

— Ce vă face să spuneți acest lucru? rosti el, utilizând pluralul de politețe. Pe chipul lui Volkov trecu o expresie de dezgust: *Arată-le că nu ți-e frică de ei și or să-și umple pantalonii. Brute imbecile!*

Oleg își privi în ochi adversarul. *Cine suferă acum de suficiență, tinere?* își spuse el, mascându-și zâmbetul de satisfacție. Volkov se întoarse pe jumătate și scuipă o bobiță de salivă. Gestul îi smulse un geamăt de suferință, dar îl duse încăpățânat până la capăt. Se șterse cu umărul la gură și începu să depene cu glas monoton, de om care își face disciplinat autocritica:

— Cu o zi înainte să mă săltați, s-a întâmplat să trec prin Piața Roșie. O doamnă în etate, un soi de fosilă umblătoare - dacă v-aș arăta o poză, pun pariu că ați recunoaște-o; îmi păreți de-un leat - mi-a atras atenția că aveam deschis șlițul de la pantaloni. Când am băgat mâna la locul cu pricina pentru a repara greșeala, am constatat că nu-mi luasem chiloții pe mine - așa a fost să fie! Dacă pocinogul s-ar fi întâmplat într-un oricare alt loc - în Piața Albastră, de exemplu - probabil că aș fi scăpat doar cu o amendă, dar așa, uite-mă aici, pus la popreală.

Oleg se hotărî să mai joace încă o vreme rolul plutonierului cvasi-analfabet:

— Detinut, îți înrăutățești în mod inutil situația! Există legi care pedepsesc aspru fapta dumitale, să știi! spuse el, trăgând afară la întâmplare o pagină din dosar.

Volkov se strâmbă pe cât îi permitea figura umflată:

— Tataie, nu știu cine te-a adus aici, și de ce. Mă gândesc că oi fi fost vreo sculă la viața matale, vajnicul tovarăș Vo- lodin în fața căruia suspecții tremurau și-și deșertau mintenaș sacul, dar mă tem că azi nu-i ziua ta norocoasă. Dacă n-am vorbit cu restul maimuțelor, ce te face să crezi că o să încep tocmai acum?

în spatele oglinzii unidirecționale, un bărbat scund de statură urmărea scena aflată în desfășurare. Stătea în picioare, iar mâinile și le ținea încrucișate lejer la spate. Costumul albastru ultramarin purtând semnătura creatorului rus Tigorico se reflecta în unda sticlei, asprindu-i trăsăturile și împrumutând ochilor lui o sclipire de gheață.

— Habar n-are cât de bine a nimerit-o nefericitul, spuse el. Nimeni, niciodată, nu i-a rezistat lui Oleg Mihailovici. Indiferent cine au fost cei care au încăput pe mâna lui, fasciști, criminali de război, dușmani ai poporului, toți au sfârșit prin a face mărturisiri complete. Privește cu atenție, Sașa. Cine știe când o să-ți prindă bine ce-ai să vezi aici.

Mareșalul simți că i se transformă intestinele în apă. în ciuda staturii lui mărunte, bărbatul în costum umplea încăperea asemenea unui gigant. *Mărturisiri complete?!* Fusese cumva o notă de amenințare în vocea lui? Dacă hotărâse să se descotorosească de el, era ca si mort. Rosti umil, cu capul plecat:

— Da, domnule... - celălalt ridică un deget, reducân- du-1 la tăcere.

Oleg puse hârtia înapoi.

— Pe cine ați pierdut în atacul teatrului Dubrovka în 2002? rosti el cu o voce surprinzător de blândă.

Volkov privi dosarul de parcă în el s-ar fi ascuns un șarpe veninos. Siguranța de sine îi dispăruse ca scufundată în- tr-un bazin cu solvent chimic. Ce nu făcuseră zile întregi de umilință și tortură, reușise o simplă întrebare nevinovată.

— Nnu înțeleg ce-ce vreți să spuneți, se bâlbâi el.

Oleg surâse. Aroganța prizonierului tocmai fusese înlocuită de respectul generat de frică. Plutonierul incult părăsi scena, făcând loc mentorului sever, dar binevoitor.

— Trebuie să recunosc, Anton Vladimirovici, că nu mi s-a mai întâmplat până acum să întâlnesc pe cineva ca dumneavoastră. Majoritatea subiecților cedează după a doua doză de pentothal de sodiu. Dumneavoastră v-ați încăpățânat să rezistați și după a cincea. Practic, i-ați obligat pe anchetatori să se oprească, din teama de-a nu vă ucide. Nu vă cunosc motivele, dar mă văd obligat să mă înclin în fata dârzeniei de care ati dat dovadă.

Oleg făcu o pauză, apoi adăugă cu voce înceată, lăsând să se creadă că gândește cu voce tare:

— O asemenea forță interioară poate proveni doar dintr-o dragoste fierbinte ori din ura cea mai adâncă. Își trecu degetele pe deasupra dosarului inutil, mângâind cartonul grosolan. Nu-i așa, Anton Vladimirovici?

Pe chipul prizonierului se succedă un torent de emoții.

— Nu am nimic să-ți spun, se burzului el. Fă ce trebuie să faci, pentru ce ai venit. Până la urmă, n-o să aveți încotro si o să trebuiască să mă ucideti. , 1

Oleg își prinse bărbia în pumn. Era un fapt obișnuit ca anchetatul să-si dorească moartea, dar în cazul detinutu- lui care îl privea sfidător mai era ceva, o nevoie cumplită de ispășire, de izbăvire prin suferință. Nu era de mirare că tortura nu obținuse rezultatele scontate.

— Când am citit raportul misiunii, mi-a atras atenția, ca și maiorului care a orchestrat prinderea ta, numele pe care l-ai folosit pentru rețeaua pirat: Nemesis-2002. La prima vedere părea o greșeală, dar, cum nu-mi plac situațiile ambigue, am luat doi băieți din serviciul secret cu mine și am făcut o vizită foștilor tăi colegi de muncă din perioada aceea.

Volkov se albi la chip, dar se încăpățână să rămână tăcut. Oleg continuă:

— Câțiva abia dacă au știut cine era persoana despre care ne interesam, însă un anume Anton Simonov a părut extrem de dornic să ne dea amănunte.

— Un pupincurist născut cu mâna la chipiu, plin de aere, și prost de dădea pe dinafară, spuse Volkov, trimițând la podea încă o bobiță de scuipat.

Oleg scutură din cap și râse:

— Pe care l-ai trimis cu un ochi vânăt la nunta lui frati-su. Când l-am întrebat în ce dată a avut loc altercația, n-a avut nicio problemă să și-o aducă aminte: 26 octombrie 2002, ziua în care trupele speciale au luat cu asalt teatrul Du- brovka.

Ochii lui Volkov se umplură de lacrimi și își încleștă mâinile de bara de care era legat. Oleg păstră un moment de tăcere, apoi spuse:

— Niciunul dintre cei pe care i-am întrebat, colegi, superiori ierarhici ori vecini, nu și-au adus aminte să fi existat vreo femeie în viața dumitale în perioada respectivă. Pe cine ai pierdut, Anton Vladimirovici, ce ființă dragă ți-a fost răpită în floarea vârstei, în ziua aceea fatidică?

Felul în care Oleg își alesese cuvintele nu fusese întâmplător. Volkov sări ca ars:

— Ucisă, nenorocitule! Omorâtă cu sânge rece, nu răpită în floarea vârstei! urlă el. Pe Raisa n-a lovit-o autobuzul în timp ce traversa pe la semafor, și nici n-a alunecat pe săpun în baie. A murit în stradă, întinsă pe asfalt, alături de sacii de plastic în care urmau să fie transportate cadavrele.

Smuci de cătușe de parcă ar fi vrut să le rupă. Metalul cromat îi intră în carne, rupând cojile rănilor deja existente, iar glasul îi sună neinteligibil, sufocat de durere și ură:

— Ar fi fost suficient să le spuneți doctorilor ce gaz ați folosit, ca să-i poată trata pe cei afectați. Atât ar fi trebuit să faceți!

Oleg se întoarse cu gândul în trecut. Incidentul menționat avusese loc în data de 23 octombrie 2002, când un grup de teroriști dăduse buzna pe scena teatrului Du- brovka. înarmați cu puști de asalt, grenade și încărcături explozive, ei i-au luat ostateci pe cei peste opt sute de spectatori aflați în sală, cerând retragerea trupelor rusești

din Cecenia si încheierea războiului care dura de trei ani. »

Fusese o situație imposibilă. Pentru a putea ajunge în sala în care erau ținuți ostatecii, trupele speciale ar fi trebuit să avanseze printr-un coridor lung de zeci de metri, apoi să urce o scară păzită în permanență. Singura șansă a autorităților de a evita masacrul a fost utilizarea unui gaz paralizant care să-i scoată pe atacatori din luptă înainte ca aceștia să arunce teatrul în aer. Din păcate, odată cu teroriștii, au fost afectați și ostatecii. Din cei opt sute cincizeci de civili care se aflau în sală în momentul declanșării atacului, peste o sută treizeci au murit ca urmare a efectelor gazului. Acest lucru ar fi putut fi evitat, cel puțin în parte, dacă autoritățile le-ar fi dezvăluit medicilor chemați la fața locului rețeta chimică a gazului utilizat. N-au făcut-o, iar oameni nevinovați au murit pentru protejarea unui secret militar.

Oleg oftă. I se adeverea cea mai rea temere: deținutul nu era un individ fără conștiință pus pe îmbogățire rapidă, ci un cruciat, un fanatic mânat de un ideal. Un mercenar n-ar fi rezistat atât. Dinaintea durerii si a fricii de moarte, banii oferă o motivație șubredă. Doar ura și dragostea, cel mai ades combinate, pot trece dincolo de acest prag.

— Frumos nume, Raisa, spuse el. înseamnă „cea mai bună dintre femei" în arabă. Asa a fost, Anton Vladimiro- viei?

Volkov se uită la el cu dispreț:

— Habar n-ai ce fel de femeie a fost, nenorocitule. A fost un înger! Unul ca tine, nici să-i sărute urma piciorului în praful drumului nu ar merita!

Prizonierul se afla pe marginea capcanei. îi mai trebuia doar un pas ca să se prăbușească. Oleg dădu un bobâmac sonor dosarului, împingându-1 către Volkov. Brutalitatea reținută a gestului lăsa să se înțeleagă că înăuntru s-ar afla dovada irefutabilă a spuselor lui. Era un bluf.

— Spune-mi, oare tot așa o considera și soțul ei? susură Oleg pe un ton încărcat cu semnificații lipicioase, de alcov mirosind a necurățenie si trădare.

> ,

Volkov îl privi ca izbit cu măciuca în piept. Respirația îi era superficială și sacadată, prevestind colapsul psihologic:

— Nu poate fi adevărat..., murmură el. N-am spus nimănui, niciodată... Se uită lung la dosar. Cum ați aflat??

Oleg surâse trist:

— Am avut o intuiție. Odată ce am fost sigur că la mijloc se află o femeie, mi-am dat seama că doar o iubire vinovată ori neîmplinită poate naște o asemenea loialitate fanatică.

Momentul culminant al strategiei pe care și-o făcuse în clipa când îl văzuse pe deținut se apropia cu repeziciune. Oleg se aplecă înainte, scormonind cu privirea în ochii înroșiți ai lui Volkov: * ,

— Ce s-a întâmplat, Anton Vladimirovici, când v-ați văzut ultima dată înaintea atacului? V-ați certat? Ai în- *

cercat să-i forțezi mâna, s-o obligi să se despartă de soțul ei? I-ai dat poate o palmă? Ai îmbrâncit-o?

Câteva clipe, Volkov fu incapabil să respire. Din cufărul cu șerpi și păienjeni otrăvitori se ridicau amintiri pe care si-ar fi dorit să nu le fi avut vreodată. Mai întâi furia de- *

vastatoare. Lucrurile se mișcau încet, prea încet pentru gustul lui. Gândul că Raisa se băga în fiecare seară în pat alături de soțul ei, îl făcea să ragă precum un tigru rănit. Apoi groaza când a văzut la televizor că teatrul căzuse în mâinile teroriștilor. Au urmat trei zile în care n-a mâncat și n-a dormit, doar a fumat, a băut, și a ațipit pe covor, lipit de televizor. Apoi durerea sfâșietoare când a aflat că Raisa nu mai este.

— Ești un nemernic, și mi-aș dori să te văd mort, spuse el cu glas lipsit de orice inflexiune. Cred că lumea ar fi un loc mai bun dacă tu și cei asemenea ție ați dispărea loviți de o boală fatală.

— De ce ai făcut-o, Anton Vladimirovici? spuse Oleg rar, ignorând ieșirea lui Volkov. La ce ți-au folosit secretele pe care gloaba de mareșal ți le-a pus ca un idiot pe tavă? Norocul lui că e încă bine-văzut printre cei din vechea gardă, altfel președintele s-ar fi descotorosit de el mai rău ca de o ciubotă veche. Dar ulciorul nu merge de multe ori la apă. De îndată ce vor afla despre boacăna pe care a făcut-o, cei care acum îl susțin vor începe brusc să-l ocolească. Insuccesul, Anton Vladimirovici, este la fel de molipsitor ca râia. Se ia prin contact direct.

în spatele oglinzii, Agapov se îndreptă ultragiat de spate.

— Ascultă-1, Sașa, spuse bărbatul cu ochi verzi fără să se întoarcă. Ți-am spus că o să afli lucruri interesante azi.

Volkov veni în față pe cât de mult îi permiteau cătușele. Buzele umflate și ochii injectați îl făceau să pară un animal sălbatic gata să se repeadă.

— Pentru asta v-a trebui să îți folosești încă o dată intu- » ,
ția. Nu contează cât de mult mă veți tortura ori droga, de la mine nu veți afla nimic.

Oleg își lăsă privirea în jos. Sperase din toată inima că nu se va ajunge la partea aceea. Scoase din buzunar câteva fotografii și le întinse pe masă dinaintea lui Volkov.

— Ghinionul dumitale este că te cred, Anton Vladimi- rovici, oftă el. Nu există cazną în lumea asta care te-ar putea forța să ne spui ce vrem să știm. Ar însemna să ucizi în dumneata singurul lucru care te-a ținut în viață în toți acești ani: speranța că într-o zi te vei răzbuna pe cei pe care îi consideri vinovati de moartea femeii iubite.

*

Arătă către fotografii:

— Le recunoști? Nu te obosi să negi. In curând se împlinesc opt ani de când sora ta s-a mutat în Canada. Incredibil cât de repede cresc, nu-i așa? Ajunge să clipești o dată și din copii s-au transformat în adolescenți. Spune-mi, când ți-ai văzut ultima dată nepoatele?

Volkov privi cu ochii împăienjeniți de lacrimi la fotografiile mărite, luate de la distanță, prin intermediul unui teleobiectiv puternic.

— Să nu îndrăznești, spuse el în șoaptă. Lasă-le în pace. Sunt nevinovate, abia dacă mă cunosc pe nume. N-ar avea ce să îți spună.

Oleg își încleștă pumnii. II umplea de scârbă ce urma să facă, dar prin încăpățânarea lui, prizonierul nu-i dădea de ales. Secretele pe care acesta reușise să i le fure mareșalului puteau arunca lumea în

ralizat din care nimeni, inclusiv cele două fete cu ochi albaștri și părul buclat, nu avea să supraviețuiască.

— Ele nu, dar dumneata, da, rosti el răspicat. Refuză să cooperezi și îți promit că până diseară le vei avea tovarășe de celulă!

Mintea lui Oleg făcu un salt uriaș în trecut, la o gaură în tavanul podului și la strigătele de suferință venind de jos. Gura i se uscă, iar inima începu să-i bată haotic. Ca să nu i se vadă tremurul mâinilor si le ascunse sub masă.

— Ai idee în câte moduri poate fi rănit trupul unei femei, mai ales al unei tinere care n-a apucat să învețe încă ce-i viața? reuși el într-un final să pună întrebarea al cărui răspuns îl pârjolea pe dinăuntru.

Volkov îl privi cu moartea cuibărită în suflet. Bărbia îi tremura și părea gata să izbucnească în plâns. Oleg își îm- prejmui inima într-un val de sârmă ghimpată, obligând-o să redevină o simplă mașinărie îndeplinind o funcție biologică.

— De exemplu, ai văzut vreodată ce i se întâmplă unei persoane atunci când i se jupoaie pielea de la subțiori? Probabil că nu, râse el, reușind să imprime cuvintelor sale o notă de amuzament psihotic, dar încearcă să îți imaginezi! Din cauza usturimii - gândește-te, acolo e came vie care supurează încontinuu - nu își mai poate ține brațele pe lângă corp -

Oleg își plie brațele din coate, le urcă la nivelul umerilor și începu să dea frenetic din ele:

— Zici că-i un pinguin, pe cinstea mea, hohoti el, țopăie și bate din cioate ca să mai răcorească locul! Treaba de-

vine cu adevărat hilară atunci când îi iei pielea de pe o pleoapă - dar doar de pe una! E un spectacol care merită văzut! In timp ce ochiul belit și-l ține închis, celălalt i se deschide cât o farfurie din cauza durerii. Să vezi si să nu »
crezi: pinguinul se transformă în bufniță!

Scutură sfătos din cap, mustrător chiar:

— Singurul neajuns survine atunci când cei chemați s-o învețe pe tânăra junâ despre cum stă treaba în jocul de-a boul și vaca, trebuie să presteze. Iți spun, cei mai mulți n-o pot face decât băuți. Dar nu poți să-i învinuiești! Duhoarea care de obicei vine de la infecțiile prințesei e atât de mare, încât ar strica cheful oricui, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

Vaietul lui Volkov străpunse aerul, izbindu-se la nesfârșit de pereți. Era strigătul de durere al unui om căruia îi este smuls sufletul din piept. Oleg îl așteptă să termine, apoi izbi cu mâna de masă:

— Cine îți sunt complicii, Anton Vladimirovici? se răsti el, nelăsându-i celuilalt timp să-și revină. îndrăznește să nu-mi răspunzi și îți promit că următoarea discuție o vom avea în compania surorii și a nepoatelor tale. După ce îi vom face uneia dintre copile toate pe care ți le-am descris - și încă multe altele pe deasupra - te voi întreba din nou, iar tu, Anton Vladimirovici, nu-ți face iluzii, îmi vei răspunde. într-un fel sau altul, până la urmă, îmi vei spune tot ce vreau să știu. De tine depinde să salvezi o ființă nevinovată de la o soartă mai rea ca moartea!

— Complicele, unul singur, bolborosi Volkov. Ochii îi erau complet lipsiți de expresie, ferestre de casă pustiită.

Boris Yakuskin, soțul Raisei. Profesor de matematică și » , » cel mai bun hacker care a existat vreodată.

Profesor de matematică, hacker?! Teama lui Oleg se preschimbă subit în groază. Nu exista nicio îndoială, deținutul spunea adevărul. O putea vedea pe chipul său răvășit. Doi rivali de moarte, unul expert în calculatoare, celălalt inginer electronist, conlucrând pentru a doborî un dușman comun. Miza nu putea fi, într-adevăr, decât imensă. Inspiră adânc, căutând să-și țină în frâu emoțiile.

— Haideți s-o luăm cu începutul, spuse el. Cum v-ați cunoscut cu acest Boris Yakuskin?

Volkov își înfipse dinții în buza lovită. Pe bărbie îi apăru un fir de sânge.

— Când am aflat de moartea Raisei, primul meu gând a fost să-mi construiesc o vestă explozivă, și să fac o vizită unui restaurant frecventat la ora mesei de oamenii serviciului secret. Speram să iau măcar unul sau doi cu mine, în timp ce mă străduiam să îmi fac rost de materiale, am primit un telefon. Era Boris. Cu o zi înainte de a fi luată ostatică, Raisa îi spusese soțului ei despre noi.

— La ce bun să mânjească amintirea soției lui? îl provocă Oleg. Era moartă. La ce-i mai trebuia să te cunoască?

în privirea lui Volkov sclipi bucuria celui care își vede dușmanul alergând prostește către prăpastie.

— Spui asta pentru că nu l-ai cunoscut; Boris nu face niciodată ceva fără să aibă un scop anume. Și când se duce la toaletă, o face pentru că atunci era momentul oportun pentru a îndeplini respectiva activitate. Omul acesta nu trăiește în prezent, ci într-un viitor situat undeva cu zece

mutări înainte. Sunt sigur că dacă Raisa nu ar fi murit în ziua aceea, pe mine m-ar fi lovit cine știe ce ghinion absurd. Un ghiveci, un aparat de aer condiționat prost fixat ori aș fi căzut din neatenție în golul liftului. Acesta este Boris, un șarpe veninos gata să se repeadă asupra ta din întuneric atunci când te aștepți mai puțin. Și-a trecut peste mândria rănită nu din curiozitatea de a mă cunoaște, ci dintr-un calcul simplu. A realizat că se poate baza pe mine, că nu mă voi da îndărăt de la nimic pentru a răzbuna moartea femeii pe care amândoi o iubisem mai presus de rațiune.

Oleg își ascuți toate simțurile, pregătit să detecteze minciuna, apoi întrebă:

— Ce plănuiți să faceți, Anton Vladimirovici? Cum intenționați să vă duceți răzbunarea la îndeplinire?

Reacția lui Volkov îl luă prin surprindere: acesta își dădu capul pe spate și începu să râdă. Unul după altul, hohotele lui inundau camera din beton, șubrezind siguranța de sine a lui Oleg și făcându-1 să se întrebe unde a greșit.

— Habar n-am, articulă Volkov printre sughițuri. Și nu contează ce o să-mi faci, mie, Katerinei ori fetelor ei. Ai putea chiar s-o trezești pe Raisa din morți și s-o mai ucizi o dată, rezultatul ar fi același. N-aș avea cum să-ți spun ceva ce nu cunosc.

Oleg clipi dezorientat. Era evident că deținutul nu mințea.

— Dar, spuse el, cum este posibil așa ceva? împreună ați decis să vă răzbunați pe cei responsabili pentru pierderea suferită...

Volkov se lăsă nonșalant pe spate. Dacă i-ar fi permis cătușele, și-ar fi întins brațele peste spătarul banchetei și s-ar fi așezat picior peste picior.

— Cum îți zice ție, bunicule, în carnetul de alegător? întrebă el cu aerul cuiva care se adresează unui bătrân senil. Bănuiesc că aș putea să te strig în continuare „nenoroci- tule", dar parcă încep să mă plictisesc. Ai și matale un nume de botez ori unul de familie?

Un zâmbet imperceptibil se pierdu printre ridurile care zbârceau obrazul lui Oleg. Nu înțelegea ce anume se întâmplase, dar putea vedea pe chipul prizonierului infatuarea izbânzii. Era de bine. Orgoliul și îngâmfarea combatanților cauzaseră, de-a lungul istoriei, mai multe bătălii pierdute decât toate arcurile, puștile și tancurile adunate la un loc.

— Oleg Mihailovici Feodorov, spuse el cu glas nesigur, de om căruia i-a fugit pământul de sub picioare.

Ochii lui Volkov sclipeau înveninat.

— V-am avertizat, Oleg Mihailovici, râse el, că nu îl cunoașteți pe Boris. Nu doar cei responsabili or să plătească pentru ce s-a întâmplat atunci, ci lumea întreagă! Unii pentru ce au făcut, iar ceilalți pentru că și-au întors privirea si au tăcut. Trase de cătușe, făcându-le să răsune: Atât eu, cât si Boris, am știut că acest moment va veni. Era inevitabil. Oricât de atent ai fi, la un moment dat vei face o greșeală care te va scoate din joc. Ca să limităm consecințele unei eventuale capturi, am hotărât ca el să fie creierul, iar eu mușchii. Habar n-am unde se află acum. De ani de zile comunicăm doar prin internet, niciodată la

telefon. Ar putea fi în Rusia, în America ori pierdut prin jungla amazoniană. Cât despre răzbunarea pe care v-a pregătit-o, nu știu în ce constă, dar pot să îți spun că va fi ceva mare, înțelegi? II cunosc pe individ. Dacă jumătate din planetă ar lua-o razna și ar începe să-i dea în cap celeilalte jumătăți, abia dacă s-ar simți satisfăcut. Ce l-ar face cu adevărat fericit, ar fi să vă vadă pe toți, de la față până la barbă albă, murind în chinuri de nedescris. Eu în locul vostru aș săpa gropi în pământ, le-aș umple cu provizii și m-aș muta în ele - dar nici așa n-aș fi sigur că apa îmbuteliată pe care o beau nu a fost otrăvită cu o substanță necunoscută.

Oleg își duse mâna la frunte. Interogatoriul îl obosise peste măsură, atât fizic, cât și uman. Simțea nevoia să se spele de lucrurile pe care fusese obligat să le facă. Ii făcu semn lui Volkov să se oprească. Misiunea lui se încheiase; deținutul mărturisise.

— Nu pot vorbi în numele colegilor mei, spuse el, dar cred că vor urma niște întâlniri cu experții noștri. Păstrați pentru dânșii restul detaliilor tehnice. Eu oricum nu aș înțelege mare lucru din ele.

Din nou Volkov râse.

— Nu am ce detalii să le dau oamenilor voștri. Pentru a-i pune lui Boris la dispoziție materialele pe care reușeam să le obțin, am folosit un banal server de torrents. Ori de câte ori aveam ceva pentru el, criptam datele, apoi denumeam fișierul rezultat cu titlul unui episod din serialul „X Files". Era suficient pentru a ne acoperi urmele. Intr-o zi - cât era activ respectivul torrent - sute, mii de oameni

îl descărcau. Imposibil de spus care dintre ei a fost Boris. Rânji: Mă tem că va trebui să veniți cu o altă idee pentru a-i da de urmă. întrebați-vă experții. Vă vor spune același lucru.

în spatele oglinzii, bărbatul cu ochi verzi își potrivi nodul cravatei, apoi își consultă ceasul Patek Philippe. Pe chip purta o expresie de îngrijorare pe care camerele de televiziune nu reușiseră să i-o surprindă vreodată.

— Așa, ordonă el rece, înștiințează-1 pe Oleg Mihailo- vici că tocmai a fost numit în funcția de coordonator principal al echipei însărcinate cu prinderea lui Boris Yakuș- kin. începeți din seara asta. Orice spune că are nevoie, îi pui la dispoziție. Dacă îți cere luna de pe cer, aduni oamenii și până a doua zi la prânz i-o aduci frumos ambalată. Ai înțeles?

Mareșalul luă poziție de drepți. Fusese cruțat. Pieptul i se umflă de recunoștință. Dacă i-ar fi cerut-o, si-ar fi smuls inima din piept și i-ar fi dat-o bărbatului care se îndrepta cu pas energic către ieșire.

— Da, să trăiti! Asa am să fac! răcni el, izbindu-si mili- tărește călcâiele.

în camera de interogatoriu, Oleg se ridică anevoie în picioare. Greutatea anilor îi strivea umerii, strecurându-i nevolnicie în trupul îmbătrânit. Rezistă dorinței de a închide pentru o clipă ochii. în spatele pleoapelor continuau să i se deruleze imaginile de coșmar văzute prin gaura din scândura podului.

— Anton Vladimirovici, spuse el.

Volkov îl privi apatic, ca venind de foarte departe.

Oleg băgă mâna în buzunar și scoase o cheie. într-un impuls de moment, descuie cătușele deținutului și îi întinse mâna:

— îmi pare rău pentru pierderea dumitale. Astfel de lucruri nu ar trebui să i se întâmple nimănui, spuse el cu glas reținut.

Volkov ezită un moment, apoi luă mâna ce i se întindea și o strânse, doi dușmani de moarte împărtășind un moment de respect reciproc, în clipa de dinaintea bătăliei.

Capitolul 2

în fața unei clădiri de birouri situată în apropierea parcului Cișmigiu, opri o mașină care atrase imediat atenția trecătorilor. Un adolescent o fotografie cu mobilul, apoi se apucă s-o caute grăbit pe internet. Deși un împătimit al mașinilor „cu mușchi", nu ținea minte s-o mai fi văzut până atunci. Când în sfârșit o găsi, realiză că se uita la ultimul model de Aston Martin. Prețul, încă neconfirmat, promitea să se apropie de șase sute de mii de euro.

Șoferul, un bărbat trecut de treizeci de ani, aștepta să i se permită accesul în pasajul subteran, apoi parcă pe locul cel mai îndepărtat de intrare.

Ștefan Babeș își așeză palma pe cititorul de amprente aflat pe zid și privi în ochiul camerei video. Odată cu amprentele și trăsăturile chipului, aparatul îi verifică umiditatea pielii, apoi îi luă temperatura la nivelul feței prin intermediul unui senzor termic. Bărbatul aștepta calm finalizarea protocolului. Nivelul de securitate era apropiat de cel al unităților militare. Dacă măsurătorile efectuate »
ar fi arătat un indice de stres psihic neobișnuit de ridicat, sistemul i-ar fi refuzat accesul și ar fi declanșat o alarmă silențioasă. Se reducea în acest fel riscul ca o persoană autorizată să cedeze sub amenințare, permițând unor rău-

făcători să încerce să pună mâna pe secretele, nu puține la număr, ce se găseau stocate în computerele companiei.

In contrast cu măsurile dure de securitate, spațiul destinat birourilor îl întâmpină vesel și pus pe șotii. Decora- țiunile ar fi încântat imaginația oricărui adolescent, pur- tându-1 printre stele la bordul unei nave spațiale ce nu ar mai fi avut nevoie de vreo introducere.

Din podea și până în tavan, unul dintre pereți fusese acoperit cu o matrice de televizoare interconectate, rezultatul fiind un ecran imens. Dinaintea lui, la o distantă confortabilă, fuseseră amplasate trei fotolii încăpătoare, cel din mijloc dispunând de un pupitru de control instalat într-unul dintre brațe. Sticla ferestrelor fusese acoperită cu autocolante ilustrând aglomerări stelare, quasari ori supernove, iar aparatul de cafea răspundea la comenzi vocale. Nava Star Trek Enterprise își aștepta echipajul, gata de drum.

Ștefan Babeș își consultă ceasul. Era aproape șase dimineața. Mai erau două ore până când aveau să sosească primii angajați. La întâmplare, își puse rucsacul pe unul dintre birouri. în compania lui nu existau încăperi destinate șefilor; fiecare stătea unde găsea liber. Cine voia să se asigure că prinde locul favorit, venea mai devreme la lucru.

Din bucătărie, luă un coș cu toartă asemănător celor din supermarket-uri și pomi printre birouri, vânând căni, tacâmuri ori ambalaje goale. Cei care rămâneau până seara târziu uitau, uneori, să strângă înainte de plecare. Găsi două pahare și câteva linguriță. După ce le spălă, își puse

o pereche de mănuși de cauciuc, umplu coșul cu produse de igienizare și se îndreptă în direcția toaletelor. întâi o curăță pe cea a bărbaților, apoi pe a femeilor. Când termină, podeaua, oglinzile, cabinele de duș, scaunele de toaletă, sclipeau de curățenie. Așa cum se exprimase siderat un blogger într-unul dintre articolele lui: „O dată pe lună, CEO-ul unei companii al cărei venit depășește zece milioane de euro pe an, își începe ziua de muncă spălând buda. Nu știi dacă să te minunezi de el ca de un soi de Robin Hood fără arc ori să-l deplângi ca pe un biet Hagi Tudose scârțar și strâns la pungă".

Ștefan zâmbi amintirii. Observația fusese exactă, evi- denținând una dintre regulile sacrosante ale companiei pe care o înființase pe când avea doar douăzeci de ani: fiecare angajat, indiferent de funcția pe care o avea, asigura prin rotație curățenia în firmă. Un colectiv profesional, obișnuia el să spună, este întocmai precum echipajul unei corăbii. Dacă pe timp de furtună bucătarul - ori căpitanul - refuză să strângă velele pe motiv că își strică manichiura ori că respectiva activitate nu face parte din fișa postului său, acea corabie are mari șanse să se scufunde înainte să ajungă la destinație.

Puse lapte proaspăt în containerul frigorific al aparatului de cafea, verifică să fie suficiente boabe, apoi scoase din rucsac o pereche de schimburi și intră să-și facă un duș. Mai era o jumătate de oră până la opt.

•k -k ir

Zece minute mai târziu, Ștefan se opri în fața oglinzii. Imaginea reflectată era cea a unui bărbat tânăr, cu păr blond si ochi de un albastru metalic. Constituția atletică, vioiciunea în mișcări si tenul bronzat, lăsau să se vadă sportivul obișnuit cu activitățile în aer liber.

Luă un prosop de hârtie din distribuitor și se șterse pe mâini. Cu ochii în ochii reflexiei din oglindă, își zâmbi. Timp de o clipă, acolo fură doi bărbați. Unul sigur pe el, în control, activ și gata să sară în ajutorul unui seamăn aflat la ananghie, și un altul trist, melancolic, el însuși având nevoie de căldură și de o vorbă bună. Apoi clipi, iar vraja se destrămă. Aruncă prosopul la gunoi și ieși.

în drum se opri în dreptul aparatului de cafea.

— Neața, Bianca! rosti el tare.

Aparatul de cafea se trezi la viață, bucătăria răsunând de măsurile unui cimpoi săltăreț.

— Sir Ștefan, la ordinele dumneavoastră! răcni o voce de bărbat, nazalizând și pocind cuvintele așa cum ar fi făcut-o un scoțian sadea care abia a învățat limba română.

„Bianca vă roagă s-o scuzați. Zice că e la ciclu.”

Ștefan rămase interzis, apoi izbucni în râs. Vocea îi aparținuse aparatului de cafea, un model intitulat „Zâmbre Matinalle". Produs și vândut de compania lui, era considerat un succes la nivel mondial în rândul aparatelor de uz casnic dotate cu inteligență artificială.

Puse cana sub duza distribuitorului:

— E în regulă. Spune-i să-și ia câteva zile libere. Dumneavoastră cine sunteti, cu cine am onoarea?

Ca de obicei, atunci când întâlnea o dificultate lingvistică, aparatul de cafea alese la întâmplare câteva cuvinte din întrebarea care tocmai îi fusese pusă, și le întoarse sub formă de răspuns:

— Onoarea liberă regulată, să trăiți!

Nu-i rău deloc! A transformat „regulă" în „regulată". Noii algoritmi lingvistici par să dea rezultate interesante!

— O să-ți spun Jack. E bine?

— Nu știu, s-o întreb pe soacră-mea, veni răspunsul morocănos.

Sesizând nota de impacientă din vocea lui Ștefan, aparatul de cafea îi răspunsese pe măsură. Oglindirea stării clientului făcea parte din succesul de care se bucurase produsul. De obicei, oamenii vin dimineața arțăgoși la lucru. O ceartă absurdă, plină de poante tâmpite, cu aparatul de cafea tinde să-i binedispună, înseninându-le starea de spirit.

— Jack, vreau o cafea tare, fără zahăr.

— Da, șefu', se face!

Aparatul abia porni să zumzăie că se și opri:

— Șefu', ere[7] că mi-e țucalu[7] plin. Poți să verifici matale? rosti scoțianul pe un ton la fel de scârbit ca al unei prințese care constată că i-au trecut degetele prin hârtia igienică.

Ștefan râse, clătinând în același timp din cap. Vocabularul introdus de noua versiune de algoritmi avea nevoie de ajustări serioase. Scoase tava de sub distribuitor și o vărsă într-o pungă de hârtie special pregătită în acest scop. Câțiva dintre angajați aveau grădină și foloseau zațul pentru a ține dăunătorii la distanță.

Abia apucă să-și pornească laptopul că holul începu să răsune de o discuție purtată în contradictoriu:

— Ideea a fost genială, îți zic. în șase luni au ajuns la peste un milion de utilizatori. Doar PornHub s-a ridicat mai repede de atât, scuzat să-mi fie jocul de cuvinte! spuse o voce de femeie.

— Și la ce le-a folosit? o contră un bărbat. Bagă bani cu nemiluita în publicitate, oferă premii scandalos de mari, și la ce bun? N-au conturi premium ori subscrieri pe bani. Unde e monetizarea?! Ceva nu-i în regulă în toată schema asta, ascultă-mă pe mine.

în cameră intră o femeie suplă, cu părul coafat în bucle, îmbrăcată într-un costum de spandex care-i scotea în evidență fiecare amănunt al trupului. în urma ei, alergând să nu rămână în urmă, venea un bărbat slab si blond, îm- brăcat în blugi și un tricou larg.

Ștefan îi urmări cu privirea. Victoria Filotti, șefa departamentului de cercetare - care de când cu redecorarea birourilor se îmbrăca în consecință, insistând să i se spună „Troy" - și Nicolae Vianu, expertul tehnic și părintele algoritmilor de inteligență artificială comercializați de către companie.

— Și mă rog, dacă este așa o mare prostie, de ce ți-ai instalat aplicația pe telefon? rosti din vârful buzelor Victoria.

— Din lipsă de altceva mai bun! Am fost curios să arunc o privire. Prea vorbește toată lumea de ea... veni încurcat răspunsul lui Nicolae, apoi îl văzu pe Ștefan: Hei, ia te uită cine-i aici! Neața, Fane!

Ștefan se ridică și le veni în întâmpinare.

— Neata si vouă. Care-i treaba? se interesă el curios. > ,

Una dintre atribuțiile Victoriei era să fie la curent cu J

aplicațiile care tindeau să se preschimbe în fenomen de masă.

— *The Mentat Warrior,* rosti Nicolae, dându-și ochii peste cap. O prostie de joc pe care cică l-ai putea controla cu puterea minții! Imaginează-ți: te concentrezi la microprocesor și îl obligi să facă ce vrei tu.

— O prostie, poate, dar una virală! Conform statisticilor, în dimineața asta aveau peste un milion de instalări, interveni Victoria.

— Virală, așa e! Se transmite precum gripa, din prost în prost! se oțărî Nicolae, luându-1 drept martor pe Ștefan. Inchipuiește-ți, man, realizatorii se laudă că ar da premiu de o sută de mii de euro celui care termină jocul. Nu-i mai suport! Toți prietenii mei se holbează la mobile precum Yoda când e constipat, doar-doar or lua bănetul.

— Arătați-mi și mie, vă rog, spuse Ștefan.

— *On screen!* articulă răspicat Victoria. Computerul companiei, un dulap care ar fi făcut gelos un serviciu de spionaj prin puterea lui de calcul, îi recunoscu atât vocea, cât și comanda dată. Scoase din baza de date parametrii anterior stocati si realiză conexiunea cu telefonul mobil * »

al femeii. Pe matricea de televizoare apăru fotografia unui bărbat aproape gol, însoțită de un text incendiar.

Imperturbabilă, Victoria făcu să dispară fereastra de WhatsApp.

— Iertați-1 pe Tarzan. Nu prea știe el cum e cu calculatoarele. Altele îi sunt calitățile pentru care îl țin prin preajmă, spuse ea apăsând pe o iconiță reprezentând un luptător ninja stilizat, din capul căruia ieșeau efluvii de energie psihică.

Pe ecran apărură două cercuri dispuse la întâmplare, de dimensiuni diferite.

— Nu așa! sări Nicolae. Pune-1 de la început, să vadă toată prezentarea. Instrucțiunile, cum au tupeul să le numească realizatorii!

Victoria schimbă imaginea. Pe ecran apăru radiografia digitală a unui telefon mobil identic cu cel pe care îl ținea în mână. Pe mijloc se vedea microprocesorul, un colț al acestuia fiind încercuit cu roșu. Dedesubt, un text explica ce trebuie făcut. Ștefan își miji ochii.

Nicolae izbucni în râs:

— îți spun eu ce scrie: cică trebuie să îți închipui că în zona pe care ți-o arată ei s-ar afla un mare zero. Te concentrezi asupra lui, și cu puterea minții, tinere padawan, îl preschimbi în unu. De câte ori îți reușește, cercul mic se apropie de cel mare. Când ai reușit să le aduci unul în celălalt, treci la nivelul următor. Cum o arăta ăla, tata Noe știe! Mai mult de trei ori la rând nu mi-a ieșit, și aia doar o singură dată!

— Mie de cinci ori, îi dădu cu tifla Victoria. Si dacă nu suna Tarzan să-mi spună că a terminat la sală și că trece pe la mine, cred că ar mai fi mers câteva. îi întinse telefonul lui Ștefan: încearcă si tu.

— Inutil, habar n-am cum aș putea face asta.

Cum Victoria continua să stea cu mâna întinsă. Ștefan
' y
râse si luă telefonul: y

— Bine, fie. Unde ziceai că trebuie să mă concentrez?

— în colțul din dreapta jos al microprocesorului.

— Da, cică acolo se află generatorul de țepe, pardon, de numere aleatoare, am vrut să zic, râse Nicolae. Ai grijă să nu te concentrezi cumva la ăla din stânga sus, că e de rău. îi cade lui Tărzănel prosopul de și-1 ținea la cuc!

Ștefan puse mobilul în palmă, apoi închise ochii și își imagină respectiva zonă de microprocesor, așa cum apăruse ea în instrucțiuni. Câteva clipe nu se întâmplă nimic, apoi ambele cercuri porniră către centrul ecranului. Intr-un colț, un contor număra descrescător: 9-8-7. Când ajunse la zero, telefonul emise un bip scurt și începu să vibreze.

Ștefan deschise ochii. Pe mijlocul ecranului, cele două cercuri deveniseră concentrice.

— Foarte tare! Cum ai reușit? se entuziasmă Victoria.

— I-a ordonat microprocesorului cu puterea minții, nu-i evident? se strâmbă Nicolae. Cum altfel ar fi putut s-o facă? își scoase propriul telefon mobil. încearcă și cu ăsta!

Ștefan îl luă și deschise aplicația. Când cercurile apărură, își imagină din nou bucata respectivă de microprocesor. Fără să se grăbească, o umplu mental cu legiuni de 1 și cu nici un zero. în mai puțin de un minut, mobilul țiui din nou. Din separate, cele două cercuri deveniseră concentrice.

— Noroc chior, râse Ștefan, înapoindu-i telefonul lui Nicolae.

Blondul îl înhață cu un gest brusc.

— Chiar că noroc. Auzi, știi ceva? Ia încearcă să treci și de nivelul doi, că poate ai nimerit peste vreo dudă în aplicație și-i scuturi pe realizatori de premiu!

Ștefan luă din nou telefonul. De data aceasta, pe ecran se vedeau trei cercuri de culori diferite, fiecare mai mic decât cel precedent. Dedesubt, un nou set de instrucțiuni îl îndruma să se concentreze la colțurile din stânga și din dreapta ale microprocesorului. Doi pași mai încolo, Victoria se zgâia cu ochii mijiți la mobilul ei.

— Pixu'! începe să mă doară capul, se stropși ea la aparat. Mai mult de trei la rând nu-mi ies. Cum dracu ti-a reușit?!

Nicolae îi făcu cu ochiul:

— O fi simțit mâna șefului la atingere și s-a gândit să se pună bine cu el.

Ștefan strânse telefonul în palmă. Un sentiment de frustrare creștea în el. Oricât de tare s-ar fi concentrat, cer- curile refuzau să se îndrepte către centrul ecranului. Iar ca dificultatea să fie maximă, odată la cinci secunde ele își schimbau poziția. Apropie telefonul de ochi.

Nicolae scutură din cap și rosti cumpănit, tristețea ci- tindu-i-se în voce:

— *The Force is with you, young Skywalker, but you are not a Jedi yet...*

Ștefan îi dădu mobilul înapoi:

— Ia-1 de aici până nu mă văd nevoit să-ți cumpăr altul în loc!

Nicolae rânji superior, strivind-o cu privirea pe Victoria. Femeia îi făcu un gest obscen și alese un loc la fereastră.

Ștefan își scoase din buzunar telefonul si rămase cu ochii la el. Imaginea cercurilor mici alergându-le pe cele mari nu-i dădea pace. Numise „noroc" performanța de a trece de primul nivel, dar nu așa o simțise. închise ochii, încercând să rememoreze experiența.

Din bucătărie se auzi vocea lui Nicolae, urmată de cea a scoțianului explicându-i acestuia despre riscurile zahărului în exces asupra potenței.

Ștefan se ridică în picioare:

— Am să lipsesc puțin. Dacă nu mă întorc până în prânz, mâncați fără mine, spuse el ieșind din birou.

A A A

De îndată ce intră în casă, Ștefan văzu pantofii de damă din hol. Inima i se strânse. în cadrul ușii stătea Simona, fosta lui prietenă.

— lartă-mă, spuse ea, evitând să-1 privească. Am trecut să-mi iau restul hainelor. Am crezut că ești la birou, altfel nu veneam...

Amintirea ultimei certi îi reveni lui Ștefan în amintire: » >

Suntem împreună de șase ani. Fie intrăm și noi în rândul oamenilor, fie ne despărțim. Eu așa nu mai pot...

— Am trecut să-mi iau niște acte, inventă el o scuză la în- tâmplare. Nu mă lua în seamă. In două minute am plecat.

— Vreau să te rog ceva..., spuse Simona pe un ton șovăielnic. Pot să iau eu glastra din dormitor?

Nu exista în casă un lucru pe care Ștefan să-l deteste mai mult decât acea glastră. în urmă cu câțiva ani, Simona

o spărsese din greșeală pe cea originală, o piesă din cristal achiziționată la licitație. Ca să se revanșeze, cumpărase una „haioasă", o pisică din porțelan care rânjea șmecherește. Ori de câte ori privea la contrastul dintre lemnul de cireș din dormitor și albul glastrei, Ștefan simțea o nevoie organică s-o spargă de pereți.

— Știu că nu îți place, adăugă Simona, tocmai de aia te și rog să mi-o dai mie. A fost singurul lucru pe care mi l-ai permis să-l schimb în casa ta în tot timpul cât am fost împreună. Mi-ar plăcea s-o iau cu mine la plecare.

Vorbele ei îi suiră lui Ștefan un bolovan în spate, stri- vindu-1 sub greutatea lui.

— Să nu dramatizăm. N-a fost chiar așa, spuse el cu jumătate de glas.

— Ba chiar asa a fost. Adu-ti aminte cum ai reacționat I 1 »
când ți-am propus să înlocuim o parte din mobilă.

Ștefan își aminti. Fusese o ceartă deosebită de celelalte. ,,
Motivând plictisul față de culorile sobre din casă, Simona insistase să cumpere niște mobilă „tinerească" în loc. Când s-a uitat la propunerile ei, a văzut că una dintre camere, cea aflată lângă biroul lui, ar fi trebuit să aibă pereții vopsiți în albastru pastel ori în roz. Din ziua aceea n-a mai făcut niciodată sex cu ea fără prezervativ.

— E în regulă, poți s-o păstrezi, spuse el brusc.

— Mulțumesc.

O tăcere de gară pustie se lăsă între ei.

— Ai tăi sunt bine? întrebă Ștefan. Ce au zis când au ,
aflat că te muți înapoi la ei?

Simona surâse:

— Vrei varianta cosmetizată sau pe cea adevărată?

Ștefan rânji cu privirea în podea.

— Nu mă cruța, zi-o pe aia adevărată. M-au blestemat?

— Nu chiar. Mama a zis că ar fi trebuit să ne fi despărțit încă de acum patru ani, să nu fi așteptat atât, că se vedea pe tine că nu ești un tip serios. Tata a zis cam aceleași lucruri, doar că a folosit alte cuvinte, de-ale voastre, de-ale băieților. »

— Adică m-a porcăit de m-a trecut Dunărea înot, oftă cu un zâmbet Ștefan. Tatăl Simonei era din Brăila. La el ,

orice înjurătură începea, conținea ori se termina prin menționarea fluviului în apropierea căruia se născuse și crescuse.

— Cam asa ceva, surâse Simona.

Purtat de complicitatea momentului, Ștefan dădu s-o întrebe ce vrea să comande de mâncare, apoi își aduse aminte că se despărțiseră.

— La job cum stau lucrurile? spuse el ca să umple cu ceva tăcerea care amenința să se instaleze din nou.

9

— Bine. Unul dintre micuți a făcut ieri febră si a trebuit , 9

să-l chem pe tatăl lui să vină să-l ia acasă, dar în rest, totul merge bine. Directoarea a fost înțelegătoare cu, hm, situația mea. Mi-a permis să-mi iau câteva zile libere.

Aș fi vrut s-o văd că face altfel, dădu Ștefan să spună, dar păstră gândul pentru el.

Pe Simona o cunoscuse pe când era în ultimul an de facultate. Când a terminat, proaspătă absolventă a facultății de limbi străine, tânăra a încercat să își găsească un loc de muncă, dar i-a fost imposibil. In învățământul de

stat, condițiile erau de mizerie și nici în cel particular lucrurile nu stăteau cu mult mai bine. în afara mediului academic ar fi avut de ales între secretară cu decolteul adânc și traducătoare de etichete ori prospecte de medicamente. Când Ștefan s-a oferit s-o ajute prin intermediul cunoștințelor pe care le avea, a fost întâmpinat cu un refuz ferm. Simona își dorea să reușească prin propriile forte ori să eșueze tot la fel.

într-un final, n-a mai rezistat s-o vadă cum se chinuie, drămuindu-și fiecare leu, disperată că stă pe banii părinților ei. în secret, știind cât de mult iubea Simona copiii, în special pe cei mici, a înființat pe banii lui o grădiniță cu predare în limba germană, apoi a manevrat lucrurile în așa fel încât Simona să-și depună candidatura pentru postul de educatoare principală, funcție remunerată cu o sumă scandalos de mare. Când doamna Voicu, directoarea grădiniței, a sunat-o să-i dea vestea bună, Simona nu s-a putut opri o zi întreagă din plâns. Pentru o vreme, fericirea luase locul disperării.

— Ești sigură că nu vrei să accepți propunerea mea?

Pe chipul Simonei trecu un zâmbet amar:

— Să mă mut într-o casă cumpărată de tine? De ce aș face așa ceva?

— Am mai discutat acest aspect. Am fost împreună o grămadă de ani. Până și din punct de vedere legal o parte din banii pe care i-am făcut în timpul ăsta ar trebui să-ți aparțină.

Simona îi cuprinse obrazul cu palma. Ștefan simți cum i se pune un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi.

— N-ai înțeles până acum că niciodată nu mi-au trebuit banii tăi? spuse ea. Că i-am considerat mai curând o povară decât o binecuvântare, și că te-aș fi iubit și dacă ai fi fost sărac lipit pământului? Nu case, conturi în bănci și mașini scumpe mi-am dorit, ci o viață împreună cu tine. Un loc unde să pun capul jos la sfârșitul unei zile de muncă, știind că ai să mă cuprinzi în brațe când ai să te bagi și tu la somn, și copii. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine...

— S-ar fi adeverit toate, dacă ai fi avut răbdare, dacă nu ți se năzărea să-mi fixezi ultimatumuri, replică dușmănos Ștefan, j

Simona îi mângâie obrazul așa cum ar fi făcut-o cu un copil care s-a julit în genunchi.

— Nu, dragul meu, nu s-ar fi întâmplat, oricâtă răbdare aș fi avut. Ești un om bun, capabil de gesturi surprinzătoare de generozitate, dar și o persoană ascunsă. Te-am văzut scoțându-ți haina de pe tine și dându-i-o unui bătrân alcoolic, împreună cu o sumă năucitoare de bani. Nicio organizație de caritate, legală sau nu, care ți-a trecut vreodată pragul, n-a plecat cu mâna goală. Mie, când n-am vrut să mă mut în apartamentul pe care voiai să mi-1 cumperi, mi-ai propus să rămân aici, să treci casa pe numele meu, apoi să pleci tu.

Ștefan îi dădu furios mâna la o parte:

— Dacă insinuezi cumva că ți-am făcut aceste propuneri știind că le vei refuza, află că te înșeli! Am vrut să-ti fie bine, să te știu în siguranță!

Simona rămase cu privirea în podea.

— Sunt convinsă că așa au stat lucrurile, spuse ea într-un târziu. Chiar și acum, dacă te-aș ruga, mi-ai transfera fără să clipești câteva dintre milioanele tale. Nu te-ai da înapoi de la nicio cheltuială ca să-ți aperi independența, unicul lucru care contează cu adevărat pentru tine.

— Pe asta de unde ai mai scos-o? se răsti Ștefan. Constat »

încă o dată că nu mă cunoști. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, nu fac parte dintre bărbații care zboară din floare în floare, culegând polen și boli cu transmitere sexuală. Cât am fost împreună, n-a mai existat nimeni altcineva pe lângă tine - si nici n-ar fi existat în următoarea sută de ani!

— Nici nu am zis că ar fi fost altfel.

— Atunci, la ce bun independența aia de care tot bați toba? Ce să fac cu ea?

— Să poți pleca în cazul în care situația degenerează. Să-ți iei câteva lucruri într-un rucsac ori doar cheile de la mașină și cârdul, și să te faci nevăzut pe ușă.

— Asta aș putea-o face oricând, indiferent ce hârtie ar exista între noi! pufni Ștefan.

Simona puse mâna pe clanță:

— întocmai. Nu cred că s-a născut femeia care să te poată ține în loc împotriva voinței tale. Și amenințat cu arma, cred că ți-ai băga degetul pe țeava pistolului și i-ai râde în nas individei, provocând-o fie să te împuște, fie să te lase să-ți vezi de drumul tău.

Deschise ușa de o palmă. Ochii îi înotau în lacrimi.

— într-o singură situație n-ai mai putea pleca, oricât de mult ți-ai dori: dacă ai avea un copil. Nu te văd abando- nându-1, indiferent de cât de rea ar fi relația cu mama lui.

nu după cele întâmplate cu tatăl tău. Ai rămâne pe loc precum stânca Gibraltarului, înfruntând furtunile și arșița, asigurându-te că povestea ta urâtă nu trece și asupra lui.

Vocea Simonei se frânse. Ștefan rămase împietrit, ne- știind ce să zică. J

— M-am răzgândit, spuse ea când fu în stare să vorbească. Nu mă simt în stare. Roag-o pe tanti Rozi să-mi pună lucrurile într-o cutie și să mi le trimită prin curier când o să-i vină bine.

Ștefan schiță un gest care se stinse la jumătatea drumului. Ce sens ar fi avut să încerce s-o oprească? Radiografia pe care i-o făcuse, fusese adevărată până în cel mai mic detaliu.

— In regulă, așa am să fac, murmură el.

Simona se șterse la ochi, își îndreptă rochia, pregătin- du-se să iasă:

— Și mai spune-i lui tanti Rozi să-i cheme pe băieții care au reparat acoperișul anul trecut. Deasupra dulapului, în dormitor, văd că a apărut o pată de umezeală. E posibil să trebuiască să refacă izolația.

Ștefan își simți sufletul sfâșiindu-i-se ca o pânză rărită de atâta utilizare. Simona nu se dezmințea. Ieșea din viata lui cu un ultim gest de tandrețe, asigurându-se - pe cât îi mai stătea în puteri - că lui îi va fi bine. Se sprijini de perete, incapabil să mai spună ceva, să strige ori să implore. Ușa se închise cu un sunet mic, banal, cumplit prin simplitatea finalității lui.

Ștefan își prinse capul în palme. In jurul lui, tăcerea se strecura afară din pereți aidoma aburilor care tremură iarna deasupra mormintelor proaspăt săpate.

Capitolul 3

Ștefan puse pe noptieră sticla de vodcă din care lipsea o cantitate însemnată. Privirea i se îndreptă, pentru a suta oară, către pata de umezeală din colțul încăperii. Câțiva stropi de apă se strecuraseră, cumva, înăuntru. Simona avusese dreptate. Trebuia să cheme o echipă de muncitori să refacă izolația.

Ecranul telefonului mobil se lumină. *Ești ok? O dată, de două ori... Dacă nu răspunzi în cinci minute, să știi că venim gașcă peste tine!* Era Troy. La birou erau îngrijorați de starea lui. Știau că se despărțise de Simona și erau cu ochii pe reacțiile pe care le-ar fi putut avea. Cei care lucrau pentru el nu-i erau doar angajați, ci și prieteni. Cu unii, printre care și Victoria, se știa încă de la începuturile companiei.

Luă mobilul și răspunse: *Sunt bine. Cu ceva treabă. Preia tu, te rog, dacă apare ceva neprevăzut. E posibil să nu mai ajung azi la birou.*

Răspunsul sosi prompt: *Ai nevoie de ceva? Mănuși de box? Numărul de telefon al unei fete cu picioare lungi, brunetă și înțelegătoare? Unjoint?!*

Ștefan surâse. In filosofia de viată a Victoriei nu exista J *
nimic care să nu se poată rezolva printr-un pumn aplicat în plină figură, o partidă sălbatică de sex, ori o țigară cu

iarbă. Scrise: *Cu cel mai mare drag! Dacă respectiva domnișoară poate spune care-i diferența între o rețea neurală și un algoritm genetic, dă-i cu încredere numărul meu!*

Victoria nu pierdu timpul: *Mișto încercare, da' nu zboară! E ca și cum ai compara mere cu pere. Prima-i o formă de machine learning, a doua, un algoritm numeric de optimizare. Regrete eterne. Cred că va trebui să te mulțumești cu mine.*

Invitația era acolo, negru pe alb. Ștefan puse telefonul deoparte. Să-i dea curs ar fi însemnat să accepte un gest de compasiune izvorât dintr-un sentiment de prietenie, gest pe care amândoi aveau să-l regrete imediat ce furtuna va fi trecut.

Sub televizor stătea aliniată disciplinat telecomanda. Să urmărească un film ori vreun episod al unuia dintre serialele favorite, părea o idee bună. Băuse prea mult pentru a se mai putea întoarce la birou.

întinse mâna, imitându-1 pe Luke Skywalker, personajul principal din Războiul stelelor. Până la telecomandă erau cel puțin trei metri distanță. Prin vocea lui Nicolae, ajunseră la el cuvintele lui Darth Vader: „The Force is with you, young Skywalker, but you are not a Jedi yet".

Privirea îi căzu pe telefonul mobil. Senzația stranie pe care o resimțise utilizând aplicația aceea stupidă îi reveni. *Oare ce mutră ar face Nicolae dacă i-aș arăta ca am ajuns la ultimul nivel? Cât e el de ateu, îl văd chemând un popă să dea cu șomoiogul prin firmă.* Pufni în râs.

Ce zice sinucigașul care se aruncă de la etajul zece atunci când ajunge la doi? mormăi el, uitându-se la cercurile primului nivel. *Țeapă! De aici am mai căzut o dată!*

în ciuda eforturilor lui, Ștefan nu izbuti să obțină mai mult de trei reușite consecutive. Alcoolul îi încleia gândurile, făcându-i mintea să alunece. O agrafă de păr a Si- monei zăcea uitată pe birou. Pata de umezeală din colțul camerei. Invitația Victoriei.

f

Probabil că realizatorii jocului au rezolvat defecțiunea.

Trânti mobilul de pat și se ghemui cu genunchii la piept. O cascadă de amintiri se revărsă asupra lui. Fiecare centimetru pătrat din cameră își avea povestea lui. în acel pat făcuse sex cu Simona, uneori grețos de romantici, alteori dezlănțuiți ca două animale de pradă, mușcând fără milă unul din celălalt. Pernele, cearceaful, încă purtau mirosul ei.

înhață din nou telefonul, refuzând să dea curs lacrimilor ce-1 înăbușeau. încăpățânate, cercurile se alergau pe întreg ecranul. După un sfert de oră de încercări nereușite, Ștefan puse telefonul deoparte și se dădu bodogănind jos din pat: *După cum i-a spus americanul super-potent vietnamezei nesatisfăcute: Je reviens!*

ir A A

Așezat în canapeaua din living, cu o cană de cafea amară dinainte, Ștefan redeschise aplicația. Parcă în batjocură, cele două cercuri n-ar fi putut să stea mai departe unul de celălalt. Să repete rezultatele pe care le obținuse la birou devenise o problemă personală. Apucă telefonul și începu să privească ecranul. Ochii îi erau mijiți, maxilarele încleștate, respirația superficială.

Tu te relaxezi vreodată? îl întrebase Simona la scurtă vreme după ce se mutaseră împreună. *Acasă, că la birou ori când ieșim cu prietenii noștri știu că o faci. Parcă ați fi două persoane diferite în același corp: Mr. Hyde și Dr. Jekyll. La muncă ești tot numai un zâmbet și o voie bună; pentru fiecare dintre angajații tăi găsești o vorbă bună sau un banc să le înseninezi ziua. Când vii acasă, însă, devii încruntat și obsedat de ordine. Nimic nu are voie să stea altfel decât la dungă. îmi aduc aminte ce figură speriată a făcut tanti Rozi când m-a văzut punând un cuțit în compartimentul pentru furculițe...*

Ștefan își îndreptă umerii. îi era clar că greșea undeva. Era posibil ca aplicația să-și ia indiciile așa-zis telepatice din expresia de încruntare a utilizatorului. își compuse o figură de persoană care a consumat substanțe ori a fumat iarbă. Rezultatul fu o grimasă chinuită.

în jurul său, livingul respira structură și disciplină. Totul era așa cum îl prevăzuse designer-ul pe care îl angajase în acest scop. Plasate discret pe un perete se aflau trofeele obținute la concursurile de tenis, iar sub ele, într-un stativ din lemn de trandafir, stătea o chitară.

Zâmbi tâmp ecranului, străduindu-se să-și relaxeze mușchii faciali. Inutil. Simona avusese dreptate. îi era imposibil să se relaxeze când se afla acasă. O farfurie murdară în chiuvetă, o pereche de șosete aruncate neglijent, îl făceau să-și retrăiască copilăria, o perioadă plină de certuri și de ură și, mai presus de orice, de mizerie. Odată, într-una din crizele pe care le făcea atunci când bea, tatăl lui răsturnase găleata de gunoi în mijlocul sufrageriei. Erau acolo coji de cartofi, o ceapă stricată, un os de vacă

și câteva zgârciuri. *într-o societate de gunoaie, condusă de lături și de lepre, noi toți suntem niște gunoaie! Să trăim, deci, în consecință!* zbierase cu ochii injectați tatăl său. Abia când numărul muștelor devenise de nesuportat, le-a dat voie să strângă.

Relaxare. Ultima dată când reusise să-si ia un moment » »
de repaus de la responsabilitățile care îl apăsau fusese într-o dimineață, la mare, când întâmpinase primele raze ale răsăritului plutind gol ca în ziua nașterii. închise ochii, rememorând mirosul de sare și legănatul valurilor. încet, pentru a nu risipi viziunea, trase imaginea microprocesorului peste soarele ce se întrezărea la orizont.

Un pescăruș trecu razant pe deasupra apei, strigând ascuțit. Ștefan îl transformă în cifra 1 și-1 aruncă precum o suliță în procesor. Două obiecte își făcură apariția lângă el: un crocodil gonflabil și o minge de plajă. Ștefan transformă crocodilul în 1, dar ignoră mingea; semăna prea tare a zero. Urmară o umbrelă, o butelie de scafandru, o lopățică și o greblă din plastic - dar nu și găletușa; pe ea o lăsă să se scufunde în valuri.

Telefonul îi vibră în mână. Ștefan deschise buimac ochii. »
Neobișnuit cu alcoolul, ațipise cu capul în piept. Pe mijlocul ecranului, cele două cercuri se aliniaseră cuminți unul în interiorul celuilalt. *Se pare că a mers trucul cu relaxarea. Dacă am avut dreptate, dacă aplicația își ia indiciile din expresia de pe chipul utilizatorului, atunci programatorii lor au făcut o treabă excelentă. Aș fi curios să arunc o privire în surse. O să-i rog pe băieții de la birou s-o facă.*

„Felicitări! Continuați?" apăru pe ecran. Ștefan apăsă pe „Da". Cele două cercuri se făcură trei, iar sub ele apăru fotografia microprocesorului. Ca și prima dată, două colțuri ale microprocesorului, nu doar unul, erau încercuite cu roșu. 9 - 8 - 7...

Ștefan se grăbi să se întoarcă pe plajă. Căută în jurul lui ceva cu ce să arunce, dar nu găsi decât nisip; chiar și pescărușii dispăruseră. Căzu în genunchi și începu să sape cu mâinile. O sticlă ori o cutie de bere ar fi fost bună, în zadar. Doar nisip ud și spumă de val.

Telefonul îi vibră scurt în mână. Ștefan îl privi enervat. Cercurile își schimbaseră poziția, iar contorul se resetase, arătând din nou cifra nouă. Ștefan închise ochii și se sprijini de spătarul canapelei. La limita audibilului, aplicația marca trecerea secundelor prin bipuri cristaline.

Ce dracu'fac aici? încerc să influențez un generator de numere pseudo-aleatoare cu puterea minții? Cât de tâmpit pot să fiu? Parcă văd că mâine îmi pun o piramidă din staniol pe cap, ca să mă protejez de undele mentale nefaste ale reptilienilor ce stăpânesc planeta, îmi tatuez pe piept ceva rune magice - care până la urmă se vor dovedi că înseamnă în japoneză „Intrare la metrou " - și bag niște clisme mărețe cu cafea, iertată-mi fie cacofonia!

Telefonul vibră, apoi bipurile descrescătoare își făcură din nou simțită prezența. Aveau o ritmicitate anume. Ștefan se lăsă purtat de ea. De zece ori răsunară, apoi ciclul se reluă identic. *Hm, nu tocmai identic...,* murmură el. Nu toate bipurile aveau aceeași tonalitate. O diferență subtilă, aproape insesizabilă, exista acolo. *Un sfert de semiton, poate nici atât...*

Luă chitara din stativul ei și se întoarse pe canapea. Degetele începură să-i alerge pe corzi, încercând să reproducă sunetele pe care le auzea. Telefonul vibră din nou, marcând trecerea altor zece secunde. Ștefan îl ignoră, absorbit de sunetele jocului. Avusese dreptate. Nu toate erau identice. Modul în care erau distribuite lăsa să se întrevadă un model repetitiv. Ajustă unele corzi, modificând subtil notele pe care le produceau. Un aparat specializat n-ar fi putut-o face mai bine. Pe buze îi apăru un surâs.

Avea opt ani când unchiul din partea mamei, lăutar cu experiență, își dăduse seama că nepotul său are auz muzical absolut - abilitatea de a recunoaște în orice sunet o notă muzicală. Nu conta dacă se spărgea un geam, claxona o mașină ori sufla vântul într-o sticlă goală, Ștefan putea spune din ce note distincte era compus respectivul sunet. Amintirea îi încălzi sufletul. între el si muzică fusese dra- ♦
goste la prima vedere. De îndată ce a pus mâna pe acordeonul lui Iulian, a fost în stare să cânte după ureche aproape orice piesă. I se părea atât de simplu! Tot ce avea de făcut era să manevreze burduful instrumentului și să apese pe butoanele care scoteau aceleași sunete ca cele pe care le auzea venind din magnetofonul unchiului său. Au urmat câțiva ani fericiți. Fără știrea părinților, l-a însoțit pe Iulian la nunți, strângând bani și visând la clipa când lucrurile vor sta altfel, când tatăl lui se va lăsa de băut, când nu va mai trebui să poarte haine care îi rămăseseră mici cu doi ani în urmă...

Degetele îi alergau pe griful chitarei, anticipând cu o fracțiune de secundă înainte tonalitatea următorului sunet. Ce-i lipsea secvenței de note ca muzicalitate, compensa prin structura matematică a progresiei. Ștefan se afundă în pernele canapelei, lăsându-se purtat de dansul hipnotic al bipurilor, care erau mai mult de atât.

Intr-un târziu, telefonul vibră. Nu o singură dată, posac, ci prelung și vesel. Ștefan deschise ochii și rămase uimit. Trecuse o jumătate de oră de când luase chitara. Pe ecran, cele trei cercuri se regăsiseră unul pe celălalt, devenind concentrice. Deasupra lor stătea suprapus mesajul: „Congratulations! Do you want to continue?[1]"

Șovăitor, neștiind la ce ar trebui să se aștepte, Ștefan apăsă pe „YES". Ecranul se umplu de benzi multicolore, apoi deveni în totalitate roșu. *Și iată că până și aparatul trimis în dar pământenilor de către însuși Dumnezeu-Tatăl, mai sfânt decât bucata lipsă din ficatul lui Prometeu, Cel-care-nu- se-strică niciodată, se poate bloca!*

înjură și puse chitara deoparte. Telefonul „de fițe" fusese cadoul Simonei de Crăciun.

Avu nevoie de câteva minute si de resetarea la rece a »
aparatului pentru a-1 face să meargă din nou. Când în sfârșit reuși să pornească aplicația, fu întâmpinat de mesajul: „The Mentat Warrior is undergoing a scheduled maintenance. Your progress was saved. We will be back as soon as possible[2]".

1 Felicitări! Doriti să continuati?

2 The Mentat Warrior este supus unei întrețineri programate. Progresul dvs. a fost salvat. Vom reveni cât

Ștefan aruncă telefonul în celălalt colț al canapelei. *Așa îmi trebuie! Să-mi fie de învățătură de minte data viitoare când mai vreau să pierd niște timp și nu știu cum. Aș fi putut să mă uit la un film.*

își luă treningul, echipamentul, iar restul zilei și-l petrecu pe terenul de tenis.

Capitolul 4

Pe noptieră, telefonul porni să sune. Ștefan îl privi cu neîncredere, dar și speriat. Pe ecran se vedea numărul lui Nicolae. Singura explicație posibilă era că se întâmplase ceva grav, miercurea fiind ziua în care nu se ducea la birou. Doar în caz de incendiu - și nici atunci, dacă nu era unul cu adevărat serios - angajații puteau să-l deranjeze din ziua lui sabatică.

— Spune-mi că dau turcii năvală și poate am să te iert, spuse Ștefan, încercând să-și mascheze nervozitatea din voce.

— Dacă ar fi fost așa, îi băteam măr, le luam iataganele și caii, și-i puneam să facă o sută de tăvi de baclavale, iar pe tine te lăsam să dormi, îi răspunse reținut Nicolae. Poate ar trebui să îți faci un drum încoace. Nu reușim să dăm de cap instrucțiunilor de instalare pe care ni le-ai lăsat.

Ștefan simți cum i se usucă gura. In codul pe care îl stabiliseră împreună cu mulți ani în urmă, expresia folosită de Nicolae însemna „incident grav de securitate". Unul dintre serverele lor, poate chiar cel principal, fusese atacat.

— Ce o fi așa complicat? Sunt trei pași simpli. Până și o maimuță i-ar putea face, se arătă el supărat pentru even-

tualele urechi care i-ar fi putut asculta. Ajung în jumătate de oră, mai spuse, apoi închise.

A- A A-

— Cât de grav este?

Nicolae se scărpină în cap.

— N-aș putea să-ți zic... Fie nu-i nimic, fie am belit-o cu aplauze. Câinele de pază a înregistrat azi-noapte o tentativă de penetrare, nivel oranj de severitate.

Ștefan răsuflă ușurat. Oranj însemna un incident serios, dar nu critic. Atacatorii reușiseră să treacă de o parte din sistemele de securitate, dar nu de toate. Niciunul dintre secretele importante ale companiei nu fusese compromis.

— Știm de unde a venit atacul? China, Coreea de Nord, Rusia?

— Din clădirea asta..., spuse încurcat Nicolae. Mai exact, a fost cineva conectat la rețeaua internă.

Ștefan fu convins că n-a auzit bine. $

— Vrei să zici că a fost unul dintre ai noștri?! >

Nicolae îl privi îngrijorat. Gândul că trădătorul ar fi putut fi unul dintre cei pe care îi știa de ani de zile, îl făcea să vrea să se uite în permanență peste umăr.

O mie de lucruri îi veniră în minte lui Ștefan. Trebuia
să-și anunțe partenerii despre breșa de securitate, să pregătească log-urile de acces, să-și înștiințeze avocații. Contractele pe care firma lui le avea în execuție, conțineau prevederi explicite pentru astfel de situații.

— Cine lipsește azi de la lucru? se interesă cu voce scăzută.

Nicolae scutură încet din cap.

— Nimeni...

— Curat tupeu! Nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. Camerele de supraveghere de la intrare ce zic?

— Nimic folositor, spuse abătut Nicolae. Dacă ar fi să dăm crezare log-urilor, la ora aia nu se mai afla nimeni în firmă. De două ori m-am uitat la înregistrări. Așa a fost. După ora șapte nu mai era nimeni aici! I-am numărat cu ochii mei pe cei care au intrat, apoi pe cei care au ieșit.

Ștefan îndrăzni să spere.

— Ar putea fi o alarmă falsă?

— Habar n-am... Urmele pe care le-am găsit sunt consistente cu un atac în toată legea. Dacă n-au găurit podeaua ori tavanul, nu văd cum ar fi putut s-o facă!

— Ștefan, trebuie să vorbim. Vocea îi aparținuse Victoriei.

In spatele ei, la jumătate de metru, stătea un tânăr supraponderal îmbrăcat într-o cămașă havaiană cu mânecă scurtă.

Ștefan le aruncă o căutătură urâtă. Cezar avea întotdea- ,
una ceva de obiectat ori de reclamat. Apa de la aparatul de cafea nu era filtrată corespunzător, aerul condiționat nu funcționa la capacitate maximă, unii dintre colegi nu reciclau corespunzător deșeurile, și tot așa.

— Nu am timp acum, Victoria. Ocupă-te tu, te rog. Discutăm mai târziu.

Femeia îi întinse o tabletă digitală.

— Nu cred că suportă amânare. Suntem într-un mare căcat!

Din expresia de teamă zugrăvită pe chipul Victoriei, Ștefan fu convins că exact așa stăteau lucrurile, î

— Urmați-mă. Nae, vino și tu, spuse el, îndreptându-se către o sală de ședințe. Ce-i asta? întrebă el arătând către tabletă, de îndată ce usa se închise.

Cezar se uită la Victoria. Chipul tânărului era acoperit de transpirație.

— Spune-le și lor ce mi-ai zis mie, îl îmboldi femeia.

— Stiti, asa cum v-am mai informat si în alte ocazii, în firma noastră se fură, începu cu glas tărăgănat tânărul. Nu mult, nu cât să se vadă, dar asta nu are nicio importantă. Furtul este furt oricum te-ai uita la el!

Ștefan schimbă o privire speriată cu Nicolae. Dacă ceea ce se întâmplase în noaptea trecută era un fapt binecunoscut printre angajați, consecințele legale aveau să fie dintre cele mai severe. Putea, foarte bine, să-și piardă firma.

— Despre ce furt este vorba? întrebă el calm, străduindu-se să nu-l sperie și mai tare pe tânăr.

— Orice! Pateuri, Coca Cola - dar niciodată Pepsi! - bomboane cu ciocolată, și ca să vedeți până unde poate merge nesimțirea, sarmale!

— Sarmale? întrebă capiu Ștefan.

— Da, reluă întărâtat Cezar. Niște nemernici. Au mân- cat sarmalele, dar mi-au lăsat varza! Spuneți-mi și mie, ce fel de oameni fac una ca asta?!

Ștefan se uită interzis mai întâi la Victoria, apoi la Cezar:

— Mă tem că nu înțeleg... Asta este problema serioasă despre care voiați să îmi ziceți? Furtul unei oale cu... sarmale?

Victoria luă iritată tableta si o conectă la ecranul TV J existent în cameră.

— De la asta a pornit. Când Cezar a venit la mine să mi se plângă că i se fură din mâncare, i-am zis că în afară de să fim atenți la ce mănâncă fiecare la prânz, nu putem face nimic. Se uită mustrător la tânăr, apoi continuă: Se pare că părerea mea n-a fost și a lui. Fără să spună nimănui, a instalat o cameră spion ca să vadă cine umblă la frigider.

Ștefan își puse mâinile în cap. Instalarea unei camere video într-un spațiu unde nici măcar o fotografie de grup nu era permisă, putea avea grave consecințe legale. Mai întâi breșa de securitate din noaptea trecută, apoi comportamentul iresponsabil al unuia dintre angajați. Iar ziua abia începuse!

— Ai idee ce ai făcut - avea dreptate Victoria - în ce căcat ne-ai băgat? îl chestionă el pe tânăr.

Femeia îi făcu semn să se oprească:

— Nu despre asta ți-am zis că trebuie să vorbim. Uită-te ce a înregistrat camera instalată de Cezar!

Pe ecranul TV apăru imaginea în tonuri de alb și negru a unei părți din bucătărie. în fundal se putea observa o fereastră.

— La ce mă uit? se arătă nedumerit Ștefan.

— Așteaptă. O să vezi imediat.

Fereastra se lumină preț de o clipă. Un zgomot înfundat, ca de explozie, se auzi venind de afară. Victoria opri înregistrarea.

— M-am interesat la băieții de la pază. Azi-noapte, în jur de ora două, a luat foc o mașină în intersecție. S-a lăsat

cu tămbălău în toată legea: poliție, salvare, pompieri. A durat o oră si mai bine balamucul.

*

Ștefan se ridică în picioare:

— Are vreo legătură cu noi?

Victoria repomi înregistrarea.

— Din nefericire, da.

întunecate, două siluete apărură atârnând în corzi de alpinism în dreptul ferestrei. Ștefan practic se lipi de ecranul televizorului:

- Ce fac?!

— Așteaptă și ai să vezi. Cred că cei care au turnat „Misiune imposibilă" ar avea de învățat o chestie sau două din ce s-a întâmplat aici azi-noapte. Pun pariu că explozia mașinii a fost o diversiune. Cu ochii la incendiu, nu i-a mai trecut nimănui prin cap să se uite în sus. Băieții răi și-au putut vedea nestingheriți de treabă.

Pe ecran, una dintre siluete lipi de sticla ferestrei un dispozitiv circular.

— Diamant, laser? șopti Ștefan. Nu încăpea vreo îndoială ce avea să urmeze.

— Habar n-am. Indiferent ce a fost, a făcut o treabă a dracului de bună, spuse Victoria.

Silueta tocmai terminase de tăiat foaia exterioară și trecuse la a doua. După ce termină, îi întinse bucățile decupate celui de al doilea și se lăsă să alunece înăuntru.

— Cum de n-au înregistrat senzorii de prezență nimic? explodă Ștefan.

— Cred că pot răspunde eu la întrebarea ta, interveni Nicolae. Uitați-vă la cagulele reflectorizante și la măștile

care le acoperă fața. Fac mai mult decât să prevină identificarea. Puse degetul pe ecran: Observați acest tub care îi intră individului sub jachetă. Pun pariu că pe dedesubt are un sistem care preia aerul respirat, îl răcește, și abia după aia îl elimină. Nicio urmă de căldură nu scapă în exterior în felul acesta.

— Iar senzorii pe care i-am instalat tocmai pe detecția radiațiilor în infraroșu se bazează, își plecă Ștefan capul. Soluția de securitate îi fusese impusă de normele de protecția muncii. Având în vedere timpul îndelungat pe care oamenii îl petreceau în acele spații, doar detectoarele de prezență pasive erau permise. Cele active, care ar fi presupus utilizarea microundelor, erau descurajate ca fiind potențial periculoase pentru sănătatea angajaților.

Silueta scoase din balamale fereastra, apoi i-o dădu partenerului său.

— Ce mama dracului fac? strigă Ștefan.

— Cred că înlocuiesc geamul tăiat, spuse Victoria. După cum îți imaginezi, când am intrat azi în birou, totul era la locul lui. Nici urmă de ditamai gaura într-unul din geamuri!

Ca pentru a-i confirma spusele, cea de a doua siluetă reapăru, aducând după sine rama ferestrei. O montă la loc, apoi dispărură în afara cadrului.

Ușa se deschise, lăsând să intre o blondă mignonă, agitată ca o veveriță:

— Mă scuzați, spuse ea, întinzându-i lui Nicolae câteva foi tipărite. Ai aici ce m-ai rugat să scot din log-uri.

Blondul le întinată, grăbindu-se să le întindă pe masă:

— Ceva deosebit? Au reușit să ne-o tragă până la capăt? rosti Ștefan.

♦

— Nu. Doar câteva încercări de a accesa niște foldere

I

protejate. întocmai cum ai bănuit, nimic serios.

— Astrea? puse Ștefan întrebarea al cărui răspuns se temeau cu toții să-l audă.

— Nici măcar nu s-au uitat în direcția ei. Fie n-au știut *, de ea, fie nu i-a interesat.

Pentru prima dată în dimineața aceea, Nicolae își permise să zâmbească.

— Se pare că am scăpat...

Roșcata își drese glasul:

— Ar mai fi ceva... Serverul principal prezintă semne de manipulare fizică...

— L-au desfăcut? Au băgat șurubelnița în el? rosti bulversat Nicolae.

— Părerea mea este că au făcut mai mult de atât. Cred că au scos hardisk-urile și le-au copiat pe o mașină neinteligentă, pistă cu pistă. Așa s-ar explica atât ce se vede în log-uri, cât și ce nu se vede. Când și-au dat seama că nu pot trece de sistemele de protecție, au copiat datele cu totul, de-a valma.

— Bine, dar sunt criptate! Ce ar putea face cu ele? strigă Victoria.

— Pentru cei de calibrul indivizilor care ne-au vizitat azi-noapte, o criptare, oricât de performantă ar fi ea, nu înseamnă nimic, oftă Ștefan. După stilul lor de lucru, mi-i închipui deținând un computer cuantic. Cu o astfel de sculă,

decriptarea ar putea dura săptămâni, nu milenii, așa cum știam noi până de curând.

își prinse capul în mâini. Astrea era contractul lor cel mai important, un sistem expert bazat pe inteligență artificială utilizat de către instituțiile financiare internaționale pentru a urmări traseul banilor murdari. Până și simpla lui existență era un secret păstrat cu grijă. Dacă ajungea în mâinile unei organizații criminale, pagubele la nivel mondial puteau fi imense, de ordinul miliardelor.

— Mulțumesc, spuse el încet. Roagă-i pe colegii noștri să nu părăsească firma. în mod sigur polițiștii or să vrea să stea de vorbă cu ei. Se ridică în picioare: Pe mine o să vă rog să mă scuzați. Am niște telefoane extrem de incomode de dat.

A A

Trecuse de ora prânzului. între timp, Ștefan înștiințase firma de avocatură, pe cea de audit, și pe reprezentantul clientilor lui.

— Bună ziua. Mulțumesc că v-ați făcut timp atât de repede, își întâmpină el avocații.

— E un fel de a spune. Mai exact ar fi că ne-a fost făcut acest timp. Eram pe drum spre birou când m-a sunat șeful meu. Mi-a zis să las totul și să mă ocup de cazul dumneavoastră. Am fi sosit mai repede, dar am vrut să ne punem mai întâi la curent cu prevederile contractului. Dați-mi voie să mă prezint: Liviu Catargiu, iar colega mea aici de fată, domnișoara Mirela Milcu. Domnul Vâlcu își cere

scuze că n-a putut veni personal; lipsește pentru moment din țară. Cu dânsul ați lucrat pentru semnarea contractului Astrea.

Ștefan strânse mâna bărbatului, apoi pe cea a femeii.

— Pe aici, vă rog, spuse el, conducându-și invitații către sala de ședințe.

în centrul mesei se afla o tavă cu trei termosuri și câteva pahare din sticlă și de hârtie. Vesela din plastic era interzisă cu desăvârșire în firmă, amenda pentru o furculiță începând de la o sută de euro.

— Cafea, ceai?

Atât bărbatul, cât și femeia, optară pentru cafea. Mirela inspiră aburul ce se ridica din pahar și zâmbi apreciativ. Recunoscuse aroma unei cafele gourmet.

— Etiopia? încercă ea.

între cei cu pasiuni similare se nasc întotdeauna complicități.

— Nicaragua, regiunea Nueva Segovia, zâmbi obosit Ștefan. O fermă de vreo două hectare și ceva. L-am cunos- » »

cut personal pe proprietar, un tip cu o mustață stufoasă și o pălărie care ziceai că e luată din filmele cu desperados. El spune că e bio. înclin să-1 cred. Din păcate - ori din fericire - fermierii din partea aia de lume sunt prea săraci ca să-și cumpere pesticide. Trebuie să se bazeze doar pe ce le pune natura la dispoziție.

Catargiu trase de mâneca sacoului și își drese glasul. Costumul lui era Armâni. Al însoțitoarei, Christian Dior. Amândoi ocupau funcții importante într-una dintre cele mai mari firme de avocați din România, și nu se sfiau s-o arate.

— Poate n-ar strica să discutăm puțin înainte de sosirea partenerilor dumneavoastră, spuse el. Să fim siguri că suntem aliniati. *

Ștefan își ținu pentru el replica acidă. Mai nou, tot corporatistul din România „se alinia". *In cazul meu o să fie simplu să mă alinieze: în spate zidul, în față plutonul de execuție. Ce vrei mai „aliniat" de atât?*

— Desigur. Cum doriți să procedăm?

— Pentru început, relatați-ne firul evenimentelor. înțeleg că a fost vorba despre o scurgere de date.

Ștefan luă tableta de pe masă și pomi înregistrarea.

— Fantastic! Mă simt ca într-un film cu spioni! exclamă Mirela la sfârșit. »

Catargiu scoase din servietă un teanc de foi imprimate purtând mențiunea „CONFIDENȚIAL".

— încurcată treabă, mormăi el, jucându-se cu capacul stiloului cu monogramă. Conform prevederilor contractuale, inițiativa angajatului dumneavoastră ar putea marca cea mai scumpă oală cu sarmale din istorie.

— Cât de mari pot fi despăgubirile pe care partenerii mei le vor cere? întrebă Ștefan, bănuind deja răspunsul.

— Cu tot cu efectele scurgerii de date? De ordinul sutelor de milioane, poate chiar și mai mult. Nu pot spune cu siguranță, dar e posibil să motiveze că, nemaiputându-se baza pe confidențialitatea algoritmilor dumneavoastră, se vor vedea nevoiți să-i înlocuiască; ar putea trece ani până să reușească. Achiziții importante vor fi oprite din teama de a nu facilita accesul organizațiilor teroriste la componente vitale ale societății. Credite cu multe zerouri vor fi *

amânate ori blocate definitiv. Băncile partenere vor dovedi cu acte și cifre pagubele pe care le vor înregistra datorită întârzierilor suferite din cauza... neglijenței dumneavoastră.

Catargiu adună la un loc hârtiile și îl privi pe Ștefan. îi părea rău pentru tânărul antreprenor. Cu rechinii marilor instituții financiare nu te joci. Din prinț aveau să-l transforme peste noapte în cerșetor, apoi aveau să-l arunce la rigolă ca pe un chiștoc de țigară.

— Poate n-ar strica să mai cereți părerea și unei alte firme de avocatură, spuse el. Dacă există în acest contract o modalitate de a evita dezastrul, mă tem că mie îmi scapă.

Ușa sălii de ședință se deschise.

— Au venit și ceilalți, spuse Nicolae din prag.

Ștefan avu nevoie de o clipă să se dezmeticească. Ceea ce începuse ca o cursă pe serpentine, tocmai se transformase într-o prăbușire în gol.

— Adu-i încoace și rămâi și tu. E posibil să am nevoie de expertiza ta tehnică.

în încăpere intrară o femeie trecută de patruzeci de ani și un bărbat în vârstă, cu chipul ridat. Ștefan le ieși în întâmpinare:

— Good moming, Silvia. Good morning, sir Thomas. Please, have a sit. Make yourself comfortable[3].

— Thank you, young man. You are very kind[4]! îi răspunse bărbatul, alegând fără ezitare locul din capul mesei.

3 Bună dimineața, Silvia. Bună dimineața, domnule Thomas. Vă rog, luați un loc. Simțiți-vă ca acasă.

4 Mulțumesc, tinere. Sunteți foarte amabil!

— Pot să vă ofer ceva? Cafea, apă, ceai la gheață? continuă Ștefan în engleză.

Bărbatul făcu o figură chinuită.

— Tinere, un ceai cald mi-ar fi prins bine; a fost cam frig în avion. Pe legea mea, americanii și pe banchiză ar fi în stare să dea drumul la aerul condiționat, și în același timp să se plângă că nu-i suficient de rece!

Ștefan își reținu un zâmbet. Nu întâmplător îi solicitase reprezentantul clienților săi ceva ce nu se aflase în ofertă, îi sugera, încă de la început, că îi lipsește organizarea. Scoase dintr-un sertar o cutie conținând zeci de sortimente »
de ceai și i-o puse dinainte:

— Apă fierbinte găsiți în termosul din mijloc. Zahăr și îndulcitor artificial, pe tăviță.

Bărbatul înclină din cap în semn de mulțumire și clipi complice, gestul sportivului care admite fără ranchiună că a pierdut un punct în favoarea unui adversar care s-a dovedit, pentru moment, mai bun ca el.

— Cred că am să-mi iau, totuși, o cafea, spuse el, ridicân- du-se sprinten în picioare. Se potrivește la vremea mohorâtă de afară.

Cât timp noii veniți își preparară băuturile, domni tăcerea. Grea, inconfortabilă, utilă celor de partea cărora se afla puterea. Ca în orice negociere, regula era simplă: cine vorbește primul pierde.

— Capricioasă primăvară aveți în țara asta, pe onoarea mea, spuse bărbatul în vârstă, frecându-și mâinile. îmi aduce aminte de orașul în care m-am născut.

Silvia Williams, reprezentanta firmei de audit, nu spuse nimic și continuă să amestece cu o spatulă de lemn în paharul de cafea. Imparțialitatea într-o astfel de situație era vitală.

— Tinere, dacă informațiile mele sunt corecte, ai ceva să ne arăți. E adevărat? întrebă cu un aer jovial bărbatul în vârstă, lăsându-se pe spătarul scaunului. Se numea Thomas Urswick și era reprezentantul celor mai importante bănci și burse de valori din lume.

Pentru a treia oară în ziua aceea, Ștefan porni înregistrarea realizată de camera-spion instalată de Cezar. Când se termină, Silvia Williams scoase din servietă o coală de hârtie și i-o întinse lui Ștefan:

— înainte de a începe, aș vrea să se consemneze faptul că firma mea v-a atras atenția într-un e-mail asupra riscului indus de absența detectoarelor de prezență active.

Ștefan o luă buimac. Textul îi era vag cunoscut. Liviu Catargiu ridică mâna, solicitând atenție, dar tânărul răspunse înainte ca el să-1 poată opri:

— Bine, dar soluția pe care am implementat-o în cele din urmă ne-a fost propusă de firma de securitate recomandată chiar de compania dumneavoastră!

Pe buzele femeii trecu un zâmbet palid. Bătălia fusese câștigată înainte de a începe.

— Domnule Babes, nici chiar eu nu m-aș fi putut exprima atât de concis și de clar. Așa este. Noi v-am recomandat o , »

companie, nu o soluție. Nici n-am fi avut cum s-o facem, aria noastră de expertiză nefiind asigurarea securității spațiilor de birouri. în al doilea rând, chiar dumneavoas-

tră ați spus-o: compania recomandată de noi v-a făcut o propunere, atâta tot. Mai departe a ținut de dumneavoastră s-o acceptați ori s-o respingeți. Sunt convins că dacă le-ați fi solicitat un grad mai înalt de securitate, cei cu care ati lucrat s-ar fi conformat si ar fi modificat în consecință ti , oferta.

Thomas Urswick își așeză coatele pe masă. De pe chipul său dispăruse orice urmă de jovialitate. Unchiul bonom se transformase în inchizitor:

— Tinere, am să îți fac o propunere. Nu mă îndoiesc că avocatii dumitale vor fi de acord cu ea. In condițiile date, te asigur că nu vei găsi una mai bună.

Capitolul 5

Taxiul galben trase scârțâind la bordură. Una dintre portiere îi era înfundată, cu vopseaua sărită. Ștefan urcă pe bancheta din spate și-i dădu șoferului adresa de acasă.

— Să moară mama, asta da mașină, zici că-i de curse! exclamă taximetristul, încetinind în dreptul Aston Mar- tin-ului. Continuă, zdrobit de admirație: Asta-i aspirator de pizde, pă legea mea. Cu așa ceva la scară, fuți juma' de club pă seară, și-ți mai rămâne și pentru a doua zi înc-o- dată p'atât!

Ștefan se ghemui pe banchetă și nu spuse nimic. Mașina, împreună cu acțiunile pe care le deținea în firmă, îi fusese luată ca parte a înțelegerii pe care tocmai o semnase.

— Tinere, îi spusese Thomas Urswick când îi pusese dinainte teancul de documente, știu că o să ți se pară un nonsens ce am să îți zic, dar... n-o lua personal. Te simți nedreptățit, înțeleg. Iți spui că partenerii dumitale ar fi putut trece cu vederea incidentul și să mergeți împreună mai departe. La o adică, Astrea a fost rodul geniului dumitale și al oamenilor de care ai știut să te înconjori. Nu meritai să fii îndepărtat ca o cravată pe care ți-a căzut o picătură de sos. îți dau dreptate, așa este. Cei pe care îi reprezint te-ar fi putut păstra - fie și doar pe o poziție execu-

tivă - dar adevărul este că ai ajuns prea repede, prea sus; ai mai avea nevoie să crești. Pentru că, vezi tu, un mana- ger experimentat nu ar fi făcut în veci o astfel de greșeală copilărească. Și-ar fi pus biroul într-un loc ferit de efectele radiațiilor și s-ar fi rugat înainte de culcare pentru sănătatea angajaților săi. Pus să aleagă între riscul de a păți ce ți se întâmplă ție acum și niște presupuse probleme de sănătate cauzate personalului, n-ar fi ezitat; ar fi știut să aleagă varianta corectă. Clienții mei sunt oameni de modă veche. Le place siguranța, predictibilitatea și perenitatea. Astfel de incidente îi deranjează. Le ia din timpul lor prețios și-i obligă să rezolve situații delicate care n-ar fi trebuit să existe.

îl bătuse pe umăr, iar zâmbetul de unchi *cool* care îi explică nepotului cum vine chestia cu femeile, îi revenise pe chipul ridat.

— Să nu-ți faci griji în privința ta. Nu intenționăm, nici o secundă, să te lăsăm sărac. în amintirea unui serviciu ireproșabil și a unei relații pe măsură, clienții mei au decis să nu te urmărească dincolo de perimetrul companiei. în schimbul rezolvării amiabile a acestei situatii nefericite, îți vei păstra proprietățile pe care le-ai achiziționat în nume propriu, cât și banii pe care îi deții la această dată. O ultimă mențiune: oferta expiră azi. Dacă n-o accepți, mâine ne vom adresa instanțelor de judecată, solicitând daune complete.

Când auzise condițiile propunerii, Ștefan a vrut să-l dea afară în șuturi pe nenorocit. Aia era firma lui, munca lui, nopțile lui petrecute dinaintea calculatorului. Nu intenționa să renunțe la ea, nu fără o luptă pe viață și pe moarte!

A fost nevoie de intervenția celor doi avocati ca să-si
recon- » » »
sidere poziția. Thomas nu mințise. Având în vedere prevederile contractuale, acesta ar fi putut să-i ia tot și să nu-i lase absolut nimic. Cumplită cum era, oferta lui se dovedise într-adevăr generoasă.

— Și cu firma, cu angajații, ce se va întâmpla? bâiguise el.

— Eh, dragul meu, în privința lor mă tem că vor exista niște corectii. La urma urmelor, aici e România, iar oamenii tăi sunt plătiți cu niște sume care l-ar face pe un șeic risipitor să se încrunte. O ajustare conformă cu realitatea n-o să le strice. Se vor face foc și pară, vor amenința că pleacă să-și pornească propriile afaceri - unii chiar vor demisiona - dar cei mai mulți vor rămâne. întotdeauna se întâmplă așa. Dacă ar fi avut os de antreprenori în ei, ar fi pomit-o de mult pe cont propriu.

într-un colț al minții, Ștefan știa că Thomas avea dreptate. în fiecare an de când își înființase compania, alocase o sumă cuprinsă între zece și cincisprezece la sută din profit pentru prime, măriri de salariu și distracție. Angajații lui locuiau în apartamente ori în vile luxoase, și conduceau mașini care ar fi părut acasă la ele în locații ca Ibiza ori Monaco.

— Aveți vreun traseu preferat? se auzi vocea hârâită a șoferului. în taxi mirosea a fum de țigară și a ulei de motor, într-un impuls de moment, în loc să apeleze la serviciul de limuzine pe care îl folosea atunci când se întâmpla să bea un pahar, Ștefan chemase un taxi obișnuit. Nu se născuse cu buzunarele doldora. Știa ce înseamnă să-ti chel- , > tuiesti cu măsură banii.

— Nu, luați-o pe unde doriți dumneavoastră. Până la urmă, toate drumurile sfârșesc în același loc... spuse el, sprijinindu-se cu tâmpla de sticla geamului. Afară, un vânt înghețat scutura pomii încă lipsiți de frunze. Era abia începutul lui martie.

ir ir ir

Ștefan își aruncă rucsacul pe un fotoliu și merse direct la barul unde se găsea puținul alcool existent în casă. Scoase o sticlă de whisky și se lăsă să cadă în canapea. Aruncat neglijent, alături se afla un caiet în care își notase câteva modificări pe care voia să le aducă unuia dintre algoritmi. Nu mai era cazul; se îngrijise Thomas Urswick. La loc de cinste în înțelegerea pe care o semnase se afla o clauză de neconcurență care îi interzicea să dezvolte orice produs care ar fi semănat câtuși de puțin cu cele deținute de fosta lui firmă. Dacă mai voia să mai activeze în IT, trebuia să se apuce de făcut jocuri - dar și de acelea cu grijă, să nu conțină elemente de inteligență artificială - ori vreun magazin virtual. Sandale de plajă și husele „de firmă" pentru mobilele „de fițe" păreau numai bune pentru a-și face debutul în noua activitate comercială.

Lăsă sticla jos și își prinse capul în mâini. Ce avea să facă începând de a doua zi? O să se trezească, ca de obicei, la șapte, apoi... apoi ce? De muncit pentru a-și asigura subzistența nu se punea problema. în absența unor cheltuieli extravagante, banii pe care îi avea îi puteau ajunge până la sfârșitul vieții. Ar fi putut să înființeze o nouă

companie, dar nu se simțea în stare. Ce să facă, mai exact, cu ea? Programe prin care societățile multinaționale să poată urmări și mai bine „eficiența" angajaților lor? Jocuri cu butoane mari, text puțin și fotografii deocheate pentru corporatistul plictisit?

Ii mai rămânea, desigur, alternativa unei vieți de rentier. Lenevit până târziu în pat, mers la sală la ora unsprezece împreună cu băieții care asigurau un anumit tip de servicii doamnelor singure, mâncat frugal la prânz - obligatoriu într-un restaurant la modă - seara în club, făcând slalom printre buze tumefiate de botox și pungile de silicon prizoniere în cupele sutienelor transparente.

Oftă si se frecă la ochi. Realitatea era că Thomas îl cas- *9*
trase, profesional și intelectual. Oriunde se uita, vedea doar plictiseală și uși zăvorâte. Scoase dopul sticlei și bău prelung.

Odată cu arsura alcoolului, sosi si amintirea tatălui său. La fel proceda și el atunci când venea acasă de la atelier, urlând de furie că fostul său angajat - actualul patron - îl pusese să dea cu mătura ori îl trimisese să-i cumpere țigări. Ducea sticla la gură și n-o mai lăsa din mână până nu se îmbăta criță.

O întrebare pe care nu și-o pusese niciodată până atunci, nu în forma aceea, îi răsună în minte: *Cum de ai rezistat, tată?*

Telefonul vibră lângă el, înștiințându-1 de recepționa- rea unui mesaj; era Nicolae. *Ești bine, bătrâne? Noi pe aici să știi că ne cam gândim să ne băgăm picioarele și să ne deschidem propriile afaceri.* Zz *o vorbă, dacă vrei s-o luăm de la capăt sub un alt nume.*

Ștefan bău din sticlă. Nemernicul de Thomas se gândise la toate. Pentru o clipă vru să mintă, să vină cu o explicație care să nu-i știrbească imaginea de semi-zeu capabil să mute munții din loc cu puterea minții, apoi renunță. O parte din succesul de care se bucurase în afaceri, avusese dreptate Urswick, se datorase geniului lui Nicolae. Era dreptul lui să afle adevărul, așa umilitor cum fusese. Scrise înapoi, cu degete care se încăpățânau să apese pe literele greșite: *Aș vrea, dar nu pot. Nu-mi dau voie clauzele contractului. Și dacă vreau să public un nenorocit de articol despre inteligența artificială, trebuie să obțin acordul în scris al lui Sir Thomas.*

Răspunsul nu sosi pe dată, dar când o făcu, îi smulse un surâs lui Ștefan: *Ține-te strâns de bară, meștere, și nu dispera. O grămadă dintre noi ne gândim să coborâm la prima. Ne sfătuim, punem țara la cale, și vedem cum o scoatem la vopsea. Că nu mor caii când vor câinii! Ține aproape. Revin în curând cu noutăți!*

Ecranul se stinse. Ștefan puse telefonul deoparte. *Sir Thomas, nu cred că CEO-ul pe care o să-l aduci în locul meu o să aibă un mandat tocmai ușor. Tare îmi e teamă că băieții ăia 9 9 cu timpul prețios de care mi-ai vorbit cu atâta emfază or să decoreze doi pari înalți cu capetele voastre.* Bău prelung din sticlă. *Să fie primit și... distribuit!* inventă el din mers, un rânjet de om beat lățindu-i-se pe buze. Alcoolul tare începea să-și facă efectul.

Telefonul vibră din nou. Ștefan închise un ochi și deblocă ecranul. *Ia să te vedem, Nae, ce blestemăție ți-a mai trecut prin minte!*

Nu era un mesaj de la Nicolae, ci o notificare: „The Men- tat Warrior is back online now. Mașter the last level and claim your lOOk prize![5]". Ștefan puse sticla jos și se întinse prudent pe spate. Camera dădea să se învârtă cu el cu tot.

Că tot ziceam mai devreme despre „puterea minții"... Pufni într-un râs împleticit: *Dacă trec și de ultimul nivel, mai că aș putea să-mi depun candidatura pentru următoarele filme Star Wars!*

Pomi aplicația. De data aceasta, toate cele patru colțuri ale microprocesorului erau încercuite.

își puse telefonul mobil pe piept și își încrucișă mâinile deasupra lui. Pe ecran defilau bule colorate, însoțite de sunete care doar păreau identice. Ștefan închise ochii și alunecă în somnul bețivilor.

ît -fr

Dinaintea lui stăteau patru piscine circulare. De jur-îm- prejur, cât vedeai cu ochii, numai deșert. Ștefan își coborî privirea și văzu că are în mâini un furtun de pompieri. Câțiva pași mai încolo, o instalație de petrecere umplea aerul cu baloane din săpun mirosind ascuțit a leșie.

Ștefan ridică furtunul si-1 atinti înainte. Șurubelnițe, cuie, împreună cu rigle de calcul ori simple bare de metal, începură să curgă, adunându-se pe fundul celei mai apropiate piscine. *întâi o termin pe asta, apoi mă ocup și de celelalte,* își spuse, apăsând o pedală ce se materializase sub

5 The Mentat Warrior a revenit online. Rezolvă ultimul nivel și revendi- că-ți premiul de 100.000!

talpa lui. Jetul de 1 se mări în consecință, făcând furtunul greu de stăpânit. Așa trecură câteva minute.

Probabil că este găurită pe fund, altfel nu-mi explic ce se întâmplă. Indiferentă la eforturile lui, piscina rămânea aproape goală. Ștefan opri furtunul. Avusese dreptate. Nu doar fundul bazinului, dar și pereții erau găuriți. De undeva de sus se auziră câteva bipuri unul după celălalt, apoi piscinele se făcură nevăzute.

Unde mama dracului s-au dus? Ștefan își ridică palma streașină la frunte, inspectând deșertul. Undeva, aproape de limita orizontului, sclipea ceva. Tânărul înhăță furtunul și începu să alerge în direcția respectivă. *De data asta am s-o las pe cea verde la urmă. Am să încep cu alta.* Privi peste umăr. în spatele lui, întocmai ca unicul tentacul al unei caracatițe gigantice, furtunul de pompier străbătea deșertul. *Sau a fost aia roșie?* își plimbă confuz limba peste buzele arse de sete. *Ori aia galbenă?* Oricât s-ar fi străduit, nu reușea să-și aducă aminte ce culoare avusese prima piscină. Poate nici nu avusese una; poate fusese incoloră...

Alte bipuri răsunară. Piscinele dispărură într-un puf de fum, lăsând nisipul neted în urma lor. Ștefan se opri din alergat. Sângele îi bubuia în timpane, iar furtunul îi atârna în mâini de parcă ar fi cântărit o tonă. Se lăsă să cadă în genunchi. Din cer curgea metal topit, arzându-i plămânii și înroșindu-i pleoapele. în zare, mii de baloane de săpun se îngrămădeau unele în altele, formând arcul unui curcubeu.

Un Thomas Urswick înalt cât o clădire se ivi dinaintea lui Ștefan. Purta pălărie de cowboy, cizme cu pinteni, iar

la cingătoare îi atârnau două revolvere. *Tinere, dacă te iei după muscă, ajungi la căcat,* râse el, dându-și pălăria pe spate. *Am avut dreptate să-ți iau firma. Nu ești doar dezorganizat, dar și plăpând! Uită-te la tine cum zaci în praf ca o balegă moale și inutilă.*

Mutra de buldog bătrân a lui Thomas ar fi fost în stare să-l trezească pe Ștefan din cel mai negru și adânc fund de groapă. *Las' că-ți arăt eu ție!* suflă el slab, înnodându-și anevoie furtunul în jurul mijlocului. încercă să se ridice, dar nu fu în stare. începu să se târască, supunând deșertul centimetru după centimetru. Sub el, nisipul frigea mai tare ca fundul unei tigăi încinse, acoperindu-i coatele și genunchii de bășici.

Bipurile de reset răsunară precum trei lovituri de gong. Purtate de un balon cu aer cald, piscinele își mutară locul, dispărând dincolo de linia unde cerul devenea una cu nisipul. Ștefan își acoperi chipul cu palmele și izbucni în plâns. Cuvintele lui Nicolae pluteau pe deasupra deșertului, fluturi diafani cu aripile din oțel: *Tine-te strâns de bară, meștere, și nu dispera. O grămadă dintre noi ne gândim să coborâm la prima.*

Ștefan deschise ochii. La nici doi pași de el, o bară de susținere identică cu cele din mijloacele de transport în comun stătea înfiptă în nisip. Tânărul se prinse de ea cu disperarea unui înecat care simte colacul de salvare. Omniprezente, bipurile de reset atârnau în aer, gata să se petreacă. Ecranul telefonului mobil se lumină, afișând un mesaj de avertizare: *Only one attempt left*[6]*!*

6 A mai rămas o singură încercare.

Nu si de data asta! scrâsni Ștefan, întinzând mâna în » J , ' direcția în care dispăruse balonul cu aer cald. Durerea pricinuită de pierderea firmei, de plecarea Simonei, se comprimară într-un singur ordin șoptit: *VINO!*

Ca să vezi, n-a fost nici verde, nici galbenă, și nici roșie - ci mov!

Dispuse în jurul lui precum petalele unui trifoi norocos, cele patru piscine așteptau cuminți să fie umplute, îndreptă furtunul către una la întâmplare și dădu drumul jetului de șurubelnițe și cuie.

Lugubru, primul bip de reset răsună ca un clopot bătut în dungă. *Nu, nu, așteaptă!* strigă Ștefan, uitându-se disperat după ceva cu care să astupe găurile din piscină. Balonul cu aer cald care le adusese până acolo ar fi fost numai bun. îl căută pe cer, dar în afara unor nori răzleți, nu văzu nimic altceva.

Iar timpul mai înaintă o secundă.

Al doilea bip pluti îndelung peste desert, sirena unui vapor fantomă care pleacă să înfrunte nisipurile încinse într-o călătorie fără întoarcere si fără de sfârsit. Pe fundul > » bazinului mov, câțiva de 1 se zbăteau ca niște pești aruncați pe mal, incapabili să regăsească drumul către lumea lor.

Două baloane de săpun îngemănate, două zerouri batjocoritoare celebrând înfrângerea lui 1, șterseră chipul lui Ștefan, apoi se dezintegrară în aerul încins. *Ce te-ai aștepta? Oricât nimic ai aduna la un loc, tot nimic ai să obții,* oftă el, așteptând resemnat cel de-al treilea bip. Problema era că si atunci când folosise 1, obținuse același rezultat. *In mate- matica booleană, zero înseamnă fals, iar unu, adevăr. 1 combinat cu 1 ar trebui să dea întotdeauna 1...*

Brusc, realiză unde era greșeala. Nu de fiecare dată două adevăruri conduceau în mod obligatoriu la o concluzie adevărată. Oamenii au acest talent, să ignore realitatea în favoarea minciunilor comode ori doar bine ticluite. Fun- damentalismul religios, naționalismul, campaniile împotriva vaccinării, stăteau martore acestui mod de viată. *Uneori este nevoie de minciună ca să ajungi la adevăr, și de ură ca să te apropii de iubire.*

Cu un gest al mâinii cuplă furtunul la instalația de făcut baloane. Zerouri diafane se înghesuiră în bazinul mov, topind cuiele și șurubelnițele, formând o pastă mai dură decât diamantul. Spărturile se astupară, permițând umplerea piscinei. Pe ecranul telefonului mobil, unul dintre cercuri făcu un salt în centru si rămase acolo. Celelalte i se alăturară în scurt timp, devenind concentrice.

Capitolul 6

Zzzt. Zzzt. Pauză, apoi din nou: Zzzt. Zzzt.

Ștefan deschise un ochi sticlos, cu vinișoare roșii. Pe pieptul lui, telefonul vibra insistent. Îl ridică, încercând să-și dea seama cine îl sună. *Număr necunoscut.* închise *
fără să răspundă, apoi se întoarse la somn. N-avea nici cea mică intenție să participe la cine știe ce sondaj obscur de opinie.

Zgomotul se repetă: *Zzzt. Zzzt.*

Ștefan duse aparatul la ureche. Ar fi putut fi unul dintre avocati. Glasul îi răsună ca din butoi, unul de vin care făcuse floare:

— Alo...

Un zgomot infernal de fluiere, tobe, trompete - ba chiar și un trombon! - se revărsă din receptor, completat generos cu zbierete nesfârșite de *URA A A A! URA A A A!* Ștefan se ridică în capul oaselor, dărâmând în drum sticla de whisky aproape goală. Gândul îi zbură la foștii lui angajați. *Să vezi că nebunii aia chiar si-au dat demisia!*

— Domnul Babes? Domnul Ștefan Babes? se auzi în re- , 9 9
ceptor o voce feminină entuziasmată.

în fundal, deși diminuat, vacarmul continua nestingherit.

— Da, eu sunt, spuse prudent Ștefan.

închise ochii și își masă tâmplele. Capul îl durea de parcă i l-ar fi despicat cineva cu securea.

— Domnule Babeș, continuă vocea, v-am sunat pentru a vă confirma obținerea premiului de o sută de mii de euro! Nu-i așa că este extraordinar?!

Ștefan își lipi mai tare telefonul de ureche. Era o farsă, un banc prost. Ce altceva ar fi putut fi? Decise să joace rezervat. In mod sigur era în direct la cine știe ce post de radio:

— Mă tem că nu știu despre ce este vorba, domnișoară. Puteți detalia? *

— Domnule Babeș, ați uitat? ciripi glasul. *The Mentat Warrior!* Jocul! Ați terminat cu succes toate cele trei niveluri. Nu se poate să nu fi văzut! Contravaloarea premiului este afișată de fiecare dată când deschideți aplicația - o sută de mii de euro, plătibili pe loc! Tot ce trebuie să faceți pentru a-i încasa este să veniți la sediul nostru!

Bănuiala lui Ștefan se transformă în certitudine. Era »

victima unei farse idioate pusă la cale de vreun radio local!

— Chiar o sută de mii? Doar pentru mine? exclamă el, străduindu-se să pară încântat.

— întocmai, doar pentru dumneavoastră! se alintă în extaz glasul.

Mintea lui Ștefan funcționa la viteză crescută, inventa- riind modalități de a întoarce farsa împotriva farsorilor.

— Cum se va efectua plata? Prin transfer bancar?

— Desigur, dacă așa veți dori.

— Ar putea fi și cash?

Urmă o scurtă pauză.

— Cred că s-ar putea aranja... spuse glasul.

Entuziasmul fusese înlocuit de prudență.

în ciuda durerii de cap care îi încingea fruntea, Ștefan rânji. Prima regulă a războiului la telefon: scoate-ți adversarul din scenariul care i-a fost înmânat. Obligă-1 să improvizeze. Nu va trece mult și va face o greșeală.

— în hârtii de câte zece și douăzeci de euro, nu mai mult de două bancnote consecutive din aceeași serie?

— Nu știu ce să zic. Va trebui să discutati cu -

— Sau și mai bine, în monezi! strigă Ștefan de parcă ar fi găsit leacul împotriva râiei căprești. De aur! răcni, stăpânin- du-și râsul. Da, da! Neapărat de aur! Dubloni spanioli!!!

Câteva clipe domni tăcerea.

— Am să vă fac transferul la supervizorul meu, spuse posac glasul blond. Vă rog să nu închideți.

Ștefan își lăsă capul pe spate și așteptă. *Asta-i mâna lui Nae ori a Victoriei. M-au văzut folosind prostia aia de aplicație și s-au gândit să-mi joace o farsă, ca să mă scoată din starea proastă.* împinse sticla cu piciorul. Niște zeamă de varză i-ar fi prins bine.

— Bună dimineața, domnule Babes. Numele meu este Anastasia Șaguna. Pot să vă reține atenția câteva momente?

Ștefan deveni atent. Tonul fusese profesional, ponderat, absent de circul de mai devreme. Se decise să atace frontal:

— Suntem în direct?

— în direct... unde?

— Nu știu. La radio, la televizor - pe internet! Chiar, cum se numește emisiunea? *Farse și farsori* mi s-ar părea un nume potrivit.

Din profesional, tonul deveni rece, aproape neprietenos.

— Domnule Babeș, vă înțeleg reținerea, dar vă asigur că această convorbire nu este o glumă. Conform informațiilor noastre, ieri seară la orele zece patruzeci și cinci, ați rezolvat ultimul nivel al jocului produs de compania noastră, realizare care vă face câștigătorul marelui premiu de o sută de mii de euro. Așa cum v-a spus și colega mea, tot ceea ce trebuie să faceți pentru a intra în posesia lui este să veniti la sediul nostru. V-am trimite banii direct *
în contul indicat de dumneavoastră, dar conform legislației în vigoare, va trebui să semnăm niște acte.

— Pot să-mi trimit avocații? se interesă Ștefan pe un ton ingenuu.

In punctul acela niște farsori ar fi cedat. Pui un avocat pe drumuri doar dacă îți place socializarea umăr la umăr și atmosfera îmbâcsită din tribunale.

— Bineînțeles, răspunse fără vreo urmă de șovăială Anastasia. Probabil că va dura mai mult să întocmiți procura, dar este dreptul dumneavoastră să procedați astfel. Pe de altă parte, dacă ne faceți o vizită, putem termina într-o jumătate de oră. Alegerea vă aparține.

Oricât ar fi fost de neverosimil, se părea că făcuse o sută de mii de euro în timp ce dormea. Ștefan privi la ceasul afișat în partea superioară a ecranului: nouă și jumătate. Altceva mai bun oricum n-avea în plan.

— îmi puteți da un mesaj cu adresa, vă rog? Am niște drumuri de făcut și aș putea să trec cu această ocazie pe la dumneavoastră.

— Va fi plăcerea mea, domnule Babeș. Și încă ceva - adăugă femeia înainte să poată fi întreruptă - felicitări! Va fi o adevărată onoare pentru mine să vă înmânez premiul!

— Da, mulțumesc... murmură Ștefan, apoi închise.

Frânturi din visul pe care îl avusese i se amestecau în minte, sporindu-i starea de confuzie. Care era substratul afacerii, mită mascată? Era cineva interesat de informațiile confidențiale deținute de firma lui? Alungă gândul; prea multe variabile! Dacă n-ar fi auzit discuția dintre Victoria și Nicolae, nu și-ar fi instalat niciodată jocul.

The Mental Warrior... Pomi aplicația. Jocul se resetase, afișând din nou primul nivel. *Oare pe ce și-au bazat realizatorii deciziile? Expresia chipului? Mișcările ochilor?* Acoperi cu degetul camera video frontală. Care mișcări ale ochilor? Dormise bușteан!

Inspiră adânc. O parte din el, cea care există în orice băiețel ori fetiță care a crezut vreodată în baghete magice ori în covoare fermecate, îndrăzni să se întrebe: *Dar, dacă... ?* Adultul, cel care învățase că Moș Crăciun poate fi îmbrâncit pe ușă afară de către tatăl alcoolic, respinse gândul cu un hohot de râs. Magia există doar în măsura în care o faci tu să se întâmple. îi spune bani, putere, independență; financiară si emoțională.

Deschise agenda telefonului și apelă un număr.

— Salut, Florine. îmi pare rău că te sun atât de dimineață. Ai câteva minute libere? intră el direct în subiect.

Florin Vasile, avocat cu experiență și membru în partidul aflat la putere, sursa lui Ștefan pentru informațiile

care nu puteau fi găsite în cartea de telefon, își declară zgomotos disponibilitatea. La două sute de euro pe oră n-avea nimic împotrivă să fie trezit înainte să-și fi făcut somnul de frumusețe.

— Florine, circulă pe piață un joc nou. îi zice *The Mental Warrior.* Aș vrea să știu pe cine au în România. Sediu, personalitate juridică, reprezentanți, cifră de afaceri, mă rog, tacâmul complet.

Avocatul își făcu rapid un calcul. Era o treabă de cinci ore pe factură. Două ca să facă rost de informațiile cerute și alte trei ca să se relaxeze la piscină după munca depusă. Ziua începuse bine.

Ștefan se grăbea. în plus, știa cu cine are de-a face. Nu poți să angajezi un hoț ca să-i spargă casa vecinului, apoi să te plângi că ți-a dispărut ceasul de la mână ori becul de la poartă. Continuă să-l preseze pe avocat:

— Și vreau tot ce ți-am cerut într-o oră. Da, înțeleg că vor fi cheltuieli suplimentare. Taxează-mă cât pentru cinci și trimite-mi factura pe email, mai spuse el, apoi închise.

După exact o oră, telefonul sună înapoi.

— Domnule Babeș, să știți că n-a fost deloc simplu. Noroc cu un fost coleg de breaslă care a ajuns între timp judecător...

Ștefan ignoră aluzia. Cu o zi în urmă ar fi adăugat un bonus la suma și așa mare, apoi ar fi decontat cheltuiala, însă azi nu mai avea o firmă care să-i permită acest lucru.

— Ce ai reușit să afli?

— Surprinzător de multe pentru timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, spuse avocatul, în vocea lui simțin-

du-se o undă de reproș. în mod oficial, nu există nicio firmă în România - cunoscută ori abia pornită - care să aibă în obiectul de activitate jocul de care mi-ați spus să mă interesez. însă nu m-am dat bătut si mi-am continuat *9*
cercetările. Așa am aflat că *The Mentat Warrior* a fost realizat de o firmă cu sediul în Moscova. Pe când stăteam si > mă gândeam cum aș putea să investighez eventualele conexiuni cu vreo companie locală, mi-a venit ideea să verific acționariatul la registrul comerțului. într-adevăr, există o legătură. Unicul acționar al firmei din Moscova posedă una și în România - dar nu de programare, ci de producție de mobilă. Vă ajută cumva această informație?

Ștefan ridică din umeri. Nu știa dacă îl ajută sau nu.

— Ce altceva mai poți să-mi zici?

— Nu prea multe. Tipul despre care vă spuneam se numește Oleg Feodorov. Are nouăzeci de ani, dacă vă puteți imagina, și lucrează ca profesor la facultatea de matematică din Moscova - ori cel puțin așa zice pe site-ul lor - dar ultimul articol pe care l-a publicat e vechi de câțiva ani. Ciudată preocupare pentru o fosilă, jocurile pe mobil, nu credeți? »

Ori faptul că aruncă cu premii de o sută de mii de euro cum aruncă nuntașii noștri cu sutele de lei la nuntile cu dare de , 9 9
mână. Ciudat, într-adevăr. Hm, cum zicea a doua voce blondă de la telefon că se numește? Rosti cu voce tare:

— Anastasia Șaguna, îți spune ceva acest nume? L-ai găsit menționat pe undeva prin actele lor?

în telefon se auzi foșnet de hârtii răsfirate.

9

— Nu, îmi pare rău. Asta a fost tot. Dar, dacă doriți, aș putea să cercetez în continuare...

N-am nicio îndoială că ai putea s-o faci, îl repezi în gând Ștefan. *La tariful pe care îl practici, ai putea să-l iei pe Snowden asociat, si tot ti-ar mai rămâne o sumă decentă.*

— E în regulă, pentru moment. Mi-ai fost de mare ajutor. Dacă va mai fi nevoie, am să te caut eu.

— Pentru dumneavoastră, oricând, cu plăcere!

Legătura se închise. Din reflex dădu să apeleze numărul Victoriei, dar renunță în ultima clipă. La acea întâlnire avea să se ducă singur. Nici ea, nici Nae, și niciunul dintre prietenii ori colaboratorii lui de încredere, nu mai erau disponibili să-1 însoțească. începând de ieri, ei lucrau pentru altcineva.

în dressing îl întâmpină o altă imagine dezolantă. Dulapurile în care obișnuise Simona să-și țină lucrurile erau goale, la fel și sertarele care îi aparținuseră. Le închise cu brutalitate; fiecare cu deciziile lui. își puse o pereche de blugi strâmți, bocanci înalți, și o helancă rulată pe gât. O ținută mai formală ar fi conferit întâlnirii o greutate mai mare decât intenționa să lase să se vadă. în drum, luă cu sine un telefon mobil pe care nu îl mai folosea, rucsacul, apoi chemă un taxi și ieși din casă.

A *Vr 'ir*

încăperea era o colecție de contraste alese cu grijă. Mobilierului renascentist, tapisat în catifea purpurie, i se opuneau pereții din beton nefinisat, iar podelei din lemn de

nuc veritabil, tavanul ce lăsa să se vadă instalația de aer condiționat.

— Ai emoții?

Anastasia schiță un gest de indiferență. Era o femeie de înălțime medie, cu ochi verzi și buze pline, de un roșu carnal, aproape vinețiu. Purta pantaloni drepți, cămașă albă, iar la gât, o eșarfă discretă.

— De ce aș avea? Tipul ăsta nu-i primul care ni se alătură. Adu-ți aminte ce am pățit cu Zoltan până l-am convins să-si lase acasă iubita si să se mute la Conac.

9

[1]

— Dar este primul pentru care banii nu reprezintă o motivație suficient de puternică. Ar putea să ne refuze.

Cel care vorbise se numea Igor Petrov, născut și crescut la est de Nistru, într-un sat cu populație majoritar românească. Trecut de cincizeci de ani, avea părul grizonat și început de gușă. Purta pantaloni călcați la dungă, cămașă albă, și o pereche de pantofi cărora nu le-ar fi stricat o perie și ceva cremă.

— Ar putea, dar n-o s-o facă. Pentru un calculatorist, *The Mental Warrior* reprezintă o ocazie unică în viață. N-o să reziste tentatiei de a afla mai multe.

9

Pe chipul lui Igor trecu un zâmbet. Anastasia era o femeie frumoasă și experimentată. Știa pe ce butoane să apese ca să obțină atenția unui bărbat. Erau câteva modificări subtile în înfățișarea ei. în mod discret, tânăra co- piase elemente din vestimentația Simonei, fosta iubită a lui Ștefan, insuflându-le un aer provocator. Părul de culoarea focului nu-i stătea cuminte la baza gâtului, ci prins în vârful capului într-un coc japonez. Pantofii îi erau o

idee mai înalti decât ar fi trebuit într-un mediu de afaceri, cămașa mai cambrată pe sâni, gesturile mai personale. Când vorbea, își expunea linia gâtului și surâdea des, pu- nându-si în valoare buzele senzuale, j

Igor se uită la ecranul telefonului mobil.

— Pregătește-te, aplicația de pe telefonul lui îmi zice că e în zonă. In câteva minute o să fie aici.

Anastasia își verifică rapid machiajul în oglinda unei pudriere minuscule. Când termină, își îndreptă umerii și își împinse pieptul înainte. Sânii îi întinseră materialul cămășii, subțiindu-i totodată talia. Luptătorul experimentat se pregătea să pășească în ring.

Ștefan intră în încăpere, însoțit de recepționeră.

— Mulțumesc, Adina. De aici îl preluăm noi pe domnul Babeș.

Femeia zâmbi și închise ușa. Anastasia păși înainte cu mâna întinsă:

— Cu mine ați vorbit la telefon. Numele meu este Anastasia Șaguna și sunt directorul reprezentanței firmei Men- tar Inc. în Remania. Dânsul este domnul Igor Petrov, consultantul nostru tehnic. Este plăcerea și onoarea noastră să vă urăm bun venit la sediul firmei noastre!

Ștefan avu o ezitare. De ce bun venit si nu felicitări pentru câștigarea premiului? Urarea avea ceva nelalocul ei în ea.

— Ce să zic, zâmbi el, nu câștig în fiecare zi asemenea sume. M-am gândit că măcar până aici aș putea să vin. Chiar, cum ați pregătit banii? Euro în bancnote de zece și de douăzeci? Dubloni spanioli? Șopti conspirativ: Lin-

gouri din aur? Droguri ușoare, pastile împotriva gripei sezoniere? Moțuri de ciocănitoare? »

Igor își căută o poziție mai confortabilă în canapea. Urma un spectacol în toată legea. în locul cetățeanului modest care intră respectuos pe ușă, sperând că va primi mai multi bani decât văzuse vreodată în viata lui, tânărul antreprenor nu părea nici timorat, nici emoționat de suma în sine.

Gestul nu-i scăpă lui Ștefan. *Mentor și învățăcel? Ar fi posibil - de unde și diferența de vârstă. Ia spuneți, copii, ce aveți voi aici? Cu ce vă ocupați?*

— Mă tem că va trebui să acceptați un transfer în contul dumneavoastră, spuse Anastasia, lăsând impresia că s-ar strădui să rămână serioasă. Cei de la bancă ne-au refuzat. Au spus că, în ciuda eforturilor de integrare europeană, enoriașii bisericilor noastre continuă să doneze la cutia milei în moneda locală. La muzeu, din păcate, n-au auzit de dubloni - poate doar niște mahmudele turcești - dar și acelea sunt bine păzite. în privința moțurilor de ciocănitoare, m-ați prins! N-am nici cea mai mică idee despre rata de schimb. N-aș ști de câte ar fi nevoie ca să acoperim toată suma.

Igor surâse imperceptibil. Deocamdată, scorul se menținea alb.

— Bine, arătați-mi, vă rog, documentele pe care trebuie să le semnez. în cazul în care le voi găsi prea complicate, îmi rezerv dreptul de a-mi consulta avocații.

Rânji satisfăcut de propria prestație. Oricare ar fi fost escrocheria, ea urma să fie dată în vileag imediat ce apă-

reau actele - desigur, dacă exista vreunul! Adăugă plin de sine:

— E în regulă sau doriți să ne oprim aici?

Anastasia luă loc la birou.

— Pentru început, am avea câteva întrebări la dumneavoastră. Cum ați aflat de joc? De pe internet, dintr-un banner publicitar? Prin intermediul unui prieten?

Ștefan se uită chiorâș la chestionarul aflat dinaintea ti- » ,

nerei femei. Părea stufos, iar răbdarea lui era pe cale să se termine. Prinse privirea lui Igor și-i puse direct întrebarea care îl măcina. Când șeful e de fată, te adresezi direct lui, nu subalternului:

— Sunt curios, pe ce v-ați bazat algoritmii? Recunoaștere facială? Mișcarea pupilei?

Anastasia își îngădui un mic zâmbet superior: *Calcula- torist!* în perioada în care lucrase alături de echipa de IT- iști la îmbunătățirea unor aspecte ale jocului, ajunsese să înțeleagă modul în care aceștia percep lumea. Pentru un programator, puține sunt lucrurile care pot trece înaintea unei probleme care îi pune la încercare cunoștințele și creativitatea. Surâsul i se transformă în grimasă. Uneori nici chiar o femeie pozând goală în pat nu este suficientă pentru a-i smulge din fața ecranelor lor blestemate.

— Te costă o sută de mii.

Ștefan fu convins că n-a auzit bine. Igor părea gata să izbucnească în râs.

— Poftim?

— Te costă o sută de mii să-ti zic cum am făcut.

Ștefan își țuguie buzele:

— Știi ce i-a zis programatorul broscuței vorbitoare când aceasta i-a cerut s-o sărute, promițându-i că se va transforma într-o femeie frumoasă care va face tot ce va vrea el?

Igor realiză că îl place pe tânăr. Citea în privirea lui o sete de cunoaștere asemănătoare cu a lui. îl invită să ia loc:

— E veche poanta, dar bună. A băgat-o în buzunar: Nu am nevoie de o prietenă ori de o prințesă. Sunt programator. Dar o broscuță care vorbește, asta e ceva...

Amândoi pufniră în râs. Anastasiei îi reuși un zâmbet silit. Ștefan se așeză. , »

— Tinere, dă-mi voie să mă prezint în felul meu. Mă numesc Igor Petrov, profesor de programare cuantică la universitatea din Minsk. Mă bucur să te cunosc!

Lui Ștefan îi păru rău că nu era și Nicolae acolo. Câte seri nu petrecuseră ei împreună, cu picioarele pe birouri, visând la viitorul informaticii. Intr-un ritm amețitor, SF-ul devenea realitate. încetul cu încetul, computerele cuantice începeau să își facă loc, vestind o nouă eră în evoluția omenirii.

— Programare cuantică?! exclamă el. Cât ați spus, o sută de mii? Curat chilipir! Unde trebuie să semnez?

Anastasia dădu drumul chestionarului „de încălzire" într-un sertar al biroului. Felul în care decurgea întâlnirea îl transformase într-un accesoriu inutil. îi întinse două coli de hârtie tipărită și un pix:

— Acest document reprezintă dovada completării cu succes a jocului, cât și acordul dumneavoastră de a vă

vira suma de o sută de mii de euro în contul pe care ni-1 veți pune ulterior la dispoziție.

Ștefan luă documentul si îl citi cu atentie. Nu se ascun- > » »
dea nicio capcană de natură juridică ori comercială în cele câteva rânduri. Semnă în spațiul rezervat, apoi întoarse coala pe verso, scrise citeț: „Pagină goală" și trasă un X mare. Procedă la fel și cu cel de al doilea exemplar, apoi i le dădu înapoi Anastasiei:

— Asta e tot?

Femeia nu răspunse pe dată, preocupată cu ștampila- rea documentelor. Ștefan avu impresia că are dinaintea lui o angajată a serviciului de taxe și impozite aflată la sfârșitul programului. Dacă ar fi salutat și ar fi ieșit pe ușă, nu s-ar fi obosit să strige după el și nici n-ar fi încercat să-1 oprească.

— Da, spuse ea fără să ridice privirea. Aștept să-mi trimiteți pe email numărul contului. Banii vor ajunge în trei zile lucrătoare. Poate chiar mai repede, depinde cum se mișcă banca.

Ștefan reciti actul care îl făcea mai bogat cu o sută de mii de euro, iar senzația că ceva nu era în regulă i se accentuă. Televiziunile, companiile de băuturi răcoritoare, producătorii de cosmetice, făceau circ la televizor și pe internet pentru o sumă de zece ori mai mică, iar acești Mentar Inc. nu voiau nici măcar o fotografie prin care să imortalizeze momentul?! Trebuia neapărat să afle în ce se băgase.

— Gata, s-a rezolvat! spuse el, arătându-i lui Igor documentul. O sută de mii bătuți pe muchie. Ce stă la baza mecanicii jocului? Recunoaștere facială?

Igor se felicită în sinea lui că mersese pe intuiția Anastasiei. Tânăra avusese dreptate când mizase pe curiozitatea profesională a lui Babeș. Următoarea mutare trebuia să fie una de temporizare. Luă actul, zâmbi la mențiunea de pe verso, apoi i-1 înapoie posesorului de drept. Ștefan se dovedea un partener precaut.

— Mă tem că răspunsul meu fie te va dezamăgi, fie te va înfuria. Tine-ți banii, tinere domn. Nu vreau să te simți înșelat. *The Mental Warrior* nu este altceva decât ce scrie »
în instrucțiunile lui că este. *9*

Zâmbetul de cârdășie profesională se șterse de pe chipul lui Ștefan.

— Un generator de numere aleatoare, controlabil cu puterea minții? întrebă el, dezamăgirea, într-adevăr, simțin- du-i-se în fiecare tonalitate a vocii.

Anastasia se așeză pe colțul biroului. Cursa pentru recrutarea celui mai bun candidat pe care îl avuseseră vreodată începuse.

— Spune-mi, tinere, ce este acela un qubit? Din puținul pe care l-am putut afla despre dumneata pe internet, știu că nu îți sunt străine calculatoarele, spuse Petrov.

Anastasia își reținu un zâmbet. în sertarul biroului avea 9 *9*
dosarul pe care colaboratorii lui Igor îl asamblaseră despre Ștefan Babeș. Colecția era impresionantă. Fișe matricole, fotografiile prietenelor pe care le avusese, informații financiare, se aflau toate acolo.

Ștefan își prinse bărbia în pumn.

— Greu de dat o definiție care să nu sune a hocus-po- cus... mormăi el. Un bit este o valoare binară; poate lua

doar valorile 1 și 0. Un qubit, pe de altă parte, este în același timp și 1 și 0.

— Cum poate fi așa ceva posibil? Ori e albă, ori e neagră!

Ștefan îl privi cu reproș pe Igor:

— Păi, e și nu e. Cât timp nu te uiți la el, nenorocitul se află într-o stare de indecizie căreia îi spune „superpoziție". Poate fi 0, dar poate fi și 1. E ca și cum ai avea două bile într-o cutie. Poți scoate afară fie una albă, fie una neagră. Cât timp încă n-ai băgat mâna în cutie - pereții sunt opaci, nu poți vedea prin ei - bila pe care urmează s-o scoți, ca și entitate abstractă, poate fi atât albă, cât și neagră. După cum ziceam mai devreme, se află în superpoziție. Dar, de îndată ce ai tras-o afară, elementul probabilistic a dispărut. Bila s-a „hotărât" ce vrea să fie, albă sau neagră. Probabilitatea din viitor tocmai s-a transformat într-o informație istorică.

— Dragul meu, un asemenea răspuns ți-ar fi asigurat un punct în plus la examen, încuviință Igor. Cu permisiunea ta am să folosesc analogia următoarea dată când va trebui să explic studenților mei conceptul de superpoziție.

Ștefan râse, clătinând din cap aducerii aminte:

— Dacă v-ar auzi Marinescu, profesorul meu de probabilități din facultate, v-ar pune să suflați în alcoolmetru sub bănuiala că ați consumat ceva cu cifră octanică mare. Și acum mă ia tremuriciul când aud expresii cum ar fi „lanțuri Markov" ori „schema bilei nerevenite a lui Bemoulli"!

— Ai folosit un cuvânt asupra căruia aș vrea să insist, un verb, spuse Igor. Ai zis că bila extrasă „s-a hotărât" să fie albă sau neagră. Ce a făcut-o să se „hotărască"?

— Simpla observarea a rezultatului extragerii, momentul când experimentatorul s-a uitat la ce a scos din cutie.

Igor zâmbi. Tânărul dovedea o minte ascuțită.

— Ce se întâmplă dacă experimentatorul scoate o bilă din cutie, dar nu se uită la ea? Mai este ea în superpoziție?

Ștefan pufni în râs:

— Ăsta e cuantic la cuantic! Extragerea s-a produs, știi că una dintre bile a fost aleasă, dar nu poți spune ce culoare este.... Habar n-am dacă am sau nu dreptate, dar cred că din punctul de vedere al entității abstracte ea se află încă în superpoziție. Dacă ar fi să pariez pe culoarea bilei din mâna mea, dar la care nu m-am uitat încă, șansele sunt în continuare de 50-50% ca ea să fie albă sau neagră.

— Deci, până la urmă, totul se reduce la a ști, murmură Igor. Cunoașterea dă formă realității, obligând-o să fie ceea ce este. Corect?

— Nu știu ce să zic. Pare destul de extrem ce spuneți. Ca să-l citez pe Einstein: „Luna nu există doar pentru că ne uităm noi la ea".

Un zâmbet ciudat trecu pe chipul rotund al lui Igor.

— De unde știi că nu-i așa? De unde știi că Luna n-ar dispărea dacă nu ne-am mai uita la ea?

Ștefan își întinse picioarele. Era una dintre temele favorite ale discuțiilor cu Năe: »

— Dacă nu îmi este cunoscută existența ghiveciului care tocmai s-a desprins din suportul lui și dă să-mi cadă în cap, asta nu înseamnă că n-o să mă trimită pachet la morgă. Și mă îndoiesc că cineva îl va urmări cu privirea pe întreaga durată a căderii, asigurându-i astfel materia-

litatea. Un exemplu și mai bun este glonțul. La el chiar nu se uită nimeni cum zboară prin aer și totuși își atinge ținta!

Surâsul lui Igor se adânci:

— Când spunem „a privi", de fapt ne referim la „a ști". Fac această afirmație deoarece o simplă lentilă ori un ochi de sticlă nu au același efect. Observarea vizuală trebuie să conducă la cunoaștere, altfel bila extrasă va continua să rămână atât albă, cât și neagră. Faptul că cineva știe de existența acelui ghiveci poate fi suficient pentru a-1 păstra ca parte a realității care ne înconjoară. La fel și în cazul Lunii ori al glonțului.

Ștefan scutură din cap. Prea mult alb, dar și negru - zero, dar și unu - puteau să dea oricui migrene vecine cu starea de mahmureală.

— Bine, dar care e legătura între toate acestea și jocul dezvoltat de voi? Telefoanele mobile pe care rulează nu sunt nici pe departe niște computere cuantice. Alea sunt precum calculatoarele de pe vremea lui tataie, mari cât o casă cu garaj!

Pe ușă intră fata de la recepție, aducând o tavă pe care se afla un termos și câteva pahare de hârtie.

— Cafea? întrebă Anastasia, punând tava pe biroul ei.

Prins în gânduri, Ștefan se ridică de pe scaun și își umplu un pahar.

— Doriți și dumneavoastră? îl întrebă el pe Igor.

Pe Anastasia o încercă un sentiment de satisfacție. Prin gestul lui de deferență, Ștefan recunoștea ascendentul tehnic al lui Igor. Se aranjau lucrurile. Lui Petrov îi va prinde bine acest capital când avea să-i facă tânărului pro-

punerea, adevăratul motiv pentru care acesta se afla acolo.

— Da, mulțumesc, acceptă Igor ofranda simbolică, el detestând, de fapt, cafeaua.

— Deci? spuse Ștefan, întorcându-se la locul lui.

Igor luă o înghițitură, făcând eforturi să-și mascheze grimasa de dezgust:

— Dacă ți-ai pune în minte să reprezinți memoria unui computer printr-o metaforă vizuală, cum ar arăta ea?

Ștefan îl privi pe deasupra paharului:

— Nu știu. Probabil ca pe un perete plin de sertare...

— Excelent! exclamă Igor. Iar dacă deschid un sertar, ce găsesc înăuntru? Poze, filme, muzică?

Pe Ștefan începea să îl agaseze jocul de-a Bulă programator la grădiniță, dar din curtoazie față de interlocutorul lui mai în vârstă, se hotărî să mai continue o vreme.

— Nu, doar un număr între 0 si 255. Din suite de astfel de numere sunt alcătuite si filmele, si muzica.

Igor ridică mâinile în semn că se predă.

— încă una și gata, promit! OK?

Pe Ștefan îl pufni râsul. Pe chipul lui Petrov se vedea bucuria scamatorului amator pe cale să întoarcă jobenul către public.

— Care este probabilitatea ca, deschizând un astfel de sertar, să găsești înăuntru cifra 1?

Ștefan își puse mâinile în cap, simulând disperarea.

— Iar Marinescu? Groaza studenției mele?! Mă credeți sau nu, doi ani după ce am terminat facultatea am avut coșmaruri că dau examen la probabilități și - normal! - îl pic!

— Haideți, îl încuraja Igor, ce v-am întrebat e de pe prima pagină a manualului.

— Niet! Acolo e ISBN-ul, numele editurii și al celui care a realizat coperta, rânji Ștefan.

— OTAHUHO![7] se entuziasmă Igor. Poate v-ar conveni să continuăm conversația în rusă, oferi el, străduindu-se să nu râdă.

Știa că respectiva materie nu făcuse parte din programa școlară a tânărului.

Zâmbetul alunecă de pe chipul lui Ștefan:

— îmi pare rău, dar nu o cunosc. Se spune despre ea că ar fi de o frumusețe aparte, însă eu n-am avut ocazia să aflu acest lucru. Mai curând îmi aduce aminte de serile când tata bea un pahar în plus și începea să recite din Puskin.

— Un bărbat cu gusturi fine, tatăl dumneavoastră, spuse îgor.

Umbra de pe chipul lui Ștefan crescu. își lăsă o clipă bărbia în piept, alungând gândurile care dădeau să îl năpădească. *Doar în materie de poezie. Vinul cu care se îmbăta seară de seară era o poșircă ordinară.* își drese glasul și spuse cu voce reținută:

— Revenind la întrebarea dumneavoastră, din puținul pe care mi-1 mai aduc aminte, ar fi o șansă din 256.

— Iar probabilitatea de a deschide două sertare, iar în amândouă să fie cifra 1?

Ștefan îl privi cu reproș: *Ce facem, maestre? Una zicem și alta facem? Parcă ziseși că o dată și gata...*

7 otlichno! - excelent!

— Două sertare a câte 256 de posibilități fiecare, adică 256 la pătrat. O șansă din 65.536.

— Poți, te rog, să-mi dai ceva pe care să scriu? o rugă Igor pe Anastasia.

Tânăra îi întinse o coală de hârtie și un pix. Petrov scrijeli ceva în grabă, apoi îi dădu hârtia lui Ștefan.

— Probabilitatea ca cineva să rezolve din întâmplare primul nivel, cel cu două cercuri, este mai mică decât unu la un milion. Pentru al doilea - care conține trei cercuri - »
cam unu la un miliard. Pentru ultimul, cel cu patru cercuri - adică, doi la puterea patruzeci - este numărul acesta.

Ștefan luă coala de hârtie, încercând să silabisească ce vedea: 1.099.511.627.776.

— Un miliard... De fapt, nu, un bilion, nouăzeci și nouă de miliarde, cinci -

Puse hârtia deoparte:

— Tot nu înțeleg. Care este legătura dintre incertitudinea cuantică, puterile lui doi și banii pe care tocmai mi i-ați dat?!

— E simplu, spuse Igor, sfredelindu-1 cu privirea. Tot ce face jocul este să aleagă la întâmplare o locație de memorie - un sertar - dar pe care n-o deschide încă. Așteaptă un număr de secunde, apoi se uită să vadă ce e înăuntru. Dacă găsește 1, merge mai departe. Dacă nu, resetează poziția cercului pe ecran și o ia de la capăt.

Ștefan privi la bucata de hârtie, apoi la Igor:

— Si asta ce ar trebui să însemne? Că fie am nimerit o „
șansă dintr-un bilion, fie am pus 1 în toate acele „sertare" cu puterea minții? Asta vreți să spuneți?

Igor ridică din umeri:

— Este singura explicație.

Ștefan se ridică în picioare. Luă de pe biroul Anastasiei cele două exemplare ale documentului pe care îl semnase și le rupse. Când vorbi, vocea îi sună înghețată:

— îmi pare rău, dar nu pot să accept niște bani pentru ceva care mi se pare o înșelătorie de bâlci. Țineți-vă premiul. Mie nu-mi trebuie, mai adăugă el, îndreptându-se către ieșire. „

Era una dintre reacțiile la care Igor se așteptase din partea tânărului antreprenor. Pentru cineva obișnuit să câștige zece milioane pe an, o sută de mii constituia un preț mic pentru integritatea lui morală. Fără să se grăbească, replică:

— Ce ai zice dacă ți-aș spune că îți pot demonstra aici, pe loc, că jocul nu este o escrocherie?

Ștefan se opri cu mâna pe clanță.

— Și cum, mă rog, ai putea face asta?

— Nu-i greu. Ia de la Anastasia o bucată de bandă adezivă și acoperă camera frontală a telefonului. De fapt, și mai bine, ia mai multă și acoperă-le pe toate, inclusiv pe cele de pe spate. Apoi, întrerupe serviciile de date. Pune-1 pe modul avion. Așa vei fi sigur că nu mai comunică nici cu rețeaua, nici cu intemetul, si nici că nu-si ia vreo infor- mație privind locația geografică. Telefonul tău o să fie surd si mut.

— Așa, și?

— Pornește jocul și ține telefonul la tine. Bagă-1 sub canapea ori în buzunar și las-o pe Anastasia să-ți facă o demonstrație. O să merite, crede-mă.

Absurditatea situației nu-i dădea pace. Oricât și-ar fi muncit mintea, nu reușea să găsească sensul întregii situatii. Ce escroci dădeau o sută de mii unui necunoscut, fără să-i ceară nimic în schimb, nici măcar o fotografie?

— Bine, se răsti, dar testul va avea loc în condițiile mele.

Scoase din buzunar telefonul pe care îl luase de acasă și spuse pe un ton neprietenos:

— E tot al meu, dar e ca și cum n-ar fi fost vreodată. L-am resetat la setările din fabrică și am folosit un cont pe care l-am creat azi exact în acest scop. N-are cartelă SIM, nu știe cine sunt, iar serviciile de comunicație și localizare îi sunt oprite. Singura aplicație de pe el, în afara celor pre-instalate, este jocul vostru.

Luă banda adezivă pe care i-o întindea Anastasia și acoperi meticulos atât lentila camerei video frontale, cât și a celei de pe spate, abia apoi porni aplicația.

— De unde vreți să începem? rânji el disprețuitor.

Anastasia își aranjă eșarfa la gât cu un gest extravagant, de scenă. Indiferent ce i-ar fi spus lui Ștefan în acel moment, n-ar fi contat. Simțul echilibrului îi fusese afectat. în lumea pe care o cunoștea el, telefoanele mobile nu puteau fi influențate cu puterea minții.

— In cazul meu, e simplu. Aș zice cu o cină, dar ar merge și un prânz. Unul vegetarian. Carnea îmi provoacă greață. Igor, în schimb, o să-ți ridice ceva dificultăți. O să vrea okroshka[8] și să jucați șah.

8 Supă făcută din legume crude mărunți te, precum castraveți, ridichi și ceapă verde, cartofi fierți, ouă și carne gătită (vită, vițel sau câmați) și amestecată cu kvass, o băutură cu un conținut redus de alcool (1,5% sau mai pu-

și acceptă și o partidă de table, dar numai dacă îl prinzi în toane bune.

Expresia îndârjită a lui Ștefan se preschimbă în nedumerire, apoi în amuzament morocănos.

Excelent, își spuse Anastasia. *Fă-i pe oameni să râdă și n-au să te mai poată bate. E o imposibilitate neurologică.* Râse zglobiu, zi de vară la scăldat:

— Ah, nepriceputa de mine! Desigur că nu m-ați întrebat cum am putea să ne cunoaștem mai bine, ci despre aplicație. Păi, cum să facem? Porniți jocul și urmăriți ce se întâmplă pe ecran. Când doriți să încep, faceți-mi un semn. Pentru a înlătura orice suspiciune, eu și Igor o să tăcem chitic. Gura i se arcui abia sesizabil: Pe lângă localizare geografică ori recunoaștere facială, aplicația ar mai putea folosi și amprentă vocală pentru a-și recunoaște creatorii, nu-i așa?

Respectul de sine îi cerea lui Ștefan să nu se lase învins, cel puțin, nu fără a duce lupta la podea:

— întocmai, ați putea face mai mult de atât, ați putea folosi un sunet din gama infrasunetelor pentru a declanșa o rutină ascunsă. Eu nu l-aș auzi, dar aparatul, da. Excelentă idee! Aveți cumva niște superglue la îndemână? Dacă nu, este în regulă. Ies până afară să cumpăr.

Calmă, Anastasia ieși din cameră si se întoarse cu un tub metalic.

— Poftiți.

Ștefan îl luă, desfăcu carcasa telefonului și turnă o picătură generoasă de lipici peste microfon, acoperindu-1 cu totul. Suflă ca să se întărească, apoi puse înapoi capacul.

Ca o măsură de protecție suplimentară, dezactivă microfonul și din setările aparatului.

— Cred că suntem bine acum, spuse el, pornind jocul.

Pe ecran, din zece în zece secunde cele două cercuri își schimbau locul, apropiindu-se ori depărtându-se unul de celălalt.

Anastasia privi întrebătoare la Igor. Acesta ridică din umeri: *E spectacolul tău. Pune-l în scenă după cum ți-e voia.* Femeia zâmbi, iar gura perfect desenată, împreună cu dinții impecabil de albi, se transformară într-o mușcătură crudă. Merse la un dulap și îl deschise.

— Există mai multe tipuri de meditație. Unora le place să stea în floare de lotus, altora să se concentreze asupra respirației ori asupra senzațiilor din corp. Eu prefer meditația în mișcare, Qigong or Tai Chi. Mă ajută să-mi eliberez mintea și în același timp să-mi canalizez energia.

Când se întoarse, în mână avea o sabie. O trase afară din teacă, egal, fără să se grăbească. Pașii îi deveniră mici, de pisică - ori și mai bine - de tigroaică în urmărirea prăzii. Făcu un salt, lovind în același timp de sus în jos, despicând un adversar imaginar. Ștefan simți în palmă telefonul vibrând. Cele două cercuri se deplasau către centrul ecranului. Fascinat, ridică aparatul în așa fel încât s-o poată vedea și pe Anastasia. Nu, nu se înșela. Intre mișcările tinerei femei și înaintarea cercurilor exista o legătură. O mișcare lentă, un transfer al echilibrului de pe un picior pe altul, îl deplasa pe cel mic. O lovitură violentă, pe cel mare. O vibrație prelungă îl înștiință că cercurile se ali- niaseră unul în interiorul celuilalt.

Ștefan înghiți. Cât timp durase demonstrația, uitase s-o facă.

— Impresionant, murmură el.

— Să continui? zâmbi Anastasia.

Efortul fizic părea că nu o afectase câtuși de puțin.

Ștefan realiză că putea pune la încercare buna credință a celor doi. Pentru a putea testa aplicațiile, dezvoltatorii de obicei includeau scurtături ascunse care să-i ducă direct acolo unde voiau ei. Să nege acel lucru ar fi însemnat că mințeau. *Ia să vedem pe cine prindem cu cioara vopsită și zicând că-i papagal.*

— Există vreo posibilitate să trecem direct la ultimul nivel?

Igor râse și ridică în aer degetul mare:

— Recunosc că aș fi fost dezamăgit dacă nu mă întrebai. Există, dar nu în varianta comercială. Premiile pe care le dăm sunt mari. Imaginează-ți ce ar fi însemnat să le fi lăsat la îndemână hacker-ilor posibilitatea de-a sări peste niveluri. Aurul sultanilor nu ne-ar fi ajuns pentru câți men- tați s-ar fi găsit!

Ștefan își mestecă morocănos măselele. Explicația lui Igor stătea în picioare.

— Da, as dori să continuăm. Sunt curios cum se termină șarada asta, spuse el. Vocea îi sună ca a unui meșter care tocmai și-a dat cu ciocanul peste degete, dar care se abține să înjure, ca să nu-i dea satisfacție clientului cărpănos.

Anastasia încuviință. Pe rând, concentrându-se la fiecare gest, își scoase pantofii, rămânând în picioarele goale. Reculul inconștient al lui Ștefan îi confirmă alegerea. O

femeie care își scoate pantofii în fața unui bărbat dă de înțeles că ar putea urma și altele.

— Apasă tu, te rog, pe butonul de start, spuse ea.

Ștefan se opri la jumătatea gestului.

— De ce n-o faci tu? De ce nu-1 apeși cu puterea minții? Asta chiar ar reprezenta dovada finală!

Igor scutură din cap, un zâmbet rece fluturându-i pe buze:

— Ba deloc! Pentru un sceptic, demonstrațiile care contravin ipotezei lui sunt precum floricelele ori semințele: le consumă cu pumnul și tot mai vrea! Apasă cu mintea butonul și imediat o să-ți ceară să pornești fizic aparatul, apoi să-1 faci să meargă fără baterie. Dacă prin absurd îți reușește, o să dea fuga acasă, de unde o să se întoarcă cu o căciulă de blană - că joben n-are - și o să te conjure să scoți din ea nu iepuri, ci securea lui Mihai Viteazu ori arcul de tisă al lui Robin Hood. Când, în sfârșit, va găsi ceva ce nu poți face, te va privi ca pe ultimul nimic și-ți va spune: *Prostii! Știam eu că e o înșelătorie!* Revenind la butonul nostru, el nu poate fi apăsat cu puterea minții; îi lipsește componenta cuantică. Ar putea primi una, dar procedeul nu este în niciun caz unul trivial, ceva care să poată fi făcut cu o fluturare lenească a mâinii.

Discuția cu Igor îi aducea lui Ștefan aminte de partidele de șah pe care le juca cu tatăl său. Când Babeș senior nu era complet beat, putea fi un adversar redutabil. Oricât de neașteptate ori agresive ar fi fost stratagemele juniorului, ele se loveau de apărarea de netrecut a bătrânului și mai experimentatului jucător.

Ridică mobilul și apăsă furios pe butonul de Start. Cele trei cercuri se împrăștiată pe ecran, formând chipul unui extraterestru cu gura mare, de soacră pusă pe harță.

Anastasia se ridică pe vârfuri și inspiră adânc. Brațele îi erau aripile unui cocor pregătit să se avânte în înaltul cerului. își extinse mâna în care ținea sabia și făcu o piruetă completă, balerină diafană și asasin necruțător în același timp. Urmară o suită de lovituri fulgerătoare, prea rapide pentru a putea fi urmărite. Ștefan își dădu seama că se împingea în pernele canapelei, ca să pună o distanță cât mai mare între el și lama strălucitoare, aducătoare de moarte.

întocmai ca prima dată, zvâcnetul necontrolat al cercurilor fu înlocuit de o mișcare concertată, rectilinie si uni- formă, de apropiere. Ștefan își simți degetele atingând o chitară imaginară, completând muzica mută ce izvora din mișcările Anastasiei. închise ochii.

J

— Ce a fost asta?! strigă Igor.

Ștefan îl privi surprins. Pe ecran, cele trei cercuri așteptau cuminți, concentrice. Anastasia i se alătură, curioasă.

— Ce a fost asta, ce? întrebă el. Nu asa trebuia să se în- • »

tâmple?

Obrajii lui Igor ardeau. înhăță telefonul cu mâini care tremurau.

— Cercurile! Nu s-au deplasat puțin câte puțin, ci au sărit direct în mijloc!

Ștefan simți o undă de empatie profesională pentru Igor:

— Or fi zgârcit-o pe undeva programatorii tăi. Se

Igor îl privi lung, aproape cu spaimă. în timp ce chipul îi era alb, obrajii îi ardeau.

— Cred că nu înțelegi. întreg algoritmul încape scris pe un șervețel. Nu avea ce „zgârci" să se petreacă. O adresă rezolvată se continuă cu cea imediat următoare, de unde și senzația de deplasare în linie dreaptă. Aici a fost altceva... Căută în privirea Anastasiei: Doar dacă nu cumva restul de pași s-au produs foarte-foarte repede...

Amândoi se uitară la Ștefan.

— Ai făcut ceva... șopti Igor. Te-ai concentrat împreună cu Anastasia, nu-i asa?

— Da, da, bună încercare! hăhăi Ștefan. Cum de nu m-am gândit că se va ajunge aici? Fă-1 pe prostovan să creadă că a contribuit la așa-zisul miracol și ți l-ai făcut oștean pe viată. întreb din nou, unde-i actul de adeziune, unde tre- buie să semnez? Și care va fi următorul pas? Donarea scâr- bavnicelor bunuri lumești pentru dobândirea unui loc garantat în împărăția cerurilor? Păcat că nu v-ați grăbit. Acum trei zile recrutarea mea ar fi fost o afacere cu adevărat bănoasă, însă între timp v-au luat-o alți șmecheri înainte. Dar, din prea plinul inimii mele, aș putea să vă ajut cu o sută de mii. Vă văd necăjiți și n-aș vrea să vă întristez mai rău decât sunteți deja.

Igor puse cafeaua pe masă și așează telefonul mobil alături.

— Mai fă odată ce ai făcut. Vezi ce se întâmplă, îl îndemnă el pe Ștefan, apăsând butonul de Start al jocului.

Anastasia se întoarse în centrul încăperii și își reluă dansul. Deși aceleași, mișcările îi erau întrucâtva diferite.

Mai ample, mai lente, mai feminine. Formele trupului își cântau cântecul lor de sirenă, îmbiind, amăgind, protejate de lama din oțel ce despica aerul, ținând la distanță. Purtate de o viață proprie, degetele lui Ștefan începură să alerge pe niște corzi invizibile, intuind pașii Anastasiei cu o fracțiune de secundă înainte ca ei să se petreacă.

închise ochii, lăsându-se purtat de beția ritmului imaginar.

— Incredibil! Fantastic! exclamă Igor.

Ștefan îl ignoră, continuând să cânte. Fără să poată spune cum, știa că nici Anastasia nu se oprise din dans. Ca prin vis îi apărură picioarele ei goale, plutind deasupra podelei. *Ce chestie, n-am văzut că poartă o brățară la gleznă. Și ce are trecută pe ea, un pandantiv cu elefant?*

— Habar n-am cum ati făcut, dar v-a ieșit, se auzi vocea neîncrezătoare a lui Igor. Aș vrea să pot veni cu o explicație, una care să nu sune absurd într-un context si asa fan- tezist, dar n-am!

Ștefan deschise ochii și rămase pe gânduri. Pe ecran, cele patru cercuri concentrice vesteau victoria utilizatorului cu numele de Vasile Roaită. Oftă și își prinse capul în mâini. Pentru el, ca inginer obișnuit să vadă lumea prin prisma aspectului ei direct măsurabil, situația i se părea dificilă, aproape imposibilă. Dacă era adevărat, dacă un microprocesor putea fi influențat cu puterea gândului, atunci implicațiile erau imense. Supranaturalul susținut de știință se pregătea să intre cu un foarte mare bang în viața oamenilor. Din inexpugnabile, bazele de date vor deveni dintr-odată nesigure, obligând băncile să-și du-

plice pe hârtie - ori și mai bine, scrijelite în piatră! - datele digitale. Plățile electronice vor dispărea. Cine putea schimba la bunul plac conținutul unei celule de memorie, putea la fel de bine să plătească dintr-un cont inexistent. Peste noapte, oamenii se vor vedea nevoiți să revină la bancnotele fizice ca principal mijloc de plată. Lanțurile de distribuție vor fi grav afectate, ceea ce va atrage după sine diminuarea ori stoparea producției. Foametea, lipsurile, tulburările sociale, iar în cele din urmă războiul, constituiau următoarea etapă.

— E pe bune treaba? întrebă el, țintuind încăpățânat podeaua.

— Ce rost ar avea o minciună atât de elaborată? rosti Igor. Există modalități mult mai simple de a scăpa de niște bani, nu crezi?

Antrenată de un curent slab de aer, o scamă se mișcă pe podea. Ștefan întinse mâna către ea, ordonându-i: *Ridică-te!* Timp de o clipă, chiar se aștepta s-o vadă levitând. Și de ce nu? Repetabilitatea experimentului, punctul slab al tuturor cercetărilor ce vizaseră paranormalul, fusese atins. De acum, totul era posibil. Telechinezia, teleportarea, transmutarea fierului în aur, părăseau planul ficțiunii, devenind viitoare subiecte de studiu.

Anastasia puse sabia înapoi în teacă și se așeză direct pe podea, cu bărbia sprijinită de un genunchi. Inima lui Ștefan prinse a bate mai repede. Combinația dintre atitudinea de fetiță așteptând cu ochi strălucitori continuarea poveștii, fragilă în ingenuitatea ei, și decolteul de femeie, îl tulbura, distrăgându-1 de la aspectul ingineresc al situației.

Scutură din cap, obligându-și gândurile să meargă fiecare în sertarul lui. Jocul, premiul consistent, prezența lui acolo, nu erau în niciun caz coincidențe, ci elementele unei strategii bine puse la punct. Suflă asupra scamei, făcând-o să dispară. Cu fiecare clipă care trecea, ideile i se limpezeau, căpătând structură. Participase la suficiente negocieri pentru a ști că succesul depindea de abilitatea de a afla intențiile părții celeilalte. Avea de ales între o deschidere dură și una diplomatică; optă pentru cea dură.

— Reprezentanții cui sunteți? Ai conducătorilor actuali ori ai celor ce urmează să se ridice? Când vestea despre ce ați obținut voi aici va ajunge la public -

Anastasia deveni brusc preocupată de oja unghiilor, Igor, de un punct aflat pe perete.

— înțeleg. Dacă va ajunge vreodată la public..., se corectă cu voce coborâtă Ștefan.

Igor își încrucișă mâinile peste pântecul nu tocmai suplu.

— Văd în privirea dumneavoastră că ne judecați. Spu- neți-mi, este societatea pregătită pentru o asemenea bombă? Ce credeți că vor zice semenii noștri când vor afla că printre ei există oameni capabili să altereze cu puterea minții informația digitală? îi vor primi ca pe niște Mesia, deschizători de noi și fascinante drumuri, ori îi vor arde pe rug în piața mare, ca pe vremea Inchiziției?

într-o lume în care părinții refuză să-și vaccineze copiii, expunându-i cu bună știință bolilor aparținând secolului trecut, orice era posibil. Ștefan rămase tăcut, ignorând capcana abilă. Pe un partener vorbăreț, supărat pe ne-

dreptățile sociale flagrante, îl poate lua cu ușurință valul, făcându-1 să spună mai multe decât intenționase s-o facă.

Igor îi făcu un semn discret Anastasiei. Femeia se ridică și scoase dintr-un sertar al biroului un teanc de pagini tipărite.

— Ați vrea să știți mai multe despre proiectul care a făcut posibilă această descoperire? Să deveniți parte activă în el? Sunt convins că au să vă placă lucrurile de care ne ocupăm, iar nouă ne-ar prinde bine cineva cu abilitățile dumneavoastră mentale, spuse Igor.

In privirea lui Ștefan sclipi curiozitatea.

— Ce ar presupune asta?

— Un fleac, râse Igor. Să semnați un NDA[9] prin care vă angajați să păstrați secretul asupra informațiilor pe care vi le vom furniza.

— Iar dacă îl încalc? Să zicem că mă apucă vorbitul în somn și am uitat să închei cu blonda de lângă mine un acord similar.

— Ar fi o alegere neinspirată, strecură suav Anastasia, răsucind pe deget o șuviță acaju. Toată lumea știe că blondele sunt gură-spartă. Roșcatele, în schimb...

Pe Ștefan îl încercă un moment de confuzie, nestiind dacă să râdă, să înjure ori să accepte invitația fățișă la flirt.

— înclin să-i dau dreptate Anastasiei, interveni Igor, ar fi o idee nefericită să procedați astfel. Despăgubirile din contract au fost gândite special pentru a fi descura- jante. Milioane și milioane de euro... Și încă ceva. Nu îi veți putea contacta pe avocații dumneavoastră pentru a

9 Non-Disclosure Agreement - acord de

le cere părerea. Ar fi degeaba, textul documentului ne- fiind deschis negocierii. în cazul în care veți fi de acord cu condițiile noastre, veți pleca neîntârziat către o locație ce nu vă va fi dezvăluită decât la sfârșitul perioadei. Nu veți putea trece pe acasă, dar veți putea da câteva telefoane, însă numai sub supravegherea noastră directă.

Anastasia atinse ca din întâmplare mânerul săbiei. Pe chipul lui Ștefan se citea dorința de a lovi pe cineva. Igor se afla într-un real pericol să iasă de acolo cu ochii vineți.

— Asta nu-i doar obrăznicie, e tupeu gros! strigă Ștefan, încleștându-și pumnii. De ce nu vreți să vi-1 dau și pe primul născut ori o bucată din ficat?!

— N-aveți copii, iar de ficatul dumneavoastră avem nevoie acolo unde este, i-o reteză scurt Igor. Știu că nu-i simplu, dar încercați să vedeți lucrurile și din perspectiva noastră. Secretele pe care dorim să vi le împărtășim valorează mai mult decât toate bogățiile acestei planete puse la un loc. Ele pot să înscrie specia umană pe o nouă traiectorie, una mai bună, ori o pot trimite înapoi în epoca de piatră. O postare entuziasmată pe Facebook ori o discuție șușotită cu un prieten intim, ne pot aduce o publicitate pe care încă nu ne-o dorim. E natural să ne luăm anumite măsuri de precauție. în locul nostru, vă asigur că ați proceda la fel.

Două lucruri îi veniră lui Ștefan simultan în minte:

cu- *9*

vintele de despărțire ale Simonei *„Nu te-ai da înapoi de la nicio cheltuială ca să-ți aperi independența, unicul lucru care contează cu adevărat pentru tine"* și replica țăranului la rugămințile peștișorului de aur de a-1 arunca înapoi în apă

în schimbul îndeplinirii a trei dorințe: *Pe cine faci tu, mă, țăran?!* a zis el și l-a călcat pe cap pe peștișor. Libertatea o ai cu adevărat doar atunci când poți și să renunți la ea, nu doar s-o aperi cu prețul vieții. înjură cu sete. Participarea într-un astfel de proiect - desigur, dacă nu era vorba despre o șarlatanie pe care încă n-o înțelegea - putea fi o oportunitate unică într-o mie de vieți.

— Despre ce perioadă este vorba? mormăi el, arătând către documentul care, după grosime, număra câteva zeci de pagini.

— Trei luni, cu posibilitatea de prelungire.

Latura de antreprenor a lui Ștefan, obișnuită cu disciplina strictă a lucrurilor care erau de făcut, preluă controlul.

— Ce se întâmplă dacă, în acest timp, va fi nevoie de prezența mea? Nu știu, să zicem că se îmbolnăvește mama.

— Nimic, deoarece nu veți fi informat, indiferent că e vorba de boală ori, Doamne ferește, de un deces. Igor ridică mâna, oprind protestele tânărului: Discutăm despre un mediu controlat. Mintea umană este un mecanism delicat. încercăm pe cât posibil să ținem la minimum factorii perturbatori. Nimic nu intră, nimic nu iese. De haine nu veți avea nevoie. Veți primi mai multe rânduri de schimburi la destinație.

*

— Există vreun motiv pentru care nu-mi pot lua tricourile mele de acasă? se stropși Ștefan. Poate voi îmi dați unul cu Despacito, iar eu voiam cu Ed Sheeran!

— Nu vor fi nici unul, nici celălalt. Hainele pe care le veți primi sunt dintr-un material special, menit să spo-

rească abilitățile mentale ale celui care le poartă. Pe buze îi trecu un zâmbet șters: Ori așa ne place nouă să credem. Invenția ne aparține.

Ștefan scutură încăpățânat din cap.

— Sună tentant, recunosc, dar condițiile sunt inacceptabile...

Igor îi făcu semn Anastasiei să-i dea acordul de confidențialitate. Tânărul nu făcea parte din categoria bărbaților docili, gata să urmeze dispozițiile primite ori să stea acolo unde îl puneai; suporta greu căpăstrul. Ca să poată spune da, avea nevoie să simtă că i-a smuls o concesie, fie și doar una mică, celui care îl obliga să danseze pe sârmă.

își trecu palma peste coperta documentului:

— Luați-1. Citiți-1. Dacă vi se pare abuziv, vom face o excepție și vom discuta. Cât despre mama dumneavoastră, nu vă faceți griji. Cu mâna mea voi adăuga o clauză în contract care să ne permită să vă înștiințăm în mod regulat asupra stării dumneaei de sănătate. Iar dacă i se întâmplă ceva, veți fi informat de îndată.

Presupunerea lui Igor se dovedi corectă. Ștefan luă actul și începu să-1 parcurgă cu obișnuința pe care o dă rutina.

— Așa mai merge, spuse el, absorbit de lectură. Despăgubirile erau, într-adevăr, mari, iar clauzele, draconice. Nu avea voie să vorbească despre ce urma să vadă, să scrie, ori măcar să menționeze pe spatele unui petic mototolit de hârtie că făcuse parte din respectivul proiect.

— Și cum urmează să fiu transportat la destinația necunoscută? se interesă el fără să ridice ochii. Cu cagulă pe cap și muzică în căști, să nu mă pot orienta după auz?

— Domnule Babeș, zâmbi Igor, în ciuda aparențelor suntem doar niște savanți prăpădiți, niște șoareci de bibliotecă cu pretenții. Ne lipsește simțul suspansului din filmele de acțiune. Ne vom deplasa la destinația noastră într-o mașină fără geamuri.

Anastasia își recuperă sabia, apoi pantofii. Ștefan își aduse aminte de amănuntul pe care îl observase în timpul demonstrației:

J

— Frumoasă brățară. N-am apucat să văd bine pandantivul. Ce reprezintă, un elefănțel?

— Care brățară? sosi cu întârziere răspunsul Anastasiei.

— Cea de la gleznă. Mai există și alta?

Când Ștefan ridică privirea, îl frapă chipul golit de sânge al tinerei femei. Până și buzele îi erau palide.

— Nu am, articulă ea cu greutate. Am obișnuit să port una cu mult timp în urmă, dar am pierdut-o, iar alta nu mi-am mai cumpărat de atunci. Trebuie că ți s-a părut, mai zise, apoi ieși grăbită din încăpere.

Ștefan rămase privind lung în urma ei. Era convins că nu i se păruse. De ce mințea femeia? Se întoarse la lectura lui, dând uitării incidentul, iar într-o jumătate de oră își punea semnătura pe acordul de confidențialitate în forma lui originală. Ii rămăseseră câteva întrebări - mai ales cu privire la adevărații sponsori ai proiectului - dar ca să găsească răspunsurile, trebuia să intre în horă. Curiozitatea îi fusese ațâțată. Voia să vadă despre ce era vorba.

Capitolul 7

Interiorul mașinii, o dubită similară celor folosite de curierii rapizi, rivaliza cu un birou modern. Trei scaune din piele fixate în podea erau dispuse în jurul unei mese din lemn, iar un panou TV, un frigider, împreună cu o ca- fetieră și un bar bine garnisit, completau decorul.

Ștefan se așeză cu fața în direcția de mers. Igor luă loc de partea cealaltă a mesei.

— Dacă îți e foame, spuse el, ne putem opri să luăm ceva; sunt destule restaurante în drumul nostru. Până atunci, găsești în frigider niște sandvișuri și salată. Sunt proaspete; s-a ocupat Anastasia.

Din tonul lui Igor dispăruse formalismul. Semnarea actului îi adusese de aceeași parte a baricadei. *Așa or fi stat oare lucrurile și între Mefisto și doctorul Faust? S-au bătut pe burtă și au cântat împreună cântece de beție după ce unul i-a cumpărat sufletul celuilalt?* nu rezistă Ștefan să se întrebe, dar urmă exemplul celui mai vârstnic.

— Poate mai încolo, îi răspunse el. Crede-mă, mâncarea este ultimul lucru la care îmi stă mintea acum. Mă interesează să aflu mai multe despre proiectul care mă va ține trei luni departe de casă.

— Nu am niciun dubiu asupra acestui lucru. Bei ceva? Pot să-ți ofer whisky, coniac, ori un vin de colecție.

Ștefan dădu să refuze, apoi realiză că propunerea lui Petrov îi putea aduce un avantaj. Poți ține pe cineva intr-o mașină fără ferestre, dar nu îi poți refuza satisfacerea nevoilor fiziologice. Chiar și pe autostradă dacă opreau, tot își va putea da seama în ce zonă se aflau, după numerele mașinilor.

— As bea o bere, dacă ai.

Igor deschise frigiderul.

— N-avem. Cum îți ziceam, Anastasia s-a ocupat de aprovizionare. Urăște berea. O consideră, citez, „o băutură de târtan care te face să elimini gaze și să te pișii des". Dar, nu e o problemă. O să oprim pe drum să-ți luăm.

O floare gingașă cu o educație aleasă, domnișoara cu săbiile, comentă cu o grimasă în sinea lui Ștefan.

— Atunci, apă. Minerală, de preferință.

Igor făcu o figură vinovată.

— Nici din asta nu avem. E cu bule. Vezi prima parte din obiecția prietenei noastre.

Ștefan făcu un gest de lehamite.

— Coniac, whisky - bleah. Deschide vinul ăla.

Igor luă o sticlă care parcă fusese tăvălită prin noroi.

— O mie nouă sute cincizeci... spuse el gânditor. Un an cu rezonanță pentru subiectul nostru. Luă două pahare cu picior, turnă o cantitate mică în ele, apoi îi întinse unul lui Ștefan. Să fie într-un ceas bun! Fie ca venirea ta să ne »
apropie de obiectivul nostru.

Dintr-un difuzor nevăzut se auzi vocea Anastasiei:

— Totul OK acolo în spate? Se distrează băieții?

— Așa și așa, răspunse Igor. Am fi făcut-o și mai bine dacă am fi avut niște bere în frigider.

— Neah. Ar fi mirosit urât la destinație. Geamuri nu există, usa nu se deschide în mers, iar mașina asta nu-i am- bulanță, ca să fie dotată cu ploscă. Atenție la lichide. Abținerea - mă rog, la fel și abstinența - se știe că dăunează la prostată. Puneți-vă centurile, jucați șah ori uitați-vă cumințl la televizor. Vreau s-o ținem ață. O să ne ia ceva până ajungem.

Motorul pomi, iar mașina se puse în mișcare. Igor ridică din umeri a neputință:

— îmi pare rău, dar se pare că va trebui să ne mulțumim cu sanvișurile pe care le avem.

Ștefan rămase tăcut, așteptând. Puțin îi păsa de meniul zilei. Voia să afle cât mai repede secretele pe care le intuia că se ascund în spatele denumirii generice de „proiect".

Igor își înmuie buzele în vin. îl fiersese destul la foc mic pe tânărul antreprenor.

— Am să încep cu sfârșitul poveștii. Va avea mai mult sens așa. Sacsayhuamăn, îți spune ceva?

Ștefan ciuli urechile. Sacsayhuamăn era o citadelă aflată la periferia orașului Cusco, renumită pentru zidurile sale. Nici până în ziua de azi, savanții nu puteau spune cum fuseseră construite. Alcătuite din blocuri de andezit cântărind până la două sute de tone, ele formau un puzzle în trei dimensiuni, imposibil de replicat chiar și cu ajutorul tehnologiei moderne.

— Da. Face parte din suita misterelor clasice care susțin ipoteza unei intervenții extraterestre în dezvoltarea speciei umane. Cum altfel, susțin adepții acestei teorii, ar fi putut o civilizație aflată încă în epoca bronzului - până la sosirea spaniolilor, incașii n-auziseră încă de fier; de otel, nici atât - să ducă la bun sfârsit asemenea construcții megalitice?

Igor surâse:

— Construirea Marii Piramide? Statuile din insula Pas- telui? Există vreo asemănare între ele?

— La fel, aceeași poveste. Nu putem spune cum au fost construite ori transportate. Blocurile piramidelor cântăresc peste zece tone. Statuile, dacă memoria nu mă înșală, undeva pe la optzeci - mult prea grele pentru a putea fi manipulate cu mijloacele existente la acea vreme!

Igor apucă paharul de picior și începu să-l rotească.

— In perioada războiului rece, spuse el după câteva clipe de tăcere, un satelit rusesc a făcut o descoperire care a fost considerată imediat secret de stat și tratată în consecință. Doar câțiva cercetători aleși pe sprânceană au avut acces la datele colectate. Ești familiarizat cu teoria Big Bang-ului?

— Cât de cât. Se zice că la un moment dat toată materia existentă în univers se afla concentrată într-un punct infinit de dens și de fierbinte, care apoi a explodat și s-a împrăștiat în toate direcțiile. Acum s-ar părea că ne-am afla încă în faza de expansiune. Când se va încheia, va urma cea de colaps. Sub influența gravitației, materia se va reîntoarce la punctul de start, iar ciclul se va relua.

— Să presupunem că așa au stat lucrurile. Spune-mi, dacă ne-am fi putut uita în interiorul acelui punct infinit de dens și de fierbinte, ce am fi găsit? Hidrogen, fier, uraniu?

— în niciun caz. în momentul de dinaintea expansiunii, materia exista într-un soi de stare premergătoare, încă nu se diferențiase în compușii chimici pe care noi îi știm azi.

Pe chipul lui Igor trecu un surâs:

— Altfel spus, domnea o stare de incertitudine. Ce se afla în interiorul masei premergătoare nu se hotărâse încă ce voia să fie. Hidrogen, fier sau uraniu. Corect?

Ștefan se încruntă. »

— Mi se pare cam trasă de păr exprimarea, dar da, poți să-i zici si asa. , ,

Zâmbetul lui Igor se adânci.

— îți propun să numim Esențialium această stare premergătoare, iar stării de incertitudine să-i spunem pe numele ei cuantic: superpoziție. Acum, să presupunem că într-o zi, cum își dormea somnul ei dulce această concentrare de Esențialium, cineva - o să-1 numim Cineva - a băgat capul pe ușă și s-a uitat la ea. A surprins-o. Ce crezi că s-a întâmplat?

Ștefan nu se putu abține să izbucnească în râs. Stilul de unchi pehlivan al lui Igor, modul în care explica teorii științifice complicate ca și cum ar fi fost niște basme ori anecdote amuzante, trebuie că îl făceau deliciul studentilor. ,

— S-a speriat, a sughițat, și a răcnit să stingă lumina?

— Aproape exact! S-a speriat și a luat-o la fugă în toate direcțiile. S-a împrăștiat. Ți se pare cunoscut de undeva modelul?

Ștefan căzu pe gânduri. Luând în calcul că așa ceva ar putea exista, o masă de... Esențialium în superpoziție, simpla ei observare ar obliga-o, într-adevăr, să renunțe la starea de incertitudine și să ia o formă tangibilă. Teoria avea o singură hibă: presupunea existența unei entități superioare pe post de observator.

— Vrei să spui că scânteia care a declanșat Big Bang-ul s-a datorat unei observații directe? ridică el fără să-și dea > » seama vocea. Cine a fost acel „Cineva", Dumnezeu?!

— Mai curând un fel de Tată Absolut la care se închină Dumnezeul nostru atunci când se duce la culcare, cotco- dăci Igor. Continuă, ignorând intenția lui Ștefan de a-1 întrerupe: Imaginează-ți un banc de pești, și un rechin care dă năvală în mijlocul lor. Pe câțiva îi va prinde, dar restul vor fugi care încotro. E ca într-un joc de-a prinselea, dacă vrei. Cei pe care îi atingi - îi vezi, în cazul acesta - sunt obligați să rămână pe loc. Ceilalți, vor continua să alerge liberi.

— Vrei să spui că nu tot Esențialiumul disponibil a fost convertit în materie la momentul Big Bang-ului? Că porțiuni din el au scăpat observației directe?

— întocmai! Noi, cei din proiectul căruia tocmai te-ai alăturat, ne-am permis să numim „Esențialium liber" partea care a scăpat. Restul comunității științifice îi spune *dark matter*[10].

10 dark matter - cf. wikipedia: materia întunecată este în prezent un tip necunoscut de materie, despre care se consideră că ar conține o mare parte din masa totală a

Ștefan se lăsă pe spătarul scaunului. Elementele din teoria lui Petrov se îmbinau fără greș. Singurul ei cusur consta în prezența acelei super-ființe, dar însăși fundamentele fizicii cuantice sfidau logica și bunul simț. Ce socoteală e aia când un electron așteaptă să fie observat ca să se hotărască cum vrea să se învârtă în jurul axei sale, în sus sau în jos? Și cu toate acestea, obligativitatea unui element de natură religioasă îl irita peste măsură. Luă paharul de vin și îl ridică în aer ca pe o mostră:

— Și pe ăsta tot domnul acela cu barbă colilie, zulufi și privire mustrătoare l-a creat? Tatăl Absolut parcă i-ai zis. A luat o mână de *Esențialium liber* - tâmpiții de noi insistăm să-i spunem țărână! - s-a uitat la ea - mă rog, aici mi- nuta de ședință diferă de la caz la caz, unii spun că ar fi suflat asupra ei - și paf, iete că ne-am făcut cu un pahar! Se aplecă înainte ca un șarpe care își țintuiește prada: Mă întreb, susură el suav, cele cu defect din fabricație, s-a uitat individul câș la ele sau a suflat cu stropi? Recunosc că la partea asta îmi dă cu virgulă...

Igor ridică paharul său.

— Nu, pe acestea le-a făcut omul undeva prin Uniunea Europeană. Ar fi costat prea scump să le importați din Federația Rusă. Producătorii europeni își păzesc cu ferocitate piețele de desfacere.

— Așa merge treaba? Capra calcă piatra, piatra crapă-n patru? *Cineva* a creat materia, iar apoi, ce? Tot acest *Cineva*

be lumina sau radiațiile electromagnetice sau de altă natură, și deci nu poate fi observată direct cu telescoapele. Se estimează că materia întunecată constituie 83% din materia din univers și 23% din masa energie

a creat oamenii, câinii, pisicile, virusul guturaiului și microbul mătretei? lartă-mă că îți zic, dar trebuie că a avut o privire a dracului de ascuțită acest monsieur -

— Gaspadin, îl întrerupse Igor. Sună mai amuzant în rusă.

— ... cum-îi-zici-tu, *Cineva-Vasile* ăsta! explodă Ștefan. A surprins nu doar compușii chimici cu ochiul lui de șoim, dar și pe cei organici! își plesni mâinile una de alta: Măi să fie! Simt curios, paraziții intestinali, cu alte cuvinte, mân- cărimea în cur, s-au întrupat înainte ori după apariția xe- nonului?

— De ce neapărat a xenonului? râse Igor, nepărând în vreun fel afectat de vehementa verbală a interlocutorului său mai tânăr. De ce nu a molibdenului, să zicem?

Ștefan rânji larg:

— Unde ai văzut tu faruri cu molibden? La cât de întuneric e prin locurile pe unde se perindă mișcocii ăia, măcar niște faruri decente ar trebui să aibă! »

Expresia îi redeveni serioasă. Să-i prindă cu tema nefăcută pe evangheliștii profesioniști constituia una dintre distracțiile lui favorite: *După ce l-a omorât pe Abel, Cain a fost exilat în țara Nod, unde a avut fii și fiice. Cu cine, bădie, a avut el aceste fii și fiice? Oricâtă bucurie ar fi avut de unul singur printre brazi și printre ferigi, odrasle tot n-ar fi rezultat din respectivul proces. Cel mult o oarecare stare de lene. Hai, te rog, spune-mi cum s-a întâmplat! Mor de curiozitate să aflu!*

— Serios, l-a creat acest *Cineva* pe Adam dintr-un boț de lut? Și la fel s-au petrecut lucrurile și cu moleculele organice complexe? *Cineva* a creat florile, albinele, mirosul

de brad ori de tei, dar și pe cel cauzat de consumul de bere în exces?

— Nu, acestea au fost invenstate.

Ștefan avu impresia că aude expresia omului sărman fără scânteie de foc în sobă: *De-aș mai duce-o până înfemar- tie...*

— Poftim?

Zâmbetul de unchi care joacă un renghi nepotului îi reveni lui Igor pe chip:

— Nu te-a înșelat auzul. Am spus că au fost invenștate.

— Există acest cuvânt - invenstat - în dicționar? 1 *9*

— Nu cred, cel puțin nu încă. Țin minte că mi-a venit în timpul unei discuții în care încercam să-i explic cuiva ce îți spun și ție acum. Reprezintă o combinație între verbele „a inventa" și „a ști". Și iată-ne ajunși direct în miezul proiectului nostru: a ști, a vedea într-un anume fel, obligă Esențialiumul să ia forma dorită de privitor. Este ceea ce indienii au intuit atunci când au plasat cel de al treilea ochi, cel al cunoașterii, în mijlocul frunții. Luna continuă să existe și atunci când nu ne uităm la ea deoarece în mintea noastră știm că ea există, ceea ce o face să fie acolo unde este.

— Vrei să spui că dacă ai putea șterge această informație din mintea tuturor oamenilor de pe planetă, Luna ar dispărea?

— Nu doar a oamenilor, dar și a păsărilor, a mamiferelor ori a planctonului din ocean. Cu toții contribuim la menținerea realității în forma pe care o cunoaștem. Poți spune că suntem niște gardieni a căror misiune principală

constă în a împiedica Esențialiumul să se reîntoarcă în starea de superpoziție.

în sistemul de referință ales de Igor, explicația lui avea sens. Dar la fel stăteau lucrurile și în cazul teoriei Pământului plat ori a reptilienilor din spațiu care conduc planeta, dacă îi ascultai pe adepții acelor curente. Ștefan avea nevoie de mai mult decât de cuvinte pentru a fi convins:

— Puteti demonstra în laborator aceste afirmatii?

» 1

— Desigur. De fapt, așa a început proiectul. începusem să îți spun că în timpul războiului rece un satelit rusesc, în timp ce scruta cosmosul în încercarea de a identifica semnătura energetică a Esențialiumului, a descoperit că existau locuri pe Pământ care emiteau acel tip de radiație. Pe unele dintre ele le-am menționat deja: platoul Giza, insula Paștelui, orașele vechi din Peru. Piramidele, megalitii, emiteau o radiație reziduală similară cu cea a celor mai vechi unde radio, semnalele exploziei originare.

— Iar asta înseamnă că... ?

— Că respectivele locuri au fost create - de fapt, recreate - utilizând materia primordială a universului. Cineva - i-aș spune „invenștator", dar îmi e teamă că n-ai să te oprești din râs o săptămână întreagă - a obligat o cantitate de Esențialium redevenit liber să ia forma dorită de el. S-a uitat la respectivul pietroi și l-a văzut materializân- du-se la destinație, tocmai în vârful piramidei.

— Teleportare!?

— întocmai.

— Ati reusit să replicati în laborator asa ceva??

Igor își schimbă poziția în scaun. Siguranța de sine de mai devreme fusese înlocuită de prudență.

— încă nu, dar lucrăm asiduu. Succesele despre care îți ziceam nu sunt atât de spectaculoase.

Entuziasmul lui Ștefan se dezumflă precum o minge spartă.

— înțeleg, mormăi el.

Igor scoase din servieta pe care o adusese cu sine un dom din sticlă. Avea o tălpică magnetică, iar în interior se găsea o cantitate oarecare de pilitură de fier. Din cauza magnetului de la bază, dădea impresia că înăuntru s-ar afla un arici cu spinii zburliți.

— Cu așa ceva se antrenează viitorii tăi colegi. încearcă și tu. »

Ștefan privi circumspect obiectul.

— Și mă rog, ce ar trebui să fac? Să scot pilitura de fier de acolo și s-o aduc pe masă?

— Ar fi o realizare impresionantă, dar, pentru început, încearcă să miști unul dintre cristalele de fier. N-o să-ti iasă, însă o încercare n-are cum să-ti strice.

— Te-ai gândit vreodată să te faci antrenor sportiv? Te pricepi teribil să-i încurajezi pe cei aflați la început de drum!

Ștefan își plasă palma deasupra domului, ordonând în minte piliturii de fier să se miște. Respirația îi deveni superficială și realiză că strângea din dinți. Brusc, se simți ca un idiot. împinse dispozitivul către Igor cu un gest grăbit al mâinii.

— I-a ieșit cuiva până acum pasiența asta? se stropși el.

— Am văzut-o întâmplându-se o singură dată. Câteva cristale s-au mișcat ca bătute de vânt. A fost fascinant de urmărit!

Ștefan plescăi a lehamite:

— Din păcate, filmul s-a pierdut ori nu i-a dat nimănui prin cap să apese butonul de înregistrare, nu-i așa?

— Din contră. Există înregistrări video din patru unghiuri diferite. Am să ți le arăt când ajungem la Conac.

Ștefan își bătu bărbia cu un deget:

— La conac? Sună bine. E unul boieresc sau o construcție nouă?

Igor își făcu de lucru cu ceasul de la mână, amânând răspunsul.

— Nici una, nici alta, spuse, studiindu-și manșeta. Conac este un eufemism. Din motive pe care ți le voi prezenta la momentul oportun, ne-am amplasat laboratorul pe locul unei foste fabrici dezafectate.

Ștefan întâmpină vestea cu o grimasă de dezgust. *Din ce în ce mai bine! Mă așteaptă trei luni de dormit cu capul pe cine știe ce menghină ori banc de lucru. Ce o fi fost în mintea mea când am acceptat să fac parte din această farsă?*

Din locul unde se oprise, domul îi atrăgea privirile ca un magnet. Luate individual, acele de fier păreau aruncate la întâmplare. La un loc însă formau o jumătate de sferă. II trase din nou în dreptul său, continuând să studieze stalagmitele în miniatură. In toată acea lipsă de structură, din loc în loc se puteau vedea secvențe repetabile, întocmai ca o partitură muzicală. Pe sub masă, degetele îi porniră să formeze acorduri, iar în minte auzi o

melodie monotonă, întreruptă pe alocuri de sunete ascuțite.

— Dumnezeule!

Ștefan deschise speriat ochii. Nici nu știa când îi închisese. In interiorul domului pilitura se năruise, formând un strat cenușiu.

J

— Ce s-a întâmplat? murmură el confuz.

— Tu să îmi zici! Am luat sticla să mai tom niște vin, iar când m-am uitat, am găsit bursucul așa! strigă Petrov. Cum ai făcut?

Ștefan luă dispozitivul și îl întoarse. Pe partea cealaltă a tălpicii se afla o clapetă pe care era desenat simbolul unei baterii.

— După cum i-a zis Bulă prietenei lui atunci când tipa i s-a așezat în brațe și a simțit ceva tare în pantalonii lui: Nu te ambala, draga mea, sunt cheile. Probabil că a rămas fără curent, spuse el, punând dispozitivul înapoi pe masă.

Igor îl înhață ca un hapsân care vede în praful drumului un ban de aur. Pe sub sprâncenele rare, ochii îi ardeau ca posedați. După câteva încercări nereușite, scoase bateria.

— N-avea cum, spuse el, ridicând-o la înălțimea ochilor. Este alcalină.

— A, dacă e alcalină, îi maimuțări Ștefan tonul preocupat, atunci nu mai încape nicio îndoială! Vin cu garanție pe viață. Continuă să funcționeze și după ce s-au consumat!

Igor strânse bateria în palmă. în minte îi sunau cuvintele unuia dintre scriitorii lui favoriți, Arthur Conan Doyle: „După ce ai dat la o parte imposibilul, ceea ce rămâne,

indiferent cât de improbabil ar părea, este adevărul". Ceva se întâmplase. Acea baterie fusese nouă. O schimbase cu mâna lui înainte să plece de la Conac.

Ștefan înghiți în sec. Lucrurile care îl înconjurau i se păreau străine. Parcă într-o singură clipă trecuseră ani. Pierdut printre aschiile minuscule din fier, fermecat de dezordinea ordonată a structurii lor, pierduse noțiunea timpului și a spațiului. Călătorise într-un loc unde nu exista lumină ori întuneric, cald ori frig, ci doar o stare de omniprezență absolută. Fusese ca și cum s-ar fi aflat simultan în fiecare viețuitoare ori piatră de pe pământ, în craterele de pe Lună, în miezul tuturor stelelor ori planetelor care au existat ori vor exista vreodată în Univers. Privi către cerul aflat dincolo de acoperișul din tablă al mașinii si închise ochii. >

Igor puse dispozitivul pe masă și își mută atenția asupra lui Ștefan. Tânărul antreprenor se dovedea o necunoscută într-un context si asa volatil. Oftă. Lucrurile nu aveau să fie simple la Conac odată cu venirea lui. Deloc n-aveau să fie simple.

A A A

Anastasia conducea cu urechea ciulită la discuția care >
avea loc în mașină, iar gândul îi zbura mai des decât și-ar fi dorit la Ștefan. De îndată ce îl văzuse intrând în încă- »
pere, realizase că îi plăcea să îl privească. Mișcările armonioase ale trupului lui, felul în care uneori își plimba degetele pe niște corzi nevăzute, o transportau într-o lume

învăluită într-o muzică pe care n-o înțelegea, dar ale cărei acorduri, uneori melodioase, alteori sincopate și pline de muchii ascuțite, îi sădeau în trup nevoia de a visa. Dorințe deslușite doar în parte i se strecurau în suflet, fierbinți ca o zi de vară ori melancolice ca o felie de cozonac aromind a scorțișoară în noaptea de Ajun, sădind noi întrebări fără răspuns. Cum trebuia să procedeze în continuare? Ca să se poată asigura de loialitatea lui Ștefan, trebuia să și-l facă amant. Gândul în sine o umplea de greață, dar n-avea încotro. Doar așa va putea privi în mintea lui.

Oamenii lui Igor asamblaseră un dosar despre Simona, fosta prietenă a lui Ștefan. Deși fusese întocmit în mare parte pe baza informațiilor disponibile online, Facebook în special, imaginea obținută fusese edificatoare. *Cum o putea un asemenea bărbat fi împreună cu așa o oaie?* își spuse, pe chip aștemându-i-se o expresie de lehamite. Coafură cuminte, poze corecte, risipă de inimioare și îmbrățișări la fiecare intervenție. Comentă cu un rânjet: *Femeia 3C, idealul bărbaților de modă veche: casă, capră, copii - neapărat în ordinea asta.* întrebarea i se strecură pe furiș în minte: era Ștefan un bărbat de modă veche în ceea ce privește femeile? Alungă gândul cu un gest sâcâit. Răspunsul urma să-1 aibă de îndată ce îl va primi în trupul ei, când din două ființe, din două minți separate, vor deveni una singură.

Piciorul îi călcă pedala de accelerație, obligând mașina din față să mărească viteza. Exista o problemă majoră în planul ei: ce va zice celălalt soldat pe care îl înrolase în mica ei armată personală? Cum avea el să privească apariția unui rival? »

Parcă auzindu-i gândurile, telefonul mobil sună. Conversația care urmă îi strecură un jungher de gheață lângă inimă. Semnaliză, încetini, apoi opri pe dreapta.

— Igor, spuse ea dând buzna în mașină, a sunat ofițerul de serviciu. Zoltan a fugit de la Conac!

Petrov o privi dezorientat.

— Ești sigură? Adică, perimetrul este supravegheat în permanență de oamenii lui Oleg. N-ar trebui să fie posibil una ca asta...

Anastasia se strâmbă și luă loc pe scaunul rămas liber. Bărbații și mintea lor obsedată de corelația cauză-efect! ♦ J »

Până când nu despică firul în patru ca să înțeleagă „de ce", nu pot trece la „ce" ar trebui făcut pentru a ieși din criză.

— Nu știu și nici nu cred că este important acum, mârâi ea. îmi este teamă să nu facă vreo prostie. în ultima vreme îl chinuia gândul că l-ar putea înșela prietena.

Igor sări ca ars:

— Și de ce nu mi-ai spus? Am fi putut să luăm măsuri!

Anastasia se uită furioasă la el:

— Și mă rog, ce măsuri ai fi luat? îl legai de calorifer și nu-1 mai lăsai să iasă din cameră? îi dădeai unul dintre dulăii lui Oleg să doarmă cu el în pat?

Nu, că n-ar fi avut loc de tine! îi veni lui Igor să strige, dar se abținu. Ștefan urmărea încordat schimbul de replici. Un membru al proiectului dăduse bir cu fugiții. Cum avea firma lui Igor să facă uz de prevederile contractuale? în plus, nu-i scăpase numele pomenit de cei doi: Oleg.

— Și acum ce facem? spuse el, agitându-se fără rost în spațiul îngust.

— Le spunem oamenilor lui Oleg să trimită o echipă în Brașov, la Zoltan acasă. Să se grăbească. Mi-e teamă ca imbecilul să nu facă vreo nefăcută. Berbec si violent cum îl știu, ar fi în stare!

— N-ar fi mai simplu să sunați la poliție? spuse Ștefan. Mă gândesc că-i cea mai rapidă și mai la îndemână soluție.

Igor avu o scurtă ezitare.

— Nu neapărat, spuse el evitând privirea lui Ștefan. Ar putea să creadă că-i o glumă. Până i-am convinge că amenințarea e reală, am pierde timp prețios. Mai bine mergem la sigur.

Igor luă telefonul. Anastasia îl opri cu un gest.

— Așteaptă puțin. Vreau să încerc ceva. N-o să-mi ia mai mult de câteva minute, spuse ea ridicându-se în picioare.

își scoase pantofii, cureaua de la pantaloni, apoi se urcă pe masă. își adună picioarele sub ea în poziție yoga și își puse mâinile pe genunchi.

— Vrei să..., începu Igor tărăgănând cuvintele, dar Anastasia îi luă vorba din gură:

— Da, vreau să văd dacă-1 pot găsi la distanță. Așa am ști la fix unde să trimitem oamenii.

— Bine, se bâlbâi Igor, dar nu v-a reușit niciodată până acum. Nici chiar atunci când ați lucrat toți cinci la un loc!

Anastasia îi făcu semn să tacă și inspiră adânc. In mașină se lăsă liniștea, întreruptă doar de ritmul respirației ei profunde.

ir ir ir

Se opri în fața unor uși înalte, cu mânere și canaturi ornamentale din bronz. *Zoltan are nevoie de mine,* spuse ea. Ușile îi absorbiră cuvintele, dar nu se deschiseră. *Mi-e teamă să nu facă vreo prostie,* adăugă ea grăbită. Același rezultat.

Trase o înjurătură. De îndată ce se alătura proiectului, fiecare membru al echipei își construia un sanctuar imaginar, un loc în propriul sine unde se retrăgea pentru a-și accesa abilitățile psihokinetice. în al ei putea pătrunde în două feluri: înfruntând cu sabia un adversar imaginar ori intrând în contact cu ceea ce psihologii numesc inconștientul profund. Din cauza contextului existent se vedea obligată să recurgă la a doua variantă.

Dacă nu-l găsim pe Zoltan la timp, soarta întregii lumi ar putea fi în pericol, încercă ea din nou. Ușile rămaseră închise.

Anastasia izbi cu piciorul în pământ. In ciuda facultății pe care o făcuse, când trebuia să intre în contact cu ținele ei nu se dovedea cu nimic mai bună decât cei care n-auzi- seră în viața lor de expresii pretențioase cum ar fi „inconștientul profund".

își întoarse privirea interioară, căutând către ghemul de spaime și dorințe care se ascundea în sufletul ei. Un zâmbet timid îi mângâie buzele pline.

îmi place Ștefan, murmură abia auzit. Ușile se deschiseră larg, dezvăluind un fagure de coridoare care porneau în toate direcțiile.

Ca în timpul unei sesiuni a grupului, Anastasia pomi la pas, zăbovind dinaintea arcadelor boltite. La capătul

uneia dintre ele se afla mintea lui Zoltan. Pe rând, se opri dinaintea fiecărui coridor, pipăind întunericul din interior, sondând după amalgamul binecunoscut de vise erotice amestecate cu fricile răutăcioase ale unui copil batjocorit pentru statura lui mătăhăloasă.

într-un târziu, se văzu nevoită să se oprească. în jurul ei, mii de coridoare rămăseseră necercetate. Din buzunarul de la spate al pantalonilor scoase o fotografie identică cu cele folosite în sesiunile de grup pentru a-i da de urmă teroristului care amenința să azvârle omenirea în haos. în locul figurii colțuroase a lui Boris se găsea chipul buhăit al lui Zoltan.

Unde ești, nemernicule? șuieră ea, ridicând fotografia în aer. Zadarnic, intrarea în niciunul dintre coridoare nu se lumină. Ca și în cazul lui Boris, Zoltan rămânea de negăsit. Se așeză pe pământ și își sprijini capul de genunchi, îi lipsea proximitatea fizică pentru a putea stabili conexiunea psihokinetică. Atunci când lucrau împreună, îi putea vedea ochii pofticioși dezbrăcând-o de haine, îi simțea dorința acoperindu-i trupul de bale. Ar fi recunoscut amestecul acela unic de viciu si ură chiar si dacă Zoltan s-ar fi aflat pe partea cealaltă a planetei.

Gândul i se înfipse în creier ca un harpon: *amestec unic.* Asta era! Nu chipul trebuia să i-1 caute cu ochii minții, ci amestecul de dorințe care îl anima în acel moment. Res- piră adânc, scârbită. Pentru Zoltan, sexul presupunea înainte de toate să-și umilească partenera, să-i arate *panaramei* cine era șeful în acea încleștare a trupurilor. Același

lucru avea să-i facă și prietenei lui, atunci când avea s-o confrunte cu dovezile presupusei ei trădări.

își prinse capul în palme, rememorând scene pe care ar fi dat orice să nu le fi trăit. în dormitorul lui Zoltan se afla o fotografie înrămată a prietenei lui. Ori de câte ori făceau sex acolo, Zoltan întorcea poza cu fața în jos, murmurând pios o rugăciune pentru iertarea păcatelor.

Anastasia își trecu palma pe deasupra fotografiei. Chipul lui Zoltan fu înlocuit de cel al unei femei cu trăsături de pasăre pitică. încet, fără să se grăbească, începu să se învârtă în cerc, căutând să simtă la capătul cărui coridor se afla dorința arzătoare pe care o căuta. Mințile, la fel ca și vocile, au un timbru al lor anume. Le poți recunoaște după intonație. >

Din nou nimic. Niciunul dintre tuneluri nu se luminase. Fie ideea nu funcționa, fie gândurile lui Zoltan se îndreptau în acel moment în altă parte.

La ce altceva decât la răzbunare, una în stilul lui personal, s-ar putea gândi? Dacă nefericita îi cade în mână, mai întâi o s-o violeze, apoi o s-o ucidă. O presimțire i se înșurubă în capul pieptului. *Doar dacă...* își trecu încă o dată palma peste fotografie. Una dintre intrările boltite se lumină în roșu aprins, deschizându-se ca o gură însângerată. Anastasia o luă la fugă, în urma ei rămânând poza unei femei roșcate - ea însăsi. *1* >

Mirosul din tunel o întâmpină pestilențial. Animale oarbe, cu membre lipsă ori cu organele atâmându-le afară din corp, se lăsau să cadă din tavan ori se târau pe podea, intrând și ieșind din vizuini săpate de-a lungul pereților.

Din loc în loc, bălți de secreții dezvăluiau artere gâlgâind de sânge înfierbântat și glande supradimensionate gata să plesnească la cea mai mică apăsare. Anastasia își astupă gura și nasul în scobitura cotului și păși înăuntru.

■fr -fr -fr

Igor își consultă îngrijorat ceasul. Trecuseră mai bine de cincisprezece minute de când tânăra intrase în transă, iar lucrurile nu se prezentau bine deloc. Chipul Anastasiei era pământiu, iar din colțul gurii îi curgea un fir de salivă. Brusc, gemu. Mâinile îi căzură inerte pe lângă corp și șopti abia auzit:

— Dă drumul la televizor si caută TV Brașov. Grăbes- te-te!

Igor înhăță telecomanda și selectă din grila de programe postul respectiv. Pe ecran apăru un bloc de locuințe construit în perioada comunistă. La unul dintre etaje, cățărat pe balustrada balconului, stătea un bărbat îmbrăcat numai în sort. J

— Ce zice? întrebă cineva situat în afara cadrului.

— Nu reușesc să-mi dau seama. Ceva despre iubire și trădare!

— Alt nebun. Că mare e grădina lui Dumnezeu! Auzi, nu i-o fi frig doar în chiloți și în picioarele goale? Că eu mă cac pe mine în geacă de puf și bocanci!

— De ce, oameni buni? se auzi o voce îndepărtată. Imaginea se mări, panoramând pe bărbatul în șort. Ne iubeam, urma să ne căsătorim când mă întorceam acasă.

Mi-a jurat să mă aștepte, oameni buni, se auzi strigătul de jale al bărbatului. Zece mii de euro pe lună sunt bani, nu jucărie! Unde mai găsește un șofer de autobuz banii ăștia? Spuneți voi, unde?

în fața blocului, oamenii se înghesuiau să fie cât mai în față, lăsând totuși un spațiu liber sub balcon. *Că cine știe, poate se aruncă nebunu'l*

— Da' coboară, omule, de-acolo, zbieră o femeie, făcân- du-și mâinile pâlnie în dreptul gurii. Nu merită să mori pentru o parașută. E lumea plină de fete cinstite! Chicoti către cei aflați în apropierea ei: Mare nătărău. La banii ăștia ia două, nu una!

Prizonieră în mintea lui Zoltan, Anastasia îi simțea gândurile ca și cum ar fi fost ale ei. Totul nu era decât un spectacol destinat camerelor TV, menit să-l scoată bolnav psihic. Pentru uciderea prietenei lui n-avea să facă o zi de închisoare. Polițiștii or să-l declare nebun, iar în schimb, el o să le spună despre proiect, despre Hrubă și despre rușii care păzeau complexul de la Conac. Un an, doi, petrecu ți într-un sanatoriu particular, apoi avea să fie din nou liber.

— Acum e sânge peste tot. Cine ar fi crezut că într-o femeie atât de mică poate fi atât de mult sânge? continuă Zoltan să strige, atent la reacția mulțimii de dedesubt.

într-un moment de exces de zel, își duse mâna la ochi, prefăcându-se că și-i șterge de lacrimi. Mișcarea bruscă îi afectă echilibrul și așa precar, făcându-1 să se clatine. Prin rândurile privitorilor trecu un murmur de îngrijorare, dar și de anticipație.

— Iartă-mă, Lilă! N-ar fi trebuit să plec! N-ar fi trebuit s-o las pe târfa aia nemernică să mă îmbrobodească cu minciunile ei scârbavnice. Ar fi trebuit să-i trimit la diavol cu banii lor blestemați cu tot! suspină el implorator, cu ochii către cer.

Împresurată de secreții și umori, Anastasia începu să izbească la întâmplare cu pumnii și cu picioarele în pereții purpurii. Nu putea să-l lase pe Zoltan să pună în pericol soarta întregii lumi. Sângele se revărsă în valuri asupra ei, sufocând-o.

Sus pe balustradă, Zoltan își prinse capul în mâini și începu să răcnească ca înjunghiat. în cele din urmă picioarele i se înmuiară și căzu în gol.

Mulțimea se îngrămădi înnebunită în jurul bărbatului prăbușit.

— Faceți loc, lăsați-1 să respire! strigă un bărbat corpolent.

— E cineva medic? întrebă plin de importanță un altul, copiindu-1 pe cetățeanul conștiincios, mereu la datorie, din filmele americane.

Iute ca o zvârlugă, operatorul camerei TV își făcu loc printre ceilalți curioși, surprinzând imaginea bărbatului zdrobit de asfalt. Zoltan nu mișca, iar din nas i se prelingea un fir de sânge atât de întunecat încât părea negru.

Anastasia privi în jurul ei cu aerul unui boxer care își revine din lovitura care îl trimisese la podea.

— N-a mers, spuse ea, pronunțând cu greutate cuvintele. N-am reușit să pătrund în mintea lui.

— Ce a fost asta? Ce mama dracului a fost asta?! răcni Ștefan. »

— O încercare nereușită de a replica de una singură ceea ce, așa cum a zis și Igor, nu ne-a reușit nici măcar în cinci.

— Bine, dar ai știut de TV Brașov..., o chestionă circum- spect Igor.

Anastasia își masă tâmplele:

— Habar n-am. Așa mi-a venit dintr-odată. Nu știu să-ti , > ♦ zic exact cum s-a întâmplat.

Igor clătină din cap. Nimeni nu putea spune cum se petreceau aceste lucruri. Se așeză greoi în fotoliu:

— îmi pare rău pentru prietena lui Zoltan. Biata fată, nu merita așa o soartă. Stătu puțin să se gândească, rosti încet, ca pentru sine: Oare chiar l-a înșelat? Nu că asta ar fi contat în vreun fel, adăugă el grăbit. Crima e o faptă abominabilă indiferent de motivul invocat!

Anastasia stătea dreaptă în scaun, cu mâinile în poală, privind către nicăieri. Părea o statuie dăltuită în piatră seacă, lipsită de orice emoție. Doar respirația superficială lăsa să se întrevadă că era în viată. »

— Și mie îmi pare rău că n-am putut face mai mult pentru el, rupse ea într-un târziu tăcerea. Dacă sunteți și voi ok, aș zice să pornim la drum. Trebuie să le spunem și celorlalți de la Conac despre nenorocirea care ne-a lovit.

Igor încuviință îngândurat. întrebări nerostite se loveau de pereți, umplând spațiul ca un stol de lilieci orbi care încearcă să găsească ieșirea din grotă.

Mașina demară, prinzând încet viteză.

— L-ai cunoscut bine? spuse Ștefan după o vreme.

Igor tresări smuls din gândurile lui.

— Nu cred că cineva poate spune că l-a cunoscut bine pe Zoltan, murmură el. Mi-e greu să-l înscriu în niște tipare. Bucătăresele și cameristele de la Conac îl iubeau. Nu conta cât de obosit era după o zi de muncă, întotdeauna găsea o vorbă bună pentru ele. La fel și pentru oamenii din corpul de pază. îi aștepta să iasă din gardă și se așeza cu ei la o sticlă de vin și o partidă de table. La sărbători ori când era vreun meci la televizor, gătea ce feluri de bucate îi veneau atunci în minte, apoi invita pe toată lumea. Recunosc că un gulaș mai bun ca cel făcut de Zoltan n-am mâncat în viata mea.

— Un tip popular...

Igor făcu o grimasă.

— Depinde pe cine întrebi. Nu cu toți se comporta la fel. Pe Nicu - ai să-l cunoști când ajungem la Conac - l-a chinuit din prima clipă. Când și-a dat seama că puștiului îi plăcea de o fată, Dorina, a făcut tot ce i-a stat în putere ca să-i strice ploile.

— O problemă de rivalitate? O voia pentru el? spuse Ștefan.

Igor îl privi lung, apoi clătină din cap:

— Ori poate doar răutatea și invidia bărbatului trecut de o anumită vârstă, n-aș putea să-ți zic exact.

Degetele lui Ștefan băteau darabana pe tăblia mesei. Igor deveni atent. Tânărul se pregătea să-i pună o întrebare importantă.

— Cine se află în spatele proiectului? De unde vin banii? Și cine este acest Oleg despre care v-am auzit pe tine și pe Anastasia vorbind?

Igor își îngădui un mic zâmbet. Tânărul antreprenor dorea să știe pentru cine lucrează, în ce horă se băgase. Trebuia să-i satisfacă, măcar în parte, curiozitatea.

— In spatele proiectului, în adevăratul sens al cuvântului, nu se află nimeni. Există un singur acționar, Oleg Feodorov, cel despre care ne-ai auzit vorbind. Un om cu totul extraordinar, mi-a fost profesor la facultate și mentor după aceea. Așa am ajuns să fac parte din program, la invitația lui. Nu pot să bag mâna în foc, dar cred că cea mai mare parte a banilor, dacă nu cumva toți, sunt ai lui. Tipul este ceea ce în Rusia e cunoscut sub numele de oli- garh.

Ștefan se încruntă. Când tatăl lui nu era complet beat, obișnuia să-i povestească despre perioada nefastă de după război, despre regimul de teroare instituit de KGB prin intermediul Securității. *Ei ne luau grâul, noi le dădeam porumbul,* râdea amar Babeș senior.

— Ce vrea acest Feodorov? - parcă așa ai zis că îl cheamă. Ce urmărește el investind în paranormal?

— Oleg e un vizionar. Ideile lui concurează cu cele ale lui Elon Musk. în timp ce toți ceilalți cred că tehnologia și mașinile sunt viitorul societății, el pariază pe om. Consideră creierul uman, mai exact abilitățile lui ascunse, ca fiind cheia de boltă a evoluției noastre ca specie. Gândeș- te-te cât de simplu ne-ar fi să construim o bază permanentă pe Lună dacă am putea teleporta acolo materialele

de construcție necesare. Si de ce ne-am limita doar la Lună » »
ori la sistemul nostru solar? Purtate de mințile celor ca tine, astronavele noastre ar putea străbate galaxiile, ducând cu ele geniul uman.

Ștefan îl asculta cu gura căscată. Ideea că este victima unei farse îl încerca din nou.

— Chiar există oameni care să bage bani, bani adevărati, în asemenea scorneli? zise el tare.

— Definește „bani adevărați". Când ai nouăzeci de ani și câteva miliarde în cont, cele câteva milioane pe care le-ai putea pierde investind în cai verzi pe pereți constituie doar o picătură în ocean.

— Tu vorbești serios? Scopul proiectului constă în a trage cu praștia minții saci de ciment și găleți cu vopsea pe Lună?

— Nu numai. Teleportarea ar constitui apexul. Ne mai interesează și vizualizarea la distanță, găsirea de zăcăminte naturale -

Ștefan lovi cu palma de masă:

— Aha! Așa mai vii de acasă! Un singur puț de petrol ar putea să plătească pentru tot proiectul. Și are cât de cât sens. Istoria menționează astfel de cazuri. Teleportarea, însă... îmi vine să râd doar când mă gândesc!

Igor zâmbi și ridică din umeri:

— Poți râde, este dreptul tău, însă cum explici construcțiile din Sacsayhuamăn? Cu toată tehnica noastră și tot ne-ar fi dificil, dacă nu imposibil, să replicăm performanța unei societăți aflate în epoca bronzului. Lor cum le-a reușit?

Ștefan își ridică exasperat privirea în tavan:

— Habar n-am, dar absenta unui element nu demon- strează neapărat prezența altuia! E ca în bancul ăla: Negăsind fire de cupru la Sarmisegetuza, Poliția Română a concluzionat printr-un memoriu oficial că vechii daci au avut comunicații wireless!

întocmai ca un anume Toma înaintea lui, Ștefan avea nevoie să vadă. Igor scoase din servietă mai multe zaruri și i le întinse:

— Există în rândul persoanelor cu abilități psihokine- tice un soi de numitor comun. Indiferent de abilitatea principală, cu toții sunteți în stare să faceți două lucruri: să influențați un generator de numere aleatoare și să ghiciți zarurile. Joacă-te puțin cu astea. într-un fel, sunt deosebite. Cel care le-a fabricat e mort de mult, la fel și cei care le-au folosit. în afară de mine, nu mai știe nimeni în lume de existența lor. Familiarizează-te puțin cu ele, apoi vom face un experiment.

Ștefan luă zarurile. Erau din os veritabil, pătate pe alocuri de trecerea timpului.

— Ce ar trebui să fac cu ele? spuse el, amestecându-le în pumn.

— Aruncă-le de câteva ori. Vezi ce fete ies. Când o să »

te simți pregătit, o să începem. Pui un zar într-o cutie pe care ți-o voi da, apoi amesteci și ghicești ce număr a ieșit.

Ștefan se uită în jur.

— O să am nevoie de o hârtie și ceva de scris.

— Pentru?

— Tiparele se identifică prin încercări repetate. N-o să pot ține minte zeci de extrageri. Trebuie să le scriu.

Igor scutură din cap. Ochii îi râdeau.

— De când mă aflu în România, am auzit de multe ori zicala „cu microscopul nu bați cuie". Se aplică și în situația de față. Dacă abilitățile psihokinetice ar fi fost un atribut al minții, al gândirii raționale, le-ar fi descompus Era- tostene în factori primi cu mult înainte de Hristos. S-ar fi învățat despre ele în școala primară, între definiția complementului direct și tabla înmulțirii. Dar nu sunt un atribut al minții, ci al unui sistem mai complicat decât toate teoremele matematice strânse la un loc. Este nevoie de concepte cuantice pentru a-1 exprima. Zarul, în prezența unei persoane ce posedă abilități psihokinetice, va profita de ocazie si se va întoarce în starea de Esentialium - un fel de pauză de țigară: vezi că șeful nu e atent și o ștergi să tragi un fum. Cum îl vezi însă că dă să se întoarcă spre tine, arunci mucul și îți reiei locul, mimând ingenuitatea; habar n-o să aibă că ai fost plecat. Tu nu vei ghici zarul, ci îl vei obliga să renunțe la starea de superpoziție, conformându-se sentinței tale. II vei obliga să fie ce vei vrea tu să fie, și nu valoarea care ar fi ieșit conform legilor probabilității clasice. îl vei învesta. Deschiderea cutiei va fi o simplă formalitate.

Igor se rezemă satisfăcut de spătarul scaunului. La fel ar fi rânjit un avocat care tocmai a zăpăcit jurații, obligân- du-i să-i pună în libertate clientul.

— Adică, vrei să spui că -

Igor îl reduse la tăcere cu un gest:

— încearcă. Vorbim după aia.

Ștefan puse pe masă zarurile ca și cum ar fi fost făcute din dinamită. Repetă de câteva ori procedeul, notându-și de fiecare dată în minte rezultatul extragerii. Dacă între numerele respective exista o legătură - un ritm, mai bine zis - avea să-l găsească.

Strânse zarurile în palmă și închise ochii. Gândul că în acel moment toate fețele erau albe îi dădea amețeli. Pe când se pregătea să le pună pe masă, îi veni o idee:

— Dacă ce zici tu este adevărat, dacă materia se comportă altfel în prezența unei persoane înzestrată cu abilități psihokinetice, ce o să se întâmple cu zarurile dacă desfac acum pumnul, dar țin ochii închiși? Ție or să-ți apară ca tăiate din cretă, absente de numerele lor?

— Fă-o.

Ștefan strânse din pleoape și puse zarurile pe masă.

— Un cinci, un trei și doi de șase. De două ori poartă în casă! graseie afectat Igor, imitând vocea unui crupier cu pretenții. Adu-mi aminte să nu joc vreodată table cu tine.

Ștefan deschise ochii. Acelea erau numerele. Igor culese fără grabă zarurile.

— Cum rămâne cu teoria ta? întrebă Ștefan. Nu ți se pare că tocmai s-a prăbușit? Adică, zarurile s-au comportat în modul lor obișnuit si fără ca eu să mă uit la ele.

— în niciun caz. Tocmai ai confirmat-o! A vedea cu mintea înseamnă mai mult decât să deschizi ochii. înseamnă să știi mai presus de cunoaștere. Un preot ți-ar spune că înseamnă să crezi.

Surd la protestele tânărului, Igor scoase din servietă o cutie din lemn de culoarea castanei, nu mai mare decât

un pachet de țigări. Puse unul dintre zaruri înăuntru, închise capacul și i-o întinse lui Ștefan.

— Agit-o de câteva ori, pune-o pe masă, apoi spune cu voce tare numărul.

Ștefan luă cutia de parcă ar fi conținut un șarpe veninos.

— Doi, anunță el cu glas nu foarte sigur. Privi țintă la cutie, își șterse mâinile de pantaloni, apoi săltă capacul. Ha! Te-ai ars! explodă el, ridicând în aer zarul pe care se puteau vedea cinci puncte.

Igor puse restul de zaruri pe masă.

— Dragul meu, dacă ți-ar fi ieșit din prima, nu știu dacă aș mai fi avut curaj să stau cu tine în aceeași cameră. Deschideam ușa și săream din mers. Unora le ia ani până să obțină primele rezultate. In cazul tău, totuși, cred că lucrurile vor sta altfel.

Ștefan schiță un gest de iritare. Era obișnuit să reușească acolo unde toti ceilalți eșuau. N-avea nevoie de un pastor de tinichea să-i spună că era un tip competitiv. Vocea lui Igor tăie rece aerul:

— Ori te vei lăsa sufocat de tabuuri si ai să faci un căcat. »

Independența în idei nu-i pentru toată lumea!

Ștefan tresări ca plesnit cu palma peste figură. întocmai ca lovitura unui luptător experimentat, cuvintele lui Igor îi străpunseseră armura de ecuații și legi fizice, lovin- du-1 într-un punct vital. înainte să se considere programator, inginer, antreprenor, Ștefan se vedea pe sine ca pe un om liber, capabil de discernământ. Să ignore ceea ce văzuse cu ochii lui în ultimele ore n-ar fi fost cu nimic diferit de comportamentul cuiva care afirmă că Pământul este plat.

Igor nu-1 lăsă să se dezmeticească. Scoase din servietă o fotografie care aducea cu o reprezentare seismografică și o puse dinaintea lui Ștefan.

— Ce-i asta?

— M-ai întrebat dacă există dovezi științifice care să suporte existența abilităților psihokinetice. Ce ții în mână este una dintre cele mai fenomenale dovezi de acest fel. Provine direct din arhivele CIA. Grație legilor americane privind declasificarea documentelor considerate odată ca fiind secrete de stat, azi o putem vedea. Conține rezultatul unui experiment psihokinetic care a constat în influențarea unui magnetometru[11] utilizat în studiul particulelor subatomice. Subiectul, un anume Douglas „Ingo" Swann, a fost plasat într-o cameră specială și instruit să afecteze câmpul magnetic al instrumentului. Când a întrebat unde se află acesta, practic i-au râs în nas. I-au zis că la doi metri sub el, încastrat în beton. Experimentatorii aleseseră special locul. Au vrut să nu poată exista suspiciuni de fraudă.

Ca o umbră aparținând unui trecut îndepărtat, curiozitatea lui Ștefan își iți capul de după draperie. Fusese o perioadă în care devorase toate cărțile pe care le putuse găsi despre paranormal. Apoi, când văzuse că toate se în- cheiau cu justificări „solide" de ce nu exista nicio dovadă irefutabilă a asa-ziselor teorii, a realizat că totul nu era decât o înșelătorie, și se transformase într-un sceptic.

Ridică fotografia în aer.

— Le-a reușit?

11 Instrument de măsurare a câmpului magnetic în vecinătatea instrumentului. Este folosit pentru determinări ale geomagnetismului și biomag- netismului.

— Nu din prima. La început, Swann a încercat să-și extindă percepția în așa fel încât să cuprindă dispozitivul. Nu i-a reușit. A cerut o bucată de hârtie si un creion si s-a

» ♦ , apucat să deseneze imaginile care îi veneau în minte. Când unul dintre experimentatori s-a uitat peste umărul lui, a realizat cu stupoare că Swann tocmai schițase miezul aparatului. Exact în clipa când a terminat de desenat, acul sistemului de înregistrare a făcut un salt, apoi încă unul. Când experimentatorii l-au întrebat dacă poate s-o mai facă o dată, Swann s-a concentrat, iar acul a sărit din nou. Această parte specifică o ții tu în mână.

Ștefan se uită la fotografie. Pe bucata de hârtie se vedeau clar mai multe „zvâcnete".

— Interesant, mormăi el.

Igor scoase patru pagini imprimate și i-o întinse pe prima:

— El este Uri Geller, copilul minune al paranormalului. Până acum, niciunul dintre cei care au venit după el n-a fost în stare să-1 depășească.

Ștefan privi la chipul viril, cu pielea măslinie. Plescăi agasat și puse coala de hârtie jos, cu un gest scurt, aproape agresiv. Igor zâmbi. întrecerea începea. Arată-i unui mascul alfa pe cineva mai bun ca el, și brusc își va descoperi un țel în viață. Nu contează despre ce este vorba, va face tot ce-i stă în putere să demonstreze că e mai bun decât celălalt.

Igor îi întinse a doua pagină:

— Aici găsești primul experiment la care Geller a participat la Standfort Research Institute. Ca să evite acuzațiile

inevitabile de fraudă care știau că vor urma, experimentatorii s-au asigurat că Uri nu poartă asupra lui niciun aparat ascuns. A fost scanat cu un magnetometru, iar mâinile, gura și urechile i-au fost fotografiate și cercetate pentru a nu conține dispozitive electronice ori magnetice. Tot ce s-a petrecut a fost înregistrat simultan pe film, pe casetă video și audio. Un tehnician punea un zar într-o cutie din metal. în fața lui, Geller scutura respectiva cutie, apoi o plasa pe o masă aflată dinaintea lui. în opt situații din opt, Uri a ghicit. Probabilitatea de a fi fost o simplă coincidentă este de unu la un milion.

Igor îi dădu lui Ștefan următoarea pagină:

— Al doilea experiment a constat în ceva similar, dar mult mai complex. Experimentatorii au folosit zece cutii din metal. Aleatoriu, au plasat o bilă din oțel, un magnet, și câteva picături de apă, apoi l-au invitat pe Geller să zică unde se aflau respectivele obiecte. Din nou, Uri a ghicit, de această dată, de doisprezece ori la rând. Probabilitatea să fi fost întâmplare este de unu la un trilion.

Igor îi întinse și ultima pagină lui Ștefan. Reprezenta fotografia unei balanțe de mare precizie.

— Cu al treilea experiment au urcat la nivelul următor. Au luat un cântar de laborator capabil să măsoare greutăți între un miligram și cincizeci de grame. Au pus o greutate de un gram pe platan și au acoperit cântarul cu un clopot de sticlă. Din nou, Geller a fost verificat de aparate electronice ori magneți, apoi invitat să acționeze asupra cântarului. Acest experiment, ca și toate celelalte, a fost înregistrat, audio și video.

— Și? sări Ștefan, incapabil să-și înfrâneze curiozitatea.

Era prima dată când auzea de o demonstrație care se desfășurase în condiții de laborator, si care fusese înre- gistrată și documentată corespunzător.

Igor ridică brațele:

— Fluctuațiile înregistrate au fost între câteva mili- grame și câteva grame. QED[12].

Ștefan privi la colile de hârtie:

— Ai văzut aceste experimente cu ochii tăi ori doar ai auzit vorbindu-se despre ele? întrebă el cu un aer plictisit.

Răspunsul lui Igor îl descumpăni:

— Desigur. Sunt pe YouTube, spuse el, întinzându-i un telefon mobil.

După o scurtă ezitare, Ștefan apăsă pe butonul de Play. Pe ecran apăru un cadru conținând locul și data unde fusese făcută înregistrarea: „Stanford Research Institute, Menlo Park, California. November/December, 1972", urmată de imaginea unor bărbați îmbrăcați după moda acelor ani. Unul purta păr lung și o cămașă fantezistă. Ștefan recunoscu versiunea mai tânără a bărbatului cu pielea măslinie, iar expresia de antipatie îi reveni pe chip.

Timp de treizeci de minute, urmări în tăcere înregistrarea. Tot ce îi spusese Igor se regăsea acolo. Când se termină, rămase pe gânduri. Filmul fusese, în mod evident, realizat de o echipă de savanți; rigurozitatea (explicată) a mo- dului în care fuseseră efectuate experimentele nu lăsa vreun dubiu în acest sens.

12 *Quod erai demonstrandum* - „Ceea ce era de demonstrat" - expresie folosită la sfârșitul unei demonstrații matematice pentru a sublinia completitudinea demonstrației și pentru a arăta

— Mă întreb, spuse, înapoindu-i lui Igor telefonul, câți bani a primit Stanford în urma acestei așa-zise demonstrații. Milioane? Zeci de milioane? Și câți dintre ei au ajuns în buzunarele experimentatorilor și ale lui Geller?

Igor tuși în pumn, ascunzându-și zâmbetul de satisfacție. în prezența momelii potrivite, un sceptic poate fi la fel de ușor de transformat într-un adept, ca un pește care vede o musculiță. Prezintă-i o dovadă și se va repezi s-o discrediteze. Arată-i încă una și va proceda la fel. întocmai ca un amant gelos care nu se simte vrednic de a fi iubit, va cere noi și noi confirmări, incapabil să reconcilieze ce i se arată cu nevoia de a rămâne la părerile lui. Când, în sfârșit, va fi pus în fața unei dovezi irefutabile, părerea de rău și rușinea pe care le va resimți îl vor catapulta în tabăra adversă, transformându-1 într-un susținător înfocat al ideilor pe care până de curând le combătuse. Deocamdată, Ștefan se găsea în atât de necesara fază de negare.

— Mai curând, sute de milioane. In acea perioadă, Stanford a fost una dintre citadelele programelor desfășurate de serviciile secrete americane. Nu mă îndoiesc că un astfel de succes a atras si alte finanțări. » »

Ștefan lovi masa cu palma. Nici chiar el n-ar fi putut să-și formuleze mai bine îndoielile! Se lăsă pe spate, râzând:

— Păi, ce facem, Bobiță? Umblăm cu hocus-pocus? Afară spoim gardul și înăuntru-i leopardul? O fi frumos așa?

Igor se mulțumi să-1 observe. Procesul de recrutare avea să se încheie curând. Odată ajunși la Conac, Ștefan va putea vedea cu ochii lui lucruri care sfidau orice îi fusese omului dat să vadă până atunci. Pentru moment, însă, trebuia

lăsat cu propriile-i gânduri. Semințele îndoielii fuseseră plantate. Cu cât starea de incertitudine va fi mai mare, cu atât ușurarea pe care o va aduce deznodământul va fi mai acută, iar transformarea, mai profundă. Era un truc binecunoscut Bisericii. Cei mai înverșunați credincioși provin din ateii care au suferit o iluminare religioasă.

Ii întinse si restul documentelor: »

— Ai aici informații detaliate despre cei mai cunoscuți - ori controversați - mediumi contemporani: Uri Geller, Douglas Swann, Nina Kulagina și Pat Price. Sunt convins că vei găsi lucruri care ți se vor părea interesante. își ajustă spătarul scaunului, aducându-1 într-o poziție confortabilă. Cât despre mine, am să profit de ocazie și am să dorm puțin. La Conac mă așteaptă o misiune complicată. Va trebui să le împărtășesc celorlalți ce i s-a întâmplat lui Zoltan, lucru deloc de invidiat.

Ștefan luă dosarul și se adânci în lectură. Igor închise ochii, iar gândurile îi zburară la lucrurile pe care le avea de făcut. îl aștepta, într-adevăr, o seară complicată. Pe lângă să-i anunțe pe ceilalți membri ai proiectului de moartea lui Zoltan, mai trebuia să facă ceva: să sune la un număr de telefon din Moscova. Partea aceea îl îngrijora cu adevărat. Prin gestul lui, Zoltan pusese totul în pericol. Oleg n-avea să fie fericit, iar odată cu el, ceilalți sponsori ai proiectului, cei pe care omisese să-i menționeze în discuția cu Ștefan. Trase aer în piept și își goli mintea de gânduri. Afară, anvelopele mașinii alergau furioase în lungul benzii de asfalt, înghițind kilometrii rămași până la destinație. în curând avea să se facă noapte.

Capitolul 8

Piciorul Anastasiei caută pedala de accelerație, împingând acul vitezometrului la peste o sută douăzeci de kilometri la oră. Pe chip îi curgeau două șiroaie de lacrimi. Cu bărbia înfiptă în piept, maxilarele încleștate, gonea concentrată la drum. Depășirile le făcea în ultimul moment, sporind pulsul celorlalți șoferi, atrăgându-și blestemele și înjurăturile lor. Ori de câte ori unul o claxona îndelung sau îi dădea flash-uri, privirea i se oprea pe sabia aflată la îndemână pe scaunul din dreapta, iar ochii i se îngustau, devenind ei înșiși o lamă.

De pe ecranul telefonului o urmărea fotografia unui bărbat fălcos, cu fruntea bombată și sprâncenele împreunate deasupra nasului.

Strânse volanul în mâini, obligând caii putere ai mașinii să se supună voinței ei. Cu Zoltan făcuse sex încă din prima lui zi la conac. înarmată cu o sticlă de vin vechi, îl însoțise în cameră pentru a-1 ajuta să se instaleze. După nici două ore petrecute împreună, îl instala, într-adevăr, dar nu doar în cameră. A durat puțin; pe întuneric și fără o vorbă. După ce s-a terminat, l-a ținut în brațe ca pe un copil. Un copil mătăhălos, cu început de chelie și întrebări de școlar care abia își descoperă trupul. Răbdătoare, l-a introdus în tai-

nele sexului fără limite, suportându-i brutalitatea și nesiguranța provenite din lipsa de experiență, dar și dintr-o neostoită răutate interioară.

Izbi cu pumnul în volan. *Mă înșală; are pe unul. Sunt sigur de asta!* obișnuia Zoltan să i se plângă, de obicei după o partidă chinuită de sex.

E din cauza distanței. Depărtarea îi face pe oameni să simtă lucruri care nu sunt adevărate, încercase ea să-l liniștească, ignorând ghemul de panică ce-i strângea stomacul. Știa că ar fi trebuit să facă ceva, dar situația i se părea, atunci, ca si acum, fără ieșire. Datorită intensității sentimentelor pe care le nutrea față de prietena lui, Zoltan era în stare să îi simtă nevoile chiar si când se afla la distantă.

Piciorul îi zvâcni. O sută patruzeci. Ca majoritatea bărbaților, Zoltan fusese un nemernic. Dă-le ocazia să aibă o femeie, și își vor găsi imediat o justificare pentru care este imperios necesar s-o facă. Scuza preferata a lui Zoltan fusese de natură medicală: *Un bărbat e altfel. I se umflă boașele dacă nu se eliberează de prea-plinul trupului. Nu e dejoacă, poți ajunge la operație dacă stai prea mult pe bară. Cu femeile e mai simplu. Ele pot sta nefutute și până la optzeci de ani. Lor ce să li se umfle, țâțele?* Râdea gros, privind la pieptul Anastasiei: *Și chiar dacă ar fi așa, tot răul spre bine, nu?*

Un indicator o informă că mai avea zece kilometri până la destinație. Printr-un efort de voință, își ridică piciorul de pe pedala de accelerație, iar în curând coti pe drumul plin de hârtoape ce ducea la vechea fabrică de mobilă.

Coborî din mașină si deschise usa: » » »
— Am ajuns, spuse ea.

Igor îi făcu semn să vorbească încet. Ghemuit în scaun, Ștefan dormea.

— Mergi direct la complexul de locuințe, spuse el în șoaptă. N-au intrat zilele în sac. Amânăm pentru mâine prezentările și turul de perimetru.

— Ești sigur că e o idee bună? spuse Anastasia. Ceilalți ne așteaptă. Sunt nerăbdători să-l cunoască pe noul lor coleg...

— Aș prefera să le spunem despre Zoltan mai întâi.

— Ai dreptate. Mai bine să nu amestecăm lucrurile.

Opriră în fața unui imobil cochet de patru etaje. Igor coborî, făcându-i semn lui Ștefan să-l urmeze.

— Vei locui pe același etaj cu mine. Sper că nu te deranjează. Interacțiunea va fi minimă. Singurele locuri unde ne-am putea întâlni sunt pe hol ori pe scări. Ultimul etaj ar mai putea fi o soluție, dar ar trebui să aștepți până scoatem lucrurile lui Zoltan. Ar putea dura câteva zile.

Din loc în loc, felinare din fier forjat alungau întunericul, împrăștiind o boare de lumină rece. Ștefan evaluă clădirea din priviri.

— Ultimul etaj i-a aparținut în întregime lui Zoltan?

— Da. Ne aflăm pe locul unei foste fabrici de mobilă.

Acesta a fost căminul lor de nefamilisti. Pentru a beneficia »

de apartamente mai mari, am dărâmat pereții despărțitori; norocul nostru că n-a fost nici unul de rezistentă. în mod normal, pe fiecare etaj locuiesc câte doi membri ai proiectului, unul de fiecare parte a holului de acces, dar în cazul lui Zoltan am făcut o excepție. Unul dintre visurile lui a fost să locuiască într-un apartament imens, ca în

filme. N-am văzut niciun motiv pentru care să nu-i satisfacem fantezia.

Ușa imobilului se deschise, iar un bărbat îmbrăcat în costum le ieși în întâmpinare.

— Mergi cu domnul Matei, spuse Igor. Dânsul este administratorul nostru. Te va ajuta să te cazezi. Vei găsi în apartament tot ce îți trebuie pentru noaptea aceasta. De restul ne ocupăm mâine.

Ștefan își luă rucsacul și se îndreptă cu pași șovăitori către bărbatul în costum. Pentru mintea lui structurată, felul dezorganizat în care se petreceau lucrurile îl irita și-i provoca o stare de anxietate:

— Cum procedăm în continuare? Ne vedem mâine undeva la o oră anume? Vin pe jos, mă ia o mașină? Putem să fim ceva mai exacti?

Igor făcu un gest de scuză:

— Iartă-mă, am o mie de lucruri pe cap. Cu permisiunea ta, o să trecem puțin mai încolo pe la tine pentru a pune la punct detaliile organizatorice. E bine așa?

Ștefan mârâi în barbă un „de parcă aș avea de ales" și pomi pe urmele bărbatului în costum.

Mașina opri dinaintea unui corp de clădire cu multe geamuri. Pe vremea când fabrica funcționa, adăpostise birourile conducerii.

Anastasia deschise portiera și coborî. Igor o urmă.

în jurul unei mese ovale, trei persoane discutau cu voce redusă.

— Bună seara! spuse Igor.

Un tânăr cu pielea măslinie, subțire și agil ca o zvârlugă, țâșni în picioare:

— în sfârsit, băi băiatule! Credeam că nu mai veniti! exclamă el. Privi pe lângă Igor, străduindu-se să vadă cine vine în urma lui: Unde-i noul țucălar? S-a răzgândit pe drum? V-a lăsat de căruță?

Anastasia se așează lângă o tânără foarte slabă. Avea părul lung, brațe subțiri și pielea ca de alabastru, aproape străvezie.

— Pe Ștefan l-am lăsat să se cazeze. Am vrut să vorbim j
noi întâi. Stai jos, Nicule. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să vi le spunem, rosti ea, căutând mâna tinerei femei.

Nicolae Gâlcă - Nicu ori Țuțu - o privi îngrijorat.

— N-ar trebui să fie și Zoltan? Trimiteți pe careva să-i bată în ușă. Doarme ca porcu', huiduma. L-am sunat pe telefonul din cameră de mi s-a făcut rău. Parcă văd că i-a luat maul la aparat ori l-a acoperit cu vreo pernă, ca să nu-1 deranjeze careva.

Anastasia strânse mâna Dorinei, tânăra de lângă ea, și își lăsă privirea în podea. De partea cealaltă a mesei, îi urmărea o femeie în vârstă. Purta ochelari, avea părul blond și ochi albaștri. Chipul îi era prelung, cu trăsături slavone.

— Zoltan nu vine, nu-i așa? Am avut o presimțire de dimineață. Parcă am știut că o să se întâmple ceva rău... rosti ea încet.

Scoase din buzunar un pachet de cărți de Tarot și îl împărți în două.

— Haidi, tanti Tamara, nu ne mai speria cu foițele alea! se stropși Nicu, trăgând cu ochiul la cartea pe care se tă-

iase pachetul: treisprezece, un schelet călare ducând o flamură neagră. Nu ne-ai învățat matale că doar în filmele de căcat - pardon, în alea proaste - treișpce e moartea?

Ochii Dorinei se umplură de lacrimi. Anastasia inspiră adânc și se pregăti să înfrunte valul de emoții ce știa că avea să se reverse asupra lor. Abilitatea psihokinetică a tinerei femei consta în a-și proiecta sentimentele asupra celor aflați în imediata ei apropiere.

Igor se lipi cu spatele de perete. Starea Dorinei îl afecta și pe el. Spuse cu vocea încleiată de un plâns care nu era al lui:

— Așa este. Zoltan nu vine. N-a suportat să-și vadă iubita în pat cu un alt bărbat și a ucis-o, apoi s-a aruncat de la etaj.

Dorina căută adăpost la pieptul Anastasiei.

— Huiduma dracului! Auzi la el, să-și pună capăt zilelor pentru o javră proastă! Când îi ziceam că ca ea găsește la kil în piață, se supăra pe mine. Mai că nu mi-a rupt odată capul de marginea mesei când i-am zis-o de la obraz, suspină Nicu, lacrimile curgându-i șiroaie pe chipul tuciuriu.

Anastasia își muscă sălbatic buza. Durerea o străful- geră ca un cuțit înroșit în foc, limpezindu-i mintea. își trecu degetele prin părul Dorinei și-i șopti la ureche:

— Mâine, eu cu tine, o să mergem la bucătărie și o să pregătim ceva care știm că îi plăcea mult lui Zoltan. Un doboș, poate. Apoi o să ne strângem cu toții în sala de re- creere si o să-i urăm drum bun si odihnă lină. A fost un suflet tulburat, nu încape îndoială, dar a fost unul de-al nostru.

Dorina izbucni în plâns. Anastasia îi strânse în brațe trupul firav și începu să se legene împreună cu ea. Când o simți că s-a mai liniștit, îi spuse:

— Mă gândeam pe drum cum ar fi să-l convingem pe Igor să-ți cumpere un cățel. Unul mic, alb și flocos. Un soi de pisică, dar una care să latre și să te lingă dimineața pe nas ca să te dai jos din pat. Ce zici?

Dorina chicoti și își șterse ochii de cămașa Anastasiei. Perspectiva de a avea un câine care să fie doar al ei îi acaparase întreaga atenție, făcând-o să uite de moartea lui Zoltan:

— Mi-ar plăcea. Vocea i se transformă într-o șoaptă: Dar crezi că o să ne dea voie?

Anastasia îi ciufuli părul cu bărbia, apoi își lipi obrazul de creștetul ei: »

— O să-mi iau săbiile cu mine și am să-l rog frumos. Eu cred că o să ne lase.

Dorina își șterse ochii cu pumnii, apoi chițăi:

— O să-i pun o fundă roșie și-o să-i zic *Puf-Puf!*

Anastasia se uită țintă la Igor. Petrov se grăbi să încuviințeze. Efectele schimbării dispoziției Dorinei le resim- țeau cu totii. » î

— Se face! Cu prima ocazie când mă duc în oraș, o să mă uit după Domnia Sa Preacinstitul cățel Puf-Puf! spuse el, deschizându-si brațele. ' » »

Vestea fu întâmpinată cu exclamații de aprobare. Igor se folosi de euforia de moment pentru a schimba subiectul.

— Noul nostru coleg, că m-ați întrebat de el când am venit, pare a fi un tip cu potențial. Pe drum, în timp ce ne

îndreptam încoace, a golit ca pe nimic bateria unui bursuc. II cheamă Ștefan Babeș. Este antreprenor, are 32 de ani, și cântă la chitară, acordeon si muzicuță, dacă nu mă însală memoria.

Chipul lui Nicu se lumină ca de o veste nemaipomenită, iar mâinile îi porniră să bată un ritm complicat în tăblia mesei. Râse înfundat:

— Să-mi moară trei vecini, uneori îmi trece prin devlă că dacă nu ne iese cu ce ne ocupăm noi p'acilea, am putea s-o punem de-o trupă. Nunți, botezuri, cumetrii, spargem norma! Și unde mai pui că pe lângă cântări și antren, mai asigurăm și servicii de pază - aș vrea să-l văd p'ăla care se pune cu săbiile Anuței! - și dăm în cărți cu tanti Tamara la platane. Drept la televizor ajungem!

Igor îl privi cu drag. In ciuda vocabularului de mahala, Nicu era un tânăr sufletist și loial. Până și de Zoltan, indiferent câte șicane îi făcuse „huiduma", se atașase ca de un frate mai mare. Gândurile i se întoarseră în trecut. Tutu 5 »
nu se alăturase din prima grupului, în cazul lui, n-au contat insistentele ori farmecele feminine ale Anastasiei. ♦

Când l-au chemat să-i înmâneze premiul, a înhățat cei o sută de mii de euro și dus a fost. Să renunțe pentru o vreme la gașca lui, să nu se poată da mare în fața „pretenarilor" cu „mălaiul" pe care îl rostuise, i se păruse o glumă proastă. Când își pierduseră orice speranță că îl vor mai revedea, Nicu i-a căutat la telefon. Era speriat, nedormit, și aparent foarte dornic să se mute într-un loc izolat. Cu cât mai izolat, cu atât mai bine.

— De mâine, Ștefan se va alătura grupului. Tamara, vreau să te ocupi puțin de el. Și spune-i de Mișu. Sunt convins că o să vrea să te ajute cum o să poată mai bine.

Tamara își feri privirea și oftă. Se alăturase proiectului pentru a-și salva soțul care suferea de cancer de plămâni într-o fază avansată. Cu ajutorul medicilor și a medicamentelor trimise de Oleg, reușise să-l țină în viață până atunci, dar în ultima lună, situația lui se înrăutățise. Doar un miracol îl mai putea salva.

— Așa am să fac, spuse ea cu inima grea, apoi se ridică în picioare.

Dorina și Nicu îi urmară exemplul. întâlnirea se terminase.

— Și acum, tânărul Babeș, rosti Igor pe un ton obosit, ridicându-se si el.

— Mergi și te culcă, îl opri Anastasia. Am să urc eu la Ștefan să-i zic care este programul de mâine, și să văd dacă mai are nevoie de ceva.

Dorina și Nicu chicotiră. Tamara scuturâ din cap. Cu toții știau cum avea să se încheie această vizită nocturnă. , >

★ -A- ★

Anastasia urcă treptele ce duceau la etajul unde se afla apartamentul lui Ștefan. Mocheta care acoperea podeaua fostului cămin de nefamiliști, groasă de câțiva centimetri, absorbea zgomotul pașilor, garantând o tăcere absolută. Pe pereți, puse în valoare de spoturi discrete de lumină, se aflau reproduceri după tablouri celebre. Din firide să-

pate în pereți, statuete din marmură îi țineau sub observație pe cei ce le treceau pe dinainte.

Anastasia apăsă scurt pe butonul soneriei. Nimic. Repetă gestul, de data aceasta ceva mai insistent. Dinăuntru se auziră pași precipitați, apoi ușa se deschise.

— Poftește, te rog, spuse Ștefan, făcându-i loc. La cât de mare este hudubaia asta, până și sunetului îi ia ceva timp până ajunge la destinație.

Anastasia intră, ducând cu sine o pungă de supermarket. Ștefan era în picioarele goale, purta un trening cu emblema proiectului, un H înconjurat de cerc cu zimți, și era ud la păr.

— Te-ai familiarizat cu apartamentul? Ai găsit tot ce îți trebuia? spuse ea.

Ștefan ridică mâinile într-un gest de neputință:

— Știi cum se zice: dă-mi, Doamne, mintea românului cea de pe urmă. Mă uit la mine însumi și nu reușesc să-mi dau seama ce a fost în capul meu când m-am lăsat luat pe sus. Nu tu haine personale, mașină de ras electrică ori periuță de dinți. Nici măcar chiloții pe care îi port nu sunt ai mei! Obrajii i se împurpurară și își șterse palmele de pantaloni: Mă rog, asta nu e ceva ce tu ar fi trebuit să auzi...

Anastasia râse:

— Dacă te încălzește cu ceva, să știi că același lucru mi s-a întâmplat și mie când am sosit aici. Timp de o săptămână a trebuit să port lenjerie de femeie soldat, apoi mi-am comandat ce îmi lipsea, iar lucrurile au intrat în normali- tate. La fel o să se întâmple și în cazul tău, îți garantez. Oricum, în cea mai mare parte a timpului purtăm aceste treninguri. Igor crede că materialul din care sunt făcute, un

soi special de bumbac, ajută la propagarea undelor mentale. Doar pe seară ce o să-ți mai poți pune o cămașă, dar puține vor fi dățile în care chiar o vei face. De obicei suntem prea obosiți ca să ne mai schimbăm. Rămânem în ținuta de lucru până când mergem la culcare.

— Mda, probabil că ai dreptate...

Anastasia îi întinse jacheta și își scoase pantofii. La contactul cu gresia rece, o expresie de extaz i se întipări pe figură. își mișcă degetele de la picioare, dezmorțindu-le, savurând senzația de libertate.

— Te invidiez, să știi, oftă ea. Tu măcar ai apucat să te speli. Eu tot transpirată și murdară ca o cămilă proaspăt întoarsă din desert mă simt...

Ștefan simți cum îi bate inima mai repede. Fără să spună de ce, era convins că dacă i-ar fi spus să meargă să-și facă un duș, Anastasia i-ar fi acceptat fără rezerve propunerea. Prosoape erau suficiente în baie, iar un halat moale și pufos abia aștepta să fie purtat.

Alungă gândul și rosti apăsat:

— Dacă vrei, putem s-o lăsăm pe mâine dimineață. înainte să-mi dea cheile de la apartament, domnul Matei mi-a arătat unde este sala de mese. Din câte am înțeles, micul dejun se servește la opt. Am putea să ne vedem la șapte ori chiar mai devreme. Ce zici?

Anastasia își plecă privirea, mascându-și surâsul ce-i încondeia buzele. Tânărul antreprenor descifrase corect mișcarea ei de deschidere. Că o refuzase era irelevant. »

Bägă mâna în pungă și scoase o sticlă de vin roșu. Prove-

nea din aceeași colecție ca cea pe care o băuse cu Zoltan în prima lui noapte la Conac.

— Zic că, în cele din urmă, oportunitățile pierdute se răzbună. La fel și lucrurile lăsate de pe o zi pe alta. Uite cum facem: cât mă îngrijesc eu de floricele, ocupă-te tu, te rog, de vin. Pahare găsești în dulapul de veselă din sufragerie.

Ștefan clipi derutat:

— Ce fel de floricele?

Din aceeași pungă, Anastasia scoase triumfătoare un aparat de făcut popcom cu aer cald:

— Cu praf de brânză cedar și chilii, specialitatea mea!

în stânga, apartamentul se continua cu o bucătărie, un dressing, o cameră de depozitare și o toaletă de serviciu, în dreapta se succedau sufrageria, un birou care putea fi folosit și drept cameră de meditație, dormitorul, baia principală și o sală de fitness, fiecare ocupând un spațiu care înainte fusese o garsonieră întreagă.

Anastasia intră în bucătărie și începu să scotocească prin dulapuri.

— Aha! Aici era! strigă ea, ținând în mână un castron din inox. Credeam că au omis fetele să-ți pună și ție unul. Mă și vedeam bătându-i lui Igor la ușă ca să i-1 cer pe al lui, așa, cum îmi povestea mama că făceau ei pe vremea comuniștilor.

Ștefan rămase privind în urma ei. Apartamentul pe care, până în urmă cu câteva clipe îl simțise ca pe sala de așteptare a unei gări anonime, înghețată și pustie, se umpluse de viață. își dădu seama că zâmbește. Deși o fire singuratică, îi plăcea să primească prieteni la el acasă.

— N-am prins vremurile acelea, spuse el, dar îmi aduc aminte că și mama îmi povestea la fel. Nu conta dacă îți lipsea ceva în casă - un pahar de ulei ori o bormașină - în mod sigur un vecin avea ce-ți trebuia. Este ceea ce regretă, cred eu, cei care au trăit pe atunci: spiritul de clan, apropierea între oameni care, odată cu înlăturarea comunismului, a dispărut ca ștearsă cu buretele. în lipsa dușmanului comun, ne-am înstrăinat unii de ceilalți. Am re- devenit fiecare pentru el. Păcat...

întoarse sticla de vin în așa fel încât să poată vedea eticheta: *Chateau Gruaud Larose, 1974.*

— Spuneai de timpurile de dinainte de căderea comunismului, zise el, gândurile călătorindu-i departe. Pare că le cunoști. Sunt curios, câți ani ai?

Anastasia puse jos castronul cu ceva mai multă forță decât s-ar fi cuvenit:

— Nu pot să cred așa ceva! rosti ea, pe jumătate furioasă, pe jumătate amuzată. Ți-am spus că mama îmi vorbea de ele, nu că le-am trăit eu însumi. Cât despre ani, chiar, câți îmi dai?

Fără vreo urmă de avertisment, i se întâmplă. Timpul se opri în loc și văzu în mintea lui Ștefan de parcă ar fi urmărit un film la cinematograf. O blondă cu mâinile în șolduri, fustă scurtă, și foarte mult tupeu, îi punea aceeași întrebare unui bărbat creț. Numele acestuia îi veni de la sine pe buze: *Ciupi.*

— Și să nu-mi spui că „să-mi dea poliția". N-ar fi nici frumos, nici corect. Judecătorul dă anii de pedeapsă, nu poliția.

Ștefan rămase cu gura deschisă, incapabil să scoată vreun sunet.

— D-dar n-am zis așa ceva, îngăimă el atunci când își recăpătă suflul.

— Nu tu, dar Ciupi, da. Asta mi-ar fi spus dacă s-ar fi aflat aici, nu-i asa?

Ștefan o privi fix. în ochi îi sclipea teama.

— L-ai cunoscut?...

— Simt destul de sigură că nu. Nu cred că aș fi avut cum, dar ție ți-a fost prieten, dacă nu mă înșel.

Ștefan privi către sticla de vin, cântărind-o în palmă:

— Da, și încă unul bun. El m-a învățat să trișez la poker. Cât despre șah, mă bătea de-mi suna apa în cap. Nu conta cât de mult studiam între partide sau cât de savante erau mutările mele, mereu găsea o fisură în strategia pe care mi-o făceam.

Ștefan făcu o pauză. își simțea mâinile amorțite și reci. Când Anastasia îl întrebase câți ani îi dă, exact cuvintele prietenului lui îi veniseră în minte: *Eu?! N-ai să vezi! Să-ți dea poliția!* Nu putea fi o coincidență. Oricât de neverosimil ar fi părut, singura explicație era că Anastasia îi citise gândurile. Iar în acest caz, știa și ce-i trecuse mai devreme prin minte? Că și-o imaginase în halat de baie, goală pe dedesubt, si...?

— Cum de este posibil așa ceva? Cum ai făcut? șopti el.

Anastasia conectă aparatul la priză, apoi îl umplu cu boabe de porumb. La rândul ei, se simțea tulburată. Până la Ștefan doar în mintea bărbaților cu care făcuse deja sex

putuse privi. Fusese motivul pentru care se băgase în patul lui Zoltan încă din prima noapte.

— Habar n-am. Este ceva ce mi se întâmplă foarte rar, să pot vedea în mințile oamenilor. Din păcate, numărul celor cu care pot stabili o asemenea conexiune este foarte redus.

Dintre toate lucrurile la care s-ar fi putut gândi, lui Ștefan îi răsări în minte o anvelopă de tractor. închise ochii si se concentră intens la ea: >

— La ce mă gândesc acum? spuse el printre dinți.

Anastasia își înclină capul ca și cum ar fi încercat să-i audă gândurile. Pe Ștefan îl trecu un fior pe șira spinării. Aceea era cea mai cumplită formă de abuz. Ce se petrece în mintea unui om ar trebui să-i aparțină numai și numai lui.

— Nu știu. Oricum, nu asa funcționează. Nu mă uit la tine și văd la ce te gândești. O conexiune psihokinetică are nevoie de o mulțime de factori pentru a se putea realiza. N-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat mai devreme, cum de am fost în stare să văd ce vedeai și tu. N-ar fi trebuit să fie posibil!

— Despre ce factori vorbești? n-o slăbi Ștefan. Și ce-i aia o conexiune psihokinetică?!

Anastasia pomi aparatul, apoi își aduse aminte și puse castronul sub fanta prin care urmau să cadă floricelele:

— Si iată cum se adună întrebările. Deocamdată desfă 5
sticla aia si mai vedem. Am o sete în mine de as fi în stare » J
să beau și apă!

Ștefan mormăi ceva neinteligibil și pomi să caute prin sertare până găsi un tirbușon.

— Și mă rog, ce are apa? De ce nu-i bună? spuse el, trăgând dopul afară.

Anastasia își compuse o expresie vexată, dar ochii îi râdeau umbriți de gene grele:

— Cum adică ce are? E apă, aia are! Tu știi cât fier avem noi în organism? O grămadă! Ia zi-mi - că m-ai stârnit! - ce pățește un cui dacă-l lași în ploaie? Mmm? Ruginește, aia pățește. Se subțiază până nu mai rămâne nimic din el!

Ștefan își desfăcu brațele: » » 1

— Cum de n-ai intrat până acum în politică? Cu o asemenea retorică, mai că te-aș fi văzut primăriță de sector.

— Da, în ăla în care trăiesc cei mai mulți drojdieri! pufni Anastasia în râs. Ne-am da umăr la umăr, primar și votanți, și am intona cântecelul motivațional „Bea, bea, nu te lăsa!" urmat de „Eu sunt mic, tu fă-mi-o mare". Cana de vin! exclamă ea, văzându-l pe Ștefan că se încruntă!

Boabele de porumb din aparat începură să plesnească, umplând bucătăria de mirosul lor. Ștefan privi în jur, iar o șoaptă nerostită îi puse un zâmbet involuntar pe buze: *Acasă!* Făcu un gest agasat, alungând gândul ca pe o muscă enervantă. De unde și până unde? Acasă era la București, în vila lui cu etaj și mansardă, înconjurat de lucrurile pe care le îndrăgea, de trofeele lui sportive, de amintirea Simonei, femeia pe care o părăsise ca pe un geamantan stricat, deși nu-i greșise cu nimic. Ochii îi fugiră la chipul cu oase delicate al Anastasiei, la gura ei cu buze aproape negroide, iar siguranța prinse a i se clătină.

Arătă către castronul plin cu floricele:

— Vin de colecție și păpușoi bosumflat cu sare, două delicatese înrudite. Tin minte că am citit odată, într-un ghid al restaurantelor franțuzești, despre această combinație. Cică ar fi făcut furori într-o vreme la Le Cinq.

Anastasia îi luă dopul dintre degete și-l mirosi cu leje- ritatea pe care o dă obișnuința:

— Maestre, bag seama că nu prea le ai cu cele lumești. Luă castronul la subraț și pomi în direcția sufrageriei: Să mai spună cineva că-i vreo sfârâială să fii un mare șmecher cu firme si bani. La ce folos tot mălaiul ăla dacă nu știi că filmul nu-i film fără ceva de rontăit la îndemână?!

De nervi, Ștefan simți că i se aprind urechile. Obișnuit cu firea non-combativă a Simonei, vorbele Anastasiei i se păreau un adevărat atac la persoană.

— Și mă rog, despre ce film e vorba? mârâi el pus pe harță. Că nu țin minte să-mi fi dat acordul cu privire la așa ceva. Fusese vorba să-mi zici despre programul de mâine și atât!

Anastasia puse castronul pe canapea. Gheața pe care pășea era subțire, dar tânărul Babeș suferea de o scorțo- șenie corporatistă de care trebuia neapărat să scape dacă voiau să-i dea de urmă lui Boris.

Băgă mâna în buzunar și scoase un stick de memorie USB:

— Asta. îi zice „încleștarea de tron", o coproducție a studiourilor Buftea, Romstal și Moș Koprol, purgativul anului. Ai putea să iei și tu câteva pastile. Te-ar putea ajuta să te mai relaxezi un pic, să mai dai jos parul ăla de-1 ții proptit între umeri.

Ștefan o privi interzis. Pe când se pregătea să-i dea o replică usturătoare, își dădu seama că râdea. Dintre toate calitățile pe care le aprecia la un om, curajul și sinceritatea se aflau pe primul loc. Apoi, realiză că pentru prima dată într-o lungă bucată de vreme nu mai existau lucruri de care trebuia să se ocupe. Firmă nu mai avea, de casă avea să se îngrijească tanti Rozi, iar cu mama lui oricum se auzea la telefon doar de câteva ori pe an. Parcă era din nou elev si tocmai se sunase de vacanta mare! » 1

Luă stick-ul de memorie și se îndreptă către televizorul care ocupa jumătate de perete:

— Mda, ce să zic, mi-am luat-o pe merit, spuse el, mai- mușărindu-și propriile cuvinte: Că nu țin minte să-mi fi dat *acordul* cu privire la așa ceva. Mai trebuia să volutez din poignee chestii complicate, cum ar fi *cvorum* și *consens,* iar circul ar fi fost complet.

Puse stick-ul în televizor, apoi se întoarse către Anastasia. Ochii îi străluceau. Era convins că așa-zisul film conținea una dintre înregistrările video despre care îi spusese Igor.

— Unde ziceai că sunt paharele alea? spuse el, luând o postură marțială, cu mâna înfiptă între nasturii unei jiletci imaginare. Apropo, dacă nu sunt din cristal de Boemia, cu bandă din aur și prelucrate manual, te anunț că voi refuza în mod categoric să beau din ele!

Anastasia chicoti și scoase două pahare dintr-un corp de mobilă. Ridică unul și prinse a-1 învârti între degete. Sticla fațetată prinse o rază de lumină, transformând-o în irizări multicolore.

— Știi ceva, spuse ea gânditoare, s-ar putea să ai noroc. Cred că fix de acolo au fost aduse!

Se așezară pe canapeaua aflată dinaintea televizorului, fiecare cu paharul lui în mână.

— Maestre, ai onoarea, îl îndemnă Anastasia.

Ștefan luă telecomanda. Apăsă grăbit butonul de pornire, apoi se lăsă pe spate și își întinse picioarele. Ochii îi străluceau, plini de o curiozitate de copil care tocmai descoperă lumea. Anastasiei i se strânse inima. Spre deosebire de Zoltan, Ștefan n-avea nici măcar un singur os de răutate în el. Si cu toate acestea, avea nevoie să-l vadă cât mai repede funcțional și sub controlul ei, iar lucrul acesta se putea realiza doar într-un singur fel.

Pe ecran apăru imaginea unui tânăr cu pielea oacheșă. Dinaintea lui, prinsă într-o menghină, se afla o încuietoare complicată din butucul căreia pornea un cablu care intra într-un computer.

— El este Nicu ori Țuțu. Până să se alăture proiectului, obișnuia să fure din casele oamenilor cu bani. Lucra sin- ♦
gur, extrem de curat, motiv pentru care n-a intrat niciodată în vizorul poliției. Poate deschide lacăte și încuietori despre care se spune ca ar fi invincibile.

Tânărul își trecu vârfurile degetelor peste metalul butucului într-o mângâiere aproape senzuală, apoi introduse lama unui briceag ordinar în canalul cheii. Alături, pe monitorul computerului, apăru interiorul butucului, filmat de o cameră video similară celor folosite de medici în timpul operațiilor laparoscopice.

— Privește cu atenție, spuse în șoaptă Anastasia.

Pe ecran, zimții mecanismului interior se apăsară unul câte unul, împinși parcă de o mână nevăzută. Când fură perfect aliniați, Nicu răsuci briceagul, făcând încuietoarea să se deschidă.

— Fantastic! exclamă Ștefan.

Anastasia zâmbi, dar nu spuse nimic. Imaginea se schimbă. Așezată în fața unui televizor, o femeie foarte tânără și foarte slabă plângea cu sughițuri urmărind o înregistrare făcută într-un abator. Așezați cu spatele la ea, un grup de bărbați și femei de toate vârstele se uitau la o suită de filme amuzante cu bebeluși, pisici ori căței. Cu toții, fără excepție, plângeau în hohote.

— Ea este Dorina. încăpută pe mâna unui scenarist priceput, povestea vieții ei s-ar transforma într-un film care ar bate orice vânzări. Este o fată crescută la tară, care la vârsta de opt ani a contactat o pneumonie ce a degenerat în septicemie. Câteva zile s-a zbătut între viață și moarte, cu mai multe episoade de moarte clinică. în cele din urmă s-a însănătoșit, iar lucrurile au reintrat în normal. Sau cel puțin așa a părut. Când s-a întors la școală, învățătoarea a constatat că ceilalți copii îi împrumutau necondiționat emoțiile. Dacă Dorina plângea, plângeau cu toții. Dacă era veselă, la fel erau și ceilalți. Lucrurile au mers așa până într-o zi când mai multi elevi au încercat să-si taie venele. » * Pe Dorina o certase învățătoarea.[1]

— Nu-mi spune, interveni Ștefan. Au vrut s-o ardă pe rug, ca pe vremea Inchiziției? Popa, țârcovnicul, laolaltă cu babomitele satului? »

— Nu, iar asta i se datorează învățătoarei care a știut să-și țină pentru ea bănuielile. I-a chemat pe părinți și le-a spus să-și retragă fata de la școală. Cu acordul tacit al directorului, i s-a permis Dorinei să studieze de acasă, urmând ca la sfârșitul trimestrului să vină pentru teze și lucrări de verificare a cunoștințelor.

— Au acceptat?

— Da. La rândul lor, înțelesesem că se întâmpla ceva ciudat cu copilul lor. I-au cumpărat un calculator, un abonament la internet, apoi i-au aranjat o cameră în pivniță, de unde fata n-a ieșit cu lunile. Din păcate, ei au fost cei mai afectați. Când am mers s-o luăm pe Dorina de acasă, am găsit două năluci, îndobitocite de alcool și de pastilele pe care au trebuit să le ia pentru a nu-și pune capăt zilelor.

Imaginea se schimbă încă o dată. O femeie în vârstă, cu chip prelung și oase proeminente ale pomeților, și un bărbat pe care Ștefan îl recunoscu ca fiind Zoltan, stăteau la un birou. Dinaintea lor, ocupând toată masa, se afla o coală de hârtie acoperită cu desene complicate.

— Ea este Tamara, ghicitoare în cărți de Tarot și medium, spuse Anastasia. Vocea îi scăzu în intensitate: Iar cel de lângă ea este Zoltan, camaradul pe care l-am pierdut în Brașov.

Ștefan se aplecă în față. Nu, nu i se păruse. Zoltan desena cu ochii închiși.

— Ce fac? întrebă el.

— Ce vezi tu acolo e o relație simbiotică. Ajutându-se de cărțile de Tarot, Tamara spune o poveste pe care Zoltan o poziționează geografic.

Ștefan o privi confuz:

— Mă tem că nu înțeleg... Cum poate fi poziționată geografic o divinație?

— Pe baza poveștii Tamarei, Zoltan desena, apoi cu toții însemnam pe hartă locul unde simțeam noi că s-ar afla cele descrise.

înregistrarea se termină. în cameră se așternu un moment de liniște cernită.

— A ta care este?

Anastasia tresări.

— Poftim?

— Nu apari în film. Abilitatea ta care este?

— Pot să privesc în mintea lui Zoltan, mă rog, puteam. El desena în transă; când se trezea, nu-și mai amintea nimic. Erau multe amănuntele care i se arătau, dar pe care nu apuca să le treacă pe hârtie. Pe acestea le vedeam eu, ceea ce mă ajuta să descriu mai bine respectiva locație. Cred că soiul acesta de amănunte ne-a ajutat să înregistrăm cele câteva succese pe care le-am avut.

— Vorbești serios? Chiar ați găsit ceva?

— Câteva terenuri bogate în petrol și un zăcământ aurifer.

Ștefan își încrucișă brațele peste piept:

— In cazul acesta, transformarea a șase garsoniere într-un singur apartament nu mai pare o extravaganță. Cu banii obținuți, Oleg ar fi putut să vă cumpere un mic orășel. Am o curiozitate care nu-mi dă pace: de ce v-ați stabilit sediul tocmai aici, într-o fabrică abandonată?

Anastasia luă o înghițitură de vin, cântărind răspunsul. Pentru a nu-i stârni și mai tare curiozitatea, existența Hrubei avea să-i rămână ascunsă lui Ștefan până a doua zi.

— în primul rând datorită absenței vecinilor indiscreți. Nu există nicio casă ori întreprindere lucrativă pe o rază de câțiva kilometri. Cât vezi cu ochii în jur, doar porumb. Râse ca pentru sine: Uneori mi se pare că ne aflăm pe o insulă pustie, naufragiați în mijlocul unui ocean de știuleți...

Ștefan rotea paharul între degete. Voia să pună o întrebare, dar nu îndrăznea. Anastasia îi veni în ajutor:

— Trage aer în piept, privește în tavan, apoi zi-o pe nerăsuflate. E o metodă care nu dă niciodată greș. De îndată ce ai lăsat porumbelul să îți scape, nu mai e problema ta, ci a celui care trebuie să-ți răspundă.

Ștefan o privi nedumerit:

— Poftim?

— Te simt că vrei să afli ceva, dar nu știi cum să mă în- trebi. Despre ce-i vorba?

Ștefan bău încet, amânând momentul, apoi rosti cu glas șovăitor:

— Care crezi că este abilitatea mea? Sau, mai bine spus, crezi că ar fi posibil să am și eu una?

Anastasia îl cercetă câteva clipe până să-i răspundă:

— Am privit în mintea ta. Am văzut ce vedeai și tu. Cred că ai putea fi cel care dă viață poveștilor Tamarei.

Anastasia profită de oportunitatea ivită pentru a schimba subiectul. Se făcea târziu, iar oboseala si emoțiile de peste zi începeau să pună stăpânire pe ea. Pe Ștefan trebuia să-l seducă atâta vreme cât mai avea putere.

— Nu-ți face griji. Vom vedea mâine dacă am dreptate. O să te ajute Tamara. Până atunci, eu aș mai bea ceva. M-a terminat drumul încoace. Șoferia nu se numără neapărat printre pasiunile mele. Ce zici? Bei cu mine?

Ștefan păru că nici n-a auzit-o.

— Tu cum ți-ai descoperit abilitatea? Când ai știut că poți să citești gândurile oamenilor?

Anastasia își feri privirea:

— Aș prefera să nu discutăm deocamdată despre subiectul acesta, rosti ea cu greutate. E o poveste lungă și urâtă. Am să ți-o spun cândva, dar nu azi.

Apoi văzu încordarea în linia umerilor lui Ștefan, disponibilitatea cavalerului rătăcitor de a-i sări în ajutor domniței în primejdie, iar hotărârea i se schimbă. Tocmai înțelesese cum își putea atinge scopul:

— Și la o adică, de ce nu!? Ai ceva împotrivă dacă mă duc să îmi fac un duș? Nu mă mai suport nici măcar un minut în starea în care mă aflu acum.

— Adică să te duci până acasă? încercă Ștefan cu jumătate de gură. înghiți nodul din gât. O rafală de întrebări îi asaltă mintea: *Mi-a citit gândurile? Știe ce mi-am închipuit mai devreme? Ce vrea de la mine?*

— In nici un caz! râse Anastasia. Dacă apuc să văd patul, fie și doar cu coada ochiului, până acolo mi-a fost. Reluăm discuția noastră undeva în apropierea Crăciunului. Pleoapele i se închiseră pe jumătate, înmuind oțelul din verdele privirii, transformându-l într-o irezistibilă tentație: Dar poate vrei să te odihnești. Și pentru tine a fost o zi complicată.

O stare similară cu cea pe care o încerca în timpul negocierilor cu miză mare îl cuprinse pe Ștefan. Răspunsuri, contra-răspunsuri, mutări surprinzătoare ori de temporizare menite doar să obosească adversarul, să-l facă să greșească, i se așternură disciplinate dinaintea ochilor, gata să fie utilizate.

— Uite ce e, începu cu un aer grav -

— Sunt curioasă ce ai să volutezi din poignee, îl întrerupse Anastasia, cvorum ori consens?

Ștefan luă câteva floricele din castron, prelungind momentul. Cămașa Anastasiei era nouă. Dacă trecuse pe acasă să se schimbe, ar fi putut la fel de bine să își facă și un duș. Motivul ei era, prin urmare, altul. Se decise să vadă în ce consta el. își încrucișă brațele și pufni în râs:

— Zici asta pentru că nu m-ai văzut volutând cu adevărat. *Cvorum* și *consens* nu sunt singurele cuvinte cu mușchi pe care le cunosc. Tu de pneumonoultramicroscopicsili- covolcaniconiază ai auzit?

De surpriză, Anastasia se înecă cu vinul:

— Pneumo-ce?!

Ștefan își întinse brațele pe spătarul canapelei și repetă ingenuu:

— Pneumonoultramicroscopicsilicovolcaniconiază.

— De la microscopoză încolo m-ai pierdut. Ce înseamnă?

— E o boală de plămâni. îi mai zice și silicoză.

Anastasia îl privi fără să spună nimic.

— Ești un tip ciudat, rosti ea într-un târziu. Se ridică în picioare: Cum rămâne cu discuția noastră? O continuăm în seara asta sau mâine?

Acceptând propunerea Anastasiei, Ștefan intra pe un făgaș periculos. Constată că faptul nu-1 deranja, din contră, îi făcea inima să bată mai repede:

— Găsești în baie prosoape curate, iar în dulap un halat. Vezi că-i ud pe jos. O veche meteahnă. Când mă spăl, zici că sunt o rață, ud totul în jur.

— E în regulă, râse Anastasia. Știu cum e. Cine intră după mine are nevoie de cizme de cauciuc - asta în zilele bune. In cele rele, de o barcă, preferabil una cu pânze.

Ștefan rămase privind în urma ei. Când auzi ușa de la baie închizându-se, pomi din nou înregistrarea. In câteva minute Anastasia avea să se întoarcă îmbrăcată doar în halat. Avea nevoie de ceva care să-i ia gândul de la acea imagine.

Sunetul tălpilor goale îi anunță venirea. Lui Ștefan îi fu imposibil să nu zâmbească. Agilă și vioaie, Anastasia părea o domnișoară-veveriță dintr-o poveste pentru adolescenți. Oboseala îi dispăruse, înlocuită de o energie molipsitoare. Se prefăcu neinteresat, continuând să studieze o statuetă din piatră pe care o luase de pe unul dintre rafturile așezate pe pereți. Halatul Anastasiei, deși bine strâns în cordon, lăsa să i se vadă pielea netedă a unui picior.

— Este un artefact precolumbian, spuse ea, frecându-și viguros părul cu un prosop. Am și eu unul. Igor este un client fidel al licitațiilor unde se vând astfel de obiecte. Din câte am înțeles, prețurile pleacă de la câteva zeci de mii de euro și pot ajunge la niște sume impresionante.

Ștefan studie statuia cu un interes crescut. Aducea vag cu cele din insula Pastelui.[1]

— Un hobby costisitor, aș putea spune. Este cumva legat de proiect?

Anastasia se așeză pe canapea, luă în brațe castronul cu floricele, apoi își urcă picioarele pe masă. De pe buze îi scăpă suspinul de satisfacție al drumețului ostenit care s-a adunat în sfârsit acasă.

— Dragul meu, Igor nu face nimic care să nu fie legat de proiect. Conform testelor efectuate în laboratoarele din Moscova, semnătura energetică a majorității statuilor pre- columbiene este similară cu cea a megaliților din Peru. Igor crede că prezența lor ne sporește abilitățile psi. De aia fiecare dintre noi are câte una în cameră.

Ștefan luă statuia și o învârti pe toate părțile. Vinul băut îi îmbujorase obrajii, sădindu-i o stare de bine în trup. *Prea de bine!* se apostrofă în gând, ridicându-se brusc în picioare.

— Vrei un pahar de apă? Eu dacă mai beau unul de vin, presimt că o să mă ia un somn cu sforăituri, de ostean ieșit din gardă.

Profitând că Ștefan era cu spatele, Anastasia depărtă imperceptibil genunchii și își lărgi cu mișcări iuți decolteul halatului.

— Nu, dar ai putea să-mi dai ce găsești în cutia de carton din plasă, râse ea. Cu grijă să n-o rupi, că alta nu mai am!

Ștefan luă punga în care fusese aparatul de făcut floricele și rămase cu ea în mână. Simțea că ceva îi scapă, dar nu putea spune ce. Privi la gleznele Anastasiei și realiză ce lipsește:

— Ți-ai dat jos brățara cu elefănțel?

Ca și prima dată când fusese menționată respectiva bijuterie, Anastasia tresări. Chipul ei își pierdu culoarea, iar buzele începură să-i tremure:

— Nu înțeleg cum știi despre ea. O fi legat de abilitățile tale. Este singura explicație plauzibilă. își trecu mâna peste frunte, apoi adăugă în șoaptă: Dă-mi, te rog, cutia aia. Am nevoie de ce se află înăuntru, ca să îți pot povesti despre brățara mea cu elefăntel. » ♦

Capitolul 9

Ștefan rămase privind lung la conținutul cutiei:

— Dar ăsta e un joint, spuse el cu jumătate de gură.

— Nu. Te însală ochii. E o rachetă intercontinentală, un instrument diabolic de distrugere în masă. Dă-o încoace! se burzului Anastasia. Vezi că e si o cutie de chibri- turi lângă.

— Prafuri n-ai? molfăi Ștefan, întinzându-i fără chef țigara răsucită manual și chibriturile.

— De parcă ți-ar fi folosit la ceva dacă aș fi adus! Pun pariu că singurul praf pe care l-ai încercat vreodată a fost zahărul vanilat de pe plăcinta cu dovleac a bunicii.

— Nu mi-am cunoscut bunicile. Au murit amândouă înainte ca eu să mă nasc, mârâi Ștefan. Ai grijă cum vorbești!

Nările Anastasiei fremătară. Preț de o secundă regretă că nu și-a adus sabia cu ea. Ar fi fost distractiv să-l vadă pe individ ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare, cu vârful lamei crestându-i bărbia. Rosti cuvintele ca si cum ar fi avut o scamă pe limbă de care voia să scape:

— Avertismentul este inutil. Nu mai am nimic de adăugat. Nu le-am cunoscut pe respectivele doamne, așa că nu pot să mă pronunț. Poate au fost fete de comitet, poate că nu.

Ștefan strânse din pumni. Obrajii îi ardeau. Anastasia arată către țigară și își țuguie în bătaie de joc buzele:

— Prințesă cum te știu, nici nu-mi trece prin cap să te întreb dacă vrei. Treci la capătul celălalt de canapea, să nu te intoxici. Aprinse un chibrit și, înainte ca Ștefan să poată spune ceva, adăugă: Mai vrei să-ți zic ce m-ai întrebat sau ne luăm pijămălușele cu iepurași și mergem fiecare în patul lui să facem nani-nani?

Ștefan inspiră adânc, urmărind flacăra cum se apropia de degetele Anastasiei. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi scos-o în șuturi afară. în același timp, deși cerbicia ei îl scotea din sărite, creștea miza jocului. Se decise s-o încerce:

— Și dacă zic nu, ce o să faci? O să te ridici și o să pleci? Mira-m-aș. Nu te-ai afla aici, la ora asta, dacă n-ar face parte din fișa postului. Ai ceva să-mi spui și presimt că n-o să te lași până când n-ai s-o faci.

Anastasia blestemă în sinea ei. Ștefan nu era Zoltan. îl »
provocase fără motiv dincolo de limita de siguranță, pla- sându-se astfel într-o situație fără ieșire. Fusese o greșeală pe care trebuia s-o repare neîntârziat. Scutură prin aer chibritul, făcându-1 să se stingă. Avea o singură șansă: să spună adevărul așa cum se întâmplase. Doar într-un singur caz cavalerul rătăcitor îi trece cu vederea domniței nă- zuroase mofturile: atunci când îi sare în ajutor s-o salveze.

Puse chibritul stins înapoi în cutie. Ochii îi erau goi de expresie, căutând în trecut:

— Virginitatea mi-am pierdut-o înainte să termin școala generală. îmi aduc aminte de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Când tatăl meu vitreg m-a pus cu picioarele pe umerii lui,

purtam brățara cu elefănțel pe care ai văzut-o. Fusese cadoul lui la împlinirea vârstei de paisprezece ani. Am simțit cum îmi alunecă în sus pe gleznă, apoi... apoi a durut.

Primul băț îl rupse. Mâinile îi tremurau prea tare pentru a și le putea controla. Al doilea nu luă foc. Lacrimi mari i se încurcau printre gene, împăienjenindu-i vederea.

— Dă-mi voie, se auzi vocea lui Ștefan. Ii luă cutia din mână și aprinse un băț: Aici.

Anastasia pipăi în jur. Țigara îi căzuse și n-o mai găsea. Sarea lacrimilor îi rănea ochii, făcând-o să orbecăie. Din greșeală, halatul i se desfăcu, dezvelindu-i un sân.

— Iartă-mă. Lasă-mă puțin. O să-mi treacă, bolborosi ea, înfășurându-se strâns înapoi. Genunchii îi erau strâns lipiți, trupul rigid. Din gesturi îi dispăruse orice urmă de cochetărie.

Între buze simți gust de hârtie. Ghidându-se după căldura bățului de chibrit, Anastasia reuși să-și aprindă țigara. Trase cu sete fumul în plămâni, apoi își lăsă capul pe spate.

— Mulțumesc, murmură abia auzit.

Odată rupt zăgazul fragil, amintirile o inundară, scufundând-o sub apăsarea lor.

Canapeaua se lăsă lângă ea, apăsată de greutatea unui alt trup. Printre lacrimi, Anastasia reuși să zâmbească:

— Ți-am zis să te duci la capătul celălalt. Nu vreau să mă trezesc mâine cu vreo reclamație la HR că ai o migrenă de nu poți vorbi.

Ștefan desprinse țigara de pe buzele Anastasiei și trase din ea. Mirosul dulceag îi umplu nările. Atrasă de amin-

tirea olfactivă, cea gustativă îi urmă. *Scoici!* Fusese un weekend de pomină în Amsterdam, primul pe care îl petrecuse împreună cu Simona. Timp de trei zile mâncaseră fructe de mare, fumaseră iarbă și făcuseră amor până la epuizare.

O mișcare a Anastasiei îl făcu să realizeze cât de aproape stătea de ea. îi înapoie țigara, apoi puse o distanță sigură între ei.

— Uneori îmi doresc să am puterea absolută, spuse aspru. Pentru astfel de oameni, un proces așa-zis cinstit în care un avocat uns cu toate alifiile povestește unor cretini - judecătorul numărându-se printre ei - despre copilăria nefericită a violatorului, mi se pare o mascaradă ordinară. Ar trebui puși la zid și împușcați de un pluton de rezerviști beți si bolnavi de Parkinson.

Anastasia întinse mâna și-l prinse pe Ștefan de degete. Trase din țigară cu ochii închiși:

— Problema este că n-a fost viol, cel puțin nu așa cum îl înțelege omul de pe stradă. Sandu nu m-a obligat. Nu m-a bătut, nu m-a forțat. Când m-am băgat în pat alături de el, tremuram de nerăbdare să mă dau lui.

Râse și își strânse halatul pe lângă ea. Mică de statură și cu părul ud, părea o vrabie neajutorată și speriată care bravează dinaintea pisicii:

— închipuiește-ți cum m-am simțit când mi-a dat de înțeles că s-ar fi însurat cu mama doar ca să fie în preajma mea. Nici n-a trebuit să se străduiască prea mult, nemernicul. Pe mama o uram. Aș fi sugrumat-o cu mâinile mele ori de câte ori o vedeam. O acuzam că din cauza ei tata

plecase în Germania și nu se mai întorsese. Deși eram puștoaică, înțelesesem care fusese problema lor: mama își cam ținea palma la un loc pe care tata l-ar fi vizitat mai des decât voia ea să-l lase. Când Sandu mi-a dat de înțeles că mă place, am reacționat pe dos de cum îl tratase mama pe tata. I-am cedat, asigurându-mă că nu vom fi din nou părăsite. Disfuncțional cum era, aveam un tată care să aibă grijă de mine la nevoie. Nu râde! Eram un copil cu o imaginație bogată și o naivitate pe măsură.

Ultimul lucru din lume pe care l-ar fi făcut Ștefan ar fi fost să râdă. Ar fi pus mâna pe un aruncător de flăcări și ar fi dat foc la pușcărie și la casa de nebuni[13]:

— Cum te-a îmbrobodit? Cu ce te-a momit?

Anastasia scuturǎ din cap, râse, apoi trase din țigară:

— Cu nimic. Ironia este că a trebuit să insist ca să mi-o tragă. După o curte intensă, romantică, plină de simțire și anticipație - cum doar un bărbat experimentat poate face - m-am declarat de acord să mă culc cu el. Vedeam în ochii lui triști că era singura modalitate de a-l păstra. Mama nu învățase nimic din experiența cu tata. Cu aceeași obstinație se păstra neatinsă la locurile unde nu pătrunde de obicei lumina.

în ochii lui Ștefan se citea neîncrederea: „

— Vrei să zici că te-ai dat de bună voie tatălui tău vitreg?!

13 Referință la ultima strofă din Scrisoarea a treia:

Cum nu vii tu, Țepeș doamne, ca punând mâna pe ei, Să-i împarți în două cete: în smintiți și în mișei, Și în două temniți large cu de-a sila să-i aduni, Să dai foc la pușcărie și la casa de nebuni!

— Cum mă vezi și cum te văd! râse Anastasia. Asta îți ziceam mai devreme: s-a lăsat greu, nemernicul! Mi-a luat mai bine de o lună ca să-l conving. Ai fi zis că el era virgina! Brusc, îl lovise conștiința. Că nu se face, că am putea avea probleme - partea asta îl interesa cel mai tare, să nu-mi umble gura și să se afle - că nu-i corect ca fata să preia obligațiile mamei, și tot așa.

Se plesni cu palma peste genunchi și izbucni într-un râs găunos:

— Ți-a plăcut? „Obligațiile" mamei. Trebuie să recunosc că îi mergea mintea nemernicului! Zi-mi și mie: De unde atâta viol? Unde ai mai văzut tu „victimă" care să implore să fie futută cu japca?

Ștefan întinse mâna. Anastasia îi pasă ca de la sine înțeles țigara. Chipul îi era o mască din ghips, lipsit de orice emoție.

— Cum ai rezolvat-o până la urmă? rosti Ștefan. I-ai spus mamei tale? Ai fugit de acasă? Drogul ușor începea să-și facă efectul. își trecu palma peste perna canapelei. Textura catifelată îl duse cu gândul la pielea Anastasiei. Pe sub halat n-avea nimic. Ar fi putut s-o aibă dacă voia. Trebuia doar să întindă mâna și să culeagă fructul care i se oferea. *Care i se oferea!* O cumplită stare de greață la adresa propriei persoane îl cuprinse, strâmbându-i gura.

Anastasia încuviință încet din cap. Latura de protector a lui Ștefan era chiar mai mare decât și-o imaginase. Se putea citi în privirea lui scăpărând de furie că, pus în fața deciziei de a urma orbește legea sau de a pedepsi un vinovat șmecher, n-ar fi ezitat să-l răzbune pe nevinovat.

— Ești sigur că vrei să afli? șopti încet. Nu-mi răspunde pe loc. Unele lucruri poate e mai bine să rămână neștiute. Odată spuse, ele nu mai pot fi luate înapoi.

Ștefan își desfăcu brațele:

— Zi-mi că i-ai dat nenorocitului un brânci de la etaj și te declar femeia anului!

Cumva, imaginea lui Zoltan prăbușindu-se în gol îi veni în minte, dar o ignoră.

Anastasia luă paharul cu vin și rămase cu el în mână.

— De îndată ce am intrat la liceu, viata mea a devenit un iad. Motivând performanțele școlare - care nu fuseseră niciodată proaste - Sandu mi-a interzis să am orice formă de viață socială. In timp ce colegii mei ieșeau în club ori la o înghețată, eu stăteam acasă și făceam lecții, spălam, călcam, iar când mama și sora mea mai mică erau plecate, desfăceam picioarele pentru bărbatul casei. Profeția lui Sandu se adeverise: fata preluase obligațiile mamei. Mă uitam la colegele mele și cred că le disprețuiam un pic. Mi se păreau atât de infantile! Pe când ele se dădeau de ceasul mortii că le ceruse numărul de telefon unul dintre bă- ieții mai mari, pe mine mă punea deasupra un bărbat adevărat. Mă simțeam ca o educatoare printre niște copilițe de grădiniță nu foarte dotate.

Ștefan se simți copleșit de tristețe. *Copii, educatoare... - Simona!* Se refugie în sinea lui, căutând amintirea femeii care îi dăduse totul fără să-i ceară nimic în schimb, si de care se despărțise din lașitate. Dar, în locul chipului binecunoscut, cu trăsături blânde și cu oase fine, găsi ochii verzi ai Anastasiei și gura cu buze încondeiate. Mâna îi

căută atingerea canapelei, cercetând-o cu vârfurile degetelor.

— Știi ce pățesc în pușcărie pedofilii, nu-i așa? spuse el privind în podea. Ajungea să depui o plângere la poliție ca pe Sandu să-1 fi iubit niște băieți lăți în piept, cu umeri păroși și educație pe măsură.

Anastasia râse încet și scutură din cap. Ștefan roși, sim- țindu-se precum adolescentul imberb care îl învață pe veteranul de război cum e cu lupta în tranșee, pe baza experienței acumulate la jocurile video.

— Puțin a lipsit să nu ajung eu acolo. De două ori mi-a găsit mama în ghiozdan lucruri care nu-mi aparțineau, dar care m-ar fi putut băga la apă: întâi câteva pastile de Extasy, apoi o doză de cocaină. A trebuit să treacă aproape o lună ca să înțeleg: Sandu pregătea terenul pentru ce ar fi trebuit să se întâmple.

Luă o înghițitură de vin și întinse mâna după țigară:

— Știi care e primul lucru care îmi vine în minte când mă gândesc la perioada aia? Groaza de zgomote! Gân- deste-te, cu mama si cu sora mea în casă, momentele în care Sandu putea să mă aibă doar pentru el erau limitate. Doar noaptea târziu, pe canapeaua din sufragerie, se putea întâmpla ce își dorea de la mine. învățasem ca în timp ce-1 satisfăceam să stau cu urechea la pândă. Norocul meu - dacă poți să-i zici așa - că mama sforăia ca un tractor. Odată ce adormea, era imposibil s-o trezești. Cutremur dacă ar fi fost, ar fi continuat să doarmă în timp ce se dărâma blocul.

Ștefan ridică mâna, făcându-i semn să se oprească. N-ar fi trebuit să-l preocupe lucrurile

rodea curiozitatea, dar voia să știe. îmboldit de drogul care îl cuprindea, corpul îi pulsa, cerând amănuntele picante.

— Ce simțeai? Adică, mă înțelegi, bărbatul ăla... o și pe...

— O futea și pe mama, da, îl întrerupse Anastasia. Nu mă deranjează să spui lucrurilor pe nume.

— Mă rog, cum zici tu, rosti Ștefan roșu în obraji.

— Ce simțeam? Cu mintea de atunci ți-aș spune că eram mândră de mine. Făceam sex mai bine - mult mai bine! - decât mama. Mă pufnea râsul când auzeam cum scârțâie patul din dormitorul așa-zis conjugal. Mai mult de jumătate de minut nu ținea niciodată. Cu mine, Sandu rezista și o oră încheiată până mă înduram să-l las să termine. Era nebun după mine. Uneori mă lua de câte două, trei ori la rând. Ajungeam ruptă de oboseală la școală, dar mândră de conștiinciozitatea cu care suplineam incompetența și dezinteresul mamei. Cu mintea de acum, ți-aș spune că încercam să rescriu istoria. Satisfăcându-1 pe Sandu, îi arătam mamei cum ar fi trebuit să procedeze pentru ca nemernicul ăla să nu fi existat vreodată în viețile noastre. Primindu-1 în mine, înconjurându-1 cu picioarele, cu gura, îl distrugeam pe nenorocit așa cum o celulă albă fagoci- tează un microb periculos.

Anastasia luă în palmă câteva floricele. Una era neexpandată, înnegrită din cauza căldurii. O luă între degete și începu s-o rotească:

— După episodul cu drogurile, au urmat câteva săptămâni tensionate. Ceva se întâmplase cu Sandu. îmi căuta din ce în ce mai rar prezența, iar atunci când o făcea, era

cu gândul în altă parte. Din amantul înfocat se transformase într-un soț oarecum indiferent. Apoi, într-o sâmbătă l-am întrebat dacă îmi dă voie să mă duc la aniversarea unui coleg - convinsă fiind că n-are să-mi dea voie - dar reacția lui m-a lăsat perplexă. Mi-a dat ceva bani și, cu un aer absent, mi-a zis să nu întârzii peste ora doisprezece. Am bâiguit un mulțumesc și am șters-o pe ușă înainte să se răzgândească. Când m-am întors acasă...

Trase din țigară o dată, apoi încă o dată. Jarul de la capăt străluci intens, pocnind cu scântei.

— Când m-am întors acasă, l-am găsit pe canapea. Mă aștepta. Mi-am scos pantofii, mi-am pus haina la cuier și m-am pus pe treabă. Știam ce aștepta de la mine: un scurt, după cum îi spun bărbații atunci când bârfesc între ei. Dar, în seara aia, ca niciodată, lucrurile au stat altfel decât de obicei; Sandu a rămas flasc. Speriată de ce ar putea să se întâmple - îl auzeam cum pufăie înfuriat - i-am făcut o chestie cu degetul, pe care tot de la el o știam, provocân- du-i o oarecare durere. A fost ca și cum timpul s-a oprit în loc. Conectată la trupul lui, am putut să văd ce gândea. Nu i se sculase deoarece se gândea la sora mea mai mică. Cântărea cum să ia cadourile pe care mi le făcuse mie - inclusiv brățara cu elefăntel - si să i le dea ei. Asistam la ♦ , »
derularea unui film interior. Sandu își făcea planuri. Pe mine urma să mă ucidă. A doua zi, după ce mama și sora mea plecau de acasă, avea să-mi dea o capsulă bună pentru întărirea sistemului imunitar - vezi, Doamne, eram în creștere și aveam nevoie - în care pusese un somnifer puternic. Când aș fi fost pe punctul să adorm, mi-ar fi dat să

beau un pahar de apă în care dizolvase suficient somnifer cât să mă ucidă, plus câteva pastile de Extasy. Explicația avea să fie simplă: încercând să mă droghez, luasem ce nu trebuia. Socoteala era bună. Se întâmplă adesea ca puștanii de liceu să-și ia țeapă de la dealeri. Neobținând efectul scontat, am continuat să înghit ca proasta până când am căzut lată. Apoi, cât timp eu muream în pat, el mi-ar fi luat telefonul, l-ar fi deblocat cu amprenta mea, și ar fi postat pe Facebook mesaje criptice despre cum urma să văd eu răsăritul cu ochii închiși. Un plan bun, trebuie să recunoști. Cred că ar fi avut mari șanse să scape nepedepsit.

Timpul părea că se prelungește la nesfârșit, o bandă strălucitoare ce unea clipa prezentă cu toate celelalte care aveau să vină. Cu greutate, Ștefan își întoarse privirea de la ea și spuse:

— Si asa a rămas?

— Cum?

— Nepedepsit.

Anastasia trase din țigară, apoi o stinse de cutia de chibrituri. Capcana fusese întinsă. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să se întindă cu capul pe genunchii lui Ștefan și să izbucnească în plâns. Nimic nu se preschimbă mai rapid în îmbrățișări sălbatice decât atingerile provenite din dorința de a ocroti o femeie abuzată. Era rațiunea de a exista , >
a tuturor cavalerilor rătăcitori din lume. Iubind cu sfială, mângâind acolo unde celălalt lovise, sărutând unde nemernicul scuipase, un protector punea distanță între el și căpcăun, restabilind onoarea tuturor bărbaților demni de acest nume. Ar fi fost atât de simplu să-l facă al ei...

— Nu, șopti. N-a scăpat nepedepsit. L-am ucis.

Maxilarul lui Ștefan deveni pătrat, dar nu de uimirea ultragiată a votantului-oaie care insistă ca legile să fie aplicate indiferent dacă ele au fost date ca să-i apere pe cei puternici, ci de regretul celui care n-a apucat s-o facă cu mâinile lui.

Anastasia inspiră adânc și își încrucișă brațele peste piept. Privea fix înainte, făcându-și curaj să continue.

— Nebună de groază, mi-am dorit să-l văd că se îmbată, murmură ea abia auzit. A fost singurul lucru care mi-a trecut prin minte. Așa aș fi apucat să-mi strâng câteva lucruri, să-mi iau puținii bani pe care îi strânsesem, apoi să fug în lumea largă. Unde, nu știam, dar acolo nu mai puteam sta. Viața îmi era în primejdie.

Oftă și închise ochii.

— Și s-a întâmplat. Datorită conexiunii care se stabilise între noi, nevoia mea a devenit și a lui. S-a ridicat nesigur în picioare, s-a încheiat la pantaloni, apoi a luat o sticlă de palincă și a dus-o la gură. A băut, s-a șters la buze, apoi a băut din nou. In câteva minute, terminase jumătate de sticlă. Pe când mă pregăteam să-mi duc planul la îndeplinire, i-am văzut tăblița pe care o purta la gât și m-am oprit. Sandu suferea de o alergie severă la antibiotice. Intr-o clipită, m-am hotărât. Pe furiș, am scos din sertarul cu medicamente o cutie de Augmentin. Aveam noroc. Cantitatea dinăuntru îmi ajungea să-l omor de trei ori. M-am apropiat de el - zăcea prăbușit pe canapea, cu sticla în mână - și i-am băgat două pastile în gură. Le-a înghițit docil, cu o dușcă de palincă, privindu-mă cu ochii lui apoși. Ca să fiu sigură,

i-am mai dat două. Am șters de amprente cutia, apoi i-am presat degetele de ea. Sub ochii mei a început să horcăie. Gâtul i se umflase, iar ochii stăteau să-i iasă din orbite, încerca să se ridice, dar nu putea. Plângea și se milogea cu voce ca de copil: *Doare, mama, doare! Buba! Fă să treacă!* Pe când mă pregăteam să ies din sufragerie, m-a strigat pe nume. Pentru o singură clipă, ochii i s-au limpezit. A întins mâna către mine și mi-a zis: *N-a fost bine ce am făcut. M-am bucurat de tinerețea ta și n-ar fi trebuit. Am să mă ocup de asta mâine,* apoi a dat ochii peste cap și a început să vomite.

Ștefan își umezi buzele. Setea de dreptate de pe chipul lui fusese înlocuită de confuzie.

— Si tu ce ai făcut? murmură el. »

— Am apăsat clanța cu cotul, ca să nu las amprente, apoi m-am furișat în dormitor. Atât mama, cât și sora mea dormeau de ai fi putut să tai bușteni pe ele. M-am băgat în pat și m-am scufundat într-o stare de prostație, ceva între somn și leșin. M-am trezit abia spre dimineață, când am auzit-o pe mama strigând.

— Nu te-a bănuit nimeni? exclamă Ștefan. Mă gândesc că indiferent cât de beat ar fi fost, Sandu nu ar fi luat de bunăvoie acele pastile.

— De ce ar fi făcut-o? Eram un copil de cincisprezece ani, o elevă în clasa a noua, puțin mai mare decât un șori- car anorexie. Cum aș fi putut să oblig un colos de statura lui Sandu să înghită ceva ce știa că îl va ucide? Și de ce aș fi făcut-o? în lipsă de altă explicație, polițiștii au concluzionat că a fost sinucidere și au închis dosarul. Scăpasem.

Anastasia bău ultima înghițitură de vin, apoi puse paharul jos. Venise vremea să facă ceea ce era de făcut. Se ridică în picioare, lăsând halatul să i se desfacă.

— Vii? spuse ea, îndreptându-se către interiorul apartamentului.

Ca hipnotizat, Ștefan o urmă. în dormitor, lumina caldă a unei veioze mângâia cearceafurile apretate, îmbiind la gânduri nespuse, menite să îmbujoreze obrajii.

— Pe stânga sau pe dreapta?

Ștefan tresări.

— Poftim?

— Pe ce parte dormi? Mie îmi este indiferent. Poate fi oricare dintre ele.

— Pe dreapta, bâigui Ștefan. De fapt, ba nu - pe stânga!

Anastasia lăsă să-i cadă de pe umeri halatul, rămânând goală sub privirile lui Ștefan.

— Pe stânga să fie, spuse ea, continuând să îl privească, încet, fără să se grăbească, se vârî sub plapumă. Spune-mi că ai glumit mai devreme când ai zis că sforăi ca un oștean ieșit din gardă. Eu, spre deosebire de mama și de sora mea, am un somn de zici că-i păpădie. E de ajuns să răsufli un pic mai greu și zboară.

Multă vreme, Ștefan nu spuse nimic, mulțumindu-se doar s-o privească pe tânăra care i se strecurase în pat. în cele din urmă, își scoase hainele și se băgă sub plapumă.

— întoarce-te cu spatele la mine, rosti el scurt.

Anastasia își înghiți lacrimile și se întoarse într-o parte. Ar fi dat orice pentru o îmbrățișare pe care să

s-o plătească prin sex, pentru un moment de acceptare necondiționată și un sărut pe umăr.

Mâna lui Ștefan îi găsi neîndemânatică sânul. Anastasia își arcui spatele și depărtă genunchii, căutând să-i facă loc tânărului. II simțea fierbinte între fese, gata să facă din două trupuri unul singur. Insă un gest de-al lui o opri:

— Nu în noaptea asta, rosti el încet, ținându-i sânul în cupa palmei. Poate mâine, poate săptămâna viitoare ori niciodată. Nu știu cum o să facem, dar am să vreau să te scot la o înghețată, la un film și, de ce nu, la o petrecere - chit că organizăm noi una în sala de mese. Vom face toate aceste lucruri, apoi mai vedem. Dacă va fi să fie, se va întâmpla pentru că ne vom dori amândoi, și nu pentru că asa trebuie.

Anastasia avu nevoie de câteva clipe pentru a înțelege că fusese grațiată. Izbucni în plâns.

— Ieșim împreună doar dacă îmi iau sabia cu mine, reuși ea într-un târziu să articuleze, zâmbind printre lacrimi. Ai un comportament dubios de care presimt că aș face bine să mă feresc.

II sărută pe mâna care îi ținea sânul, apoi se ghemui la pieptul lui, căutând adăpost. In scurt timp, oboseala și emoțiile de peste zi învinseră, iar ceea ce trupurilor le fusese refuzat, se îndeplini altfel. Scufundate în somn, eliberate din închisoarea cărnii, mințile celor doi se împletiră pasional una în jurul celeilalte, întrepătrunzându-se pe ritmurile unui dans mai vechi decât lumea însăși.

Capitolul 10

Anastasia reveni tiptil în apartamentul lui Ștefan și merse direct în bucătărie. Purta colanți, o cămașă largă, descheiată la ultimii doi nasturi si la mânșete, si era des- culță. Părul, încă ud, și-1 prinsese cu două bețe japoneze într-un coc simplu. O urmă aproape insesizabilă de fard îi alungea colțurile ochilor, oferind prospețime și mister chipului ei.

Lungit într-o parte, cu trupul rigid ca o riglă școlară, Ștefan visa.

în patul de sultan, împodobit cu ciucuri din fir de aur și de argint, Anastasia îl aștepta. Singura ei îmbrăcăminte consta într-un șirag de perle care îi înconjura gâtul, cobo- rându-i între sâni. în locul brățării cu elefântel avea la s ,
gleznă o tăietură ca de cuțit, roșie și inflamată.

Vino, îl chemă ea din gesturi.

Nu pot. Nu se face, spuse Ștefan retrăgându-se un pas.

Anastasia se lăsă pe spate și surâse. *Nu mă găsești pe placul tău? Nu-ți par atrăgătoare?*

Din contră. Vreau, dar ar fi o greșeală.

Atunci, dacă vrei, de ce nu vii lângă mine? murmură ea, făcând un botic năzuros. își arcui corpul. Genunchii i se depărtară leneș, atrăgând privirile.

Pentru că nu se face, rosti încăpățânat Ștefan.

O atingere delicată îi căută obrazul. Ștefan tresări. Baldachinul și cadâna dispărură, iar el deschise ochii. Alături, cu o cană pântecoasă în mână, stătea Anastasia.

— Bună dimineața, Rază de Soare! surâse ea. în caz că te interesează, cafeaua este gata.

Ștefan luă cana și gustă cu grijă. Era fierbinte la limita suportabilului. Bău cu ochii închiși, pe chipul lui tânăr ci- tindu-i-se recunoștința însetatului care găsește o oază în mijlocul deșertului. Anastasia îi luă cana și, fără să se sfiască, bău de pe aceeași parte de pe care băuse și Ștefan.

— Cât e ceasul? întrebă el buimac.

— Șapte. M-am gândit că vei vrea să te aranjezi înainte să cobori.

— Cât am dormit?

— Vreo trei ore.

Ștefan gemu și se lăsă să cadă înapoi pe pernă. Din cauza încordării în care dormise, îl durea fiecare mușchi. Ar fi fost de ajuns un singur moment de neatenție ca de hotărârea lui să se aleagă praful.

Anastasia strânse ceașca între palme. Zâmbetul îi dispăru, înlocuit de o expresie de prudență neprietenoasă:

— De ce nu?

Deși vagă, Ștefan realiză unde bătea întrebarea ei.

— De ce nu ce? mormăi el, încercând să tragă de timp.

— De ce nu ai făcut sex cu mine?

Ștefan își acoperi ochii cu cotul.

— Nu m-am simțit în dispoziția necesară, scorni el ceva la întâmplare.

— Ciudat, râse Anastasia. Aș fi putut să jur că o noapte întreagă te-am simțit în șale, pregătit nevoie mare. Cu accent pe mare, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

— Ți s-a părut, se răsti Ștefan, presându-și fruntea.

Capul îi stătea să plesnească de durere.

— Ba deloc! râse din nou Anastasia, o undă de căldură strecurându-i-se în voce. E posibil chiar să-mi fi lăsat ceva vânătăi de cât te-ai împins în rinichii mei. Dacă vrei, mă uit în oglindă și îți zic. Deci? De ce nu ai profitat de ocazia oferită? Majoritatea bărbaților, în locul tău - dacă nu cumva toți! - s-ar fi bucurat să ia ce li se dădea pe gratis. Tu de ce nu ai făcut-o?

Ștefan se întoarse pe o parte. Amintirea sânului Anastasiei îi ardea podul palmei, înfierbântându-i sângele și mintea. O ținuse în brațe, îi simțise căldura trupului vor- bindu-i, chemându-1 să facă din doi unul.

— Pentru că nu faci sex cu o femeie atunci când nu e ea însăși, rosti el aspru. Dacă ți se întâmplă s-o prinzi într-un moment de confuzie, n-o înghesui într-un colț, bucuros că-i poți da chiloții jos înainte să apuce să-și dea seama ce i se întâmplă. O femeie vulnerabilă este la fel ca un copil. Are nevoie de înțelegere, de căldură, de cineva care să-i fie alături, și nu de un dobitoc cu fițe de mascul care s-o azvârle scurt pe spate și să i-o tragă.

— Dar dacă și ea vrea? îl întrerupse Anastasia.

— Aștepți să fii sigur că așa stau lucrurile. E simplu să confunzi recunoștința cu dorința. Oricum, în momentele acelea porți o mască. Nu ești tu însuți, ci reprezinți arhetipul apărătorului celor năpăstuiți de soartă. Iar dacă totuși

vei da curs asa-zisei invitatii, nu cu tine o va face, ci cu Robin Hood, Superman, ori cu piratul onest aflat în căutarea marii iubiri din mintea ei.

Anastasia îi luă mâna si i-o strânse. In ochi avea lacrimi. ♦

Ștefan se ridică într-un cot. Privirea îi era pătrunzătoare, absentă de orice urmă de emoție. Anastasia avu un gest de recul.

— Ar mai fi un motiv, zise el, ți l-am spus aseară: nu îmi place să fiu parte din fișa postului cuiva. De ce ai vrut să facem sex?

Anastasia râse poticnit:

— Ce pot să zic, o femeie are și ea nevoile ei. Se face mai bine de un an de zile de când n-am părăsit complexul. Așa cum o să vezi și tu, pe aici opțiunile sunt limitate. Iar în apărarea ta, să știi că nu arăți deloc rău. Pe buze îi flutură un rânjet iritat: Dacă te-ai fi obosit aseară să verifici, ai fi văzut că, la rândul meu, te doream.

Ștefan își simți trupul zvâcnind dureros. Nu avea nicio îndoială că așa stăteau lucrurile. Respirația ei scurtă, chi- nuindu-se să adoarmă, îi fusese suficientă pentru a-și da seama că ceea ce începuse ca o obligație, sfârșise prin a se transforma în ceva autentic. Propriile vorbe îi sunară în minte: *E ușor să confunzi recunoștința cu dorința.* Scutură din cap. Trebuia să știe!

— Deci? mormăi el privind-o fix. E rândul tău: de ce da?

Prima ei intenție fu să evite răspunsul, apoi văzu privirea necruțătoare a lui Ștefan și înțelese că aceea era ultima șansă de a-1 atrage de partea ei. Ii spunea adevărul ori putea la fel de bine să se ridice și să plece.

— Pentru că nu pot vedea decât în mintea bărbaților cu care am făcut sex, spuse încet, plecându-și capul.

— Zoltan?

Anastasia încuviință în tăcere. Obrajii îi ardeau. Nu-i era datoare nicio explicație lui Ștefan pentru bărbații pe care îi avusese, si totuși, ar fi dat orice ca Zoltan să nu fi existat în viata ei. ♦

Privirea lui Ștefan clocotea de dezgust. Se văzu luând-o de păr și dând-o afară din apartament pe brânci. Voia să-i învinețească mutra cu lovituri de cot și de pumn, s-o facă să urle de durere - voia s-o umilească! *Cu Zoltan! Cu slinosul de Zoltan!!* Iată, clubul recrutaților de coapsele depărtate ale domnișoarei Șaguna nici măcar nu se dovedea unul exclusivist. Revăzu burta păroasă, revărsată deasupra șortului; picioarele groase, șoldurile late, de hamal. Scrâșni din dinți. Invitându-1 să guste din aceleași delicii pe care le încercase și maimuța aia retardată, Anastasia pusese semnul egal între ei doi. Sânul pe care i-1 ținuse în palmă, ocrotindu-1 ca pe un lucru de preț, fusese mușcat, molfăit de dinții plini de tartru ai huidumei.

Privirea îi căzu pe cămașa descheiată și realiză că era goală pe dedesubt. Dezgustul i se transformă în furie, adăugându-se la frustrarea nopții care se încheiase. Cuvintele îi veniră de la sine pe buze, încărcate de scârbă, pedepsind, umilind, zdrobind: *Hai prințesa, ia dezbracă-te tu și fa frumos la băiatu' până ți-oi zice eu să te oprești. Nu te gândi să refuzi, că n-ai cum. Tocmai mi-ai zis că face parte din fișa postului să te întinzi cu unul și cu altul. Hai, ce mai stai? Fă-o! E obligația ta!*

Obligația ta! Strânse cearceaful în pumn, făcându-l să pârâie. Vorbele blestemate spuse de un monstru pentru care moartea fusese o sentință prea blândă îi răsunară în auz: *„Că nu-i corect ca fata să preia obligațiile mamei...".* Peste silueta mătăhăloasă a lui Zoltan se suprapuse imaginea Anastasiei privind fix în podea, făcându-și curaj să povestească lucruri care n-ar fi trebuit să se întâmple vreodată unui copil. Furia cumplită, dorința de a-și spăla în lacrimile ei orgoliul rănit, dispăru ca un balon de săpun. Singura vină pe care i-o putea găsi Anastasiei era că pusese interesul grupului din care făcea parte mai presus decât cel personal. Ce femeie ar mai avea chef să facă sex după ce tocmai a rememorat tortura psihică și emoțională prin care trecuse în casa părintească? O asemenea tărie de caracter merita laude, nu să fie înfierată la stâlpul rușinii.

— Ce pot să zic? oftă el. Mă bucur că n-a trebuit să-i recrutez eu pe oamenii din proiect. Domnul Matei, administratorul, nu arată chiar ca un Adonis. Șchioapătă un pic sau mi s-a părut mie?

Anastasia se uită la Ștefan și realiză că încerca să glumească. Era în ochii lui un soi de ură năvalnică, de durere amestecată cu furie, dar și acceptare. îndrăzni să respire. Existase un moment în care fusese convinsă că o va lovi.

— Nu știu, spuse ea, incapabilă să se abțină. Cu el n-am făcut-o din picioare, doar în zbor, suavi ca licuricii de grădină. îi lua mâna și își lipi obrazul de ea. Șopti abia auzit: Mulțumesc. Mulțumesc că m-ai ascultat. Ești singura persoană din lume care știe întreaga poveste.

închise ochii, ca să nu izbucnească în plâns:

— îmi pare rău, n-a fost corect ce am încercat să fac. lartă-mă dacă poți...

— Cu o condiție, spuse Ștefan, masându-și îndelung tâmplele dureroase. Să ieșim cândva la înghețata aia pe care mi-ai promis-o ieri seară. Mi s-a făcut o poftă teribilă. Să fie de vanilie, cu pișcoturi, și cu mult sirop de căpșuni.

— Dacă e vorba doar de înghețată, chicoti Anastasia, ștergându-și lacrimile, putem să rezolvăm chiar în dimineața asta. Găsesc eu la bucătărie ceva.

Ștefan își mută unicul ochi deschis asupra ei. Ciufulit și chinuit de migrenă, părea un pirat care s-a prezentat mahmur la controlul oftalmologie pentru postul de timonier.

— Dacă nu ți-e cu supărare, mârâi el, aș vrea să mă duc să-mi fac un dus.

*

Anastasia își încrucișă brațele peste piept și își prinse bărbia în pumn:

— Și cine nu te lasă? Vezi că ți-am pus halatul înapoi, îl găsești la locul lui.

Ștefan se mișcă inconfortabil sub plapumă, făcând cearceafurile să foșnească:

— Dacă ai uitat, sunt dezbrăcat, spuse el, ferindu-și privirea.

Ochii Anastasiei sclipeau cu luminițe. îi venea să dea muzica tare, să-și arunce hainele la întâmplare, să desfacă sticle de șampanie și să împrăștie confetti, toate deodată.

— Așa, și? izbucni ea în râs, sprijinindu-se de perete. Era clar că nu intenționa să plece de acolo. în felul ăsta o

să-mi fac și eu o idee despre pericolul care m-a pândit noaptea trecută.

— Ai putea cel puțin să te întorci cu spatele, o apostrofă Ștefan. La lumina zilei i se părea nepotrivit să defileze gol prin fața unei femei pe care abia o cunoscuse.

Cu o grabă suspectă, Anastasia dădu curs unei interpretări personale a dorinței lui. Se întoarse cu spatele la Ștefan și își prinse șoldurile cu palmele:

— Nebunaticule, ia zi-mi, ce ți-a trecut prin minte? Dacă e ce cred eu, vezi că o să întârziem la masă! Te descurci cu colanții sau îi dau singurică jos? susură ea, bătând exagerat din gene.

în ciuda durerii de cap care îi pulsa în tâmple, pe Ștefan îl umflă râsul:

— Știi ceva? Ai merita să te cred pe cuvânt! închise un ochi, evaluând gânditor posteriorul bombat al tinerei femei. Lungind cuvintele, se prefăcu că dă plapuma la o parte: Pe de altă parte, dacă insiști, de ce m-aș încăpățâna să spun nu?!

Iute ca o șopârlă, Anastasia își corectă poziția:

— Și să pierd înghețata aia despre care îmi tot povestești? Veselia i se risipi. Știi, dacă stau să mă gândesc, n-am fost niciodată curtată de un băiat. Nici măcar nu știu cum este....

Ștefan simți cum i se pune un nod în gât. Copiilor n-ar trebui să le fie furată copilăria, tinerilor, tinerețea. întinse mâna către Anastasia. Vocea îi sună sărată, încăpățânată, glasul cuiva care mai curând ar muri decât să-și încalce cuvântul:

— De vanilie, cu frișcă, și mult sirop de căpșuni! Mânat de o inspirație bruscă, ridică pumnul către tavan și declamă cu un accent american îngroșat din Sud: *As God is my witness, you will have that ice cream. Ifl have to lie, steal, cheat or kill. As God is my witness, you will have that ice cream!*[14]

Anastasia îl privi lung, apoi se aplecă iute către el, sur- prinzându-1 cu gestul ei brusc. înainte ca el să poată schița vreo mișcare, îl sărută pe colțul gurii, apoi se îndreptă grăbită către ieșire:

— Mă duc să mă schimb. Ne vedem jos, în sala de mese, spuse ea din cadrul ușii. Vezi că ți-am lăsat o aspirină pe masa din bucătărie. Ia-o după ce te dai jos din pat. O să-ți mai treacă durerea de cap.

Ștefan o așteptă să iasă din casă, apoi coborî din pat pe cât de repede îi permitea migrena. Dacă Igor nu îl minți se, în clădirea care se vedea de la fereastra dormitorului se întâmplau minuni care sfidau legile fizicii. Momentul adevărului, în sfârsit, sosise.

A A A

Când intră în sala de mese, constată că toti ceilalți erau ' » ♦
deja acolo, așteptându-1.

14 Dumnezeu îmi este martor, vei avea acea înghețată. Dacă va trebui să mint, să fur, să înșel ori să ucid. Dumnezeu îmi este martor, vei avea acea înghețată!

Margaret Mitchell, "Gone with the wind" - în textul original: "As God is my witness, as God is my witness they're not going to lick me. I'm going to live through this and when it's all over, 1'11 never be hungry again. No, nor anv of mv folk. If I have to lie. steal. cheat or kill. As God is

— Copii, spuse Anastasia, ieșindu-i în întâmpinare, el este Ștefan, noul nostru coleg. Mai multe detalii o să vă dea chiar el. Râse, scuturându-și părul: Ai venit la timp. încă un minut și m-ar fi luat la bătaie ca să le zic ce știu despre tine!

Ștefan simți cum îl cuprinde o stare de bine, de drag de propria persoană. Parcă niciodată în viața lui nu făcuse vreo greșeală. Se simțea întreg, perfect, fără vreo pată ori fisură. Și-ar fi dat un pupic dacă ar fi putut. Surâse îmbujorat în obraji.

— Dorino, se burzului Tamara, abtine-te! Esti ditamai femeia. Invață-te să te controlezi un pic, ce mama dracului! M-am săturat să-mi vină să cotăiesc fiecare crac de izmană »
care își face apariția în garnizoană!

Anastasia îi strecură o mână după șold lui Ștefan. Unghiile îi intrară sub elasticul pantalonilor de trening, cău- tându-i pielea, zgâriindu-i-o controlat. Ștefan clipi confuz. Tamara îi zâmbea galeș, dar gesturile îi erau furioase. Era ca și cum ar fi vrut să-l ia în brațe doar ca să-i dea un pumn în cap. Nicu îl privea cu un aer tâmp, de cățel care așteaptă să fie scărpinat între urechi.

Păstrându-și atitudinea de pitbull costumat în pinguin bucălat, Tamara trânti dinaintea Dorinei un pahar de apă:

— Ia și barbotează aici. Cu simț de răspundere, da?

Dorina, roșie în obraji până în vârful urechilor, luă paharul cu amândouă mâinile și își concentră privirea asupra lui. încetul cu încetul, Ștefan simți cum îi dispare starea de automulțumire. Aerul își pierdu aroma de vată de zahăr pe băț, lăsând să se întrevadă un ușor miros de cămați prăjiți.

— Bună dimineața, spuse el nesigur.

Nicu înhață iute paharul de apă din mâna Dorinei:

— Stai, boss, o țâră, să duc chestia asta de aici. Să n-o bea vreunu' din greșeală. Atât mi-ar mai trebui, să încep să mă uit cu interes la dosul lu' matale. Dispăru în direcția ieșirii, ducând paharul ca pe un calup de explozibil gata să sară în aer.

— Ia loc, spuse Tamara. O luă pe după umeri pe Dorina și o strânse: După cum ai văzut, junioara noastră tocmai ti-a urat bun venit.

[1]

Ștefan își trase un scaun și se așeză doar pe jumătate. Privea când la Tamara, când la Dorina, gata s-o ia la fugă la primul gest brusc al oricăreia dintre ele.

— Ce a fost asta?

Tamara își trecu mâna prin părul Dorinei, ciufulind-o matern:

— O nimica toată. Puștoaicei noastre i se întâmplă când și când să-i placă de domnii chipeși. Glasul îi deveni mustrător: Iar dacă nu este atentă, dacă uită să-si controleze emoțiile, se întâmplă chestii ca mai devreme.

— O potențială mină de aur, încuviință precaut Ștefan. Mă gândesc ce ar fi însemnat s-o fi avut pe Dorina alături la câteva dintre negocierile pe care le-am purtat.

— Nu ți-ar fi folosit la nimic, râse Tamara. Ai fi fost prea topit de drag după tine însuți ca să-ți mai ardă de negocieri. V-ați fi zgâit cu orele. Aia la tine, tu în oglindă.

— Gata, își reluă Nicu locul, gâfâind. Am vărsat apa la o plantă. Boss, parcă o văd că se întoarce după matale când treci p'acolea. Din pizda țigăncii se face floarea soarelui.

Dorina îl lovi în umăr cu un pumn la fel de solid cam cât o caisă pipernicită. Era îmbufnată și părea gata să plângă. Cu toate acestea, Ștefan nu-și simți starea de spirit schimbându-i-se. Privind mai atent, văzu că Dorina își controla modul în care respira, făcând pauze lungi între inspirații.

— Dacă vrei să îți iei de mâncare, spuse Anastasia, bufetul este acolo. Eu mă duc. Vii si tu?

Ștefan se ridică si o urmă. îsi luă o farfurie si se așeză în spatele Anastasiei. Bufetul circular, învăluit într-o perdea de lumină discretă, expunea feluri de mâncare ce ar fi onorat un banchet al corpului diplomatic. Erau acolo caviar, somon afumat, o pleiadă de brânzeturi fine, pulpă de căprioară, medalion de mistreț, fructe de mare, trufe, legume și fructe proaspete. Câteva sticle de șampanie stăteau la gheață alături de unele de vin și de apă.

Ștefan își luă câteva felii de brânză, o lingură de omletă și o roșie. în el exista încă copilul care mâncase ceai cu biscuiți pentru că în casă nu se mai găsea nimic altceva. Știa ce înseamnă senzația de oboseală dată de alimentația in- I » suficientă. Cu atâta foame în lume, manifestările culinare de genul celor existente la bufet îl scârbeau. Ca un singur individ să se bucure de gustul caviarului, alți o sută trebuia să flămânzească. Prefera să nu fie el acel individ.

Anastasia îsi luă un castron de iaurt, o banană, câteva linguri de cereale, și se întoarse la locul ei. Nicu scoase din buzunar o telecomandă și porni televizorul aflat pe unul dintre pereți. Zgomote de împușcături, completate cu explozia unei rachete nucleare, umplură camera.

— Ia zi, boss, te joci pe consolă? Am auzit de la nea Igor că le ai cu calculatoarele.

Ștefan rămase cu privirea la imaginile de pe ecran. îi era cunoscut jocul. Obișnuise să-l joace împreună cu Nae și cu alți colegi din firmă, după terminarea orelor de program.

— Nu sunt cine știe ce expert, îi zâmbi el tânărului care îl privea cu ochi strălucitori, dar cred că mă descurc cât de cât.

— Facem unul pe seară? se repezi Nicu. Ala care pierde stă într-un picior și cântă cucurigu de douăjde ori. Merge?

Ștefan își reținu un zâmbet. Cățelandrul tânăr îl provoca la întrecere pe dulăul bătrân. Putea să-l muște de ureche sau putea să alerge împreună cu el.

— Facem, dar mergem pe două din trei. Așa mai am și eu o șansă. Pe primul am să-l pierd aproape sigur.

Nicu înfipse lingura în movila de icre negre din farfuria lui și își unse o felie de pâine prăjită.

— O să le pierzi matale și pe celelalte, nu-ți face griji, spuse el, mușcând din stratul de caviar gros ca marmelada. înghiți cu zgomot, își șterse palma de pantaloni, apoi îi întinse mâna lui Ștefan: Eu sunt Nicu. Pretenarii mai J
îmi zice si Tutu. » » »

Pe rând, se prezentară și ceilalți. Nicu sorbi în grabă o gură de cafea, apoi spuse:

— E adevărat, boss, că ai firme si mașini de fite si bănet cât să nu le mai știi numărul?

*

Dorina sări să-i dea un ghiont. Tamara îl privi cu reproș pe deasupra ochelarilor:

— Nicule! Lasă creștinul în pace să-și tragă sufletul, să se dezmeticească si el.

*

Țuțu își acoperi capul cu brațele:

— Da' ce aveți cu mine, fârtatilor? întreb si eu ca omul. Ce, n-am voie să știu pe ce parte a străzii merge 'mnealui de obicei?

în gura lui Nicu, pronumele de politețe sunase aproape ca o înjurătură. Ștefan râse:

— De obicei pe dreapta, dar mi s-a întâmplat să mai conduc și cu volanul pe stânga. Nu-i chiar așa de dificil cum pare la prima vedere. E chestie de obișnuință.

Țuțu îl privi interesat:

— Unde, boss?

— Prin diferite locuri: Australia, Hong Kong, dar cel mai mult în Jamaica. Am stat aproape o lună acolo pentru un contract.

Tutu se cocoșă de un umăr, închise un ochi si duse la gură un chiștoc imaginar:

— Fumași pe acolo, boss? Băusi? Sopti conspirativ, evitând să privească la femeile áflate la masă. Alea, alea...? Știi matale ce vreau să zic. j

Ștefan se trezi că zâmbește. Ochii vii și inteligenți ai adolescentului spuneau o poveste diferită de limbajul lui de golan. I-ar fi plăcut să-1 dea pentru o jumătate de an pe mâna lui Nae și a celorlalți băieți din firmă. Ar fi putut să iasă un programator pe cinste din el.

— De fumat, nu. Iarba nu-i chiar domeniul meu de expertiză. Anastasia înșfăcă iute cana de cafea și luă o înghițitură, ascunzându-și rânjetul. Dar de băut, însă, continuă

Ștefan, recunosc că nu m-am dat înapoi. Au o bere de ghimbir excelentă și un rom care știe unde să lovească. A fost o experiență interesantă.

Nicu își plesni palmele și se lăsă pe spătarul scaunului într-o atitudine de baron local:

— Respect, boss! Uite, așa ceva o să fac și eu după ce o să plec d'acilea. O să bântui lumea după cum o să mă taie pe mine capul. Glasul îi redeveni conspirativ: In Thailanda, la fetite, fusesi?

Anastasia puse cana jos:

— Te întinzi, Tutule.

Vorbele ei avură un efect instantaneu. Nicu renunță la atitudinea prăbușită în scaun, și reîncepu să mănânce grăbit:

— Las-o pe altădată, boss. Mi-oi zice tu mai târziu, când s-o mai face un pic de umbră.

Anastasia îi puse o mână pe cot lui Ștefan:

— Iartă-1 pe mezinul nostru pentru indiscreția lui. Nu-i băiat rău, doar îi place să treacă drept unul.

Ștefan rezistă tentației să-i ia degetele între ale lui:

— Nu am de ce să-l iert. E normal să vrei să știi cu cine »
ai de-a face. O expresie de cartier provenind din copilărie își făcu loc în mintea lui. Adăugă cu un zâmbet: Să vrei să știi cine-i târtanul care s-a așezat lângă tine.

Nicu scuturâ viguros din cap, dar nu spuse nimic. Privirea Anastasiei îl tintuia ca cea a unui vultur urmărind J
un șoricel.

Ștefan se sprijini cu coatele de masă și trase adânc aer în piept:

— De unde să încep?

— Cu omleta de dinaintea ta, îl întrerupse Tamara cu un aer de impacientă în glas. Dimineața este momentul din zi când suntem cu totii odihniți. Ar fi bine să ne folo- » »
sim de timpul ăsta pentru muncă. Vreme de povești o să tot avem diseară.

Toți se grăbiră să-i dea dreptate. Erau multe de făcut, iar timpul puțin.

Ștefan îi mulțumi Tamarei printr-o înclinare a capului și începu să mănânce. Tăcerea care urmă dură nu mai mult de câteva clipe.

— Cum o să decurgă ziua de azi? La ce o să lucrăm? puse el întrebarea care nu-i dădea pace de când se trezise.

— O să ne uităm la matale, boss, cum freci aparatu', aruncă Nicu înainte ca ceilalți să poată spune ceva. Ne-a zis Igor aseară că ai fi tare în bursuc. Am vrea să vedem si noi. »

Anastasia zâmbi în barbă și își masă cu subînțeles spatele în zona rinichilor. în obrajii lui Ștefan apărură două pete purpurii:

— Sunt convins că ce s-a întâmplat ieri a fost o simplă coincidență și nimic altceva, începu el, apoi se opri.

în privirile amuzate ale celorlalți recunoscu atitudinea binevoitoare a maestrului la auzul vorbelor ucenicului.

— Cu toții am trecut prin această fază, spuse Tamara. Ceilalți înclinară din cap, încuviințând în tăcere. Prima dată îți vine greu să crezi că ai putea face lucruri pe care le-ai văzut prin filme. îți zici că a fost o întâmplare, că n-are cum să fie adevărat. Odată cu trecerea timpului, ajungi să crezi despre tine că ești un ciudat ori, mai rău, posedat.

Privi la ceilalți aflați la masă. Nu-ți face griji. Cum poate deja ai aflat, nici unul dintre noi nu-i tocmai normal. Fiecare putem face lucruri care nu pot fi în vreun fel explicate folosind cunoștințele predate în școală.

— E, dacă vrei, ca un fel de adunare a vedetelor din por- nășaguri, adăugă Țuțu, profitând de o pauză a Tamarei. Le ia lumea cu huideo ori face mișto de ele dacă le recunoaște pe stradă ori la magazin, da' când se întâlnesc toate la un loc, nu mai râde nimeni, că toate fac aceleași chestii. E între ei. S-a dat ciudat lângă ciudat și au făcut o gașcă doar a lor.

Tamara își potrivi ochelarii mimând ultragiul, Anastasia pufni în râs și făcu un gest obscen fără echivoc, iar Dorina își lăsă privirea în farfurie, roșie în obraz până în vârful urechilor.

— O viziune cel puțin originală, aș zice, asupra mecanicii cuantice, mormăi Ștefan.

— Da, da, cu accent pe mecanică, sublinie Anastasia, continuând să facă același gest repetitiv.

Cu totii izbucniră într-un râs sonor, inclusiv Dorina.

— Zi-o, boss, spuse Nicu în momentul de liniște care urmă.

— Poftim? tresări Ștefan, realizând că plimba prin farfurie felia de roșie.

— Trage aer în piept și dă pe goarnă ce te muncește în ficat. Anuța o spune mai cu talent ca mine, da-i același lucru: odată ce ai zis-o, e problema ăluilalt ce-o să facă cu ce-a auzit.

Ștefan surâse la amintirea vorbelor Anastasiei. Într-adevăr, cu câteva ore în urmă si ea îi dăduse același sfat.

Rosti șovăitor, căutând cu privirile în jur:

— Voi cum v-ați descoperit, ăăă, puterile? Și cum de ați acceptat faptul în sine fără s-o luați razna?

Anastasia se întunecă la chip. Dorina își umplu în grabă un pahar cu apă, apoi îl apucă strâns între palme și își concentră întreaga atenție asupra lui. Lichidul limpede se umplu de bule înghesuite unele în altele, aducând cu apa carbogazoasă.

— Eu habar n-am avut că aș avea vreun psi până să vin aici, vorbi primul Nicu. Cocoșul încetase să mai calce țanțoș. Acum pășea rușinat. Tot ce știam era că uneori îmi mergeau degetele la ciordeles ca la nimeni altul, dar credeam că așa m-a făcut pe mine mama, cu talent la descuiat uși și case de bani.

Dorina lăsă paharul jos și îl prinse de mână. Țuțu i-o strânse înapoi cu un zâmbet rușinat, totodată recunoscător.

— Nu-s mândru de ce am făcut, spuse el plecându-și capul. îmi pare rău pentru toți oamenii ăia pe care i-am lăsat fără parale. E rău să bagi în buzunare ce nu-i al tău, însă pe vremea aia nu-mi păsa. Furam pentru ca Violeta si Mirela, surorile mele mai mari, să nu trebuiască să fie boarfele unuia sau altuia. Ca să aibă bani de mașini, de țoale și de șnaps, ai mei le-ar fi vândut în secunda doi, să facă trotuarul.

— Ai făcut ce a trebuit să faci ca să supraviețuiești în lumea în care trăiai atunci, spuse Dorina pe un ton neașteptat de hotărât pentru o persoană de constituția ei.

Țuțu ridică pe jumătate din umeri și rosti cu glas încet:

— Nu știu ce să zic. Poate da, poate nu. Tot ce sper este ca într-o zi să pot da îndărăt mălaiul de l-am luat cu japca. Habar n-am dacă o să fie suficient, dar altceva oricum nu mai pot face.

Privirile se îndreptară către Tamara.

— Eu am venit prima, spuse ea. Timp de vreo lună am fost doar eu cu Mișu, soțul meu, în toată hudubaia asta. Noi și personalul de întreținere. Ne cânta cucu-n cap de atâta singurătate. Apoi Igor a scos jocul pe mobil, iar la scurt timp ni s-a alăturat și Anastasia.

— Așa este, încuviință tânăra, cu ochii pierduți în gol. Cum poate să treacă vremea... Scuturâ din cap, alungând gândurile ce o împresuraseră. La sugestia lui Igor, m-am implicat în îmbunătățirea lui *Mentat Warrior,* fapt care ni l-a adus pe Zoltan...

— Huidumă proastă și fără minte, șopti Țuțu, lăsându-și privirea în podea. Auzi, să-și pună el cap zilelor pentru o boarfă mai pocită ca un gogoșar stricat.

— Taci, Nicule, îl opri Tamara cu un gest. Despre morți numai de bine...

Nicu ridică a lehamite din umeri si rămase tăcut.

>

Ce să zic, nu cred că Zoltan s-a bucurat de prea multă popularitate printre colegii lui de grup, își spuse Ștefan, urmărind cu atenție reacțiile celor prezenți. în afara Dorinei, toți ceilalți afișau o tristețe de complezență. Un rânjet meschin dădu să-i înflorească pe buze, apoi se rușină de propriile gânduri. într-adevăr, despre morți numai de bine...

— Eu si Dorina am venit la câteva zile unul de celălalt, spuse Nicu.

— Da, într-o marți și într-o vineri. Eu marți, spuse ea și se făcu mică în scaun, ca și cum faptul de a veni înaintea lui Nicu ar fi fost o vină în sine.

Ștefan luă cana de cafea și bău. Lichidul negru și aromat îi alungă starea de confuzie care dădea să-l cuprindă, limpezindu-i gândurile.

— Știți ce nu înțeleg? spuse el. Jocul, *The Mentat Warrior,* este disponibil în toată lumea, nu-i așa?

— Da, din câte știu eu nu există nicio restricție de na- tură geografică, spuse Anastasia.

Ștefan o privi fix pe deasupra cănii:

— Atunci, cum se face că suntem numai români în grupul acesta? Cât de mult mi-ar plăcea să cred că deținem ca popor monopolul abilităților psihokinetice, mă tem că nu așa stau lucrurile. Când Igor mi-a dat aseară să mă uit pe dosarul pe care-l avea cu sine, am citit despre țări ca Rusia, Israel, America. Si cu toate acestea, iată-ne numai români aici. Cum vine asta?

Tamara se uită cu un gest reflex în jur, apoi spuse:

— Dar cine zice că acest grup e singurul din lume care studiază abilitățile paranormale sub patronajul lui Oleg? Ar mai putea fi zeci ca noi răspândiți în toată lumea, celule complet autonome acționând în izolare una față de cealaltă. Gândiți-vă, cine ne înștiințează că jocul a mai identificat un candidat? Avem noi acces direct la datele colectate ori le primim printr-un intermediar?

Anastasia o privi surprinsă.

— Nu, nu avem, spuse ea mușcându-și buza. Informațiile despre profilurile potențiale ne parvin prin interme-

diul lui Igor care, la rândul lui, le primește pe email ori prin curier. Ai dreptate, așa este! Ar mai putea fi și alții despre care noi habar să nu avem!

Tamara o privi prelung, dar se mulțumi să tacă. învățase pe vremea fostului URSS când era indicat să vorbească și când să-și țină gura, iar în cazul de față intuia mai multe decât știa că ar fi fost sigur să spună.

Ștefan își termină cafeaua și arătă către farfuriile goale aflate pe masă:

— Unde ducem astea?

— Lasă-le acolea unde sunt, boss. O să vină niște... niște unii să strângă în urma noastră, adăugă Țuțu cu un aer superior, scuturându-și niște scame imaginare de pe bluza de trening.

Ștefan îl privi cu o expresie de neplăcere întipărită pe chip. Nu putea ști cu siguranță, dar ar fi putut să jure că *sclavi* fusese cuvântul pe care Nicu omisese în ultima clipă să-l mai zică. Dădu să-1 apostrofeze, apoi își aminti regula pe care o impusese tuturor managerilor din compania lui: nu combateți niciodată un comportament nedorit printr-o abordare substractivă. Nu le spuneți oamenilor ce să nu facă. Este ca si cum le-ati cere să taie o bucată din ei înșiși * » » 1 și s-o arunce la gunoi. Fiți aditivi, veniți cu propuneri care să le aducă beneficii superioare vechiului lor fel de a fi, iar ei se vor grăbi să vă urmeze.

Se ridică, își luă farfuria și cana, apoi, cu un zâmbet, le ceru Anastasiei și Tamarei permisiunea să le ia și pe ale lor.

— Da, dar asta m-ar împiedica să le fac un mic serviciu încântătoarelor noastre colege. Și ar fi o greșeală. Pe una

sper s-o conving să iasă la o înghețată, iar pe cealaltă să-mi dea în cărți. Cum să le las unor străini o asemenea ocazie?!

Rămase în picioare, așteptând, surâzând. Nicu se uită fâstâcit la Dorina, apoi întrebă cu o voce care s-ar fi dorit sigură pe ea și dură:

— Se poate?

Tânăra se lipi de spătarul scaunului și încuviință fără să-l privească, roșie în obraji. Nevăzute, două lacrimi mari i se încurcau printre gene. Când Nicu se îndreptă în direcția bucătăriei însotit de Ștefan, fură cu coada ochiu- lui în urma lui.

Tamara scoase din buzunar cărțile de Tarot și începu să le amestece gânditoare. O surprindea atitudinea Anastasiei. în loc să-l strunească pe Ștefan din vârf de bici, cum se întâmplase cu Zoltan, era calină ca o pisică ce se alintă pentru a fi scărpinată între urechi. Fie sexul din noaptea trecută fusese colosal, fie se întâmplase ceva care o apropiase pe Anastasia într-un mod anume de noul venit.

— Are mânzul vorbele la el, n-am ce zice, spuse ea cu un surâs care ar fi putut să însemne orice. Nu știu tu, dar eu am să-i dau cu siguranță în cărți diseară. Poate cu ocazia asta îi zic si de Misu.

» *

Anastasia își privi îndelung unghiile și oftă.

— într-adevăr le are. Poate chiar prea bine, spuse ea. Dădu să se ridice în picioare, apoi îi veni o idee: Auzi, știi cumva vreo rețetă de înghețată mai deosebită? N-aș vrea să-i cer lui Igor să folosesc internetul. Ceva cu vanilie, pișcoturi, și mult sirop de căpșuni?

Tamara nu-i răspunse și întoarse cartea pe care o ținea în mână, un bărbat înalt și blond deasupra căruia plutea un semn al infinitului. *Magicianul,* zâmbi ea, *cifra unu, simbolul oportunităților și al ușilor care se pregătesc să se deschidă. Cel care face legătura între planul spiritual și cel material, singurul capabil să transforme energia în materie.* își trecu emoționată degetele pe deasupra dreptunghiului de carton. Poate că totuși mai exista o șansă pentru Mișu.

Băgă cartea înapoi în pachet și se uită la Anastasia cu ochi în care jucau luminițe:

— Sunt sigură că împreună putem găsi ceva care să nu fie chiar de toată ziua. Lasă-mă să mă uit în caietul cu rețete și îți zic.

Fu rândul Anastasiei să privească în urma celor doi bărbați care discutau aprins arătând către televizorul din perete, încărcați de farfurii și de căni goale. Și pentru prima dată de când venise la Conac, se simți acasă, printre ai ei.

A A A

în fața clădirii îi aștepta o mașină de teren. Nicu o ocoli, îndreptându-se în mod automat către locul din dreapta. Femeile urcară în spate, cu Dorina la mijloc.

— Nu vrei să treci la volan... boss? îl opri Ștefan, făcân- du-i cu ochiul.

— Să conduc până la Conac, vrei să zici? îl întrebă neîncrezător Țuțu. Când îi sugerase același lucru lui Zoltan, huiduma aproape că îi dăduse un pumn în gură. A fost nevoie de intervenția Anastasiei pentru a-1 calma.

— Da, de ce nu? spuse Ștefan ocupând locul din dreapta. Presupun că ai carnet.

Nicu se uită la el cu aerul unui câine bătut că a ros pantofii preferați ai stăpânului. Se sprijini de caroseria mașinii, așteptându-1 pe Ștefan să se dea jos:

— N-am, boss. Am încercat de mai multe ori, dar nu mi-au ieșit pașii de dans. Când vedeam că se așază gardistul lângă mine, mă lua cu un tremurici de nu mai știam care-i volanul si care-i schimbătorul de viteze. Ultima »
dată n-am apucat să fac douăjde metri, că m-a oprit. Atent să mă vadă Garcea că pun semnalul și că mă asigur, n-am văzut că în fața mea se oprise ditamai bau-bau-ul. Noroc c-a pus prostovanul de milițian frână, că altfel intram în curul troleibuzului.

Ștefan se hotărî să-si testeze intuiția de mai devreme: > ’ »

— N-a mers cu șpagă? Un plic cu câteva sute de euro și erai rezolvat. Ori cel puțin așa am auzit că se practică.

Nicu îl privi cu dezamăgirea enoriașului care tocmai l-a văzut pe preotul satului mâncând carne în post, în timp ce trăgea cu ochii la nurii slujnicei.

— Nu, boss, spuse el plecându-și capul, am vrut să fie pe bune. Spre deosebire de frate-meu și tata, eu știu să citesc. Două luni am buchisit la nenorocitul ăla de decret. Uneori mă prindea răsăritul învățând. Mușchii maxilarelor i se încordară sub piele, iar vocea îi deveni aspră: Dacă sunt mai tuciuriu la piele, asta nu înseamnă că sunt și tâmpit. Sunt și printre noi băieți bazați, cu carte.

Ștefan îi puse o mână pe cot. îi părea rău pentru ce făcuse, dar acum știa că nu se înșelase în privința lui Nicu.

— E ok acum, spuse el arătând înainte. Troleibuzul a făcut la stânga; l-am văzut eu. E liber drumul. Se așeză mai confortabil, dând de înțeles că n-are nici cea mai mică intenție de a se ridica de acolo.

J

— Bine, boss, tu ai vrut-o, mormăi Nicu. Dar să nu zici că nu v-am avertizat, dacă o fi să vă urc pe vreun felinar.

Ștefan privi în oglinda retrovizoare și își făcu un calcul. Putea să iasă rău, dar echipajele de porțelan nu duc niciodată corăbiile în port. Le scufundă la prima grindină de jucărie.

— Acolo în fund, spuse el întorcându-se pe jumătate, are doamnele ceva de obiectat la adresa șoferului nostru?

Dorina chițăi și se împurpură în obraji. Tamara își dădu capul pe spate și râse, admonestându-1 cu degetul.

— Doamnele n-are nimic de obiectat în fund, îi răspunse Anastasia, abținându-se cu greu să nu râdă. Cât despre șoferul nostru, eu zic să-i dea bice, că fac țurțuri sub nas. Suflă în căușul palmelor înghețate. Aș bea un ceai fierbinte mai tare decât aș vrea să - se opri, lăsând fraza neterminată. Las' că îți spun cu altă ocazie ce.

Lăsat fără replică, Nicu se urcă la volan și porni motorul. Crispat, ținându-se de volan ca naufragiatul de scândura lui, conduse scurta distanță ce separa fostul cămin de nefamilisti de fabrica transformată în laborator de stu- »
diu. Ori cel putin asa credea Stefan că stăteau

Capitolul 11

Clădirea halei de producție îi întâmpină sumbră și posomorâtă. Zidurile din beton se ridicau mâncate de trecerea timpului, lăsând să se vadă armătura ruginită.

— Vreau bancul cu menghina cea mai mare, spuse Ștefan coborând din mașină.

>

Anastasia își dădu ochii peste cap, simulând exasperarea: *Să fie mare. Cea mai mare! Bărbații și obsesiile lor!*

— Ce fel de banc? Și ce să faci cu menghina de care zici, dacă ar fi să-ți găsim una? rosti ea, întinzându-i mâna Dorinei, ajutând-o să se dea jos.

— Habar n-am. Văd eu, râse Ștefan. O iau în brațe. Dorm cu capul pe ea când o să mă doboare somnul de la prea mult zgâit la generatorul vieții.

Nicu privea neîncrezător la drumul parcurs cu mașina.

— Boss, mi-a reușit, murmură el.

Deschise brațele, ca și cum ar fi vrut să-l îmbrățișeze pe Ștefan, apoi renunță. în ochi avea acea sclipire de timiditate combinată cu respect necondiționat a unui discipol privind către maestrul său.

— După ce ne liberăm, râse Ștefan, dai de carnet

mi l-a luat dragul de Sir Thomas, dar bani pentru o mașină cât de cât serioasă s-or găsi.

— Și o să mă lași să pun manele, îl încercă Nicu.

— Doar cât timp nu conduci, replică prompt Ștefan.

Cornițele care i se puteau vedea crescându-i lui Nicu dispărură ca stropite cu apă sfințită.

— Las' că-i bună și muzica matale, zise el brusc împăciuitor. Că doar n-oi asculta vreo gălăgie din aia de te asurzește... simfonică.

Respectând fiecare notă de pe portativ, Ștefan începu să fluiere primele măsuri din Nessun Dorma. Nicu se luă cu mâinile de cap.

Asfaltul parcării era crăpat, lăsând să se vadă ochiuri înșelătoare de apă înghețată. Ștefan privi la pantofii sport ai Anastasiei, dar merse la Tamara și-i întinse brațul.

— Aveți grijă unde călcați, spuse el. Alunecă rău pe jos.

Tamara clătină din cap, refuzându-1 cu un surâs:

— Lasă-mă pe mine. Eu mă descurc; sunt în bocanci. Du-te la ea, îi suflă cu voce scăzută.

Mișcându-se cu agilitatea unei salamandre, Anastasia li se alătură.

— Unde ați mai văzut voi practicant de Taijiquan care să alunece pe o amărâtă de alee înghețată, mmm? râse ea, străduindu-se să-si mențină echilibrul. îi mulțumi cu un surâs lui Ștefan pentru gestul lui, apoi îi oferi la rândul ei brațul Tamarei. Țuțu procedă la fel cu Dorina. Tânăra își strecură degetele în încheietura cotului său și se lipi de el.

— Eu zic să mergem înăuntru. E mai frig aici ca în Rusia! râse Anastasia.

— Mă tem, draga mea, că în Yakutsk vremea de aici ar trece drept caniculă insuportabilă, spuse Tamara lăsându-se încadrată de cei doi. Si nu vorbesc din auzite. Am fost într-o iarnă acolo. La minus șaizeci de grade, vă spun, aerul pare făcut din cioburi mici de sticlă. Până și ceața e înghețată!

— Brrr, se scutură Anastasia. Amintește-mi să nu ajung vreodată acolo.

Intrarea în clădire era păzită de doi bărbați înarmați, îmbrăcați în echipament special de iarnă: bocanci, haine îmblănite din piele, căciuli rusești cu apărătoare pentru obraz. Armele, două puști de asalt, și le țineau la vedere, cu degetul pe trăgaci. Văzându-i pe Țuțu și pe Dorina apro- piindu-se, luară poziție de drepți. Nicu îi salută cu mâna la un chipiu imaginar și se apropie cu ochiul de un dispozitiv optic de securitate plasat în perete. Un bâzâit scurt anunță deschiderea ușii. 1 »

— Pază mai ceva ca la Cotroceni. Gealații e mai mult de »

formă. Se îngrijește să nu vină vreunul cu ochiul meu în buzunar și să-1 puie la aparat, spuse Nicu, umflându-și plin de importanță pieptul. Unul dintre bărbați îi făcu semn lui Ștefan să se oprească. Scoase din buzunarul de la piept o fotografie, o studie cu atenție, apoi i-o dădu celuilalt. Procesul se repetă. în cele din urmă amândoi încuviințară. ♦

— 34paBCTByîiTe rocno4HH Ba6em. Monere npoxo- 4iiTb[15], îl salută primul bărbat, reluându-și poziția de drepți.

Ștefan se întoarse către Tamara: »

15 Vă salut, domnule Babeș. Puteți intra.

— M-a înjurat?

— Nu, te-a salutat și ți-a spus că poți intra în clădire.

Ștefan se opri înaintea ușii.

— Cum ar fi politicos să le răspund?

— în română. E mai simplu așa. Toți oamenii lui Oleg rup câteva cuvinte în românește.

Ștefan scutură din cap și zâmbi:

— Așa este, ar fi mai simplu, dar nu ar fi politicos. Să saluți înapoi pe cineva în limba lui reprezintă o dovadă de respect. Mi-aș dori să pot face acest lucru. Mă ajuți?

Tamara privi către bărbatul cu alură de militar:

— Pentru ce vrei tu ar trebui să-i știi patronimicul, numele după tată. De exemplu, al lui Igor este Vladimirovici, pe tatăl lui chemându-1 Vladimir. Dar se rezolvă.

Tamara îi făcu semn lui Ștefan să se aplece și-i șopti ceva la ureche. El clătină din cap, o rugă să mai repete o dată, apoi se opri între cei doi bărbați și spuse:

— ELiarodapio sac, rocnoda. Xopomero BaM 4H.a!

Acestia îl priviră surprinsi, pe chipurile lor apărând un zâmbet retinut. îl salutară cu o înclinare scurtă a că- »

pului, apoi rămaseră nemișcați.

— Am pocit-o în vreun fel? șopti Ștefan. Că i-am văzut uitându-se cam strâmb la mine.

— Din contră, spuse Tamara, studiindu-1 cu un aer circumspect. Unde ai învățat să vorbești rusă? în familie? îl întrebă ea brusc.

Ștefan clipi dezorientat:

— Nicăieri, ce ti-a venit? în afară de Dinamo Minsk ori Spartak Moscova, acestea sunt primele cuvinte pe care le-am

spus vreodată în limba lui Dostoievski. Tata o vorbea bine, dar nu s-a oferit niciodată să mă învețe. ♦

Tamara îl sfredeli cu privirea, încercând să-și dea seama dacă își bătea sau nu joc de ea.

— Impresionant, murmură ea când fu sigură că Ștefan nu mințea. Ai sunat ca un rus sadea, fără pic de accent străin în voce. Dacă aș fi închis ochii, aș fi putut să jur că sunt pe o stradă din Moscova!

Chipul lui Ștefan se destinse.

— Probabil că am preluat fără să vreau accentul tipului. Mi se mai întâmplă uneori să reproduc întocmai sunetele pe care le aud. Am o oarecare ureche muzicală.

împreună păşiră dincolo de prag. Nicu dădu drumul uşii să se închidă în urma lor.

— Bine ai venit, boss, în micul nostru bordei! rânji el cu toți dinții. » »

Ștefan rămase împietrit, incapabil să scoată vreun sunet ori măcar să clipească.

— Dumnezeule! exclamă el când fu în stare din nou să vorbească.

Fosta hală de producție, o clădire înaltă de peste cincisprezece metri și lungă de cel puțin cincizeci, fusese transformată într-un imens spațiu de relaxare. O zonă destinată vizionării filmelor, dotată cu un ecran TV imens, fotolii din piele, și un aparat de cafea, se învecinau cu un spațiu pentru concerte. Erau acolo o baterie, câteva chitări electrice, o vioară și numeroase instrumente de percuție, într-un colț îndepărtat se zărea o masă de biliard, două de ping-pong, și un ecran încă și mai mare pe care rula agale

sigla unui cunoscut joc video. Câteva bule de liniște, fotolii din catifea ori din piele, înconjurate de cascade artificiale ori panouri din lemn acoperite de plante cățărătoare erau dispuse într-o dezordine studiată în interiorul spațiilor libere. Lumina naturală cădea într-o tentă aurie, filtrată prin sticla unor ferestre înalte. *Peliculă unidirecțională,* înregistră mecanic Ștefan privind tâmp la obiectul care ocupa centrul încăperii.

— Este o replică, nu-i așa? întrebă el arătând către o statuie asemănătoare cu cele din Insula Pastelui. *Nu asemă- nătoare - identică!*

— Desigur că nu, sosi replica uscată a Anastasiei. Te-ai aștepta să găsești o imitație într-un proiect finanțat de un oligarh rus?

— Bine, dar cum a pus mâna pe una? Nu reținsă fi auzit că ar fi avut loc vreun furt în Insula Pastelui.

— Nici nu aveai cum. Cel mai probabil s-a întâmplat într-o noapte. Un elicopter militar de transport a adus o replică pe care a pus-o în locul originalului și asta a fost. Eventualii martori indiscreți fie au fost plătiți să uite incidentul, fie au fost eliminati.

— Ești sigură că așa s-a întâmplat?

Buzele Anastasiei se strânseră într-o linie furioasă:

— Nu, dar nu-mi este străin modul în care gândesc cei care se consideră, dintr-un motiv sau altul, deasupra legii ori a celorlalți.

Un gând fără formă, o fărâmă de intuiție, îl sâcâia pe Ștefan cerând să fie luat în seamă, însă acesta îl alungă cu un gest grăbit. Parcurse cu inima bătându-i cu putere dis-

tanța până la statuie, iar mintea îi făcu un salt în trecut, în perioada când citea fascinat despre aceste obiecte misterioase.

— Fantastic! murmură el, plimbându-și palma peste piatra rece.

Enigmatic, cu trăsături parcă venite dintr-o altă lume, Moai-ul îl privea tăcut.

Ștefan se uită la zona muzicală, iar o nevoie asemănă- toare unei cumplite senzații de sete îl cuprinse.

— Dacă ne putem alege locul în care vom lucra azi, aș opta pentru acela, spuse el.

Din rânjetul atotștiutor al lui Nicu își dădu seama că a zbârcit-o rău.

— Boss, n-ai înțeles, spuse el. Aici o să ne întoarcem pe seară, după ce ieșim din tură. De lucrat, lucrăm jos, în Hrubă.

Ștefan căută privirea Anastasiei. Părea că surprizele nu aveau de gând să înceteze.

— Ce hrubă? spuse el, căutând în jur.

— Nu te-ai întrebat de ce și-a luat Oleg bătaia de cap să pună pe picioare acest proiect într-o țară membră NATO, prin urmare, nu tocmai prietenoasă prezenței rusești?

Ștefan o privi fix preț de câteva clipe.

— Recunosc că mi-a trecut acest gând prin minte.

— Urmează-mă, spuse Anastasia, apoi se întoarse către ceilalți: Haideți să coborâm.

Deschise o ușă mascată într-un perete, dezvăluind o scară melcată ce cobora abrupt în adâncul pământului.

— Ce-i locul acesta? întrebă Ștefan. Inima îi bătea cu
putere. Simțea că la capătul treptelor cioplite grosolan, viata i se va schimba, că nu va mai fi niciodată aceeași. Nu se înșela câtuși de puțin.

Anastasia se asigură că Ștefan se ține de balustradă, apoi începu să coboare:

— Când sateliții rusești au început să caute locuri care emiteau radiația originară, acesta s-a văzut ca un far în noapte - ori cel puțin așa povestește Igor. Când au pornit proiectul, Oleg s-a grăbit să cumpere fabrica de mobilă falimentară care se afla deasupra. Din ce am înțeles, le-a luat ceva timp până au găsit calea de acces în subteran. Au săpat cu cazmaua până le-au căzut mâinile din umeri.

Ștefan privi la treptele inegale, vechi parcă de când lumea.

— De ce nu s-au dus la fix? Scara nu se vedea și ea în imaginile luate din satelit?

— Nu. Mie mi se pare o construcție adăugată ulterior la planul inițial, o ușă de serviciu. Este ca și cum cei care au construit Hruba n-ar fi avut nevoie de o modalitate de a intra ori de a ieși, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

Scara parcă nu se mai termina, punând la grea încercare răbdarea lui Ștefan.

— La ce adâncime ne aflăm, ai idee?

— Aproape treizeci de metri.

Ștefan privi automat în sus. *Cu atâtea mii de tone de rocă apăsând deasupra ta, numai claustrofob să nu fii!*

— Hruba asta e o peșteră?

Treptele se terminară brusc făcând loc unei porțiuni aproximativ dreaptă.

— Convinge-te cu ochii tăi, spuse Anastasia arătând către o arcadă în spatele căreia domnea o beznă de nepătruns. Ceilalți membrii ai grupului îi făcură loc, lăsându-1 să intre primul.

Ștefan păși reținut, neștiind la ce ar trebui să se aștepte. Senzori invizibili îi simțiră prezența, iar întreg spațiul fu inundat de lumina a sute de globuri suspendate de tavanul care abia de se zărea.

— Dumnezeule! șopti el pentru a doua oară în ziua aceea. Cum de este posibil așa ceva?

Anastasia i se alătură și își împleti degetele de ale lui.

— în niciun caz cu tehnologia unor bieți ciobani înarmați cu unelte din piatră ori cel mult bronz.

Ștefan privi înmărmurit în jurul lui. Se afla în interiorul unui cilindru înalt de cel puțin douăzeci de metri, ai cărui pereți șlefuiți nu lăsau să se vadă nicio zgârietură ori fisură. La fel de bine ar fi putut fi din sticlă ori din oțel lustruit. Făcu timid câțiva pași, apoi se opri. în centrul încăperii, luminată din toate părțile de reflectoare cu lumină blândă, se afla o scenă care-i tăie respirația.

— Haide s-o privești de aproape, îi șopti Anastasia, tră- gându-1 încet de mână.

Ștefan o urmă docil, incapabil să i se opună ori să spună ceva.

— Cât poate fi de frumoasă, murmură el, două lacrimi alergându-i nestingherite pe obraji.

O căprioară în mărime naturală păștea cu urechea la pândă. în urma ei, strecurându-se prin iarba înaltă, un lup cu blana zbârlită părea gata să se năpustească asupra

ei. Aproape invizibili, alți doi se pregăteau să-i taie ciutei retragerea.

Ștefan dădu ocol dioramei[16]. *Trebuie să aibă cel puțin șapte metri în diametru,* își făcu el un calcul. Puse un genunchi în pământ și își plimbă degetele în lungul unui fir de iarbă. Granitul șlefuit îi preluă atingerea, îngăduindu-i să-i simtă perfecțiunea. *Nu are mai mult de un milimetru grosime, poate nici atât,* își zise el, uitându-se năuc la pajiștea din piatră ce părea gata să se unduiască în bătaia celei mai fine adieri de vânt.

Anastasia îi făcu semn să se apropie:

— Privește la iarba din imediata apropiere a lupului. Câtă măiestrie!

Ștefan se aplecă să vadă mai bine.

— Incredibil, șopti el, absolut incredibil! In urma fiarei, firele de iarbă din piatră formau un siaj, lăsând să se vadă drumul pe care aceasta se furișase.

Ștefan simți ceva rece strecurându-i-se în palmă. Era un binoclu de armată.

— Se vede mai bine așa, auzi el glasul Anastasiei, înhățã binoclul și îl aținti febril asupra lupului.

— Blana de pe spate..., șopti el înfiorat.

— Toată blana, vrei să spui, îl corectă Anastasia. Dacă vrei, îți pot arăta pozele pe care le-am luat cu un obiectiv profesionist.

Ștefan roti înainte și înapoi de butonul de reglare al lentilelor.

16 dioramă - reprezentare spațială a unei porțiuni de ecosistem în care se expun, în muzee, animale împăiate,

— Este fiecare fir din blana lui un ac din piatră măsurând o fracțiune de milimetru în diametru? explodă el. Bine, dar trebuie să fie mii, zeci de mii, strigă, neîndrăznind să pronunțe numărul care îi venise în minte.

— Statistic, cam vreo trei milioane, plus-minus câteva sute de mii, spuse Anastasia cu un zâmbet în voce.

Ștefan luă binoclul de la ochi și o privi perplex:

— Bine, dar așa ceva depășește cu mult nu doar posibilitățile tehnologice ale ciobanilor din comuna primitivă, ci și pe cele ale societății moderne. Cu toate computerele, laserele, frezele noastre microscopice, nu am putea face nici pe sfert din ce există aici!

Anastasia îi luă binoclul din mână și-l duse pentru o clipă la ochi.

— Aceasta este și părerea mea. Nu există tehnologie ori aparatură capabilă de o asemenea perfecțiune. Poate doar una nano-moleculară, dar deja o dăm în filme SF.

— Serios? se burzului Ștefan, arătând acuzator către scena imortalizată în piatră. Și asta ce-i?!

Anastasia își duse un deget la buze, apoi i-1 așeză lui Ștefan pe vârful nasului:

— Nu-i de la sine înțeles? zâmbi ea. Opera unor invenș- tatori care s-au întrecut pe sine înșiși!

Ștefan se aplecă și își trecu palma peste podea. Era netedă precum o oglindă venețiană. Mileniile ce se scurseseră de când fusese construită - *invenstată?!* - nu lăsaseră »
nicio urmă asupra ei.

Un val de surescitație îi umplu mintea, luând cu el orice urmă de îndoială. Se întâmpla exact ceea ce intenționase

Igor atunci când nu-i dezvăluise încă de la început secretul Hrubei: pus în fața unei dovezi de necontestat, fostul sceptic se preschimbase într-un susținător fervent.

Se ridică în picioare, luând tot spațiul în stăpânire. Umerii îi erau largi, privirea concentrată, postura unui general care își inspectează oștile înaintea asaltului decisiv. Anastasia își simți ochii umezi. Transformarea era evidentă. O * 1
văzuse petrecându-se cu toți ceilalți membri ai grupului, inclusiv cu ea. Din acel moment, Ștefan era unul dintre ei.

— Și acum? spuse el.

Anastasia se ridică pe vârfuri și îl sărută scurt pe obraz.

— Acum ne alăturăm celorlalți pentru ritualul de dimineață. Ne așteaptă.

■fr -A

într-un spațiu destinat ședințelor se aflau șase fotolii din piele indigo dispuse în jurul unei mese ovale. Anastasia îl luă pe cel mai apropiat de Igor, Ștefan pe cel de lângă Tamara, unicul rămas liber.

— Bună dimineața, îi salută Igor pe noii veniți.

Ștefan îi aruncă o privire iute. *Chiar așa de bună să fie?* Prin modul în care arăta, Igor lăsa să se întrevadă starea cuiva care nu dormise toată noaptea. Părul îi stătea în dezordine, treningul atârna fără formă pe el, iar ochii îi erau injectați, cu cearcăne întunecate.

— Cum ți se pare micul nostru atelier? surâse Igor obosit. Când am intrat prima dată aici, nu sosise încă mobilierul. M-am simțit ca într-una din cărțile lui Jules Verne.

Ștefan se uită către centrul sălii. Distanta nu diminua J »
cu nimic senzația de realitate imediată pe care o inspira diorama. Părea că era suficient să închizi pentru o clipă ochii, pentru ca lupii să se năpustească asupra căprioarei. Tamara îi văzu gestul:

— Săptămâni întregi nu mi-am putut lua ochii de la ea. Aveam impresia că ori de câte ori mă întorc, ceva se întâmplă în spatele meu. Amănunte, nu aspecte evidente. Blana lupului părea mai zburlită, firele de iarbă mai aplecate în bătaia vântului, căprioara ciulise urechile. Vocea îi scăzu în intensitate: Și nici acum nu sunt sigură că nu așa stau lucrurile...

Ștefan înghiți în sec. Cu o secundă în urmă și lui i se păruse că văzuse iarba mișcându-se.

— Este atât de frumoasă, șopti el, atât de delicată în im- probabilitatea ei existențială... Oare cine a construit acest loc? Vechii daci?

Igor își șterse palmele de pantaloni.

— Puțin probabil. Locul acesta are opt, poate chiar zece mii de ani vechime. Nu cred ca pe vremea aia să fi fost vreun dac pe aici. Poate doar ceva draci, ceea ce ar explica măiestria lucrării, adăugă el, un surâs chinuit întinzându-i buzele palide.

Ștefan privi la tavanul înalt. în incinta cilindrică ar fi intrat fără probleme două blocuri de locuințe și ar mai fi rămas spațiu și pentru un loc de joacă ori o parcare generoasă.

— Cum de le-a reușit asa ceva? murmură el. Au înlătu- rat toate aceste mii de tone de pământ cu puterea minții?

Igor se aplecă și ciocăni în podea.

— Granit, nu pământ. Ai nevoie de un burghiu diaman- tat doar ca să dai o nenorocită de gaură de patru milimetri, își întinse brațele, arătând în jur: Aici nu a fost pământ, ci un depozit compact de rocă vulcanică. Ca să obțină un asemenea rezultat, constructorii au trebuit să excaveze câteva zeci de mii de tone de piatră. Cum de a fost posibilă o asemenea performanță, sperăm să aflăm într-o zi de la voi.

— Cum ați reușit să țineți secret așa ceva? explodă Ștefan arătând către corpurile de iluminat, ecranele TV montate pe pereți, și către mobilierul existent. Doar amenajarea acestui loc a necesitat o mică armată de muncitori. Cum de n-a vorbit nici unul până acum?

Pe chipul lui Igor trecu o umbră întunecată.

— Cu Oleg nu te joci. Salariul unuia dintre soldații care ne păzesc, ar face de rușine pe cel al unui director de fabrică din Uniunea Europeană. Angajații lui se bucură de cea mai bună asigurare medicală din lume. Nicio intervenție, niciun medicament nu e prea scump pentru cei care lucrează pentru el, ori pentru familiile lor. Dar, cum nimic nu vine pe gratis, Oleg solicită loialitate absolută în schimbul banilor lui. O indiscreție, o vorbă aiurea aruncată la băutură poate face un om să dispară pentru totdeauna. Și asta nu e tot. Cine greșește - până acum n-a făcut-o nimeni - își pune familia în pericol de moarte. Bunici, nepoți, mătuși ori sugari la sânul mamei, nimeni nu scapă. Unul câte unul sunt uciși în fata vinovatului care este > ♦
obligat să privească întreaga ordalie.

— Vorbești serios? spuse Ștefan. Credeam că doar în filme se întâmplă așa ceva...

— Tu de unde crezi că s-au inspirat realizatorii respectivelor producții? Viața bate filmul. își desfăcu brațele: Ia cazul de față. Dacă ai vedea la cinematograf așa ceva, ai ieși din sală înjurând scenariul și pe cel care l-a scris: *Mai las-o la punctul mort, maestre, că prea e trasă de păr!!*

Lui Ștefan îi trecu pe dinaintea ochilor contractul pe care îl semnase. Se părea că penalizările de milioane de euro nu aveau să constituie cea mai mare problemă în cazul în care ar fi încălcat vreuna dintre clauzele de confidențialitate. Se uită cu reproș la Igor, apoi la Anastasia. Ar fi trebuit să-i spună, să-i dea de ales dacă voia să-și bage gâtul sub securea călăului ori nu.

Tutu văzu furia ce ardea în ochii lui Ștefan. Dintre toti > » *9* »
cei aflati în Hrubă, lui îi era cel mai binecunoscută vio- lenta. în mahalaua în care trăise, văzuse oameni bătuti » ’ » până în pragul morții pentru că nu știuseră să-și țină gura. Când Igor îi spusese aceleași lucruri pe care Ștefan tocmai le auzise, înțelesese că drumul pe care pornise era fără întoarcere. Când însă a văzut pentru prima dată căprioara din piatră, și-a dat seama că nu-i păsa. Oricum n-ar fi vrut să se mai întoarcă vreodată la starea de dinainte.

— Nu te supăra pe ei, boss, spuse el moale. Că-i cinci- trei ori șase-patru, tot poartă-n casă e. Nu te știu, nu mă știi, dar mă uit la tine, si nu te văd dând cu tifla unei în- vârteli ca asta doar pentru că trebuie să mergi piano cu vorbele, să ții doar pentru matale ce-o să vezi acia.

Ștefan își simți furia dezintegrându-i-se. Puștiul avea dreptate. Nu doar că nu ar fi refuzat, dar ar fi plătit bani grei ca să se afle în acel loc.

Trase adânc aer în piept, înghițindu-și reproșurile ce se pregăteau să-i plece de pe buze.

— Așa este. Nu aș fi dat cu tifla unei astfel de ocazii pentru nimic în lume, spuse el, apoi se opri.

Igor îl privea țintă, fără să clipească.

— Perfect, rosti el, pentru că mai este ceva ce nu ți-am spus încă: pe când ne pregăteam să dăm drumul la activitate, lui Oleg i s-a cerut un favor pe care n-a putut să-1 refuze: să ajute autoritățile Federației Ruse să dea de urma unui terorist pe nume Boris Yakușkin. în ce constă amenințarea pe care Yakușkin o prezintă, n-aș putea să îți zic, dar știu că este suficient de mare pentru a-i determina pe niște indivizi nu tocmai renumiți pentru încrederea lor în paranormal - vorbesc de generali cu multe stele - să încerce să-i dea de urmă în felul acesta. Din puținul pe care l-a lăsat Oleg să se întrevadă, ar fi vorba despre niște afaceri extrem de murdare din perioada Războiului Rece!

Ștefan se uită mai întâi la Anastasia, apoi la Igor.

— Și ce legătura are asta cu noi?

Cine îi răspunse fu Tamara:

— Are. O parte din timp ni-1 alocăm găsirii lui. Ne folosim abilitățile și experiența dobândită pentru a-i da de urmă ticălosului. Gura i se strâmbă de furie amestecată cu tristețe. La ce bun să dezgropi morții, să zgândărești răni care încă mai sângerează? Mizerii au făcut și unii, și ceilalți. Decât un adevăr care să ducă la si mai multă ură,

la si mai multă dezbinare, mai bine o minciună care să păstreze pacea. Copiii n-ar trebui să se războiască între ei pentru păcatele părinților. Oftă. Din păcate, în ciuda eforturilor noastre, până în momentul de față n-am reușit să ne apropiem câtuși de puțin de el. N-avem nici cea mai mică idee unde s-ar putea ascunde.

Igor ridică mâna. Ștefan părea gata să reverse un torent de întrebări asupra lui.

— Cred că cel mai simplu mod de a-ți explica ce facem aici ar fi să ne apucăm efectiv de lucru. Ce zici? Mă întrebai dacă există filme cu realizările noastre. Ce ar fi să le vezi cu ochii tăi? Nu-ți fă griji, azi nu ne vom ocupa de Boris. Prefer să te familiarizezi întâi cu părțile mai simple.

Deschise laptopul aflat dinaintea lui și dădu câteva click-uri. Pe ecranul TV apăru mare cifra cinci. Din buzunar scoase un zar și-l băgă într-o cutie din lemn cu capac.

— Acesta este un exercițiu de invenștare, spuse el scuturând cutia. în loc să ghicim zarul, încercăm să-l supunem voinței noastre.

Tamara scoase pachetul de cărți și începu să le amestece. Nicu își prinse tâmplele între palme și își lăsă bărbia în piept. Dorina se cuprinse de umeri într-o îmbrățișare strânsă. Anastasia închise ochii și își dădu capul pe spate. Câteva clipe se scurseră în tăcere, apoi pe ecran apăru o numărătoare inversă: 3, 2,1.

Igor scoase zarul din cutie și-l puse pe masă:

— Cinci, spuse el zâmbind. Pe chipurile celor prezenți trecu un zâmbet colectiv. Poftim, încearcă tu de data asta, spuse el, întinzându-i lui Ștefan zarul. Amestecă-1.

Pe ecran apăru cifra unu.

— Adevăr sau provocare? murmură Anastasia închizând la loc ochii.

Ca în transă. Ștefan luă zarul. II scutură zdravăn de câ- ' »

teva ori în căușul palmelor, apoi îl puse pe masă, având grijă să-l păstreze ascuns. Când numărătoarea inversă se termină, ridică mâna. Pe zar se putea vedea un singur punct roșu.

In minte îi veniră vorbele lui Igor: *Apasă cu mintea butonul, și imediat o să-ți ceară să pornești fizic aparatul, apoi să- Ifaci să meargă fără baterie.*

în dreptul lui se aflau mai multe creioane colorate. Luă unul verde, mâzgăli un petic de hârtie, apoi îl acoperi cu palma:

— Făceti-1 roșu! rosti el sfidător. » »

Ceilalți clătinară înțelegători din cap.

— Tu crezi că acest lucru este posibil? întrebă Igor.

— Nu, normal că nu! explodă Stefan. La zaruri, deși probabilitatea este foarte mică, teoretic ai putea să ghicești de un număr infinit de ori fața care va ieși. Dacă însă ați » » > reușit să schimbați culoarea hârtiei de sub mâna mea, asta chiar ar fi o dovadă de necontestat a existentei abilităților » »

psihokinetice!

— Mai de necontestat decât acest loc? zâmbi Igor. Continuă fără să-i dea răgaz lui Ștefan să-l întrerupă: Cât privește întrebarea ta, ți-ai dat singur răspunsul. Tu nu crezi că acelei hârtii i se poate schimba culoarea cu puterea minții, iar din acest motiv, actul de invențare nu poate avea loc.

Ștefan ridică exasperat privirea în tavan: *Aceeași explicație obosită, credință?!!* Se putea împăca foarte bine cu ideea că tot acel spațiu imens fusese excavat folosind un procedeu mental anume - un anumit tip de transă, de exemplu. Obligativitatea credinței, însă, îl enerva peste măsură.

— Iartă-mă că sunt cârcotaș, spuse el morocănos, dar partea asta cu Tatăl Ceresc nu-mi dă pace. Spune-mi că trebuie să ne închinăm ori să batem mătănii înainte de fiecare experiment, și m-ai pierdut de client. Ies pe ușa principală cu capul înainte și văd eu cum mă descurc cu oamenii lui Oleg!

Igor surâse și-i făcu semn să amestece zarul. Nici următoarea extragere și nici cea care îi urmă nu se potrivi cu numărul afișat pe ecran. Ștefan se alătură și el grupului, strângând din dinți și încercând să oblige zarul să se supună voinței lui, dar până la sfârșitul experimentului nu se mai înregistrară mai mult de două potriviri consecutive.

Igor scoase din buzunar un stick USB și-l conectă la laptop.

— Următorul exercițiu, spuse el, constă în influențarea memoriei unui computer. Stick-ul pe care îl vedeți este complet gol și protejat la scriere. Altfel spus, singura modalitate prin care o informație ar putea ajunge pe el este prin intermediul abilităților psihokinetice ale celor aflați de fată.

De data aceasta, timpul acordat fu de un minut.

— Haideți să vedem ce am obținut, spuse el, cerând unui program să cerceteze întreg conținutul stick-ului.

Un șase și trei de opt, citi el de pe ecran. Cineva e într-o formă mare azi!

Țuțu puse pe masă bucata de hârtie pe care o ținuse strâns în pumn. Pe ea scria mare cifra opt.

— Cine a tras șase? întrebă Igor.

Anastasia puse un bilet alături de cel al lui Nicu. Era un șase. Tamara și Dorina procedară la fel. Pe ale lor se vedeau cifrele doi și patru.

— Hai încă o dată, propuse Igor. Ștefan, te alături și tu? Trage un bilet din bolul de pe masă și încearcă să înscrii cifra de pe el în memoria computerului.

Tânărul dădu greoi curs invitației. Privea concentrat stick-ul, încercând să-i vizualizeze conținutul, toate acele celule goale, așteptând să fie umplute. In nici unul dintre cele zece experimente care urmară, cifra șapte nu apăru.

— Haideți să ne oprim pentru un sandviș și o cafea, spuse Igor.

Tamara, Nicu și Dorina, se îndreptară, sporovăind între ei, către un bufet pe care se aflau o stivă de sandvișuri proaspete și mai multe termosuri.

Igor le făcu semn lui Ștefan și Anastasiei:

— După ce terminăm aici vreau să mai rămâneți puțin, spuse el cu glas coborât. Sunt câteva aspecte pe care va trebui să le discutăm împreună.

— S-a întâmplat ceva? rosti Anastasia în șoaptă. Te-a urecheat Oleg aseară pentru inabilitatea noastră de a-i da de urmă lui Boris? încercă ea o glumă palidă.

Igor îi făcu semn să se oprească și se îndreptă către bufet.

— Discutăm după program. E mai bine așa.

Nicu veni întins către ei. Intr-o mână avea un sandvis, iar în cealaltă, două căni de cafea.

— Boss, ți-am adus și ție una. N-am știut dacă îți place ori ba cu zahăr, așa că nu ți-am pus. Dacă vrei, găsești în dulap. Rânji larg, arătându-și dinții impecabili de albi: Mie îmi place așa cum o vrea femeile: mare, neagră și tare.

Anastasia se încruntă și își puse o mână în șold.

— Cafeaua, Anuțo, cafeaua! sări Nicu. Ah, ce ți-e și cu femeile astea! Niciodată nu știi cum s-o dai cu ele ca să fie bine. Ce, dacă ziceam că așa cum le place bărbaților: mică, neagră și fierbinte, era mai bine?

Anastasia se prefăcu că îi repede un șut în dos. Nicu o luă la fugă ținându-se de turul pantalonilor.

— Ceva s-a întâmplat, șopti ea redevenind serioasă. Ceva grav. Nu l-am văzut niciodată pe Igor atât de dărâmat...

Ștefan își luă cafeaua, un sandviș cu humus, și pomi către centrul sălii.

— Boss, ai grijă cu ce ți-ai luat de halit, că nu-i de glumă, îl ajunseră vorbele lui Nicu. Aici, dacă te lovește pântecă- raia, ai căcat steagul! Umblătoare nu găsești decât sus. Să urci treptele ținându-te de brăcinari e lucrul dracului. Ți-o zice unu care a pățit-o!

Ștefan privi mirat în jur, căutând însemnele binecunoscute.

— Are dreptate, spuse Anastasia. Toalete nu sunt decât sus. Cei care au amenajat locul au considerat prea complicată amplasarea unora în subteran. Adăugă râzând: Dacă îți place apa ori ceaiul în exces, ai face bine să fii într-o formă fizică bună, ca să nu zic excepțională!

Ștefan cântări din ochi cana de cafea, apoi sorbi reținut din ea.

Când pauza luă sfârșit, Igor vorbi din nou:

— Experimentul următor vizează vederea la distanță. Puse pe masă un mănunchi de chei. Cu ajutorul vostru, vom încerca să-l găsim pe posesorul acestui obiect.

Tamara luă cheile, le strânse între palme timp de câteva clipe, apoi i le dădu Dorinei. Anastasia îi întinse lui Ștefan un bloc de desen si câteva creioane.

— Fii pregătit să desenezi imaginile pe care ți le va evoca povestea Tamarei.

— Dar eu habar n-am să desenez! îi răspunse în șoaptă Ștefan. Niciodată n-am știut. La mine, căsuța piticilor din pădurea fermecată seamănă cu un bunker înconjurat de stâlpi de înaltă tensiune dispuși regulamentar.

își trecu mâna pe deasupra colii de hârtie, având grijă ca ea să fie aliniată cu marginea mesei:

— N-ai una cu pătrățele de matematică? Mă ia cu stare de greață când văd tot albul ăsta. Habar n-am de unde ar trebui să încep: din capul paginii sau din mijloc - ori dacă să folosesc un creion cu mina groasă sau unul foarte bine ascuțit...

Anastasia îl privi mirată. Ștefan stătea crispat în scaun, drept ca trasat cu rigla. Pe frunte și deasupra buzei superioare îi apăruseră stropi de transpirație.

— Nu-i nevoie să fii Rafael. Deschide-ți mintea si lasă-ți , » > mâna să alerge de una singură pe hârtie. Relaxează-te. E tot ce trebuie să faci.

— Bine doar că trebuie! o repezi Ștefan. Ce ne-am fi făcut dacă era obligatoriu?

Anastasia îi așează o mână pe picior, mult mai sus decât s-ar fi cuvenit între doi colegi de muncă. Pus în fața unei situații pe care n-o putea rezolva, Ștefan se comporta ca un băiețel timorat și speriat. Era momentul să-l cheme înapoi pe bărbatul de acțiune.

— Știi, spuse ea pe un ton visător, mă gândeam câteva clipe mai devreme că dacă te-aș săruta în podul palmei ar fi ca și cum mi-aș săruta propriul sân...

Efectul fu instantaneu. Copilul nesigur pe el se transformă într-un mascul ale cărui mâini voiau să lase urme.

— Asta-i hărțuire sexuală. Eu nu pot lucra în asemenea condiții, spuse el printre dinți. Unde-i biroul de resurse umane, cui trebuie să mă adresez?

— Etajul doi, la mine în cameră. Orele de lucru sunt între zece seara și cinci dimineața. Și pentru că m-ai întrebat, mi te vei adresa cu domnișoară, nu vei ridica ochii din pământ, și vei face tot ceea ce îți voi spune eu să faci.

Ștefan tresări. Mâna Anastasiei, în loc să-și păstreze poziția obținută, urcase câțiva centimetri.

— De ce nu, prințesă - ori și mai bine! - stăpână!? mârâi el, având grijă să nu-1 audă nimeni altcineva de la masă.

Degetele Anastasiei găsiră ce căutau. Zgâriară o singură dată cu vârful unghiilor locul, apoi se retraseră.

— Astea sunt vorbe pentru avansați. Așteaptă să mă pui o dată deasupra și mai vedem.

Imaginația lui Ștefan se aprinse. „Deasupra" și „mă pui" - dominare și supunere laolaltă în aceeași propoziție.

Trase blocul de desen dinaintea lui și luă un creion la întâmplare. Pe buzele Anastasiei flutură un surâs incert.

După ce trecu pe la fiecare, legătura de chei se întoarse în centrul mesei. Tamara tăie pachetul de cărți și așează cele două jumătăți cu fața în sus.

— Interesant, rânji ea, lăsând să se înțeleagă că gândește cu voce tare. De două ori cupe. Plutește dragostea în aer. în curând și gleznele.

Nicu se foi în scaun. Dorina roși. Ștefan înlemni, neîn- drăznind să respire. Anastasia își înăbuși un chicotit.

Tamara trase dinaintea ei prima carte.

— Optul de cupă reprezintă ruperea de trecut. Arătă către silueta întoarsă cu spatele, dinaintea căreia se întindea un drum șerpuit; în prim-plan, opt cupe stăteau așezate pe pământ: Priviți, omul acesta lasă tot în urmă, nu ia nimic cu el. îl așteaptă munți de trecut, oameni de întâlnit, obstacole de înfruntat. în unele cazuri va izbuti, în altele va da greș. Dar nu poți să nu te întrebi: chiar toate acele cupe la care a renunțat erau nepotrivite? Cine știe, poate măcar una dintre ele ar fi meritat s-o fi luat cu el.

își plimbă degetele îmbătrânite pe deasupra cartonului lucios, șoptind abia auzit:

— Oamenii fără trecut sunt oameni fără viitor. O clădire fără fundație se dărâmă la prima adiere de vânt. în absența rădăcinilor noastre, suntem doar niște biete ghemotoace de praf în voia sorții...

Toate privirile se îndreptară către Ștefan. Tânărul trasă în grabă niște forme alungite care ar fi putut fi niște norișori, vată pe băț ori morcovi supradimensionați.

— Ce ziceți, seamănă a ghemotoace? bravă el, aran- jându-și o beretă imaginară de pictor. Știu, pufii nu sunt egali și nici simetrici, dar e din cauza hârtiei. V-am zis că nu mă descurc cine știe ce dacă nu e cu pătrățele!

— Lasă boss, că ai pe abdomen, îi făcu Țuțu cu ochiul. Ce-ți mai trebuie și pe caiet? Ia acolea și trage linii cu zgâ- rieciu. O ieși ceva până la urmă.

— Da, mie ochii... ca la melcul constipat, oftă Ștefan.

Tamara puse deoparte cartea și o luă pe următoarea. In picioare, un bărbat și o femeie țineau fiecare câte o cupă în mâini. între ei, veghindu-le comuniunea, plutea un cap înaripat de leu.

— Doi-ul de cupă, simbolul a doua entități care se contopesc pentru a forma o a treia, cu totul nouă. Anastasia își drese vocea. Dorina își lăsă privirea în podea și își lipi genunchii strâns. Tamara surâse strâmb: Nu vă faceți griji, fetelor. La ce vă gândiți voi este Marea împărătească. Ea reprezintă simbolul fertilității.

Dus de impulsul momentului, Ștefan desenă o inimă, iar deasupra ei, o coroană. Tamara se uită și pufni în râs:

— Dacă nu vrei să dormi de unul singur de acum și până la sfârșitul proiectului, ți-aș sugera să ștergi chestia aia cât de repede poți.

Un abur în privirea lui Ștefan o făcu să se oprească.

— Sau poate că nu, spuse ea încet întorcându-se la pachetul de cărți. Tie o fată ti-ar trebui. Să aibă firea mamei ei, dar să-ți semene ție. Nu-ți face iluzii. Ești prea căpos pentru un băiat. V-ați bate pe jucării ori pe care-i mai cu mot dintre voi doi.

♦

Ștefan rămase interzis, incapabil să facă vreo mișcare ori să zică ceva. Tamara îi întinse pachetul de cărți. Pe buze îi flutura un zâmbet de bunică trecută prin viață:

— Trage una la întâmplare. Ridică o țâră perdeaua și vezi ce are destinul în sac pentru tine.

Ștefan întinse mâna si scoase o carte afară. Pe malul , ♦
unui lac, un înger turna apă dintr-o cupă în cealaltă. Trăsăturile îi erau androgine, femeie și bărbat în același timp.

Surâsul Tamarei se alungi.

— Moderația, însăși expresia echilibrului. Nici că se putea mai bine! spuse ea, punând cartea pe masă. Dacă te uiți, ai să vezi că își ține un picior în apă și celălalt pe pământ. Deși nu-i evident, această carte vorbește despre integrare. Fie că te pregătești să intri în viața cuiva ori să primești pe cineva în a ta, mesajul este același: găsește-ți echilibrul interior înainte să mergi mai departe. împacă mintea cu trupul, aerul cu pământul. Vezi cât din cel care ești acum ai vrea să fii și în momentul când vei păși peste pragul trecerii în neființă.

Greoi, Ștefan desenă într-un colț de pagină talgerele unei balanțe, apoi se opri. Cuvintele Tamarei îi ardeau cu litere de foc în minte. Puse hârtia deoparte, mulțumindu-se doar să asculte interpretările cărților care urmară.

— Cum ți s-a părut ziua de azi? îl întrebă Igor în timp ce Tamara, Dorina și Nicu se îndreptau către ieșire.

— Ție cum ți s-a părut că a fost? Minunată, plină de realizări! Ștefan dădu un bobârnac foii mâzgălite,

năm Muzeului de Artă din București. Poate li s-a terminat hârtia igienică la umblătoare, vorba lui Țuțu.

Auzindu-și numele, tânărul se întoarse din pragul ușii:

— Boss, după ce termini acilea, te aștept sus la o partidă pe consolă. Ia niște hârtie, fă-o șomoiog și bagă-ți în pantaloni, s-o ai pemuță la dorsal; poate mai atenuează oleacă șocul. >

— Sau așa, mormăi Ștefan, privind cu scârbă la desenul lui. îi făcu semn lui Țuțu că l-a auzit și zâmbi chinuit: , » »

Desigur, meștere. Vin imediat. îngrijește-te de controlere până atunci. Să aibă baterii noi.

— De unde atâtea baterii? Merg cu acumulatoare toate. Matale n-ai auzit de reciclare? îl contră Nicu, apoi o luă la fugă pe scări.

— Care-i treaba? interveni Anastasia de îndată ce rămaseră doar ei trei în subteran. Nu-mi spune că nimic, că se vede pe chipul tău. Ți-a tras cumva Oleg azi-noapte o săpuneală pentru Zoltan? Dacă e așa, ar trebui să-și ia propriii oameni la rost. Din cauza neglijenței lor a putut ticnitul ăla să iasă din complex!

Igor se sprijini de masă.

— Se pare că răbdarea celor care ne-au acordat încrederea lor este pe sfârșite. Avem la dispoziție o săptămână să-i dăm de urmă lui Boris ori proiectul se va închide.

Ștefan se ridică brusc:

— A cui răbdare? Nu ziceai că în afară de Oleg nu mai e nimeni amestecat, că banii sunt toti ai lui? Asta e cumva încă o chestie pe care ai „uitat" să mi-o spui?

— De la un anumit nivel în sus, banii își pierd puterea. Devin inutili, surâse obosit Igor. Oricâtă avere ar strânge un proaspăt îmbogățit, n-ai să-l vezi în veci primind o invitație din partea unui club exclusivist. Sunt câteva lucruri în lume care nu pot fi cumpărate cu bani, indiferent câți ai avea. De când ne-am mutat aici, nu ne-a controlat nimeni, niciodată. Cei care ne păzesc își țin armele la vedere, ignorând că se află pe teritoriul unei țări străine. Crede-mă, așa ceva n-ar fi fost posibil fără complicitatea tacită a serviciului român de informații. Un fapt remarcabil, având în vedere poziția pro-NATO a României.

— Mă tem că nu înțeleg.

— Când îți ziceam mai devreme că Oleg a primit o ofertă pe care n-a putut s-o refuze, la acest aspect mă refeream. In schimbul cooperării în prinderea lui Boris, oameni foarte bine plasați în aparatul de stat al Federației Ruse au pus o vorbă bună pentru ca noi să ne putem vedea liniștiți de treabă. Și tot acești oameni se pare că au devenit brusc nerăbdători. Ceva trebuie să se fi întâmplat la Moscova, dar ce anume, n-aș putea să vă zic. Ca să fiu sincer, cred că nici Oleg nu știe.

Anastasia făcu câțiva pași rapizi. Vorbea cu glas tare în timp ce gândea:

— Ai făcut bine că ne-ai spus doar nouă. Dar chiar și așa, va trebui să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Pe Dorina și pe Nicu am să-i iau la mine. îi prinse brusc mâna lui Ștefan între palmele ei: Crezi că ai putea să ne ajuți ca pentru o vreme să rămânem cu toții împreună? Cel mai frică îmi este pentru Tamara. Vestea are s-o dărâme. Noi

rămăsesem singura ei speranță că Mișu s-ar mai putea face vreodată bine.

— Da, desigur, bolborosi Ștefan. Am o casă în București. Am putea încăpea cu toții în ea.

Anastasia îl strânse de mână:

— Îți mulțumesc, șopti, apoi vocea i se schimbă, recăpă- tându-și energia: Câte zile spui că mai avem la dispoziție?

— Șapte, începând cu azi, răspunse mohorât Igor. Dacă până miercuri seara nu putem să-i furnizăm o informație de valoare lui Oleg, va trebui să ne facem bagajele și să plecăm. Clauzele de confidențialitate, desigur, vor rămâne în continuare valide -

— De ce-i așa de important locul acesta? îl întrerupse Ștefan.

Se îndepărtase câțiva pași, iar acum se uita în jur, cu mâinile în buzunare. Chipul îi era muncit de gânduri, expresia celui care se străduiește să dea formă unei idei care se încăpățânează să-i scape printre degete.

Igor schimbă o privire nedumerită cu Anastasia.

— Poftim? Dar credeam că este evident -

— Aia e, că nu este deloc evident. De când ati dat dru- mul la proiect, cu ce v-a ajutat că v-ați desfășurat activitatea aici și nu în altă parte? Tot ce am văzut azi întâmplân- du-se, ar fi mers foarte bine făcut și într-un spațiu închiriat într-o clădire de birouri.

Igor își umezi buzele.

— Nu sunt întocmai convins că asa stau lucrurile. Ai văzut cu ochii tăi acele numere apărând pe un stick de memorie protejat la scriere -

— O lae! explodă Ștefan. Dacă jocul vostru funcționează într-adevăr, așa cum mi-ai spus că o face, înseamnă că noi toți am fost capabili să afectăm cu mintea un spațiu digital de memorie. Am făcut-o în casele noastre, la sute de kilometri de locul acesta.

— Nu înțeleg unde bați, se încruntă Igor. Uită-te în jurul tău. Locul acesta respiră o magie parcă veche de când lumea. Nu-mi spune că n-o simți, că nu te cred. Am văzut-o în ochii tăi atunci când ai intrat!

Chipul lui Ștefan se destinse ca luminat din interior. Anastasia și Igor își ținură deodată respirația. în mintea amândurora sună la unison același cuvânt: *Evrika!*

J

— întocmai, murmură el abia auzit, o magie mai veche decât lumea. Iar noi ce facem? în loc să ne conectăm la ea, ne înconjurăm de computere și memorii digitale.

— Și cum ar trebui să procedăm? întrebă Anastasia ale- gându-și cu grijă cuvintele.

Ștefan mai era doar cu trupul lângă ei. Mintea și sufletul îi călătoreau departe.

— N-am nici cea mai mică idee, dar știu sigur că nu așa cum facem acum, șopti el.

înaintă spre centrul sălii până întâlni diorama, apoi închise ochii. Pajiștea dăltuită în piatră părea o imensă sală de concerte, fiecare fir de iarbă un arcuș așteptând semnalul dirijorului. înșelător de aproape, căprioara continua netulburată să pască. Ca hipnotizat, Ștefan se aplecă s-o mângâie, însă gestul îl făcu să se dezechilibreze. Sub el, muzicanții inofensivi se transformară în tot atâtea pumnale cu lama ascuțită, gata să ucidă.

— Ai grijă! strigă Anastasia, luând-o la fugă.

Alerga cu brațele pe lângă corp și privirea concentrată, apropiindu-se tangențial de locul în care Ștefan părea gata să se prăbușească. Sângele îi bubuia în timpane. Distanța până la el era prea mare. N-avea să ajungă la timp.

— Ridică-ți brațele deasupra capului! Mâinile sus! răcni ea cât o țineau puterile.

Bine, dar asa o să cad ca o scândură de călcat, se trezi Ștefan gândind, aspectul ingineresc al situației înlocuind pentru o clipă groaza. *Prima dată am să mă lovesc cu pieptul, apoi cu fața. Mai exact, cu bărbia.* Din lateral, pașii Anastasiei se auzeau din ce în ce mai aproape. *Ingenios! Ar putea să meargă,* își zise arcuindu-se de spate și ridicând brațele. Centrul de greutate i se modifică, câștigând astfel o jumătate de secundă.

Adunându-și întreaga forță, Anastasia își luă avânt și sări, înșurubându-se prin aer ca o gimnastă. Degetele i se înfipseră în bluza de trening a lui Ștefan, trăgându-1 după ea în cădere. împreună căzură pe podeaua lustruită.

Igor se apropie în fugă:

— Dumnezeule! strigă el. Sunteți bine?

Anastasia se ridică într-un cot. Pe unul dintre pomeți i se întindea o vânătaie.

— Aproximativ. Nu te mișca, îi spuse ea lui Ștefan, tâ- rându-se către locul unde acesta zăcea. Ai căzut destul de rău. Te-ai lovit cumva la cap?

— Mi-ai salvat viața, șopti el, atingându-i ușor obrazul rănit. N-am să uit niciodată acest lucru.

— Ba ai face bine să uiți. Eu una știu că am să încerc! surâse chinuit Anastasia. Nu știi cum spun chinezii? Că dacă salvezi pe cineva de la moarte trebuie să ai grijă de el până la sfârșitul zilelor lui? îi șterse cu degetul mare o pată imaginară de pe bărbie, apoi îl sărută pe colțul gurii: Dar în cazul tău, dacă mă gândesc mai bine, aș putea face o excepție. Rămase o clipă lipită cu obrazul de obrazul lui, apoi urcă până îi ajunse cu buzele lângă ureche: Iar dacă voiai să mă vezi îmbrăcată în asistentă medicală, ar fi fost suficient să-mi zici si se rezolva. Nu trebuia să te acciden- tezi pe bune.

Ștefan râse și-i prinse stângaci degetele. Igor le întinse mâna, ajutându-i să se ridice.

— De o sută de ori am vrut să pun o balustradă în jurul blestemăției ăsteia, spuse el furios, dar tot de atâtea ori n-am știut cum s-o prind fără să dau găuri în podea. Acum regret că n-am făcut-o!

— Nu-i blestemăție, spuse Ștefan, masându-și umărul pe care căzuse. E vina mea că n-am fost atent.

A A A

— Dar știu că nu te-ai grăbit deloc, boss, îi întâmpină Țuțu când se întoarseră în sala de recreere. Apoi văzu vâ- nătaia de pe obrazul Anastasiei și amuți. Cum ai putut, mă, să dai în ea? N-o vezi că-i jumate cât tine? strigă ridicând pumnul.

Anastasia se interpuse între ei:

— Lasă-1, Nicule, n-a fost vina Iui. Am căzut singură și m-am lovit.

Țuțu o prinse de umeri. Privi adânc în ochii ei, căutând minciuna:

— Ești sigură? Adică, așa ziceau și surorile mele când le articula pretenarii lor. Chipul adolescentin i se schimonosi într-un rânjet de fiară: Au râs de mine când le-am zis să le lase în pace, dar le-a trecut să mai râdă după ce i-am făcut unuia o butonieră. Să-l fi văzut cum se mai tăvălea pe jos după ce l-am împuns cu șundreaua! O jmecherie nu mai avea în cap. Guița și se ținea de burdihan ca porcu'în ziua de Ignat!

Anastasia îl cuprinse strâns cu brațele.

— Da, sunt sigură. Ștefan era să cadă în iarba de la picioarele căprioarei. Când l-am tras de acolo, am căzut și ne-am lovit amândoi. El probabil mai rău ca mine.

Nicu își lăsă mâinile să cadă. Umerii i se pleoștiră, iar brațele îi deveniră lungi și neîndemânatice.

— lartă-mă, boss, spuse el, neîndrăznind să privească în ochii lui Ștefan. Am crezut că te-a luat temperamentul pe dinainte și i-ai șters o palmă Anuței. Acolo de unde vin eu se obișnuiește ca bărbatul să-i mai radă o zmetie femeii » »
la nervi...

— Unde-i Tamara? interveni Igor.

în toate direcțiile, sala de relaxare era complet tăcută. Nici instalația de muzică, nici televizorul nu funcționau. Parcă frigul de afară se strecurase înăuntru, semănând țurțuri de gheață în drumul lui.

Nicu oftă si arătă către usă: » »

— Când am urcat, ne aștepta doctorul; cică nea Mișu nu se simte deloc bine. A luat-o pe tanti Tamara și s-au întors în fugă la Conac.

— Luați-vă hainele. Mergem și noi! spuse Anastasia deja îndreptându-se către ieșire.

Le deschise doctorul. Așezată pe canapea, Tamara privea în gol. Pe masă, cărțile de Tarot stăteau neatinse cu fața în jos.

— Cum se simte Misu? întrebă Anastasia, asezându-se lângă ea.

Tamara nu răspunse. Deschise capacul flaconului de medicamente pe care îl ținea în mâini, apoi încercă să-l pună înapoi, dar nu-i reuși. Degetele îi tremurau.

Anastasia îi atinse încet brațul. Tamara tresări.

— Aici erați? murmură ea. Nu v-am văzut când ati in- » *
trat. Luati un loc.

— Nenea Mișu, spuse Anastasia, cum se simte?

Tamara roti capacul cutiei, închizându-1, apoi deschi- zându-1 la loc. Mișcările îi erau mecanice, golite de sens.

— Acum se simte bine. Doctorul i-a mărit doza de morfină. Glasul i se frânse într-o șoaptă înlăcrimată: Zice că nu crede că mai apucă dimineața...

— Vrei să mergem la el în cameră? Sunt aici și Nicu și Dorina si Ștefan.

Tamara strânse capacul flaconului, îl cântări în palmă ca și când atunci l-ar fi văzut prima dată, apoi îl puse pe masă, lângă pachetul de cărți.

— La ce bun? Facem asta de luni de zile fără vreun rezultat vizibil. Puterile noastre - privirea îi urcă la Ștefan

- dacă avem cu adevărat unele, nu sunt suficiente ori potrivite pentru a-1 vindeca pe soțul meu.

Anastasia îi luă mâna si strânse tare.

— Nu-ți pierde curajul! Nenea Mișu e un tip care nu se dă bătut cu una, cu două. A mai avut și alte zile proaste și le-a trecut cu bine. O s-o treacă și pe asta de azi.

încet, ca un angrenaj îmbătrânit de uzură și de trecerea timpului, Tamara se întoarse către Anastasia.

— Te-ai lovit, spuse ea ușor, atingându-i obrazul rănit. Să pui niște gheață, să nu se umfle.

Anastasia vru să spună ceva, dar nu fu în stare. Lacrimi grele îi țâșniră de sub pleoape și un suspin necontrolat îi sfâșie pieptul. *Ah, nu acum!* strigă în sinea ei.

— Nicule, spuse ea, încercând să-și țină emoțiile în frâu, ia-o pe Dorina și mergeți să vă plimbați. O să venim și noi mai încolo.

Tânărul scutură din cap și o înșfăcă pe Dorina de mână, împreună ieșiră din apartament.

— Biata fată, murmură Tamara. Nu știe să mintă. Nici ea nu crede că Mișu o să treacă noaptea care se apropie.

— Nimeni nu poate spune asta cu certitudine, începu Anastasia, dar Tamara îi făcu semn să se oprească.

— Timpul care mi-a mai rămas cu Mișu se măsoară acum în ceasuri. Nu vreau să-l irosesc într-o încercare zadarnică, lipsită de orice speranță. Vreau să mi-1 petrec ținându-1 de mână și depănând amintiri dragi. O să scot albumul de fotografii și o să ne uităm la ele. O să vorbesc mai mult eu, el abia dacă mă mai aude. Vocea i se frânse: Nici nu cred că mai știe unde se află. De câteva ori mi-a

vorbit în rusă, ca pe vremea specializării lui la Moscova. Bietul băiat, mereu încurca „a scrie" cu „a face pipi". Se scriu la fel, e chestie de cum pui accentul...

Brusc, se ridică în picioare. In curând, orele aveau să se preschimbe în minute.

— Mergeți și voi acasă. Am să vă dau de știre dacă are loc vreo schimbare. Eu mă duc acum la Mișu. Am să-i spun și doctorului să plece. Rugați-vă pentru noi, dacă aveți cui.

— îmi pare tare rău pentru nenea Mișu, clătină din cap Anastasia.

în sufrageria Tamarei rămăseseră doar ea și Ștefan.

— înainte să-l întâlnesc credeam că nu există boală care să reziste voinței, că orice se poate vindeca cu puterea minții. Se pare că m-am înșelat, eu și toți șarlatanii care au scris vreodată despre subiectul ăsta. Porni către ieșire: Mergem la mine? Locuiesc de partea cealaltă a coridorului.

Ștefan își trecu vârfurile degetelor peste obrazul ei învinețit. în clipa aceea ar fi luat-o de mână și s-ar fi pierdut împreună cu ea nu doar în idilicul și tocitul asfințit, dar și în cel mai negru fund de iad, și tot s-ar fi considerat cel mai norocos bărbat din lume. O luă în brațe și o lipi de el:

— Nu există ceva ce mi-aș putea dori mai mult, dar știm amândoi la ce ar duce - iar o înghețată e lucru sfânt. Nu promiți ca după aia să ai de ce să nu te ții, spuse el.

Stăpânit de o voință proprie, trupul i se încordă, strigând disperat după căldura și reîntregirea care i se refuzau.

Anastasia căută lung în ochii lui, apoi se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz:

— Sper să nu devin plictisitoare, murmură ea inspi- rându-i mirosul pielii, dar îți mulțumesc că nu te grăbești. Mai rămase așa un moment, apoi se desprinse din îmbrățișare: Cum ai de gând să îți petreci în continuare ziua?

— Habar n-am. Am văzut la mine în cameră un dispozitiv cu magnet și pilitură de fier. Cred că o să mă uit la un film sau două, apoi o să încerc să frec puțin bursucul, să văd dacă sunt cât de cât bun la ceva.

— Când ajungi la partea cu bursucul, sună-mă pe telefonul din cameră. Chiar cu înghețata lipsă la apel, și tot te-aș putea ajuta din vorbe să pătrunzi cât mai adânc în profunzimea subiectului. Mă rog, ar trebui să zic a subiec- tei, dar știm amândoi la ce ar duce. în plus, nici nu cred că acest cuvânt există în dicționar, mai spuse Anastasia, îndreptându-se către apartamentul ei.

Capitolul 12

Ștefan puse dispozitivul înapoi pe masă și își apăsă tâmplele cu podul palmelor. Nu avea niciun rost să mai continue. Migrena cumplită care îl chinuia îl făcea să se simtă de parcă un pitic înverșunat, sadic și nevăzut, i-ar fi tăiat craniul pe din două cu un fierăstrău cu dinții strâmbi. Se afundă între pernele canapelei și închise ochii.

La televizor, o violonistă și un pianist interpretau Sonata Kreutzer. Era una dintre cele mai dificile partituri compuse vreodată pentru vioară, și favorita lui Ștefan. Beneficiind de auz perfect, el o putea savura notă cu notă, așa cum fusese ea compusă de Beethoven. Gândul îi zbură la cartea cu același nume scrisă de Lev Tolstoi. O citise în adolescență, dar sensul i-1 pătrunsese abia mult mai târziu: *Muzica mă transportă deodată, direct in starea sufletească, în care se afla acela care a scris-o. Mă contopesc sufletește cu el și, împreună cu el, mă transpun dintr-o stare în alta, dar nu știu de ce.*

Perfect, mormăi el cu voce tare. *O carte care face apologia abstinenței și înfierează dragostea. Nici că se putea mai bine în situația dată!* Chipul Anastasiei îi apăru dinaintea ochilor. Obrazul îi era învinețit, iar în privire i se citea teama. Teama pentru viața lui. Strânse din dinți și trase bursucul dinain-

tea lui. Măcar atât putea face pentru ea, să nu se lase bătut, să continue să încerce. Nu putea spune anume de ce, dar intuiția îi zicea că nu vor ieși din impasul în care se aflau suprascriind cu puterea minții stick-uri de memorie.

Mișcă-te! îi ordonă el piliturii de fier. Structuri bine definite populau acel haos aparent, însă ele se încăpățânau să rămână tăcute. Degeaba cobora printre stalagmitele minuscule, în zadar alerga printre ele, unind tetraedre doar de el văzute, că nimic nu se întâmpla.

în gând, contele Lev Nicolaevici Tolstoi continua să-i vorbească: *Dacă se cântă un marș marțial, soldatii mărsăluiesc în sunetele lui; muzica și-a ajuns ținta. Dacă se cântă o căzăcească și eu dansez, muzica a ajuns până la capăt -*

Ștefan inspiră adânc. Nu proceda bine. O simțea în fiecare fibră a ființei lui. Invenstarea - dacă exista cu adevă- ♦ ,
rat - n-avea cum să fie un act abuziv. Iar el, în loc să ajute pilitura de fier să-și dorească să se miște, încerca s-o oblige. Ridică exasperat privirea în tavan. Și cum anume ar fi putut să facă o bucată de materie neînsuflețită să-si dorească , J
ceva?

Mă contopesc sufletește cu el și, împreună cu el... - pentru o clipă, Ștefan uită să mai respire. își așează palmele deasupra aparatului și coborî cu mintea încă o dată printre spinii junglei de fier.

— Ceea ce vrei tu e imposibil. N-ai cum să schimbi ordinea firească a lucrurilor doar pentru că strângi din dinți și îți dorești să fie așa, se auzi un glas aspru, de om obișnuit să comande.

— Nu si dacă știi cum să-ti dorești acest lucru, îi răs- punse un altul.

Năuc, Ștefan privi în jur. în stânga îl încadra un cavaler în armură; în dreapta, un bărbat îmbrăcat în haine de bufon. Si amândoi erau el însusi!

— Prostii! contră sec cavalerul. Materia-i materie, nu tine cont de ce-si doresc oamenii. Luna-i satelitul natural al Pământului, ca o consecință firească a legilor ce guvernează mecanica corpurilor cerești, și nu ca urmare a cânturilor și poeziilor închinate preafrumoasei Selena. Arătă către Ștefan: A zis-o chiar el mai devreme!

Bufonul scutură din cap, făcând să sune clopoțeii ce-i împodobeau tichia din catifea:

— Si de unde știi, Sir Babeș, că nu asa au stat lucrurile? Că Luna n-a apărut pe cer atunci când primul Homo Sa- piens ori Erectus - cu toate că eu în locul tău aș evita să pronunț acest cuvânt în prezența prietenului nostru comun; cu domnișoara Anastasia dormind goală lângă el noaptea întreagă, aspectul în cauză tinde să devină un subiect nu doar delicat, dar si dureros - s-a uitat la cer si si-a dorit să fie lumină și noaptea?

— Pentru că n-are niciun sens ce zici tu, se strâmbă plictisit bărbatul în armură. Chiar luând în calcul teoria fantezistă a existentei Esentialiumului, ce motiv ar fi avut substanța asta ozenistă să renunțe la libertatea ei si să se întrupeze într-o bucată de piatră seacă, condamnată să se învârtă la nesfârșit în jurul Pământului?

Bufonul își desfăcu grațios brațele și ridică un picior în aer:

— Principiul acțiunii și reacțiunii, neînfricate cavaler. Dorindu-și un companion, pe cineva care să-i lumineze drumul, strămoșul nostru a introdus în sistem un element nou, o nevoie care nu existase până atunci. Iar cum Universului îi place echilibrul, a construit pe dată mijlocul pentru a o satisface.

— Spune-le chestia asta celor care flămânzesc sau care își doresc o mașină ori o casă cu piscină. In cazul lor de ce nu se întâmplă la fel?

— Pentru că nevoia lor nu este una nouă. Drumul către satisfacerea ei a fost deja bătut de cei care au trecut înaintea lor pe acolo. Ca să-și astâmpere foamea, acești oameni trebuie să se ducă la magazin, să vâneze ori să fure mâncarea altuia; pentru casă și mașină știu că au nevoie de bani. Elementele necesare sunt toate la locul lor, gata de a fi folosite. Universul se află în echilibru. Nu trebuie să mai in-ven(ș)teze nimic nou.

împreună se întoarseră către Ștefan.

Așa cum i-a spus peria ariciului după o noapte trepidantă de amor: din punct de vedere patologic ești un caz interesant. La fel și eu. Sunt curios ce ar zice un psiholog - de fapt nu, un psihiatru! - dacă i-aș povesti chestia asta, mormăi tânărul în sinea lui.

— Și acum, ce? se răsti el. Dacă sperați să mi se aprindă becul ca urmare a schimbului vostru tâmpit de replici, mă tem că vă aflați într-o foarte mare greșeală. Așa cum spunea Sir Babeș - hm, n-aș fi zis până azi că aș putea suferi de mania grandorii - materia e materie, indiferent de ce îți dorești tu de la ea. Nu știu ce nevoie nouă aș putea să inventez ca să ciufulesc spinarea bursucului!

— Ți-am zis eu că subiectul este sensibil la atingere. Mă tem să nu se fi inflamat. Crezi că ar trebui să-l vadă un medic? îi șopti confidențial bufonul cavalerului.

Ștefan simți că îi țiuie timpanele de nervi:

— Bă, tu ăsta cu tichie -

— Spune-mi Zânul Zâmbet de Bucurie, îl întrerupse bufonul. Ah, dar ia te uită, măi bădie, că vorbim în poezie: tichie - bucurie - feciorie... ăăă... chirie! Mă rog, ultimul nu prea se potrivește. Rămânem la primele trei.

— Râzi ca prostu' care și-a văzut dosu-n baltă, înjură Ștefan, neștiind dacă să-1 ia la pumni pe neobrăzat ori să pufnească în râs. Repet, nu există o modalitate prin care -

— Reții discuția cu Igor? îl întrerupse zânul. Cum a descris el construirea piramidelor din Egipt?

Ștefan își duse mâna la frunte. 5 »

— Că cineva, un invenstator, s-a uitat la bolovan si l-a văzut materializându-se sus în vârful moțurloiului?

— întocmai! Acum, tu ce crezi, Esentialiumul care a ajuns la destinație a fost tot cel inițial?

— Nu știu, spuse nesigur Ștefan. A fost același?

— Gândește-te, dacă mergi pe bicicletă și îți dispare roata din față, ce faci?

— Presupun că voi cădea.

Sir Babeș își aranjă cu un aer exasperat pieptarul:

— Nu-i atent, domnule. Nu-i atent și pace bună...

— Și după ce te ridici, te scuturi, înjuri zdravăn, cum faci să ajungi totuși la destinație? spuse zânul, ignorând întreruperea.

— ...înlocuiesc roata?

Bufonul bătu bucuros din palme și făcu o piruetă.

— întocmai! Și de ce, mă rog, faci asta?

— Pentru că mi-a luat-o un nebun cu tichie verde! explodă Ștefan. A făcut-o să dispară! Pentru că - vocea îi deveni o șoaptă, apoi se stinse cu totul - pentru că prin dispariția roții inițiale s-a creat un dezechilibru...

— Pentru că este nevoie de ea, da, surâse zânul.

— Adică, vrei să spui că dacă ar exista o modalitate prin care ai putea să eliberezi Esențialiumul existent într-o cantitate de materie, Universul s-ar simți obligat să intervină pentru a repara lipsa care tocmai s-a creat? Iar cum vechiul obiect nu mai există, cel nou va lua forma imaginată de invenstator?

întrebarea lui Ștefan rămase fără răspuns. Se afla din nou singur printre lujerii metalici. Pe buze îi înflori un zâmbet cu mustăți în furculiță. Știa exact ce avea de făcut: » » î

Mă contopesc sufletește cu el și, împreună cu el...

își întinse mâinile și lăsă să-i scape un *vruuuum* prelung. Era din nou copil. Se dădea în leagăn, convins că așa trebuie să se simtă un aviator. Nori pufoși, îmbietori ca niște ghemotoace din vată de zahăr, îl îmbiau să li se alăture.

încă puțin, șopti îmbujorat Ștefan, cu inima bătându-i de parcă ar fi vrut să-i sară din piept.

Cu fiecare balans, amplitudinea mișcării sporea, aducând cerul mai aproape. Nisipul locului de joacă, copiii gălăgioși, părinții blazați care îi însoțeau, dispărură absorbiți de tot acel albastru infinit. Când suporții leagănului loviră bara de susținere, tânărul-copil își desfăcu larg brațele și își luă zborul.

Și miracolul se petrecu. în spațiul dintre o secundă și cealaltă, pilitura de fier luă forma unui cub perfect.

— Sir Babeș, pun pariu că aici a fost mâna ta, mormăi Ștefan. O structură atât de exactă n-ar fi fost pe placul zâ- nului. El ar fi tricotat o trotinetă, niscavai popice ori pe foca Lola la trompete.

Cu teamă, ridică dispozitivul de pe masă, dar cubul rezistă ca făcut dintr-o singură bucată. Abia îndrăznind să respire, Ștefan își luă cheile și ieși grăbit din apartament.

— Cu Igor abia am vorbit la telefon, pe Țuțu și Dorina îi știu că sunt în sala de mese, Tamara e cu Misu - hm, oare cine ar putea să bată la ușa mea așa târziu în noapte? se auzi dinăuntru vocea Anastasiei. Să fie chipeșul paladin care azi mi-a dat cu flit ca să se poată juca de unul singur cu bursucul?

— în persoană, mârâi Ștefan, uitându-se peste umăr la ușa Tamarei. Deși nu-i era dator nimănui cu vreo explicație, nu si-ar fi dorit să fie văzut intrând la Anastasia la miezul nopții.

— Dar, intră dragul meu, fă-te comod, spuse ea deschizând larg ușa. Sper că ți-ai adus cu tine periuța de dinți și schimburi pentru mâine dimineață. Oi avea tu șoldurile mici, dar chiar și așa, nu cred că ți s-ar potrivi chiloții mei cu dantelă.

Ștefan păși peste prag cu ochii la aparat.

— Vai, dar ce drăguț, ai adus și bursucul cu tine! nu-1 slăbi Anastasia. Ce bine, așa o să-l putem freca împreună. Eu pe burtică, tu pe spate - un fel de șaijnouă dezasam- blat, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— îmi pare rău că n-am dat curs invitației tale - credeam că ai înțeles motivul meu și că ai fost de acord cu el - dar » 1
până la urmă cred că a fost o idee bună. Privește aici!

Anastasia îl ignoră și se așeză pe canapea.

— Iartă-mă, spuse ea. Se pare că vinul băut de una singură n-a avut darul să mă binedispună. La ce ziceai că vrei să mă uit?

Ștefan îi întinse aparatul:

— Iată...

Anastasia îl luă și începu să-l rotească:

— Adevărate mâini îndemânatice! De unde ai luat lipici? Și cu ce ai întărit cubul pe dinăuntru, cu foiță de țigară? Pufni în râs: Vreo pagină din Biblie? Că noi asta făceam în liceu cu cuvântul Domnului: răsuceam - aș putea să zic „în draci" țigări din Noul Testament -

— N-am folosit lipici, spuse Ștefan reținut.

Anastasia clipi nedumerită:

— Bandă adezivă? Superglue?

— Mi-am așezat mâinile deasupra și mi-am dorit ca pilitura să ia forma asta...

Anastasia izbucni în râs. Puse aparatul pe masă și-l împinse cu un bobârnac bine plasat:

— Desigur, cum de nu m-am gândit? Poanta veche, prostul nou - ridică mâinile în aer, prefăcându-se că se apără - da, știu, știu: si comentatorul bou - vacă, în cazul de față. Auzi, dacă voiai să vii să mă vezi, nu trebuia să te chinui în halul ăsta. Era suficient să-mi dai un telefon și să-mi zici că te-ai răzgândit. Arătă către bucătărie: Pahare

găsești acolo. la-ți unul și hai să terminăm sticla. Ce zici de un film? Că parcă n-aș merge direct la culcare.

— Iți mai repet o dată, articulă iritat Ștefan, că nu am folosit lipici sau orice altă substanță. Forma pe care o vezi înăuntru a fost, în lipsa unui termen mai bun, invenștată.

Anastasia încetă să mai râdă.

— Adică, vrei să spui că i-ai ordonat piliturii să se așeze asa si ea... a făcut-o?!

— Da, și dacă mă străduiesc puțin, cred că aș fi în stare s-o mai fac o dată. Adu-mi dispozitivul tău. O să repetăm împreună experimentul.

— Nu mă minți, nu-i așa? spuse șovăitor Anastasia. Zi-mi că n-ați pus-o de vreo băiețească, tu cu Țuțu - eventual și cu Igor - ca să faceți bâza de mine.

Elocința lui Demostene n-ar fi putut-o convinge mai bine pe Anastasia de neadevărul vorbelor ei, așa cum o făcu durerea din privirea lui Ștefan.

— lartă-mă, spuse ea, sunt o proastă. Ar fi trebuit să știu mai bine de atât. Nu ești genul care să facă așa ceva. Tu mai curând te-ai lăsa tăiat în bucăți decât să-ți înșeli prietenii. Arătă către dispozitiv: Fantastic... Văd, te cred că-i adevărat ce îmi zici, dar cu toate astea, mintea mea refuză să priceapă. Cum ți-a reușit?

Ștefan îi evită privirea. Nu se simțea tocmai confortabil să-i dezvăluie episodul schizofrenic pe care tocmai îl avusese. Oamenii tind, de cele mai multe ori, să pună distanță între ei și cei care aud voci.

— E mult de povestit. Nici n-aș ști exact de unde să încep. Acum aș vrea să repetăm experimentul. Dacă ai un

laptop, hai să înregistrăm. O să ne folosim de camera lui video.

Anastasia se ridică sprintenă în picioare:

— Am o idee și mai bună! Mă duc să-i aduc pe Țuțu și pe Dorina. Păcat că Tamara n-o să poată participa și ea - Anastasia se opri ca lovită în piept, iar ochii i se măriră. Spuse încet, abia o șoaptă: Crezi că ai putea muta un obiect din locul lui? Nu mult, câțiva centimetri...

— N-am nici cea mai firavă idee, mormăi enervat Ștefan, în momentul ăsta nu știu nici dacă mai pot repeta performanța cu pilitura de fier - și cu cât o lălăim mai mult, cu atât există riscul să nu mai îmi aduc aminte cum am făcut!

— Unul mic. Cât un măr pitic ori cât o lămâie..., continuă pe același ton Anastasia. Nu-i nevoie să-l miști mult, doar cât să-1 scoți afară.

Ștefan dădu s-o repeadă cu vorbe aspre, apoi văzu boabele de rouă din ochii ei, speranța renăscută, și înțelese:

— Mișu, murmură el. Te gândești că l-am putea ajuta!

— întocmai! Gândește-te cum ar fi dacă am putea să-i teleportăm tumora afară din corp.

— Nu știu ce să zic. In cel mai bun caz ar putea fi extrem de periculos. N-ai cum să tragi bucăți de organe din trupul cuiva și să te aștepți să-i fie bine - iar tumorile maligne tind să fie puternic vascularizate. Ar muri sub ochii noștri de hemoragie internă. Dar, cel mai probabil ne facem probleme degeaba. N-am cum să interacționez cu ceva pe care nu-1 pot vedea.

Anastasia se îndreptă surescitată către telefon:

— Cred că pe asta o putem rezolva lesne. Știu că Mișu a tot făcut radiografii în ultima vreme!

— Așteaptă! o opri Ștefan. Serios, nu mă simt pregătit pentru așa ceva. Nu încă, cel puțin nu înainte să mai fac câteva experimente.

Anastasia luă receptorul și-l presă cu palmele de piept. Din carcasa de plastic, tonul de apel răzbătea ca un vaiet prelung și monoton. *Nota La,* gândi reflex Ștefan.

— Mișu nu are timpul ăsta la dispoziție, dar dacă nu vrei să încercăm, n-am să insist, spuse Anastasia. Până la urmă, este decizia ta și ți-o voi respecta oricare va fi ea. Doar un lucru am să te rog: ia-ți câteva clipe și privește în tine, dincolo de teamă ori nesiguranță. Gândește-te al cui este, de fapt, riscul în toată povestea asta, și pe cine vrei să protejezi prin decizia ta.

Ștefan o privi îndurerat:

— îmi ceri să ucid în mod deliberat un om. înțelegi asta, da?

— Nu, îți cer să-ncerd să-i salvezi viata cu riscul de a-1 udde.

— Asta-i manipulare pe față! Sucești cuvintele în așa fel încât să bată cu ce vrei tu să se întâmple!

Pe buzele Anastasiei apăru un zâmbet nedeslușit:

— Doar eu?

Ștefan o privi cu ciudă, dar și cu respect. îl intuise bine, în adâncul sufletului, dincolo de teamă și nesiguranță, de principiile de bine și rău instalate de societate, murea de nerăbdare să-si încerce noile abilități. » ,

— Bine, dar mai întâi vorbim cu Tamara. Dacă ea este de acord, o să văd ce pot face.

A A A

Anastasia apăsă de câteva ori pe butonul soneriei, dar în zadar.

— Cred că au oprit-o, spuse ea. Țuțule, poți să te ocupi?

Nicu scoase un șperaclu din buzunar și prinse a-l roti nehotărât între degete:

— Normal că pot, dar... n-o să se supere tanti Tamara?

— Nu și după ce o să-i spunem de ce am făcut-o, îl zori Anastasia să se grăbească.

Tânărul puse un genunchi în podea și se apucă de lucru.

— O încuietoare e ca o femeie, spuse el manevrând cu delicatețe șperaclul. Dacă știi cum s-o gâdili pe dinăuntru, se desface cu dichis dinaintea ta cât ai zice pește.

Dorina își dădu ochii peste cap și se strâmbă.

— Ce vrei, asa zicea ăla de m-a învătat meserie, Nae Deșteț-Fine, nu io! se apără Țuțu, ridicându-se în picioare, împinse ușa, făcând-o să se deschidă de o palmă: După voi. Că așa se face și la mangleală. Descuietorul nu intră niciodată primul. E treaba mardeiașilor din rându' doi să și-o fure în muzicuță dacă s-a ginit proprietarul că încearcă unii să-l lase oltean.

— Să sperăm că nu-i cazul de data asta, spuse Anastasia.

In casă mirosea puternic a dezinfectant și a medicamente. Ștefan aprinse lumina, dezvăluind un interior încărcat de mobilier greoi, caracteristic perioadei comuniste. *Cum se purta pe vremea bunicilor noștri. Lucruri trainice, să te țină toată viața. Odată puse la locul lor, așa rămâneau până la*

— Cred că Tamara e în dormitor cu nenea Mișu, spuse cu glas încet Anastasia. Să ne lăsați pe mine și pe Ștefan să intrăm primii, apoi vă chemăm și pe voi. E bine așa?

— Da, Anuțo, spuse Nicu, luând-o pe Dorina de mână. Nu-ți fă griji. O să stăm de santinelă până trimiteți după noi. Bine să iasă!

Anastasia ciocăni la ușa dormitorului, apoi apăsă clanța. Pe un scaun cu spătarul drept, ca de biserică, stătea Tamara. îmbătrânise. în locul femeii cochete stătea o bătrânică împuținată la trup, cu părul în dezordine.

însoțită de Ștefan, Anastasia păși înăuntru.

— Credeam că am închis ușa, spuse Tamara, ștergân- du-i în treacăt cu privirea. Așezați-vă pe unde găsiți. în curând o să fie gata. Mișu a intrat în comă. Abia dacă mai respiră. își trecu degetele peste coperta unui album de fotografii voluminos. N-am apucat să ne uităm la ele, așa cum îmi pusesem în gând. Nici măcar nu m-a recunoscut. Se uita la mine și mă striga Maria, ca pe sora lui. Biata fată, a murit pe vremea când Mișu abia terminase facultatea...

Anastasia îi întinse Tamarei dispozitivul:

— Nu dispera, tanti Tamara, că poate nu e totul pierdut. Uite ce i-a reușit lui Ștefan.

Tamara se uită la cubul aflat în spatele cupolei din sticlă, si ridică din umeri:

— Frumoasă realizare, tinere. Păcat că n-ai apucat să-1 cunoști pe Mișu. V-ați fi înțeles bine împreună, sunt convinsă. Și lui îi plăcea să mesterească prin casă. Țin minte că într-o vreme mă disperase cu traforajul. Peste tot unde te uitai, vedeai o invenție de-a lui: un suport de ghiveci,

de șervetele, o mie si o sută de cutii si cutiuțe, una mai fan- , J ' » » » ' tezistă decât alta.

— Nu, nu, o opri Anastasia punându-i o mână pe braț. N-a dat pilitura cu lipici, ci i-a comandat cu puterea mintii să se aranjeze așa.

O frântură de interes lumină ochii Tamarei:

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Cu magnetul dedesubt n-ar fi putut să stea așa - poate doar dacă-i scotea bateria. Pe chip îi trecu un surâs obosit: Și când te gândești câte zile și nopți ni le-am petrecut încercând să obținem măcar a mia parte din ce-i aici, iar lui Ștefan i-a reușit din prima. Deh, ce să-i faci, nu-i pentru cine se pregătește, e pentru cine se nimerește. Sper ca Oleg să vă lase acum să vă continuați munca. Pe vremea Sovietelor, pentru o astfel de realizare l-ar fi decorat cu ordinul de Erou al Uniunii Sovietice și i-ar fi făcut statuie - iar pe tine, dragul meu, te-ar fi închis într-un bunker la un kilometru sub pământ și ar fi făcut tot posibilul să te transforme în cea mai cumplită armă din lume. Nu vorbesc din cărți. înainte de căderea comunismului, am participat într-un astfel de proiect. Le știu ambițiile.

[1] »

Anastasia îngenunche pe podea:

— Tanti Tamara, noi credem că Ștefan ar putea să scoată boala din nenea Mișu. Ești de acord să încercăm?

Tamara surâse și își trecu degetele prin părul Anastasiei:

— Când Zoltan, fie-i odihna ușoară, a strigat prima dată la Dorina, am crezut că ai să-l crestezi cu sabia. Acolo, pe loc, în sala de mese. îmi aduc aminte că în perioada aia o purtai mereu cu tine. De când ne cunoastem, te-am văzut

îngrijind porumbei, câini, un pui de bufniță, ba chiar și un șoarece care își prinsese piciorul într-o cursă pusă de femeile de la bucătărie. Ai în tine ceva care te îndeamnă să le porți de grijă celor slabi, celor care nu se pot apăra de unii singuri. E doar o intuiție a mea, dar cred că ai suferit mult în viață. Oamenii, atunci când soarta-i încearcă, se împart în două: cei care vor da mai departe răul care i-a lovit, și cei care îl vor ține pentru ei. Primii sunt creaturi mizere, cu sufletul ciopârțit, ființe cioplite din beznă care seamănă nefericire oriunde merg. Ceilalți, din contră, sunt protectorii, ființe născute din lumină. Tu ești una dintre ele. Ești optul de Tarot, fecioara care atârnă o ghirlandă de flori la gâtul leului fioros.

Pe chipul Anastasiei aluneca nestingherită o lacrimă. Tamara i-o culese si zâmbi:

— Dar până și protectorii, așa încăpățânați cum sunt ei, trebuie să învețe când să renunțe. Viata lui Misu e un muc de lumânare care abia mai pâlpâie, și care în curând are să se stingă. Nu mai este nimic de făcut pentru el.

— Atunci dă-i voie lui Ștefan să încerce! se scutură în- ,
dârjită Anastasia. Ce ai de pierdut?

Tamara privi îndelung către patul unde zăcea soțul ei. Din bărbatul solid nu mai rămăsese decât un schelet cu pielea întinsă pe oase. O mască de oxigen îi acoperea nasul și gura.

— N-as vrea să se chinuie. Mă uit la el si îl văd că s-a * »
liniștit; n-aș vrea să-i tulbur în vreun fel pacea. După ce a intrat în comă, n-a mai gemut nici măcar o dată. Cred că a încetat să-1 mai doară.

Anastasia o prinse pe Tamara de mână, obligând-o să se uite la ea:

— Nenea Mișu a fost un luptător. Nu l-am văzut aruncând prosopul, indiferent de cât de rău se simțea. îmi aduc aminte că într-o seară am trecut pe la voi, să văd ce face. Tu erai jos cu Zoltan, coceați o plăcintă cu dovleac. Când am intrat, l-am găsit încercând să schimbe bateria de la ceas. M-am oferit să-l ajut, dar m-a refuzat politicos. Cu vorba lui domoală, m-a rugat să-i leg brațul drept pe lângă corp - în ziua aia îi tremurau înfiorător mâinile - și să-i aduc un pahar cu apă. A doua zi când ne-am văzut, mi-a arătat victorios ceasul. Reușise să schimbe de unul singur bateria.

— Așa a făcut? murmură Tamara. Nici măcar n-am știut că trebuia una nouă. Chiar și bolnav și tot a încercat să mă » *
scutească de grijile casei, atât cât mai putea s-o facă.

Privirea îi căzu pe dispozitivul cu pilitură de fier abandonat pe podea. Când vorbi, vocea îi sună absentă de tre- murul de mai devreme:

— Dar ai dreptate - Mișu a fost un luptător. Sunt sigură că nu ar vrea să păsească dincolo fără să fi încercat totul, fie măcar și din pură sportivitate. Se întoarse către Ștefan: Chiar crezi că ar mai putea exista o șansă?

Tânărul își băgă mâinile în buzunarele pantalonilor de trening și porni agitat prin încăpere:

— Nu știu! Mă uit la aparat și mă simt la fel de nedumerit ca și voi. Habar n-am ce s-a întâmplat și dacă ce mi-a reușit cu o mână de pilitură de fier se poate aplica unui organism viu. I-am spus și Anastasiei: chiar dacă vom putea,

prin absurd, să scoatem celulele canceroase afară, ce facem cu golul care rămâne? Riscăm să-i cauzăm lui Mișu o hemoragie internă masivă. Putem să-l ucidem!

— Tinere, soțul meu este pe moarte. N-ai cum să-1 ucizi. Cel mult poți să-i scurtezi chinul, lucru pentru care sunt sigură că ți-ar fi recunoscător. își trecu energic de câteva ori palmele peste fustă, apoi își aranjă părul: Spuneți-mi dacă aveți nevoie de ceva.

— O radiografie recentă, dacă aveți, spuse Ștefan. La ce o să-mi fie de folos, rămâne de văzut. N-am știut niciodată să citesc una, dar mă gândesc că e mai mult decât nimic.

— De când s-a îmbolnăvit Misu, am văzut si auzit inter- pretate cât să îmi ajungă pe trei vieți, spuse Tamara întin- zându-i un plic de dimensiuni mari. Te pot ajuta.

Ștefan trase afară dreptunghiul din celuloid și-1 ridică în dreptul becului. Plămânul drept era aproape în întregime alb. Din cel stâng se mai vedea liberă doar o fâșie îngustă în partea superioară.

— E făcută acum câteva zile, spuse Tamara.

Ștefan îi înapoie plicul. Nu trebuia să fii specialist ca să vezi dihania care îl mânca pe dinăuntru pe bărbatul care zăcea în pat.

— Cheamă-i pe juniori. Am o treabă pentru ei.

Anastasia îl privi nedumerită, dar îi îndeplini dorința.

— Dorina, spuse Ștefan, am nevoie ca toată lumea din camera asta, inclusiv eu, să debordăm de optimism. Să ne vină să zburdăm ca albinutele din floare în floare, dacă mă înțelegi ce vreau să zic. Privirea i se înmuie, iar vocea

își pierdu tonul de comandă: Țuțule, sărută fata. Spune-i că o iubești, că nimeni, vreodată, n-o să ajungă la ea fără să trebuiască să te omoare pe tine mai întâi.

— Domnule Ștefan, acestea sunt vorbe mari. Se spun ușor, dar se respectă greu, îl întrerupse Dorina cu un surâs. Mie îmi e de ajuns să vorbească ca rățoiul Donald. Mă prăpădesc de râs de fiecare dată când îl văd făcând așa.

Nicu nu se lăsă rugat de două ori. își ciufuli părul cu moț și începu să recite pe rățoiește „Cățeluș cu părul creț". în doar câteva clipe, atmosfera se înseninâ.

Ștefan se așeză pe pat și încercă să ajungă la Mișu. Poziția nu-1 avantaja. Ar fi vrut să-și poată ține ambele palme deasupra pieptului lui.

— Credeți că l-am putea muta un pic? Aș vrea să trec în locul lui.

Tamara și Anastasia schimbară priviri îngrijorate.

— Nu cred că e o idee bună.

Ștefan se lăsă într-o parte și își întinse palmele deasupra pieptului lui Mișu. în doar câteva clipe, brațele începură să-i tremure. Modelul pijamalei îi distrăgea atenția, secându-1 de energie cu risipa lui de dungi în culori complementare. Câteva minute trecură într-o tăcere tensionată plină de o voie bună artificială.

— Nu merge așa, trebuie să-1 mutăm, spuse Ștefan, în- dreptându-se de spate. Nu știu să vă zic de ce. îmi lipsește echilibrul. Parcă aș avea o mână mai lungă și una mai scurtă. Cred că e din cauza poziției în care stau.

— îmi vine greu să cred că mâinile au vreun rol în captarea substanței originare a universului și transformarea

ei în materie, spuse Anastasia. Poți să îmi povestești exact cum ți-a reușit prima dată? Poate îi vine vreunuia dintre noi vreo idee.

— Eram în sufragerie. La televizor cânta Sonata Kreut- zer, una dintre piesele mele favorite. Am ales-o deoarece de fiecare dată când am trecut la nivelul următor în joc, muzica m-a ajutat să văd niște structuri pe care mintea mea le-a folosit apoi. încercam să-i ordon piliturii să se miște din loc, dar gândul că nu procedez bine nu-mi dădea pace. Atunci s-a întâmplat. Ascultându-1 pe Beethoven, mi-a venit în minte un pasaj din cartea lui Tolstoi: *Muzica mă transportă deodată, direct în starea sufletească în care se afla acela care a scris-o. Mă contopesc sufletește cu el și, împreună cu el, mă transpun dintr-o stare în alta, dar nu știu de ce.*

— Mda, recunosc că Tolstoi mi-a scăpat, strâmbă din nas Anastasia. Am început să citesc odată „Război și pace", dar am renunțat repede. Jumătate de carte e scrisă în franceză. E obositor și enervant să te tot plimbi între cartea propriu-zisă și notele de subsol. Dar, iartă-mă, m-am trezit vorbind. Continuă.

Ștefan își încrucișă degetele de la picioare, în pantofi. La fel făcea când era mic ori de câte ori spunea o minciună.

— Inspirat de pasajul din carte, am renunțat să-i mai impun materiei dorința mea, și mi-am imaginat că mă avânt cu brațele deschise în tăriile cerului, mai ușor decât lumina ori gândul, un nor de Esențialium!

— Quantum entanglement! L-am auzit de mai multe ori pe Igor vorbind despre acest subiect. Crezi că s-ar putea aplica și în situația de față?

Ștefan căzu pe gânduri. Inseparabilitatea cuantică afirma că două particule pot comunica instantaneu una cu cealaltă, chiar și atunci când le separă distanțe cosmice. O acțiune aplicată asupra uneia era resimțită imediat de către cealaltă.

— Da, murmură el, ar putea. Einstein a numit-o „acțiunea fantomă la distantă". In teorie, unul dintre efectele ei se consideră că ar putea fi deplasarea ori alterarea unui obiect fără contact fizic. Iar dacă ar fi asa, dacă creierul meu s-a conectat la nivel cuantic cu pilitura de fier, atunci rezultatul obținut ar deveni plauzibil: modificările care au avut loc în mintea mea i s-au transmis si ei. Nu știu s-o zic mai puțin fantezist, dar atunci când eu mi-am imaginat libertatea, pilitura de fier s-a transformat pentru o minusculă fracțiune de timp înapoi în Esențialium, apoi Universul a intervenit și a reparat dezechilibrul creat folosind noua schiță, cea imaginată de mine...

Anastasia surâse:

— Mai vrei să-1 mutăm pe Mișu ca să-ți poți așeza mâinile deasupra pieptului lui?

— Nu, bănuiesc că nu, oftă Ștefan, dar asta nu înseamnă că știu cum ar trebui să continui. Pilitura de fier o puteam vedea, îi puteam simți structurile... era acolo. Cu boala lui Mișu, însă, nu pot interacționa. Nu-mi cunosc dușmanul, nu-1 știu cum arată. Poate dacă as vedea la mi- croscop o bucățică din tumoră, aș ști cu cine ne confruntăm, mi-aș putea face un plan.

Anastasia se trezi înapoi în creierul lui Zoltan, strigând și lovind disperată în pereții moi care o împresurau din toate direcțiile. »

— Nu cred că de un microscop ai nevoie, rosti ea cu greutate. Mai devreme ai interacționat cu proiecția pe care structurile piliturii de fier au generat-o în mintea ta, nu cu formula ei chimică. Gândește-te la boala din plămânii lui Misu. Cum crezi tu că arată ea? Las-o să-ti vor- beasc㠄 să-și dezvăluie adevăratul chip.

Ștefan scutură neîncrezător din cap. Pijamaua lui Mișu continua să-1 irite. Simțea în corectitudinea paletei de culori utilizată de către producător absența acelui strop de dezordine care face nevoia de echilibru nu doar posibilă, dar si necesară.

Trase aer adânc în piept și se năpusti cu mintea înainte. Aerul prinse a-i vâjâi pe lângă urechi. Era un șoim repe- zindu-se asupra prăzii, o săgeată zbârnâind în căutarea țintei. Spațiul dintre dungile colorate prinse a se mări, deveni un ocean de alb, apoi dispăru.

La câțiva zeci de metri înaintea lui, tumoarea se întin- dea până la orizont. Celule de mărimea unor mingi de plajă pline cu un lichid albicios se îngrămădeau unele peste altele.

— Ia uite, că până la urmă i-a ieșit lui Prâslea! Fandosit ca o mimoză care se dezbracă prima dată, dar muncitor ca un chinez fruntaș, și încăpățânat ca un catâr. Ah, dar uite si dihania! Că urâtă mai e... se auzi o voce. *

Ștefan încremeni. Lângă el stătea Anastasia.

— Tu-tu, cum de ai ajuns aici?! spuse el când reuși să-și descleștezе maxilarele.

Anastasia sări ca friptă în talpă:

— Mă vezi? Nu știam că așa ceva este posibil! strigă ea, apoi tăcu brusc. își ridică încet brațele, studiind side- rată modul în care era îmbrăcată. Deci asa exist eu în min- »
tea ta: în halat de baie și papuci pufoși - iar pe dedesubt, goală pușcă. Interesant!

Ștefan își prinse tâmplele cu degetele și închise ochii. Ținuta de casă a tinerei fu înlocuită de blugi, un tricou alb și pantofi sport. Anastasia își băgă degetele pe sub talia blugilor și pipăi în jur:

— Vezi că mi-ai uitat chiloții și mă trage curentul la locantă, râse ea.

Ștefan se înroși până în vârful urechilor. își duse mâna la frunte și rămase așa câteva clipe. Anastasia își desfăcu fermoarul pantalonilor și trase cu ochiul înăuntru:

— Bumbac cinstit, alb. Ar fi mers niște dantelă neagră ori roșie, dar e bine si asa.

— Ai idee ce se întâmplă? Cum de pot să te aud și să te văd?

— Nu știu ce să zic. Când ai închis ochii, brusc am putut să văd în mintea ta. Au urmat câteva clipe în care m-am simțit de parcă aș fi căzut în gol, apoi m-am trezit aici.

— Se leagă lucrurile, murmură Ștefan. Eu îmi imaginez ceva, iar tu ai acces la mintea mea. Vezi ce văd si eu, can- cerul lui Misu?
»

Anastasia încuviință îngrețoșată.

Ștefan înaintă câțiva pași în direcția tumorii:

— Uită-te la ea, este imensă...

Imaginea prinse a tremura și se subție ca diluată. Anastasia realiză ce se petrece: Ștefan se simțea copleșit de impo-

sibilitatea misiunii. Avea doar câteva clipe la dispoziție pentru a-i schimba starea. Un soldat înspăimântat dă bir cu fugiții din calea unui adversar mai puternic, chiar și atunci când ar fi putut câștiga lupta.

— Să nu exagerăm, spuse ea lăsând să i se citească un chicotit în voce. Sunt de acord, e mare, suficient de mare cât să cauzeze probleme, dar nu imensă. Și mă bucur că-i așa. Mai ieșea mutu' cu tine la înghețata aia cu care mă tot amăgești!

Merele din obrajii lui Ștefan se transformară într-un câmp de maci, cuprinzându-i urechile și gâtul.

— Eu ziceam de chestia aia, nu de... chestia ailaltă! mormăi el, bâlbâindu-se la fiecare cuvânt.

— Un răspuns edificator! pufni Anastasia în râs.

Imaginea încetase să mai tremure.

— Este prima dată când mi se întâmplă așa ceva, spuse ea venind lângă Ștefan. Cu Sandu și Zoltan legătura a fost unidirecțională. Eu puteam să văd în mintea lor, dar ei nu știau că sunt acolo. își desfăcu brațele, arătând în jur: Unde crezi că ne aflăm?

încă de când îi schimbase îmbrăcămintea Anastasiei, pe Ștefan îl muncea un gând. închise ochii și respiră controlat. Din neant apărură două scaune și o masă din trestie. Lalele înalte de un stat de om formară o împrejmuire înmiresmată, ascunzând în spatele lor tumora.

— De ciocolată ori de vanilie? spuse el fără să deschidă ochii.

Anastasia se încruntă confuză, apoi un zâmbet larg îi bobâmăci cuta dintre sprâncene:

— Cu vanilie, pișcoturi, și mult sirop de căpșuni! Două cupe de înghețată se materializară pe masă.

— Cea cu friscă este a mea. Iti mărturisesc că oricât as mânca, nu mă pot sătura. De obicei, continui până mi se face rău.

Anastasia luă cu două mâini cupa. Siropul de căpșuni picura printre munții de înghețată, însiropând în drumul lui pișcoturile crocante. Mirosea a început de vacanță și a lipsă de griji.

Ștefan luă o linguriță și gustă.

— Crezi în Dumnezeu? întrebă el abrupt.

Anastasia îl privi mirată.

— E greu de zis și probabil și mai greu de înțeles, rosti ea, alegându-și pe îndelete cuvintele. In termeni simpli, cred într-un Dumnezeu care nu există.

— Nu există, dar crezi în el?

— Bineînțeles.

— Cum poți crede într-o entitate care nu există?

— Este singura modalitate în care pot să cred și totuși să-mi păstrez liberul arbitru. Dacă aș crede că există o divinitate mai presus de noi, una implicată activ în viețile noastre, aș începe să-mi dau cu presupusul despre intențiile ei și aș încerca să-i înțeleg motivele. Apoi, ca să-i fiu pe plac, m-aș simți obligată să-mi înlocuiesc busola interioară cu un set arbitrar de reguli despre care se spune că ar fi pe gustul ei. Dintr-o ființă liberă, m-aș transforma într-o sclavă a religiei. Aș ține posturile din calendarul bisericesc, sărbătoarea de Yom Kippur sau m-aș închina către Mecca - toate la fel de inutile. Să crezi că îl poți înțelege

pe Dumnezeu reprezintă, probabil, cea mai mare greșeală a omului. Este ca si cum o celulă din ficatul meu ar în- cerca să înțeleagă discuția pe care o purtăm acum. Noi, ca și ea, suntem parte dintr-un întreg pe care nu avem cum să-l înțelegem, dar la a cărui bună funcționare contribuim.

— Nu te deranjează să fii doar o rotiță dintr-un imens angrenaj? Că nu înțelegi de ce Dumnezeu, presupunând că el chiar ar exista, ne face să trecem prin tot ceea ce ni se întâmplă?

— Deloc. Chiar dacă s-ar ocupa de fiecare în parte, și tot nu cred că i-am putea înțelege intențiile. Imaginează-ți o musculiță care se așează pe ecranul telefonului tău mobil în timp ce îl citești pe Dostoievski, că tot vorbeam mai devreme de clasici. In afara faptului că îi va fi cald la picioruțe, ea nu va înțelege nimic din crizele de conștiință ale lui Rodion Raskolnikov după ce a omorât-o pe Aliona Ivanovna, cămătăreasă. Și oricât ai încerca să-i explici, cantitatea de cunoștințe necesare pentru a înțelege respectivul substrat filosofic ar fi atât de mare, încât i-ar face capul să explodeze.

— Te rogi la acest Dumnezeu inexistent?

— Desigur.

Ștefan rânji uleios:

— Așa, deci... Și ți se îndeplinesc rugăciunile? Ai iahtul tău personal, două-trei castele, mașini cu mușchi la scară? Cufere care dau pe dinafară de bani, pietre prețioase, titluri de tezaur?

Anastasia se strâmbă dezgustată:

— La ce bun toate aceste gablonzuri? Singurele lucruri pentru care mă rog, atunci când o fac, sunt sănătate și viață lungă pentru mine și cei dragi mie - și chiar și pe acestea știu că le voi primi doar dacă așa va fi voia Dumnezeului meu care nu există! Dar de ce mă întrebi toate acestea?

Ștefan luă o linguriță de înghețată de la baza cupei și o adăugă la vârf.

— îți este cunoscut conceptul de masă critică?

— Probabil că da. Crești cantitatea până face bum de la sine?

— Exact. Cred că așa s-a întâmplat și în cazul Big Bang- ului. La un moment dat, o parte de Esențialium a atins masa critică și a devenit conștientă de propria-i existență. Simțind pericolul, cealaltă bucată a încercat să fugă, dar a fost prea târziu. Privirea entității nou formate i-a ajuns din urmă pe fugari, colapsându-le dimensiunea cuantică și transformându-i în materie. Cei care au reușit totuși să » * scape, au intrat în ilegalitate, devenind dark matter. în linii mari, teoria lui Petrov.

— Convenabil. Așa ai scăpat de nevoia unui Tată Ceresc Absolut, după cum îi place lui Igor să-i spună *entității* tale. Chiar, cu ea ce s-a întâmplat? Continuă să existe pe undeva, eventual în centrul universului, de unde dirijează destinele noastre mărunte?

— Cred că a murit. Nimic nu trăiește veșnic, nici chiar Dumnezeu. Poate de bătrânețe, poate a fost bolnav, dar înainte să se întoarcă la starea de Esențialium, ne-a creat pe noi. Dacă teoria mea este corectă, nu am evoluat din

maimuțe, ci am fost, într-adevăr, creați de către Cineva pentru a păstra Universul în forma în care există el acum. Până la urmă, Biblia a avut, măcar în parte, dreptate: Și Dumnezeu l-a creat pe Om după chipul și asemănarea Lui.

Anastasia rămase tăcută multă vreme, cântărind ideile lui Ștefan. în doar câteva cuvinte, tânărul Babeș reconci- liase stiinta cu credința. * * 1

— Locul acesta, ce-i cu el? murmură ea.

Fu rândul lui Ștefan să nu răspundă pe dată.

— Cumva, cred că ne-am teleportat în atelierul defunctei entități. Ce ne înconjoară sunt sculele de care Ea s-a folosit pentru a da formă acestei lumi - așa s-ar explica ușurința cu care putem manipula realitatea înconjurătoare. Dacă am ști să căutăm, pun pariu că am găsi pe aici pe undeva planurile detaliate ale primului om, ale arțarului si ale țânțarului anofel. Considerând Universul ca având , » >
o formă distinctă - de unde nevoia de a-1 păstra așa prin intermediul conștiinței colective - aici ne-am afla într-un loc situat în afara lui, un soi de hiperspațiu unde putem manipula la bunul nostru plac Esențialiumul.

Anastasia îi făcu semn să se oprească. Dacă într-adevăr oamenii fuseseră construiti - invenstati, mai bine zis - după chipul și asemănarea Creatorului, atunci exact aceeași conștiință colectivă care ținea Universul la un loc avea să-i împiedice să-l vindece pe Mișu.

— Poți să-mi faci sânii mai mari? mormăi ea după câteva momente. Eu am încercat, dar văd că nu se întâmplă nimic.

Ștefan rămase blocat, cu linguriță în aer:

— Să fac ce?

Din cauza surprizei, cuvintele îi ieșiră împiedicate.

— Perversă mică, vrei să mă auzi repetând, râse Anastasia. în regulă. Te rugasem să-mi mărești o idee sânii.

— De ce? Sunt perfecți așa! se auzi Ștefan obiectând.

Doi bujori colorară obrajii Anastasiei. Luă repede o linguriță de înghețată, prefăcându-se c-o savurează cu ochii la bolta cerească:

— Ți-am zis că ai un comportament dubios de care ar trebui să învăț să mă păzesc. Și ar trebui s-o fac repede, până nu începe să-mi placă prea tare de tine.

— Credeam că am trecut deja de acest punct.

— O presupunere nu doar eronată, dar și hazardată, se strâmbă Anastasia. Arătă către pieptul ei: Mă ajuți sau nu?

Ștefan puse lingurița jos și închise ochii.

— Mi se pare mie sau nu funcționează? spuse el, după un moment de tăcere prelungă.

— Ți se pare că vezi vreo diferență? încearcă să te uiți fără să te holbezi, dacă se poate!

Ștefan se încruntă. Pe masă apăru o carafă plină cu li- monadă și două pahare înalte.

— Funcționează încă..., murmură el.

— Exact asa cum bănuiam... oftă Anastasia. Putem ma- nipula doar obiecte neînsuflețite, dar nu și ființe ori țesuturi vii.

La piciorul mesei se materializă o pisică.

— E moartă, șopti Ștefan.

Anastasia își trecu degetele prin blana animalului. Sub pielea subțire nu se simțea niciun organ, doar un schelet aproximativ.

— Mai curând aș zice că n-a fost vie niciodată, spuse ea făcând pisica să dispară cu un gest. împreună cu ea se de- materializă și peretele din flori. Tumora umplu din nou întreg spațiul vizual.

— M-aș duce până acolo. Vreau să îmi cunosc mai îndeaproape inamicul. Vii și tu? spuse Ștefan.

Anastasia încuviință și pomi în direcția tumorii. Pe măsură ce se apropiau, pașii lui Ștefan deveneau șovăitori.

— Mă tem că opțiunile noastre sunt limitate, oftă el. Dacă nu putem s-o mutăm cu puterea minții, va trebui s-o hăcuim în stilul clasic, deși nu știu cât de eficace va fi...

O sabie cu lama strălucitoare își făcu apariția în mâna Anastasiei.

— Când vine vorba de hăcuială, nu trebuie să-mi zici de două ori. Dă-te la o parte, să nu sară pe tine, spuse ea pre- gătindu-se să străpungă una dintre celulele bolnave.

— Poate n-ar trebui să ne grăbim, spuse Ștefan. Cine știe ce se poate întâmpla. Să nu facem mai mult rău decât bine!

Anastasia întinse sabia ca pe o extensie a mâinii sale.

— Singurul rău pe care i-1 mai putem face lui Mișu ar fi să nu încercăm tot ce am putea pentru a-1 salva, spuse ea, repezindu-și sabia înainte.

Celula perforată se dezumflă, lăsând să curgă un lichid albicios, urât mirositor. Ștefan își ascunse gura și nasul în scobitura cotului și-l făcu să dispară cu un gest.

— Interesant, observă Anastasia. Cât timp e vie, nu poți s-o muti, dar de îndată ce ai omorât-o, carnea redevine materie neînsuflețită și poți să-i faci ce vrei, spuse ea, pregă- tindu-se să lovească din nou.

Din spațiul rămas gol se ivi un receptacul. Pipăi orb aerul, apoi înaintă către Anastasia ca un șarpe ce își inspectează prada.

— Stai pe loc și încearcă să nu faci mișcări bruște, spuse Ștefan printre dinți. Nu-mi place cum arată chestia aia.

Anastasia își flexă încheietura pumnului, pregătindu-și sabia.

— Ai idee ce ar putea fi? șopti ea.

— Cred că un răspuns al sistemului imunitar, spuse Ștefan încercând să vorbească cât mai egal cu putință.

Alte apendice se iteau printre celulele tumorii, adulmecând, căutând.

— Când îți zic, te ghemuiești la pământ și rămâi nemișcată. Am să vin peste tine, spuse el încordându-și pe rând mușchii picioarelor.

Dacă avea dreptate, trebuia să se miște repede. Foarte repede.

— Peste mine? Sună promițător, dar ești sigur că vrei în poziția ghemuit? rânji Anastasia, privirea ei continuând să fixeze apendicele. Adică, se poate și așa, dar o să fie nevoie de ceva imaginație și oleacă de dexteritate. Să nu-ți deplasezi vreo vertebră!

înjurături auzite în trafic, blesteme populare, laolaltă cu tăvăleli de mahala, urcau hotărâte pe buzele lui Ștefan. *Nu e posibil ca din trei vorbe, două să fie apropouri de futut -*

și nici ăla pe bune! însă ceva îl opri. Anastasia îi amintea de sine însuși în perioada în care își pornise compania, când lucrurile nu merseseră întotdeauna bine. O imensă senzație de drag la adresa ei îl cuprinse. Acela nu era nici pe departe comportamentul unei femei cinice, obsedate de sex, ci al unui comandant experimentat care își conducea cu înțelepciune și umor oamenii. în felul ei, nu neapărat ortodox ori ușor de suportat, făcea misiunea să pară mai ușoară.

— Eu în locul tău aș avea grijă ce scot pe gură, mârâi el. Dacă nu ți-ai dat seama, tocmai te-am scos la înghețata aia mult promisă.

— Da șefu', cum spuneți dumneavoastră! se îndreptă Anastasia de spate. Bine că nu mi-ați spus să fiu atentă la ce bag în gură, că am fi avut o problemă. Sunt pofticioasă de felul meu, mă abțin greu.

— Gata?

Anastasia înclină imperceptibil din bărbie. Ștefan țâșni, acoperind dintr-un singur salt distanța dintre ei.

— Jos!

Parcă anticipându-i gestul, apendicele lovi. Tânăra apucă doar să-și ferească fața, când partea laterală a capului îi explodă de durere. Ștefan ajunse la timp pentru a o cuprinde cu brațele. *Adăpost!* strigă în sinea lui, imaginân- du-și o construcție cu acoperișul lenticular, un iglu de eschimoși. *Ori un adăpost anti-aerian.* Nu-și termină bine gândul că se făcu întuneric, iar asupra lor se abătu o ploaie de lovituri.

— Ești rănită? spuse Ștefan, făcând din trupul lui scut între Anastasia și urgia care vuia deasupra.

— Nu știu, bâigui ea. Nu-și simțea jumătate de cap, iar mâna îi era udă. Fă ceva lumină în colibă să vedem.

Ștefan o cuprinse cu brațele și își goli mintea de gânduri.

— Am o idee mai bună. Ne întoarcem. Doar noi singuri n-o să răzbim. Ai văzut-o cât e de mare. Trebuie să ne sfătuim si cu ceilalți. Poate le vine lor vreo idee mai bună. » »

Când Ștefan își reveni, în camera lui Mișu era agitație. Anastasia zăcea pe podea. Albă ca varul, Tamara îi ținea la cap un bandaj improvizat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el buimac. Adică, știu ce, am văzut, dar nu știu ce efecte -

Femeia nu-1 luă în seamă.

— Nicule, deschide șifonierul și mai dă-mi un prosop. Grăbeste-te!

Ștefan îi luă mâna Anastasiei. »

— Ce are? întrebă el pe un ton care nu admitea împotrivire.

Tamara scutură din cap. Tremura din tot corpul și părea gata să plângă:

— Tu să-mi zici! Stătea liniștită pe pat când deodată a început să-i curgă sânge ca la robinet. Când m-am uitat, am văzut că îi lipsea o bucată de ureche! Pentru numele lui Dumnezeu, ce i-ai făcut? Ce a pățit?

Anastasia deschise ochii și se strâmbă de durere.

— Mai am cap? întrebă ea atingând șovăielnic pansamentul. Mă simt de parcă cineva m-a articulat zdravăn cu o bâtă.

Ștefan îi strecură sub ceafă prosopul întins de Nicu:

— Da, și din câte înțeleg, o să poți picta ca Van Gogh.

Pe chipul Anastasiei se așternu panica:

— Adică vrei să spui că nu mai am o ureche?! Ce mi-a făcut lighioana aia nenorocită?

Ștefan luă pansamentul și îl dădu la o parte. Din rana deschisă continua să țâșnească sângele.

— Nu chiar toată. Lipsește o bucată din regiunea superioară. Stai nemișcată si ții- neți mâinile la distantă! O in- fecție ne-ar mai trebui să faci, și meniul ar fi complet.

Ștefan îi strecură Anastasiei o mână sub cap, iar pe cealaltă i-o așeză deasupra urechii mutilate. Distanța dintre ei scăzu considerabil, împletindu-le respirațiile.

— Ciudate gusturi mai ai și tu, bravă ea. Dacă voiai să mă săruți, trebuia s-o faci când ai venit la mine, nu acum când sunt la pământ, accidentată. Ori îți plac domnițele în primejdie?

Realitatea prinse a se subția pentru Ștefan. Pe vremea când era mic și se zgâria la joacă, mama lui folosea apă oxigenată pentru a opri sângerarea. Se încordă, încercând să materializeze sub mâna lui câteva picături. Pe podea, sub capul Anastasiei se aduna o baltă de sânge.

— Indiferent ce încerci să faci, spuse ea privindu-1 în ochi, renunță la matematică. Nu cred că mai devreme te-ai gândit la câte ouă au fost în înghețata pe care ai făcut-o să apară, ci la gustul, mirosul și textura ei, așa cum ți le adu- ceai aminte în momentul acela.

Ștefan se scufundă în sine. *Si de unde știi, Sir Babes, că nu așa au stat lucrurile? Că Luna n-a apărut pe cer atunci când*

primul Homo Sapiens s-a uitat la cer și și-a dorit să fie lumină și noaptea?

Scutură din cap și, cu un efort imens de voință, își obligă mușchii spatelui și ai stomacului să se relaxeze. Când mintea i se goli, lăsă îngrijorarea pentru starea Anastasiei să-1 umple, rememorând totodată durerea din copilărie, mirosul înțepător al apei oxigenate, usturimea pe care o resimțea atunci când tamponul din tifon atingea locul rănit.

— Auuu! strigă Anastasia. Mă doare!

Ștefan reveni în prezent. Pe locul bucății lipsă de ureche se formase o crustă groasă de sânge închegat. Se ridică anevoie, căutând cu ochii ceva de care să se țină. Toată casa se învârtea cu el.

Tamara îl prinse de cot.

— Așază-te pe pat. Odihnește-te.

— Mai încolo, n-avem timp acum, rosti el cu greutate. Trebuie să discutăm. Cred că încă îl mai putem salva pe Misu.

♦

•A" -A- -A-

— Incredibil! șopti Tamara când Ștefan termină de povestit.

Stăteau cu toții în bucătărie, adunați în jurul mesei. Nicu ridică școlărește mâna: , >

— Boss, știi ce nu înțeleg eu? Unde-i al doilea balaur. Din ce zisesi mai devreme, văzusi doar unul. Alălalt unde o fi?

— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să zici. De ce ar trebui să fie doi? spuse Ștefan.

— Păi, când tanti Tamara ne-a arătat poza cu plămânii lui nenea Mișu, se vedea că erau amândoi bolnavi, iar din ce povestiși, fuse doar o dihanie. Unde-i a doua?

Ștefan se uită surprins la Anastasia. Tânăra îi răspunse printr-o ridicare din umeri.

— Nu cred că mai există încă una, spuse el șovăitor. Cumva s-au unit amândouă în viziunea mea. Nu știu cum să-ți descriu exact senzația, dar sunt sigur că așa stau lucrurile. *Acolo* este altfel decât aici.

Țuțu încuviință, nu foarte convins. Ștefan schiță un gest de nerăbdare.

— întrebarea este cum am putea s-o distrugem fără s-o tăiem cu sabia. Mă gândeam că aș putea să construiesc un roi de drone pe care să le controlez de la distanță, dar îmi e teamă de efectul pe care l-ar putea avea asupra sistemului imunitar al lui Mișu. Trebuie să găsim altceva.

— Nu-mi dă pace ce a zis Țuțu mai devreme, spuse gânditoare Anastasia. De ce am văzut doar o tumoră și nu două? »

— Nu știu ce aș putea să îți răspund. Eu încă am probleme să cred că ceea ce s-a întâmplat a fost aievea. Mă aștept ca din clipă în clipă să mă trezesc și să constat că totul a fost doar un vis.

— Boss, ia-mă cu tine *acolo,* interveni Țuțu. Așa, pe neve, nu mi se învârt rotitele în cutiută. Trebuie să văd si eu balaurul, ca să-mi dau cu părerea.

— Și pe mine, secondă prompt Tamara.

Dorina prinse privirea lui Ștefan.

— Vin și eu.

— Tie la ce-ti trebuie? sări Nicu. Stai aici cu nea Misu, poate i se face sete și are nevoie de un pahar cu apă.

Ochii Dorinei păreau doi bulgări de afurisenie și pucioasă fumegândă. Țuțu se replie pe dată:

— Sau vino și tu, dacă ții morțiș, dar să stai mai în spate. Să nu pățești și tu ceva.

Moartea de om din privirea Dorinei se înmuie, făcând loc unui zâmbet timid.

Ștefan îi urmărea interzis. Azilul încăpuse pe mâna nebunilor.

— Și cum anume credeți că aș putea face așa ceva? Vântur prin aer bagheta magică și-i gata?! Vorbiți de parcă am juca popa prostu' ori tabinet!

— Fă și tu ca în filmul ăla cu chelu', cu Pictard. Dispărem de aici și apărem în partea cealaltă.

— Nu-i așa simplu!

— Frectie, da' cu ăsta cum ti-a reușit? rosti Nicu, arătând către cubul din pilitură de fier. Te-ai concentrat, te-ai gândit - și haț-haț! - s-a întâmplat. Nu așa ne povestiși mai devreme?

— Da, zise Ștefan cu jumătate de gură, așa am făcut, dar să vă trimit *acolo* ar fi altceva. N-aș ști cum s-o fac, apoi v-am explicat, doar materia neînsuflețită poate fi manipulată cu puterea minții.

— Si lu' Anuta cum i-a ieșit?

Ștefan dădu să-l repeadă - *poate în cazul ăsta ar trebui s-o întrebăm pe ea!* - dar vorbele i se opriră pe buze. O stare de bine, laolaltă cu certitudinea că indiferent ce ar întreprinde i-ar ieși, se revărsa asupra lui ca o ploaie de praf

magic. Ochii îi fugiră către cineva anume. Cu bărbia sprijinită în podul palmei, Dorina îl privea fix.

Decât să le explice de ce nu-i putea duce acolo, mai bine ar fi încercat o modalitate prin care s-o facă.

— La o adică, spuse el tare, încercarea moarte n-are. Dacă stau să mă gândesc mai bine, a funcționat în cazul meu, nu văd de ce n-ar merge și cu voi. Poate să telepor- tezi o persoană întreagă nu-i același lucru cu a-i mări, mă rog, ca și cum ai vrea să-i transporți doar o mână. Căută către Anastasia: Ai vreo idee despre cum s-ar putea face chestia asta?

— Ca de obicei: concentrează-te asupra proiecției interioare. Lasă-te cuprins de starea pe care ți-o dă Tamara atunci când te uiți la ea - simte-i ființa interioară. Stabi- , *
lește o legătură între voi doi. îmi dau cu presupusul, dar, ca și tine, presimt că nu mă înșel. Fă așa și vedem ce se întâmplă.

Tamara se prinse de mânerele scaunului cu ambele mâini.

— Trebuie să fac ceva anume? întrebă ea cu voce uscată.

— Da, o plăcintă cu vișine când o să se termine cu bine toată nebunia asta, replică fără să se gândească Ștefan. Cu înghețata a promis Anastasia că vine. Eu cu nenea Mișu o să bem coniac vechi de cincizeci de ani până când o să cădem lăți unul peste altul. Lui Țuțu o să-i plouă în gură de poftă, dar n-o să aibă încotro, o să trebuiască s-o ardă chill cu o cană de ceai verde, de frica Dorinei.

— Da' io ce-oi avea, oi fi la regim? se oțărî Nicu, dar sprâncenele adunate ale Dorinei îl amuțiră ca scos din

priză. Măcar un aperol nenorocit, o zborșală d-aia de bea junele cu fițe când merge la întâlnire în club să fie, mormăi el cu un aer nefericit.

Ca într-o imagine reflectată de două oglinzi așezate față în față, Ștefan se întoarse pentru a privi în sine. Bucătăria dispăru, iar în locul ei apăru puntea de comandă a navei Enterprise. Așezați în spatele pupitrelor de comandă, Anastasia, Dorina și Tamara îl priveau cu atenție. Țuțu purta un tricou larg pe care stătea imprimat cu litere mari: „Azi e nouă, mâine-i zece, p..a mea, armata trece".

Ștefan apăsă la întâmplare pe unul din butoanele existente în brațele fotoliului. Un sunet ca de orgă umplu aerul și dispărură cu toții.

încă o dată, tumoarea umplea întreg orizontul.

— Ce crezi, când suntem aici mai existăm si în realita- tea pe care o știm? spuse Anastasia.

— Și da, și nu. Trupurile noastre au rămas jos. Ce ni se întâmplă aici, știm, se propagă și acolo. Urechea ta ne-a convins că așa se întâmplă. Pe de altă parte, adevărații noi, esența noastră - nu-i spune „suflet", că ne certăm - e aici.

Nicu nu își putea lua ochii de la tumoră.

— Frătică, câta mai babau'..., murmură el. Nu-i de mi- rare, boss, că te-ai întors după noi. De unii singuri, o su- geați cu poftă în loc de bună dimineața. Cafeaua, boss, adăugă el prompt.

Dorina rămase cu privirea pierdută în gol. Acolo unde ceilalți vedeau urâțenie, ea simțea o nesfârșită tristețe. Ca în transă, porni către muntele de carne bolnavă.

— Oprește-te! strigă Anastasia.

Nicu pomi în fugă pe urmele ei. Prea târziu! Sute de apendice ieșiseră deja în întâmpinarea tinerei.

Două săbii apărură în mâinile Anastasiei. Ștefan o opri:

— Rămâi pe loc! Ceva se întâmplă!

Receptaculele i se strecurară Dorinei pe sub brațe, în- colăcindu-i trupul, ridicând-o de la pământ și primind-o cu mângâieri în mijlocul lor. Firavă, cu părul negru și lung, părea o regină a șerpilor purtată de către supușii ei către sala tronului. în cele din urmă, o puseră înapoi și se retraseră.

— Puteți să vă apropiați, spuse ea abia auzit. E în regulă acum. Le-am explicat că nu vreți să le faceți rău.

Nicu se repezi și o luă fioros în brațe. Ștefan veni în fugă:

— Le-ai explicat? Cum ai făcut-o, le-ai vorbit în cuvinte? Și cine sunt acești „ei"?

— Mai încolo, boss! Dă-i fetei vreme să respire, îl întâmpină vocea ostilă a lui Nicu.

— Sunt paznicii lui Mișu. Vocea Dorinei deveni nesigură. Se desprinse din îmbrățișarea lui Nicu și atinse tumora. Acest Mișu...

Bucăți disparate, aparent fără nicio noimă, se adunau la un loc în mintea lui Ștefan, formând un puzzle încă neclar. De *ce am văzut doar o tumoră si nu două?*

— Acest Misu, cine este el?

Imediat ce puse întrebarea, Ștefan simți nevoia s-o re- formuleze. O intuiție creștea cu repeziciune în mintea lui.

— Sau mai bine zis, ce anume este el?

Dorina ridică din umeri.

— Nu știu cum să-ți explic. Când dau să pun în vorbe ce simt, îmi vine în minte o imagine: greutatea de pe celălalt taler al balanței. înțelegi ce vreau să zic?

Ștefan încuviință. înțelegea chiar foarte bine: elementul venit să repare un dezechilibru existent. Era cancerul lui Misu rezultatul unei invenstări?

Pe chipul tinerei, lacrimile se scurgeau limpezi, boabe de rouă plângând un cărăbuș cu aripile smulse.

— Atâta tristețe, atâta durere, cum pot ele încăpea într-un singur om? murmură ea abia auzit.

— Tristețe? Poți să ne spui mai multe? zise Ștefan cu un ochi la Nicu.

Tânărul părea gata în orice moment să-l lovească.

— Nu știu, aici suntem prea departe de sursă. Sub mâinile ei, celulele se despărțiră, făcând să apară un tunel. Răspunsul se află acolo unde a început totul, spuse ea și păși înăuntru. Ceilalți o urmară, cu Tutu în frunte.

Ștefan lumina drumul cu o lanternă de vânătoare iden- j
tică cu cea pe care o ținea în casă în caz că se producea vreo pană de curent. *O fi aceeași?* A *dispărut ea din dulapul de pe hol ca să apară aici sau este un obiect complet nou, care a luat naștere ca urmare a nevoii mele?*

Anastasia își drese glasul, făcându-1 atent.

— Se pare că avem o problemă...

Ștefan îndreptă fascicolul lanternei înainte. Mai mulți paznici formau o plasă cu ochiurile mici, blocându-le accesul. Nu era prima dată când se întâmpla, dar de fiecare dată Dorina reusise să-i

— Nu cred că de data asta or să ne mai lase, șopti ea. Simt că suntem foarte aproape de sursă.

Ca și în celelalte ocazii, își imagină că aleargă desculță pe o pajiște presărată cu flori de câmp. Un vânt de primăvară i se juca în păr, mângâindu-i chipul și aducând cu el miros de iarbă proaspătă.

— Rămâi pe loc și nu face mișcări bruște, strecură Nicu printre dinți.

Ochii îi alergau în toate direcțiile, încercând să anticipeze de unde va veni lovitura. Violența plutea în aer, gata să se năpustească asupra lor. O simțea pe piele și în gustul de coclit din gură. Paznicii îi aduceau aminte de cartierul în care crescuse. Ori de câte ori se întâmpla ca pe strada lor să apară o figură necunoscută, băieții în ma- ieuri și șort îi ieșeau în întâmpinare, strivindu-1 pe nefericit cu tăcerea superiorității lor numerice. Urma apoi bătaia menită să lase urme, așa, ca să se învețe minte țu- gurlanul. Acela era teritoriul lor, strada lor, femeile lor.

Dorina îl ignoră și întinse mâna către cel mai apropiat paznic.

— Nu-ti fie frică, micutule, murmură ea, n-am venit să-ti facem rău. Descarcă-ți povara și lasă-ne să te ajutăm.

Apendicele o lăsă să se apropie, apoi zvâcni cu viteza unui șarpe care se năpustește asupra prăzii și o lovi în stern. Tânăra se împletici, apoi se prăbuși.

Nicu făcu să apară o drujbă ca în filmele de groază. Anastasia materializă două săbii și împreună porniră la atac.

— Dați-vă la o parte! tună vocea Tamarei. în mâini ținea un aruncător de flăcări din vremea războiului, la gura

lansatorului fumegând flacăra unei feștile grosolane. Cei doi se grăbiră să iasă din raza de acțiune a teribilei arme. Mirosul de benzină amestecată cu parafină militară umplu aerul, făcându-l greu de respirat. Cu un rânjet sardonic pe buze, Tamara apăsă trăgaciul, conjurând flăcările infernului să i se supună. Pe zeci de metri înainte tunelul luă foc, împrăștiind miros de puroi și de came arsă.

Ștefan se repezi la Dorina și îi băgă o mână sub tricou. Carnea îi era fierbinte acolo unde o lovise paznicul, dar nu se simțea niciun os rupt. La periferia câmpului său vizual, un paznic se strecură printre două celule din tavan și căzu pe podea. Ștefan lăsă scârba să-l cuprindă, apoi o răsuci între mâini și o aruncă departe. Apendicele se zbătu o clipă deasupra pământului și dispăru ca tras din praștie în direcția focului ce vuia în tunel. »

— Nu merge așa, or să ne răzbească. Sunt prea mulți! răcni Anastasia tăind pe din două un paznic care se pregătea s-o lovească.

Era plină de sânge din cap până-n picioare, iar ochii îi scânteiau sălbatic. Alături, Nicu învârtea ca posedat drujba, retezând lianele care se revărsau neîncetat asupra lor.

Adăpost! strigă Ștefan în sinea lui. O cupolă, de data aceasta transparentă, îi cuprinse, protejându-i de paznicii care se repezeau cu miile asupra lor. La câțiva pași mai încolo, celulele bolnave explodau sub presiunea căldurii și a focului, împroșcând mucozități negre.

Dorina gemu și deschise ochii. Nicu lăsă drujba jos și se repezi s-o ia în brațe. Tânăra își cuprinse chipul cu mâinile și începu să plângă.

— Stai cu ea, spuse Anastasia. Vorbește-i ca rătoiul Mac. Dă-i o bucată de ciocolată și ține-o în brațe. » » »

Nicu îi mulțumi și făcu să apară o tipsie din argint decorată cu motive complicate.

— Pe asta am manglit-o de la un jmecher plin de fițe. O ținea în seif alături de o grămadă de bani. Mi s-a lipit de mână, așa că am băgat-o și pe ea în sac.

Dorina începu să plângă și mai tare. Tava din argint se făcu nevăzută, iar în locul ei apăru o cană ciobită cu Mickey Mouse și câteva fursecuri cu unt, pudrate cu zahăr.

— Asta îmi dădea Violeta, sora mea mai mare, când mă întorceam bătut de la joacă ori când i se mai punea tatei pata să mă ia la poceală. Le ținea ascunse în sertarul ei, sub jucăriile de videochat. își feri privirea, regretând momentul de sinceritate: Mă rog, înțelegi tu...

Anastasia se alătură Tamarei. Flăcările din tunel vuiau, oglindind ura din privirea ei. Femeia tresări, dar nu se întoarse.

— încă îl mai iubești după toți acești ani?

Tamarei îi dădură lacrimile:

— Mai mult decât pe oricine altcineva. Este inima mea.

— Dar îl și urăști, nu? I-ai rupe oasele cu sucitorul de bucătărie dacă ai putea.

Tamara o privi ca scăpată de la balamuc. Anastasia zâmbi amar:

— Pentru că s-a îmbolnăvit. Pentru că dacă o să moară, n-o să vă mai puteți bucura împreună de cartonul cu prăjituri pe care, din cauza glicemiei mărite, oricum n-ar fi trebuit să-l mâncați. De sticla de bere trecută de la unul »

la altul în timpul serialului favorit. De nopțile în care te băgai la somn știind că o să te ia în brațe imediat ce o să te simtă lângă el. De nepoți și de năzbâtiile copilăriei lor.

Flăcările scăzură în intensitate, dar nu se opriră.

— Acela este tot Mișu. Dacă îl ucizi pe unul, îl ucizi și pe celălalt, spuse Anastasia, arătând către paznicii care continuau să se reverse asupra lor doar pentru a fi mistuiți în clipa următoare de foc.

— Acela nu e Mișu, scrâșni Tamara, ci chipul răului. E cel care vrea să mi-1 ia pe Mișu meu!

Tunelul se zgudui.

— Poate ar fi mai bine să plecați, spuse Tamara. Mișu nu mi-ar ierta-o în cinci vieți dacă ați păți ceva din cauza lui. Din cel mai încântător colt de rai ori din cel mai întu- ,
necat fund de iad s-ar întoarce să mă bântuie pentru că v-am pus viața în primejdie.

Luă de jos una din săbiile Anastasiei.

— De aici am să mă descurc singură. Puneți de o cafea și așteptați-mă acasă. Vin și eu imediat.

Dorina se ridică într-un genunchi.

— Singură n-o să rezistați nici măcar trei pași. Or să vă ucidă paznicii. Nu contează cu ce o să-i loviți, cu foc ori cu sabie, până la urmă au să vă răzbească, spuse ea.

Tamara scutură încăpățânată din cap:

— Nu sunt convinsă că așa o să se întâmple. Ați auzit ce a spus Anastasia: tumoarea e tot soțul meu. Din contră, de una singură paznicii au să mă lase în pace. Mișu mai curând și-ar smulge inima din piept decât să mă rănească. Nu mă pot opri aici. Trebuie să știu ce se află la capătul tunelului!

— Îi-e frică? Ești îngrozită, spuse Anastasia.

— Tu n-ai fi, în locul meu? Ai auzit-o pe Dorina: la sursa bolii lui Mișu se află o tristețe, o neîmplinire. Mă roade pe dinăuntru gândul: să fi fost eu cea care i-a provocat-o? Din cauza mea s-a îmbolnăvit? într-o căsnicie, durerea unuia reprezintă eșecul celuilalt. Dacă și-a dorit ceva important, de viață și de moarte, iar eu n-am fost în stare să i-1 ofer?!

Chipul Simonei îi apăru lui Ștefan ca o fantomă.

— Nu-i chiar așa! interveni el. Să poate întâmpla ca dorințele partenerului să depășească pragul suportabilității noastre, limita până la care suntem dispuși să mergem. Ce ar fi fost dacă Mișu, să zicem, ar fi vrut să vă scoată goală pe balcon ca să faceți sex ori dacă și-ar mai fi găsit o altă femeie pe lângă dumneavoastră?

— L-aș fi rugat să nu fie iarnă - deși m-am născut în Rusia, urăsc frigul - apoi mi-aș fi pus o pereche de pantofi cu toc și m-aș fi machiat corespunzător. Din punct de vedere sexual, n-am fost tocmai un cuplu cuminte. Până să se nască fetele, am fost clienții plajelor de nudiști. Sinceră să fiu, am uitat de câte ori am făcut-o în văzul lumii, pe cearceaf. Odată am ajuns chiar la poliție din cauza asta. Cât despre o altă femeie, tot ce i-am cerut a fost să nu se îndrăgostească și să nu-mi aducă vreo boală acasă.

— Sunteți o femeie înțelegătoare.

— Mai curând calculată. Cea mai mare atracție într-o » aventură extraconjugală o constituie dorința de a poseda fructul oprit. Aici e chichița pe care

majoritatea femeilor nu o înțeleg. Dă-i voie unui bărbat s-o facă în stânga și în

dreapta, și probabil că își va petrece serile tăind la traforaj ori dând meditații ca să mai aducă un ban în casă, asa cum a făcut Misu al meu ani de zile la rând.

Timpul trecea, iar ei nu avansau.

— Poți să extinzi chestia asta de deasupra noastră ori s-o faci să înainteze cu noi odată? spuse Anastasia. Din ce înțeleg, ne-am afla aproape de sursă. Ar trebui să ne grăbim.

Nicu o ajută pe Dorina să se ridice.

— Boss, noi suntem gata. Dă-i bice când poți, dacă poți.

Ștefan întinse mâna, închipuindu-și că ține în palmă mânerul unei umbrele. încet, metru cu metru, își extinse mintea, încercând să cuprindă întreaga suprafață a cupolei.

— Nu merge, spuse el respirând greu. E prea grea, prea mare. E ca și cum ai trage de o batistă ca s-o faci cearceaf! Mergeți cât mai spre margine. O s-o las pe aceasta să se întoarcă în starea de Esentialium si am să construiesc alta câțiva pași mai încolo. Din aproape în aproape o să ajungem la destinație. Partea proastă este că de fiecare dată vom rămâne descoperiți pentru câteva secunde. Nicule, ia drujba; tanti Tamara, aruncătorul. Anastasia, du-te lângă Dorina și ai grijă de ea - dar și de tine! O să încerc să mă mișc cât pot eu de repede. Gata?

— Boss, suntem ditamai oastea. Lasă-ne să punem și noi umărul. împreună o să fim mai puternici! spuse Nicu.

— Asta chiar nu știu cum ar putea să meargă. Abia dacă înțeleg ce fac eu, spuse Ștefan.

— Nici aici n-ai știut cum să ne aduci, si uite totuși că s-a întâmplat, încearcă să faci la fel

Ștefan închise ochii. Puntea de comandă a navei spațiale era goală, absentă de orice prezență umană. Doar panourile de control licăreau, prezentând diferite părți ale navei.

— Nu merge, spuse el. Nu vă mai pot vedea în mintea mea.

— Pare logic, spuse Anastasia. Enterprise a fost ca o antecameră. Dacă am apărea acolo, probabil că am dispărea de aici.

— Am putea să ne ținem de mâini, nu se lăsă tânărul. Așa fac în filme, când se lasă cu vrăji.

Ștefan își înfipse ambele mâini în păr. Cupola prinse a tremura, pierzându-și din consistență. Erau prea multe lucruri la care trebuia să se gândească în același timp. Mintea stătea să-i explodeze.

— Nu plânge, nu plânge, că ești volintir! Pune mâna pe măturoi! 'mnezeul mamii ei de reacțiune![17] spuse Anastasia îngrămădind vorbele unele peste altele. Era suficient ca Ștefan să-și piardă încrederea în el, fie și pentru o clipă, și totul ar fi fost gata.

Dorina îmbrățișă aerul. Trăsătură cu trăsătură, chinul de pe chip i se șterse, pe buze așternându-i-se un surâs cu iarbă verde, fluturi si mult soare.

— Am putea încerca. De stricat n-ar avea cum să strice, rosti anevoie Ștefan.

9

Anastasia îl luă de o mână, Tamara de cealaltă. Ceilalți întregiră cercul.

17 Referință la trei piese ale lui Caragiale: „D'ale carnavalului", „Telegrame" și „Conu Leonida față cu

— Acum putem să-l chemăm pe călugărul Teodosie de la mănăstirea Agapia, rânji Nicu fără voia lui. Văzând privirea mirată a Dorinei, se grăbi să adauge: Așa zicea Mama Aneta, bunica din partea babacului, când le aduna pe toan- tele satului la spiritism.

Ștefan deschise un ochi, cercetându-1 circumspect pe tânăr:

— Ești sigur? Că parcă mănăstirea Agapia e de maici, nu de călugări.

— Beton de sigur. Crede-mă, boss, râse Țuțu, că nici Prea- fericitu' Șpăgățel în persoană n-ar fi avut sânge-n instalație să se încontreze cu Mama Aneta pe probleme de biserică. Când zicea cotoroanța o chestie, asa rămânea. Avea niște ochi negri mari cât blidu' câinelui, care te ardeau până în fundul sufletului. Era suficient să se încrunte o dată si să dea cu bastonul în podea, că te pișai pe tine de frică și uitai de ce venisei. Femei în toată puterea cuvântului se fandoseau dinaintea ei ca niște vițele neîndreptate sub coadă de taur, dacă mă înțelegi ce vreau să zic.

— Mai trăiește bunica ta?

— Ntz, s-a stins acum câțiva ani. Trecuse de sută. Suda țigările, mânca jumări și slănină cu usturoi până i se făcea rău, și bea câte doi litri de vin roșu pe zi. Au găsit-o într-o dimineață rece în pat. Se prăpădise în somn. Vocea prinse a-i tremura: Cât timp a trăit balauroaica, tata n-a avut curaj să le scoată pe surorile mele la produs pe videochat. După aia...

Strângerea de mână a Dorinei și valul de emoții care se revărsară asupra lui, promisiunea că nimeni, vreodată,

n-avea să-l mai rănească în felul acela, îmbujorară obrajii lui Nicu si-i cuibări un sentiment de bine în inimă. Pentru *
prima dată în viața lui se simțea în siguranță.

— Zi-i cu vorbe, boss, că închide la non-stop, mormăi el, încercând să-și ascundă tulburarea care îl cuprinsese. Ești la manete. Ce trebuie să facem ca să mișcăm din loc » »
sărăcia asta?

— Să ne dorim cu toții s-o facem să plutească un centimetru deasupra solului, oftă Ștefan. Pentru asta am avea nevoie de... - mâinile înlănțuite îi preluară gândul, fă- cându-1 vizibil tuturor - de un punct comun de aplicare a forței!

La mijloc apăru o reprezentare la scară a adăpostului.

— Concentrați-vă asupra acestei machete și imaginați-vă că este cea de deasupra voastră. Când spun „Porniți", faceți toți un pas înainte. Nu contează cum procedați în mintea voastră, important este să realizați o conexiune între voi și cupolă. Puteți să vă închipuiți că o legați cu sfoară, că o împingeți ori o trageți după voi. Sunteți gata?

- Da!

— în regulă. Haideți, în trei, doi, unu - porniți!

Ca unul, cei cinci pășiră. Cupola îi urmă docilă ca un balon cu aer cald.

— Boss, să-mi moară tot ăia trei vecini, dacă nu ești mai tare decât ăla care a inventat țigara cu filtru ori bretelele pentru femei!

Remarca lui Nicu zgândări, ca de obicei, centrul curiozității lui Ștefan. » >

— Bretelele pentru femei? Există așa ceva?

— Boss, nu prea le ai cu moda. Normal că există. Se poartă lăsate largi, cu fustă scurtă și fără nimic în sus. Se mulează bine pe -

Deși niciuna dintre femei nu se mișcă, Nicu primi un pumn în falcă, fu tras de ureche, și călcat pe degetele de la picioare, toate deodată.

— Auuu!

Cupola se lăsă periculos într-o parte, apoi căzu cu zgomot.

— Ce ați pățit, dușmancelor, gemu înfundat Nicu, nu mai are voie omul să facă o glumă!?

— Există glume și glume, spuse Anastasia. Unele se fac, altele nu. Asta a fost din categoria „nu".

— Ar trebui să ne grăbim, puse Ștefan capăt cerții care dădea să izbucnească. Parcă tu, Nicule, ziceai că închide la non-stop. Haideți. Trei, doi, unu -

Pământul se zgudui violent, aruncându-i unii peste altii.

— Ce-a fost asta?

— Ascultați! spuse Anastasia.

— Nu se aude nimic!

— întocmai. Nu se - mai - aude nimic! E ca și cum un motor care funcționa în pivniță s-ar fi oprit.

— Mișu, bâigui Tamara. I s-a oprit inima!

Paznicii mai zvâcniră de câteva ori, apoi rămaseră ne- mișcați. Un frig uscat, de casă pustie cu ferestrele sparte, se strecură printre cei prezenți, sădindu-le în inimi tristețea pierderii definitive.

— Nuuuu! strigă Tamara, căzând în genunchi.

— Boss, să-i dăm cu curent, poate-și revine! strigă Nicu.

— Să ce? spuse Ștefan.

— Să-1 resuscităm, zise Anastasia.

O platformă de lemn înaltă de o palmă se ivi pe solul pielos.

— Ne urcăm pe asta și chemăm un fulger. Ar trebui să meargă! spuse ea.

Dorina se repezi la Tamara și o ajută să se ridice.

— Nu încă, așteptați! strigă Ștefan. Aceasta este șansa noastră să ajungem la sursa bolii lui Mișu. Odată ce suntem acolo, ridicăm cupola și-1 resuscităm.

Anastasia eliberă o potecă prin grămezile de paznici inerti.

— Ștefan are dreptate. Dacă ne grăbim, putem să le facem pe amândouă! Haideți!

în tunel se făcea din ce în ce mai frig. Ștefan alerga în frunte, luminând drumul.

— Unde ziceai că e sursa aia? strigă el.

— Pe aici, pe undeva, gâfâi Dorina. De când i s-a oprit inima lui nenea Mișu, n-o mai pot simți. A dispărut cu totul!

Dintr-odată, tunelul se termină.

— Nu mai putem amâna, spuse Ștefan. Și așa a trecut prea mult timp. Mai întâi îl resuscităm pe Mișu, apoi mai vedem. Luați-vă de mâini și imaginați-vă o furtună pe cale să se abată asupra noastră. Cerul e jos, încărcat de electricitate. Aproape că poți s-o guști, să-i simți mirosul.

O ceață cenușie, densă, umplu tunelul. Se aflau în interiorul unui nor de furtună. Anastasia materializă platforma din lemn. Pe bâjbâite, urcară pe ea.

— Am să număr până la trei, se auzi vocea lui Ștefan. Strângeți cercul și țineți ochii închiși. Unu, doi, trei - acum!

O mie de blițuri explodară deodată trimițând șerpi de lumină albastră în toate direcțiile. Vibrația binecunoscută se simți pentru o clipă, apoi dispăru.

— încă o dată! spuse Ștefan.

Vibrația reveni, dar ținu mai puțin ca prima dată.

— Din nou! Intensitate dublă! strigă Ștefan.

— Boss, nu-i bine! îi prăjim bujiile! Dacă i se arde vreo siguranță sus, la cutia cu maimuțe?

— Și ce ai vrea să facem?! Ne cerem scuze că n-am putut mai mult și ne punem pe făcut colivă? Există un risc, așa este, dar -

— Boss, ne trebuie curent mai mult, nu mai tare! E ca la Dacie când se face frig afară. îi dai la electromotor, da' îi dai și pedală în același timp.

Când era mic, Ștefan se curentase o dată la priză. Exista o doză de adevăr în ideea lui Nicu. O expunere de mai lungă durată ar fi putut să meargă. Platforma din lemn, cât și încălțămintea membrilor grupului dispăru.

Anastasia nu rată ocazia:

— îmi păstrez afirmația de mai devreme: ai grijă să nu-mi fie frig, că se lasă cu anexită bilaterală.

Ștefan îi făcu cu ochiul, apoi chemă amintirea curentului electric să i se reverse încă o dată în trup.

— Ma-mmm-mă, cât de ttt-tare poa' sss-să scutture! reuși Nicu să îngaime.

Sub tălpile lor goale, pământul se contracta și zvâcnea.

— Funcționează! strigă Anastasia.

In fundal, ținând o măsură regulată, inima lui Mișu reîncepuse să bată.

Lumină, șopti Ștefan epuizat.

— Cred că ne aflăm la sursă, spuse Dorina.

Ștefan deschise ochii. Se aflau într-un spațiu larg cu pereții netezi. Nici urmă de paznici.

— Că tot vorbeam de prizonieri și neîmpliniri, spuse Tamara.

Dintr-o cușcă înaltă, cu zăbrele groase, ieșeau conducte pline cu un lichid verde fosforescent.

— Ih, zici că e zeamă din reactorul de la Cernobîl, se scutură Anastasia.

— E cineva înăuntru? spuse Ștefan.

O ceață de culoarea lichidului din conducte făcea ca spațiul dintre zăbrele să fie impenetrabil.

— Nu știu, boss, d'acia nu se vede, spuse Nicu.

— Putem intra?

Nicu își trecu degetele peste lacătul ce fereca intrarea în cușcă. »

— Dă-mi cât ai zice: Tata Leana, ceai de izmă, ca să-i crească flori la - mă rog, e gata imediat, se corectă el cu ochii la Dorina.

Scoase un șperaclu din buzunar și se apucă de lucru.

Un minut se scurse anevoie.

— Boss, mutu[18] ăsta n-are niciun rost, exclamă Nicu. Oricât de finut as învârti scula în el, nu se lasă descântat și pace bună. Parcă nici n-ar avea un mecanism în el!

18 mutu - lacăt, ușă încuiată în argou.

Anastasia se trezi catapultată în perioada care urmase uciderii lui Sandu, când o parte din ea nu-și dorise decât să moară, să sufere la fel ca cel pe care îl omorâse cu mâna ei.

— Poate că nici n-are, spuse ea încet. Poate că adevăratul lacăt se află înăuntru...

— N-are sens, spuse Ștefan. Cine ar pune o încuietoare la îndemâna încarceratului?

Nicu trase de șperaclu pentru a-1 lungi, apoi îl introduse din nou în orificiul cheii. Degetele i se mișcau delicat, descifrând declicuri doar de el auzite.

— Boss, cred că Anuța are dreptate! Mecanismul sărăciei ăsteia e de partea cealaltă a ușii, da' să mă bată mama dacă am mai văzut așa ceva! In loc de discuri ori tije, parcă ar avea numere ori litere; nu-mi dau seama care dintre ele. Pare mai curând o încuietoare cu cifru decât un lacăt!

Sub degetele lui, ușa se deschise. Ștefan îi puse o mână pe umăr și trecu înainte:

— Știu, e treaba mardeiașilor din rândul doi să și-o fure în muzicuță, spuse el cu un zâmbet obosit. Rămâi aici. Am să vă chem dacă e totul în regulă.

Fără să fie nevoie să se întoarcă, Nicu simțea privirea Dorinei sfredelindu-i ceafa.

— E periculos să te duci de unul singur, boss. Vin cu tine. Nu știm cine-i înăuntru ori de ce l-a pus nenea Mișu la păstrare. E mai bine să fim doi. Nu-s eu cine știe ce forțos, mai mult gura-i de mine, dar măcar juma' de pumn, și tot apuc să dau! Să rămână una dintre fete de caraulă.

Ștefan se opri. Tânărul care îl privea dârz nu mai era același Țuțu care deschisese ușa de la apartamentul Ta- marei. Lupul singuratic, individualist și versat în arta supraviețuirii pe cont propriu, își găsise și el haita lui.

— Bine, dar stai în spate, spuse el. Să sperăm că nu iese vreunul cu bâta la noi să ne îndrepte dantura. Ar fi păcat. Abia mi-am făcut detartrajul periodic.

Anastasia li se alătură. Sabia și-o ținea lipită de braț, gata de a fi folosită.

— S-o credeți voi că „fetele" or să vă lase vouă toată distracția, spuse ea pe un ton care nu admitea replică. Doar uniți îl vom putea salva pe nenea Mișu, și să ieșim vii de aici.

Ștefan trecu pragul și rămase cu ochii țintă către un colț al încăperii unde, pe o bucată de scândură acoperită cu o pătură roasă de vreme, zăcea un bărbat care semăna vag cu cel pe care îl văzuse în apartamentul de la Conac.

— Chemați-o pe Tamara, spuse el cu glas reținut.

în urma lui intră Nicu. Camera era un patrulater simplu din beton. Pereții lipsiți de tencuială erau acoperiți aproape în întregime de cuvinte scrijelite cu un obiect ascuțit.

— Boss, asta-i pușcărie în toată legea. Cineva și-a mâncat mulți ani amarul aici! spuse el, apoi îl văzu pe bărbatul întins pe patul de penitenciar. Asta-i nenea Mișu! Cum a ajuns aici?

— Nu-i Mișu, zise Tamara din prag. Este o versiune cu cel puțin zece - cincisprezece ani mai tânără. Uitați-vă la părul lui. încă nu făcuse chelie.

Dorina își strânse umerii cu brațele. Chipul îi era alb ca ceara și tremura din tot corpul.

— Aceasta este sursa bolii lui nenea Mișu. Arătă către pereții scrijeliți: De aici a pornit totul.

Ștefan se aplecă discret la urechea Anastasiei:

— Inventează un motiv s-o scoți pe Tamara afară, șopti el. Grăbește-te! E groasă.

— Nu este cazul să mă menajezi, tinere, spuse Tamara arătând către ușa pe care era prinsă fotografia unei femei. Dedesubt, alcătuit din discuri rotative, se putea vedea cifrul care permisese accesul în celulă: EȘTI IERTAT.

— închisoarea perfectă, murmură Anastasia. Tot ce ar fi avut de făcut pentru a ieși de aici ar fi fost să formeze singurele două cuvinte din lume care îi erau cu desăvârșire interzise. Cumplit!

— Văd că e trecută o dată, spuse Nicu. E de acum șaptișpe ani. Ce chestie, pe borac îl cheamă ca pe mine. Și înainte ca Ștefan ori Anastasia să-l poată opri, începu să citească cu voce tare:

> Ieri, de Sfântul Nicolae, s-a născut băiatul meu și al Mihaelei. Cum era de așteptat, i-am dat numele patronului său. Cu banii pe care i-am pus deoparte din meditații, am reușit să plătesc doctorii și spitalizarea. Ca să păstrăm secretul, în certificatul de naștere la numele tatălui figurează „Necunoscut". Bietul copil, ce mod cumplit de a păși în viață! Realizând gafa făcută, Țuțu se opri.

— Ăăă, asta a fost tot. Mai departe e scris prea mic, nu înțeleg ce zice, spuse el în grabă, îndepărtându-se de perete.

— Nici să nu te gândești! rosti printre dinți Tamara. Citește mai departe. E dreptul meu să știu!

Târșâindu-și picioarele, Nicu se întoarse lângă perete. Puse un genunchi în podea, căutând următoarea însemnare.

Nicolae a spus azi primul lui cuvânt: „tată"! Când mă vede râde și își întinde mânuțele către mine. îmi este din ce în ce mai greu să mă împart în două locuri, atât financiar, cât și emoțional. Dualitatea în care trăiesc mă ucide lent, dar ce altceva aș putea face? Fetele mele, Nicolae, Mihaela, Tamara, au nevoie de mine în viețile lor. Nu-i pot părăsi nici pe unii, nici pe ceilalți. Le-aș rupe inima. Sunt niște ființe minunate. Singurul nemernic sunt eu.

— îmi aduc aminte de perioada despre care citești, spuse Tamara cu voce egală. Privirea îi era fixă, pierdută în trecut. Mișu căzuse în patima meditațiilor - ori cel puțin așa am crezut atunci. îl rugam să se mai și odihnească, dar vorbele mele treceau nebăgate în seamă. Acum înțeleg de ce.

Ștefan îi făcu un semn discret lui Nicu să-i cedeze locul. >

— Mai lasă-mă și pe mine. Am experiență în descifrarea scrisului de mână; al meu este ilizibil.

Țuțu îi mulțumi cu o expresie de ușurare întipărită pe chip și se grăbi să meargă lângă Anastasia. Pe pat, Dorina îi ținea mâna bărbatului inconștient.

Odată cu terminarea concediului post-natal, Mihaela s-a întors la muncă. N-au contat nici rugămințile, nici amenințările mele. Când au trecut doi ani? Nicolae este o suveică de copil, neastâmpărat și vioi ca o veveriță. E băiatul pe care mi l-am dorit dintotdeauna și pe care nu credeam că o să-l mai primesc vreodată. Dumnezeu e cu adevărat mare! Mi-a pus în șoșoni cel mai frumos cadou pe care mi l-ar fi putut face.

Tamara își lăsă privirea în podea și scutură din cap.

— Idiotul, oftă ea. De ce n-a venit să-mi spună? întotdeauna ne-am apărat unul pe celălalt. De ce n-a avut încredere în mine și a ales să se chinuie de unul singur în halul ăsta?

Ștefan se întoarse surprins la ea:

— Vreți să îmi spuneți că ați fi acceptat senină situația?

— Cine a zis ceva de seninătate? As fi dus fetele la mama J lui pentru weekend, și i-aș fi înmuiat oasele cu ce găseam la îndemână. Dacă avea norocul să scape viu din mâinile mele, am fi vorbit ca doi adulti.

— Și ați fi acceptat situația așa cum era ea? repetă Ștefan întrebarea. Cumva mă îndoiesc de acest lucru!

— Nu era nimic de acceptat ori de refuzat. Realitatea era că tatăl fetelor mele avea un copil cu o altă femeie. La fel de bine aș fi putut să mă revolt că săptămâna are șapte zile. Rezultatul ar fi fost același.

Ștefan simți că explodează. Absurditatea spuselor Tamarei îl scotea din minți. Mai rău decât mincinosul care îi minte pe ceilalți e doar cel care se minte pe sine însuși. Exemplele îi erau la îndemână - prea la îndemână! - tatăl lui alcoolic, Simona, veșnic obsedată de o hârtie care ar fi trecut-o din lumea curvelor fără căpătâi în cea a femeilor cinstite.

— Nu-mi spuneți, rânji el, din prea plinul inimii dumneavoastră i-ați fi luat acasă pe Mihaela și pe Nicolae! Sunt curios până unde ar fi mers mărinimia. I-ați fi cedat nou- venitei locul în dormitorul conjugal și le-ați fi pus pe fete să schimbe scutecele bastardului?

— Poate n-ar strica să-ți măsori ceva mai bine vorbele. Spui lucruri pe care mai târziu ai putea ajunge să le regreți, spuse Anastasia.

Ochii îi ardeau înghețați, la fel de tăioși ca lama săbiei.

Pe chipul Tamarei o lacrimă își croia drum printre ridurile obrazului îmbătrânit.

— Lasă-l, draga mea. E bărbat, la fel ca și tăntălăul ăla din pat. Nu poate înțelege, cel puțin nu încă, ce înseamnă când apare un copil în viața ta. Ca să răspund întrebării tale, Ștefane, nu știu exact ce aș fi făcut, dacă aș fi împărțit locul meu din dormitor cu această Mihaela, dar știu cu siguranță ce n-aș fi făcut: n-aș fi acceptat ca fetele mele - ori Nicolae! - să trăiască fără tată. într-un fel sau altul, știu că am fi scos-o la liman. Citește, te rog, mai departe. Nu mă simt în stare s-o fac eu însumi.

Printr-un efort de voință, Ștefan reuși să pună stavilă ironiilor care îi ardeau buzele, cerând să fie stinse în sângele gâlgâind al vinovaților.

Următoarea însemnare acoperea un perete întreg.

> Ca să se ajungă cu banii, Mihaela și-a mai luat un serviciu. Insistă să se descurce de una singură. Abia dacă mai dă pe acasă, iar când o face, se năruie în pat de oboseală. De Nicolae are grijă mama ei, o femeie ciudată, cu antecedente de boli psihice. Indiferent cât am insistat să nu-l lase pe băiat în grija ei, Mihaela s-a încăpățânat să ignore avertismentele mele: E mai ieftin așa, în plus, e bunica lui. Mi se pare normal să petreacă timp împreună!

Din cursiv, scrisul deveni haotic. în unele locuri lipseau litere, în altele, cuvinte cu totul. Ștefan se sprijini de perete, încercând să descifreze rândurile încălecate.

La prânz, m-am învoit de la birou și am trecut să-i duc lui Nicolae un joc pe care i-1 cumpărasem cu banii din meditații. Când am intrat în apartament, mama Mihaelei dormea dusă pe canapeaua din sufragerie. Intrigat de liniștea din casă, m-am dus în dormitor. Nicolae, ca și mine, nu suportă să doarmă la prânz. Plânge de zici că-1 taie cineva cu lama, dacă îl bagi în pat înainte să se facă noapte afară. Sub degetele lui Ștefan, peretele plângea cu fărâmițe din beton. Tânărul ar fi dat orice să nu trebuiască să citească mai departe. Sau poate că nu chiar orice.

— Vrei să te schimb? se auzi vocea Anastasiei. Te simt obosit. Mergi lângă Nicu. Preiau eu.

Fără să-și ia ochii de la perete, Ștefan întinse mâna în spate și își împleti degetele cu ale ei. Mai degrabă ar fi murit decât s-o lase să se așeze dinaintea răului pentru a se salva el.

— Mulțumesc, îndrugă el primul lucru care îi veni în minte, dar o să citesc până la capăt. Un tăntălău de bărbat a scris-o, un alt tăntălău cred că ar trebui s-o citească.

Am știut că ceva rău s-a întâmplat, de cum am intrat pe ușă. învelit cu păturica lui albastră, de care nu se putea despărți, Nicolae privea cu ochii larg deschiși la elefănțelul roz și la dinozaurii de pluș care se învârteau deasupra patului. Alături, pe masa pe care stăteau de obicei scutecele și cutiile de lapte praf, era o lingură. Când m-am apropiat, am văzut că în ea se găseau câteva fire de praf alb. Atent să nu las urme - în mintea mea cred că deja încolțise planul abject pe care aveam să-l duc la îndeplinire - m-am uitat în jur. N-a trebuit să caut mult. Lingura fusese folosită pentru a zdrobi una dintre pastilele pe care le lua mama Mihaelei. Ca s-o lase să doarmă, cotoroanța amestecase în laptele bă-

iatului meu o doză de somnifer pentru adulți. Pielea rece și mânuțele fără vlagă, care nu aveau să se mai joace niciodată cu jocul pe care încă îl țineam sub braț, au venit să-mi confirme ceea ce înțelesesem deja: Nicolae era mort!

Ca prin vis, am scos clanța de la ușă cu batista și m-am dus în sufragerie. Un copil fusese ucis, urma să aibă loc o anchetă. în niciun caz nu trebuia să se găsească amprentele mele la locul faptei. încă aveam o familie pe care trebuia s-o protejez.

Cotoroanța sforăia cu gura deschisă. Ah, cât de mult aș fi vrut s-o pot ucide! Să-i pot strivi dinții, nasul, ochii, pometii, apoi s-o spintec din capul pieptului până la pântec și să-i atârn mațele de lustră. Dar, la ce bun, pe cine voiam să păcălesc? Vina pentru moartea lui Nicolae îmi aparținuse. într-o societate aflată sub semnul dreptății - și nu al unei așa-zise justiții democratice - mama Mihaelei ar fi fost grațiată, iar pe mine m-ar fi trimis pe eșafod să răspund pentru lașitatea de a nu-i spune Tamarei despre Nicolae.

M-am mulțumit să-i apăs degetele cotoroanței de clanță, apoi am pus-o înapoi la locul ei, și m-am furișat afară din casă. Spre norocul meu, nu m-am întâlnit cu niciun vecin, nici la venire, nici la plecare.

Continuarea am aflat-o de la televizor, după o zi și ceva de așteptare agonizantă. Ceea ce mie îmi fusese refuzat, făcuse Mihaela: i-a luat mamei sale beregata cu un cuțit, apoi s-a băgat în cadă și s-a sinucis, dar nu înainte să distrugă orice urmă care i-ar fi putut conduce pe anchetatori la mine. Secretul meu era în siguranță. Puteam să redevin un tată responsabil de familie.

— Din câte văd eu, asta a fost tot. Nu mai scrie nimic altceva, zise Ștefan, ridicându-se anevoie în picioare.

Ultimele rânduri le citise întins pe podea.

— Mulțumesc, tinere, rosti Tamara cu glas îndepărtat. A fost mai mult decât suficient.

— Și acum? spuse Anastasia.

Toate privirile se îndreptară către Tamara.

— Ce anume doriti să fac? oftă ea. »

Ștefan își lipi palma de peretele de lângă el.

— Locul în care ne aflăm reprezintă rezultatul direct al nevoii lui Mișu. Mă rog, al acelui Mișu, spuse el, arătând către bărbatul din pat. Dacă nevoia dispare, la fel se va întâmpla și cu tumora. Soțul tău se va vindeca.

— Fii ceva mai explicit, tinere, îl întrerupse Tamara. Spune-mi exact ce trebuie să fac și o voi face. Mă simt incapabilă să gândesc de una singură în momentul de față.

Ștefan traversă camera, arătând către propoziția-cifru:

— Ajutați-1 să dobândească iertarea pentru răul pe care l-a făcut. Este singura cale prin care boala se poate reîntoarce în starea de Esențialium.

— Și cum aș putea face asta? Uită-te la el: e inconștient!

— Așezați-vă lângă el pe pat. Poate prezența dumneavoastră o să-1 ajute să-și revină.

Dorina se șterse la ochi, apoi se ridică în picioare:

— Iartă-1, tanti Tamara. E un om bun care a făcut o prostie. îi simt durerea, îl simt cum se răsucește în sufletul lui ca o râmă tăiată cu lopata. Nu știu cum a rezistat toții anii ăștia, înconjurat de mărturiile faptei lui. Cred că a fost oribil!

Tamara se așeză pe pat și apucă mâna bărbatului.

— E un idiot care a făcut ce fac toți idioții: a acționat pripit, fără să se gândească mai departe

de vârful bocancilor.

Bărbatul gemu de câteva ori și deschise ochii.

— Ai îmbătrânit, murmură el.

— Mulțumesc, dar nici tu n-arăți chiar ca o petunie de grădină, îi răspunse cu un zâmbet amar Tamara.

Bărbatul făcu o încercare slabă de a se ridica în coate:

— Unde ne aflăm aici? Si cum ai reușit să intri? ♦ *

— E mult de povestit, iar timpul nu ține cu noi. Niciodată n-a făcut-o, dacă stau bine să mă gândesc.

— Știi ce cred eu? Cred că am murit și că am ajuns în Iad, șopti bărbatul privind circumspect în toate direcțiile.

— De ce spui asta?

— Uită-te la mine: trăiesc, respir, și totuși nu mi-e nici foame, nici sete. Ciudat, nu ți se pare?

Bărbatul făcu o pauză, adunându-și curajul pentru a pune următoarea întrebare:

— De cât timp sunt aici?

— De șaptesprezece ani.

— Mult... Cum te-ai descurcat de una singură? Le-a fost greu fetelor fără tată? ... te-ai recăsătorit?

Anastasia se ridică pe vârfuri și-i șopti lui Ștefan la ureche:

— Cum se face că pe noi nu ne vede?

— Exact la același lucru mă gândeam și eu. Poate pentru că pe ea o cunoaște, dar pe noi nu.

Tamara întinse mâna către bărbatul din pat, însă se răzgândi la jumătatea drumului.

— îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

— Să înțeleg că ai citit ce am scris, în nebunia mea, pe pereți. Nu lua în seamă; sunt doar niște baliverne obosite. Scenarita siropoasă a fost o modalitate de a-mi umple

timpul și singurătatea. Ar fi mers niște traforaj ori măcar ceva andrele, dar n-am avut cui să-i cer să mi le aducă.

— De ce nu mi-ai spus? Nu mi-ar fi convenit, probabil că te-aș fi urât pentru tot restul vieții, dar măcar am fi găsit o soluție care să le fie bună copiilor.

Tamara făcu o pauză, înfigându-și privirea în ochii lui Misu:

— Tuturor copiilor noștri, dacă mă înțelegi ce vreau să zic. Indiferent de relația dintre mine si tine, Nicolae ar fi fost oricând binevenit în casa noastră. Cine știe, poate cu timpul ar fi ajuns să-mi placă și de mama lui, de Mihaela.

Mișu schelălăi a râs, dezvelindu-și dinții galbeni:

— Adevărată doamnă generoasă! Mai ai puțin și-mi spui că dacă eram băiat cuminte și îmi puneam de unul singur șosetele în mașina de spălat, ajungeam s-o facem în trei. Nu te cred! Ești o mincinoasă, un demon din iad trimis să mă chinuie pentru păcatele mele!

Stefan îi aruncă o privire cu subînțeles Anastasiei: Vezi? *Exact ce va ziceam si eu mai devreme!* *

— Normal că nu mă crezi, spuse Tamara. Ți-ar trebui o inimă, ceva ce ție îți lipsește cu desăvârșire. Ce om se întoarce acasă la ai lui, mănâncă, se uită la televizor - pentru sănătatea mea mentală, sper că n-am făcut și sex - știind că celălalt copil al lui zace mort în pătuț?

— O inimă, zici? strigă Mișu, dar un acces de tuse îl făcu să se prăbușească înapoi. Poate că aș fi avut una dacă n-ar fi trebuit să mi-o smulg din piept. Crezi că mi-a fost ușor să fiu în două locuri deodată? Când ești undeva, să vrei - ori să știi - că ar trebui să fii în partea cealaltă?!

— Nu te-a pus nimeni. Dacă nu erai în stare să suporți dualitatea unei astfel de situatii, ar fi trebuit să te hotă- răsti: albă ori neagră. Nu încerca să treci drept o victimă ori vreun erou, că nu e cazul.

— Ti-e ușor să vorbești acum, că ti-am urcat eu sacii în ♦ » » ' »

căruță. Dar, ia zi-mi, cum v-ati fi descurcat dacă n-as fi fost eu să vă protejez financiar, și nu numai? Ți-ar fi plăcut ca fetele noastre să crească fără tată?

Privirea Tamarei deveni fixă. Anastasia înțelese ce urma să se întâmple, dar nu schiță niciun gest să prevină fapta, în palma femeii apăru un pumnal.

— Nu ne-ai protejat, nenorocitule, ci ne-ai făcut părtași la o crimă abominabilă! îmi cunosc soțul. Știu ce m-ar con- > | jura să fac dacă ar fi aici. Tu nu esti el! șuieră ea, apucând cu amândouă mâinile mânerul cuțitului și izbi cu toată j ,

puterea. Vârful lamei rupse o coastă, apoi pătrunse adânc, străbătând dintr-o parte în alta inima. Un lichid verde, același pe care îl văzuseră afară, începu să se prelingă din rană. în ochii bărbatului sclipi preț de o clipă teama de abisul care se pregătea să-l înhațe, apoi rămase nemișcat.

Cadavrul, pereții celulei deveniră transparenți, apoi dispărură cu totul. Pe locul unde se aflase tumora, acum se căsca un hău străbătut de o rețea complicată de vase de sânge.

— Bravo, tanti Tamara! strigă Nicu prelung, ca la meci. I-ai dat-o la temelie bulangiului. Bine i-ai făcut!

— Bietul om, acum o să se poată odihni și el. Șaptesprezece ani să nu poți pune geană pe geană, mi se pare o pedeapsă mai rea ca moartea, murmură Dorina.

— Se pare că nu doar iertarea l-ar fi putut face pe geamănul diabolic al lui Mișu să dispară, spuse Anastasia.

— L-a ucis, zise Ștefan. L-a ucis cu sânge rece.

— Nu l-a ucis, ci l-a eliberat, l-a ajutat să se întoarcă înapoi în starea de Esențialium. Nu simți ceva diferit în aer? Nu știu, parcă miroase a aventură, a primăvară, a început de viață nouă! Teleportează-ne înapoi acasă. Avem de sărbătorit! Păcat că nu putem lua cu noi câteva sticle de șampanie. Pun pariu că Tamara nu are în casă nici măcar una.

— S-ar putea să pierzi, spuse Tamara. înainte să se îmbolnăvească, lui Mișu îi plăceau băuturile fine. Ba chiar și după aia a mai continuat să guste câte un strop, atunci când i se făcea poftă.

— Se există un lichior de ciocolată și pentru Dorina? sări Nicu. Și niște coniac d'ăla jmeker, de zise bosulică mai devreme, pentru mine?

— Așteptați! E posibil să nu fi terminat aici, se răsti Ștefan.

Sporovăială și planurile de petrecere îl iritau peste măsură. Un om fusese ucis sub ochii lui, fără ca măcar să i se dea șansa reală să-și recunoască vina.

O convulsie a solului îi aruncă unii peste ceilalți.

— De asta îmi era teamă, mormăi el. Tumora făcea parte din trupul lui Mișu; se obișnuise cu ea. Indepărtând-o, i-am provocat un nou șoc.

— Inima?!

— N-o simțiți că nu mai bate? O să trebuiască să procedăm ca data trecută. Luați-vă de mâini și închipuiți-vă că prin voi se scurge un curent puternic. Sunteți paratrăs-

netul care unește cerul cu pământul. Haideți, trei, doi, unu - acum!

Detunătura impactului fu aproape palpabilă, însă nimic nu se întâmplă. Pe fruntea lui Ștefan apărură stropi de transpirație.

— Din nou! spuse el.

Același rezultat.

— Ce are, boss, s-a consumat bateria?

— Mă tem că da. Cineva a rămas fără energie.

Toate privirile se îndreptară către Tamara. Pierdută în lumea ei, femeia nu realiză momentul de tăcere care se lăsase.

— Este în regulă dacă vreți să ne oprim aici, dar trebuie să ne spuneți, rosti Ștefan cu o voce neașteptat de blândă.

— Să vă spun ce anume? murmură Tamara.

— Dacă mai vreți sau nu să-l salvăm pe soțul dumneavoastră.

— A mai rămas ceva de salvat?

— Când un microb pătrunde în corp, organismul se apără. întâi îl izolează, apoi încearcă să-l omoare. Cu cât infecția este mai adâncă, cu atât e mai greu de vindecat. Microbul lui Mișu a fost frica. I-a fost teamă să nu vă piardă, de unde și comportamentul lui. Faptul că alter-egoul său a petrecut șaptesprezece ani închis într-o celulă, spune multe despre soțul dumneavoastră. Mișu a luptat, atât cât s-a priceput, cu răul din el. Nu l-a iubit, nu i-a pus coroană pe cap, ci l-a exilat într-un colț al minții lui. Ce n-a luat însă în calcul a fost că orice acțiune are întotdeauna o reacțiune. Un plus nu poate să existe în absența unui mi-

nus care să-1 echilibreze. Dumnezeu, dacă există, locuiește ușă în ușă cu Satan ori sunt una și aceeași persoană. Ca să poată trăi cu sine însuși, cu amintirea faptei pe care a comis-o, Mișu a dezvoltat o boală care ar fi trebuit, în cele din urmă, să-l ucidă. Avea dreptate Dorina: a fost un om bun, care, din lașitate, a comis o faptă rea - dar care dintre noi n-a făcut astfel, ca apoi să-i pară rău?

Tamara îl țintui cu o privire grea:

— Să zicem că scapă și se face bine. Cum o să ne mai putem uita unul în ochii celuilalt? Ce o să le zicem fetelor?

— îmi dau cu presupusul, dar cred că acest aspect al problemei o să vă aparțină în totalitate. Ucigând infecția, depozitarul traumei, ați șters respectiva memorie. In acest moment, mă îndoiesc că Misu își mai aduce aminte că a avut un copil pe nume Nicolae. Pedepsind alter-egoul pentru fapta lui, l-ați eliberat pe soțul dumneavoastră de povara care îl apăsa. V-ați întors la linia de start. Puteți să dați cu zarul sau să vă ridicați de la masă. Alegerea vă aparține în totalitate.

Un zâmbet de adolescentă obraznică învioră buzele Tamarei:

— îmi aduc aminte că obișnuiam să jucăm table pe păhărele de vodcă. Pierdeam dinadins partidă după partidă, îmi plăcea să mă dau lovită de alcool, să-l las să-mi facă ce voia el. Au fost vremuri fericite și îi mulțumesc pentru ele. Nemernic sau nu, știu că m-a iubit din tot sufletul lui. Să mă supăr că n-a putut mai mult, ar fi ca și cum i-aș reproșa că n-a fost mai înalt ori mai blond. Lucrurile, oame-

nii, sunt ceea ce sunt și nu-i poți schimba. Un metru nu se va face un metru și jumătate, oricât l-ai certa.

își flexă de câteva ori degetele, apoi își întinse brațele, căutându-le pe ale celorlalți:

— Mai încercăm o dată?

'tr -ir

Zorii dimineții pătrundeau cețoși prin ferestrele dormitorului de la Conac. Așezați pe scaune, de o parte a patului, Tamara, Ștefan și Anastasia, vegheau starea lui Mișu. De partea cealaltă, cuibărită într-un fotoliu încăpător, Dorina dormea în brațele lui Tutu, care abia îndrăznea să respire, de teamă să n-o deranjeze.

— M-aș duce să pun de-o cafea, spuse Tamara. Mai vine cineva? Simt nevoia să-mi dezmorțesc puțin oasele.

Anastasia aranjă un colț al plăpumii sub care se afla Mișu. Starea lui se îmbunătățise vizibil în ultimele ore. Pie- J

*

lea obrazului își pierduse aspectul de ceară, iar respirația îi devenise regulată.

— Duceți-vă voi, rămân eu de pază, spuse ea. Când vă întoarceți, aduceți-mi și mie o cană, vă rog.

Tamara îi puse o mână pe umăr. Tânăra îi prinse degetele între ale ei și strânse cu putere.

— Draga mea, Mișu este acum în mâinile Creatorului lui. Nouă ne-a mai rămas doar să așteptăm, lucru pe care îl putem face și în bucătărie. Arătă către unul din colțurile încăperii, unde se putea vedea o cameră video minusculă: O să-1 putem ține sub supraveghere și de acolo.

Sprijinită de perete stătea sabia Anastasiei, o simplă bucată de metal capabilă să rănească ori să ucidă, dar nu să vindece. Cel puțin, nu aici „jos".

— Ai dreptate, spuse ea ridicându-se de pe scaun. Puțină mișcare n-are cum să ne strice. O să ne ajute să nu ațipim.

— Venim și noi, zise Dorina.

Nicu tresări:

— Ce faci, cucuie, nu dormi? De ce te trezișI? Mai e până la fix!

Dorina îl sărută pe tâmplă, căutându-i colțul ochiului. Sub atingerea ei, atitudinea cinică, de băiat de cartier, dispăru ca un cub de gheață ținut în palmă.

— Ba da, dar am auzit-o pe tanti Tamara și m-am trezit. Până și cucii au slăbiciunile lor. A mea e cafeaua. Cu cât e mai tare, cu atât e mai bună!

Ștefan se uită din reflex către Anastasia, așteptând remarca ei acidă, însă în locul ei găsi bucuria celui care privește la un trandafir proaspăt îmbobocit.

— Nicule, spuse ea, lasă brașoavele și dă-i fetii o cafea. Fii un gentleman, nu ca alții care promit chestii, apoi se retrag în camera lor să se joace de unii singuri cu bursucul.

Un chicotit general se împrăștie printre cei prezenți. Amintirea clipelor în care funcționaseră ca o singură ființă colectivă era încă prezentă în sufletele lor.

— Boss, până la urmă care a fost chestia cu nenea Mișu? întrebă Nicu, după ce cafeaua fu turnată în căni. Adică, am fost noi pe bune acolo ori doar ne-am imaginat, ca atunci când iei prafuri ori când fumezi? Și cine a fost damblagiul ăla de l-a rezolvat tanti Tamara la final?

— Damblagiul, cum îi zici tu, a fost o bucată care s-a rupt din Mișu atunci când și-a văzut copilul mort, spuse Anastasia. Ca să poată trăi în continuare cu sine însuși, s-a descotorosit de partea vinovată și a întemnițat-o în străfundurile ființei sale. Psihologii numesc chestia asta clivaj. Cât despre locația pe care am vizitat-o, Ștefan are o ipoteză interesantă...

— Nu mă întrebați cum, dar cred că am reușit să pătrundem în locul pe care cineva - vorba lui Igor, să-l numim Cineva cu literă mare - l-a folosit pentru a crea lumea noastră; așa s-ar explica lejeritatea cu care am putut modifica Esențialiumul după bunul nostru plac. Am făcut să apară săbii, lanterne, platforme din lemn, ba chiar și delicioase cupe de înghețată - o chestie despre care unii dintre cei prezenți se fac că nu-și mai aduc aminte. Locul are un potențial imens. Dacă am ști cum, pun pariu că am putea crea planete întregi cu ajutorul lui.

— Boss, vrei să zici că am făcut toată paranghelia aia în șopronul personal al lui Dumnezeu? șopti Nicu.

— Nu-ti fie frică, Tutule. Dumnezeu ăla de care zici, fie s-a dus în treaba lui după ce ne-a creat, fie a murit. Eu, personal, înclin către a doua variantă.

— Boss, vrei să zici că Dumnezeu e mort?! spuse Nicu, abia îndrăznind să sufle cuvintele.

— De ce nu? Este o idee tentantă, dacă stai bine să te gândești. Rezolvă misterul apariției vieții pe pământ și explică de ce miracolele despre care se povestește în diverse religii au încetat la un moment dat să se mai petreacă.

— Norocul tău că nu-i Mama Aneta aici, că te-ar fi alergat cu sucitorul de cocă să-ți spargă capul. Eu, care nu prea le am cu ăle sfinte, mă ia cu cârcei în stomac când mă gândesc că Marele Barosan a dat colțu', darămite ea. O lua cu leșin de la inimă și se ducea la popa din sat să se spovedească de păcate.

— Pe ea și pe majoritatea semenilor noștri. Nu-i ușor să afli că tot ce ți s-a promis că o să se întâmple dacă respecți un anume stil de viață, dacă te închini, postești, duci o viață de celibat, s-a dus pe Apa Sâmbetei. Apoi preoții, de orice religie ar fi ei, cum ar putea admite o asemenea enormitate? I-ar lăsa șomeri, fără o letcaie în buzunar, dar, mai presus de bani, i-ar lăsa fără putere.

— Că zisesi de pitaci, boss, dacă nenea Misu se face bine, ascultă la mine: am dat lovitura! Gândește-te la bastanul » »

de a făcut aifonul. La câte miliarde avea atunci când s-a dus p...ii de suflet, crezi că s-ar fi zgârcit să plătească jumătate din averea lui ca să scape de boala care l-a trimis până la urmă la doi pe patru? Iar ca el sunt cârcă. Bătrânețea și boala nu iartă pe nimeni. O să avem clienți de n-o să le putem ține numărul. Cică ăla de la Facebook și-a cumpărat o insulă personală. Mare căcat! Cu mălaiul pe care o să-l facem, o să ne permitem să cumpărăm nu una, nu două, ci toate insulele care se există în lume. Si când n-o să mai avem ce cumpăra, o să punem niște scla - ăăă, o să angajăm niște băieți ca să toarne unele din ciment, doar așa, de-ai dracului, ca să avem pe ce să ne cheltuim banii!

— Mă tem că n-o să fie atât de simplu, Nicule, rosti Ștefan. Contractul pe care l-am semnat a fost făcut de niște

avocați excelenți. O să trebuiască să-i cerem voie lui Igor. Chiar, zâmbi el, mă întreb ce o să spună atunci când o să-i povestim ce s-a întâmplat aici. O să ne zică să coborâm în Hrubă ori o să ne trimită la culcare, să ne odihnim?

Tamara puse cana pe masă și rămase tăcută. Orice urmă de zâmbet îi dispăruse de pe chip.

— Tinere, ți-ai pus în pericol viața ca s-o salvezi pe cea a soțului meu - la fel și voi ceilalți. Vă sunt datoare cu un 1 > »

sfat: nu-i spuneți lui Igor nimic din cele ce s-au întâmplat. Ziceți-i doar că ne-am întâlnit și că ne-am concentrat în- » ♦

treaga noapte asupra bolii lui Mișu. O să ne creadă. Așa am încercat vreme de câteva luni să-l vindecăm pe soțul meu.

— Până la urmă nu m-am înșelat, nu-i asa? zâmbi amar Ștefan. Aici se întâmplă mai multe decât se vede cu ochiul liber...

Tamara își prinse o șuviță de păr și începu s-o rotească în jurul degetului. Ochii i se îndreptară către vremuri de mult apuse, iar vocea îi scăzu în intensitate:

— In vremea studenției obisnuiam să-mi rotunjesc veniturile dând în carți. Mi se dusese vestea de cât de bună >

eram. Adevărul e că le nimeream. îmi ajungea să mă uit o dată la cum se aranjau cărțile, ca să zic cine cu cine o să se îmbârlige sau ce subiect o să ne pice la examen. Lucrurile au mers bine până într-o dimineață când m-am pomenit la ușa mea cu Oleg Feodorov, oligarhul despre care l-ați auzit pe Igor vorbind. După o introducere extrem de politicoasă - când vrea, Oleg poate fi un adevărat gentleman - individul mi-a pus dinainte un teanc de declarații care descriau cu lux de amănunte ședințele mele de divi- » ♦

nație și faptul că luasem bani pe ele. Conform legilor, eram vinovată de două ori: o dată pentru desfășurarea unei activități comerciale fără autorizație, iar a doua oară pentru promovarea obscurantismului. încăpută pe mâna miliției, aș fi făcut ani grei de închisoare.

Amintirea lui Thomas Urswick îi apăru lui Ștefan.

— Nu-mi spune, rosti el, după ce te-a lipit cu spatele de zid, ți-a făcut o ofertă pe care n-ai putut s-o refuzi.

— întocmai. Eu mă alăturam programului condus de Oleg, iar ei făceau să dispară declarațiile incriminatorii. Am semnat pe loc, iar de a doua zi am început pregătirile. Tocmai intrasem în programul sovietic de control al minții - mai exact, secția 26, o unitate aflată sub conducerea di- rectă a lui Oleg.

— Să îndrăznesc să te întreb cu ce se ocupa ea?

— Cu identificarea și antrenarea persoanelor capabile să ucidă la distanță cu puterea minții. închipuiește-ți, numai, interesul pe care i l-am stârni lui Oleg dacă ar afla de performanța noastră! Am face bine să ne păzim de el. Feodorov este un idealist fanatic, care n-a încetat nicio clipă să creadă în cauza comunismului. Imaginați-vă ce ar însemna pentru el ca la sfârșitul vieții să-și vadă în sfârșit împlinit idealul: o lume guvernată de comuniști. Și n-ar fi greu de obținut! Cu ajutorul nostru ar schimba președinții și guvernele ca pe șosete. La ce bun armele nucleare, dacă cel care trebuie să dea ordinul de lansare este mort?

încuviințară cu toții. Dacă cineva le-ar fi luat pulsul, ar fi constatat că pentru câteva clipe, inimile lor bătuseră la unison, reîntregind ființa colectivă.

Ștefan luă o înghițitură de cafea, apoi încă una. Trebuia să-și pună ordine în gânduri. Soluția de a nu-i spune lui Igor despre reușita lor era una de moment. Șopronul lui Dumnezeu, cum îi spunea Țuțu, îl atrăgea ca un magnet. Dacă voia să revină acolo împreună cu noul lui clan, trebuia să găsească o modalitate prin care să se apere de Oleg. Altfel, mai devreme sau mai târziu, aveau să facă o greșeală. Minciuna, chiar și atunci când este îndreptățită, are întotdeauna picioare scurte.

In apartamentul lui, Igor se uită pe fereastră și zâmbi. Fără să-si dea seama, Tamara îi rezolvase cea mai mare problemă: nici el nu-și dorea ca Oleg să afle ce se petrecuse în apartamentul lui Mișu. Șterse în grabă înregistrarea audio - în fiecare cameră de la Conac exista ascuns cel puțin un microfon - apoi luă un album de fotografii aflat dinaintea lui si-1 deschise.

In prima fotografie se regăsi zâmbind crispat, străduin- du-se să pară degajat în haina de piele întoarsă, cumpărată special pentru acea ocazie. în dreapta lui, radiind încredere și optimism debordant, după modelul nevestelor președinților americani, Ludmila, soția lui, surâdea camerei. Doi băieți blonzi cu aspect de delincvenți juvenili zâmbeau obraznici, cu mâinile în solduri. Cel mic îsi purta șapca invers. Cel mare avea un cercel cu clips și un tatuaj temporar pe brațul stâng. Cu o zi înainte, soția lui îl dusese la un salon specializat, insistând să aleagă ea însăși desenul: un cap de leu cu botul căscat. își dorise o fotografie de familie care s-o pună în valoare ca pe o mamă tânără și emancipată, și nu se lăsase până n-o obținuse.

Urmară alte file de album. Cel mic plimbat într-un landou fabricat de o firmă de renume, cu emblema la vedere. Alături, cel mare ținea coarnele unei trotinete „de lux" al cărei preț îl depășise pe cel al unei motociclete fabricate în Federația Rusă. Clătină din cap și oftă. Pe colțul biroului, alături de un pahar cu apă, stătea o farfurie pe care se aflau un pesmet din făină neagră și o bucată de brânză puțin sărată. în afara unei biblioteci plină pe două rânduri cu cărți, camera era goală. Ar fi putut fi la fel de bine chilia unui călugăr. Copiii moșteniseră gusturile extravagante ale mamei lor. Zeii găunoși ai societății de consum le furaseră sufletele înainte de-a avea sansa să-si dea seama cine erau si ce îsi doreau cu adevărat în viată.

Următoarele pagini conțineau orașe sufocate sub pâcla smogului, și legiuni de câini vagabonzi. Oprit la marginea unui bulevard aglomerat din Asia, conducătorul unei ricșe se adăpostea sub o bucată de tablă de ploaia torențială care cădea nemiloasă din cer. în fundal, automobile luxoase treceau indiferente, în viteză, pe lângă el.

Igor închise albumul și își trecu palma peste copertă. *Răbdare, voi oropsiți ai sorții,* șopti el. *In curând o să-i putem obliga pe oamenii puternici, pe avuții acestei lumi, să-și folosească banii și priceperea pentru a construi o societate în care să primeze cultura și nu banul. Nu disperați. Ajutorul e pe drum!*

Porni desculț prin cameră, savurând răceala podelii sub tălpile goale. Mintea îi lucra febril, adăugând ori înlăturând modalități prin care i-ar fi putut aduce pe Ștefan și pe ceilalți membri ai proiectului de partea sa.

Capitolul 13

Olga Tarasova, fostă escortă de lux, își verifică expert machiajul în oglinda retrovizoare. Zâmbi de probă, dezvelind o dantură demnă de o artistă de cinema, apoi își potrivi ochelarii înguști, de profesoară sexy, și își împinse mândră bărbia înainte. Ochii de culoarea văzduhului pri- măvăratic și buzele pline atrăgeau încă privirile, punând în umbră ridurile de la colțurile ochilor și de pe gât.

Pe locul din spate, cel mai sigur în caz de accident, un copil, o fată blondă, ținea pe genunchi o tabletă, urmărind cu sufletul la gură un film de desene animate.

— Gărgăriță, e totul în regulă acolo în spate? Ți-ai pus centura? spuse Olga, ridicând puțin vocea pentru a se putea face auzită.

— Da, Tuș, răspunse copila, trăgând demonstrativ de centura de siguranță ce-i traversa pieptul, șifonându-i rochița cu margarete și albinuțe, fără de care refuzase să iasă din casă.

— Ce-i mai face Mașa ursului? Tot zile negre, bietul de el?

— Nuuu, se strâmbă fetita, acum îi face budincă. Un castron - ba nu! - un ceaun întreg! Pff, a umplut toată casa de budincă!

Adică zile negre, zâmbi Olga. își presă pieptul cu palmele, amânând momentul plecării. De când primise telefonul clientului ei, o chinuia un presentiment rău. De ce o chemase împreună cu Aliona? Oare ce gânduri perverse îi trecuseră prin minte?

Alungă gândul. Boris nu dăduse niciodată semne că i-ar fi plăcut fetițele. Da, din punct de vedere sexual era un maniac, o întâlnire cu el se solda cu vânătăi pe tot corpul, iar uneori i se întâmpla să sângereze zile de-a rândul, dar nu-i simțise niciodată vreo înclinație pedofilă. Să se fi înșelat?

Vorbi încet. Pe acolo, pe undeva, exista cu siguranță o cameră video și cel puțin un microfon. Clientul ei era un bărbat gelos și bănuitor. Nu suporta gândul că și altcineva s-ar putea bucura de nurii pe jumătate ofiliți ai posesiunii lui:

— Mai ții minte ce ți-am zis că trebuie să faci când ajungem la unchiul Boris?

— Să-mi pun căștile și să mă joc pe tabletă.

— Iar dacă vin la tine și-ți zic că trebuie să mergem?

— Mă duc repede la cuier, îmi pun cizmulițele și te aștept acolo.

Olga oftă, ridică din umeri, apoi apăsă pe butonul de contact. Motorul pomi, ronțăind silențios vaporii de benzină ce-i inundau cilindrii.

— Tuș, este unchiul Boris un om rău?

Răspunsul părea simplu, dar nu era. Boris îi dăduse bani să-și îngrijească părinții în străinătate și să-și pornească propria ei afacere. Orice își dorise, nu contase cât

de scump ori cât de fantezist fusese acel lucru, i-1 pusese a doua zi la picioare. Se îmbrăca și vorbea ca un bărbat educat, gentlemanul perfect. Și cu toate acestea, existau în el puțuri adânci de întuneric. Le știa, le simțea că sunt acolo, parte din ființa lui, așteptând tăcute precum niște orhidee carnivore prada.

— Unchiul Boris e precum o sabie ascuțită, spuse ea în șoaptă. Contează să te afli de partea mânerului, nu a tăișului.

în adăpostul din beton datând din perioada războiului rece, aflat zece metri sub pivnița casei lui, Boris Yakușkin își dădu căștile jos și se ridică în picioare. Pe unul dintre pereți era schema detaliată a unui avion fără pilot. Pe ceilalți trei se înghesuiau sute de fotografii îngălbenite de trecerea timpului și de umezeală.

Boris se ridică de pe scaun și alese una la întâmplare: *Markin Damir, 2006, dat afară din serviciu sub acuzație de fraudă.* O puse înapoi și luă alta. *Pudin Alexei, 2007, condamnare pentru posesie de droguri.* Privirea i se mută către centrul păienjenișului. înfipte fiecare în câte un cui, se aflau fotografiile a trei bărbați îmbrăcați în uniforma pestriță a trupelor speciale. O smulse pe cea mai apropiată de el.

Romanov Konstantin, negociatorul principal în criza ostate- cilor din teatrul Dubrovka. 2009 - sinucidere.

Pe chipul lui Boris trecu o expresie de iritare. Se lăsase greu, ticălosul. Abia după ce al treilea viol i-a rupt fetei lui cusăturile provocate de cel de al doilea, a catadicsit să-și pună șireangul de gât.

Balandin Nikolai, ofițer tactic însărcinat cu plasarea buteliilor de gaz. 2013 - sinucidere. Supărarea fu înlocuită de un surâs larg. Baladin își primise cu adevărat răsplata pentru fapta lui. Prima dată, o mașină în plină viteză i-a spulberat copiii pe când se întorceau de la școală. A urmat un divorț urât, plin de învinuiri de o parte și de alta, apoi anii au trecut si nemernicul s-a recăsătorit. Pe când își teșea *t* » »
planul de răzbunare, Boris și-1 închipuise de multe ori pe Baladin spunându-le prietenilor lui cum „și-a refăcut el viața", de parcă viața ar fi o linie pe care, dacă ai tras-o strâmb, poți s-o ștergi cu guma și s-o refaci după aceea așa cum ar fi trebuit să iasă din prima. De unde atâta „refacere"?! Pe când Baladin se împăuna cu noua lui viață, o altă mașină îi omora nu doar copilul abia născut, dar și pe noua lui iubițică. Atunci când a auzit vestea, refăcutul n-a mai rezistat și și-a tăiat gâtul cu un cuțit pe care și l-a înfipt apoi în stomac, după modelul samurailor japonezi. De parcă o târâtoare de teapa lui ar fi știut ce-i aia onoarea militară!

Smirnov Dimitri, comandantul trupelor implicate în asaltul teatrului Dubrovka - 2011. Ultima locație cunoscută: Mim- chen, Germania. Boris înapoie fotografia la locul ei, cu o reverență aproape religioasă. Răzbunarea pe Dimitri fusese cea mai mare realizare a lui, capodopera absolută - maratonul amputărilor - cum îi plăcea s-o numească atunci când își reamintea acel episod.

Când unicul copil al familiei Smirnov nu a venit noaptea acasă, părinții s-au îngrijorat. Serghei era un copil ascultător, care nu le ieșise vreodată din cuvânt. Curând,

teama li s-a transformat în groază atunci când au primit la ușă o cutie frigorifică conținând brațul stâng al fiului lor, împreună cu rețeta după care acesta trebuia pregătit: la cuptor cu cartofi și rozmarin. Pentru a demonstra că au urmat întocmai instrucțiunile, părinții au trebuit să se conecteze pe internet la o adresă fantomă și să ia cina sub ochiul neiertător al unei camere video. Suplimentar, după ce carnea a fost ingurgitată toată, tatăl a trebuit să dea unghiile la o parte și să ronțăie conștiincios pielea crocantă a degetelor. Temându-se de incompetența poliției, părinții au acceptat. Ce altceva ar fi putut să facă? Deși mutilat, copilul lor încă trăia. Dând ascultare scenariului de coșmar care le fusese înmânat, exista o sansă să-i salveze viata.

După o săptămână în care au primit zilnic vești despre starea de sănătate a lui Serghei, scena s-a repetat. O nouă cutie, de data aceasta conținând piciorul drept al tânărului, le-a parvenit, împreună cu rețeta zilei: Boeuf Stroga- noff, cu ciuperci și smântână. Pentru variație, mama a trebuit să roadă până la os călcâiul și rotula.

Apoi, după ce masa a luat sfârșit, a venit și ultima cerere: — Dimitri, dacă vei face exact ce îți voi spune, Serghei va fi admis pe viață într-un sanatoriu unde va putea beneficia de îngrijiri adecvate: proteze de cea mai bună calitate, exerciții fizice personalizate și, important, zic eu, femei înțelegătoare cu genul lui de handicap. Tu, pentru că ai fost un băiat bun, vei primi două milioane de euro și un pașaport cu care vei putea părăsi fără probleme țara.

— De ce să fug, nenorocitule? bâiguise, cu ochii rătăciți, Dimitri. N-am făcut nimic care -

— Nu încă, dar acest lucru - dacă vrei ca Serghei să trăiască - este pe cale să se schimbe. Vreau să iei ce ți-e mai la îndemână - un fierăstrău cu dinții mari ar fi ideal - si să-i tai soției tale ambele mâini. Ai treizeci de secunde la I
dispoziție să te hotărăști.

— Ești nebun, dacă îți închipui că am să-mi mutilez soția! strigase perplex Dimitri.

— De unde știm că putem avea încredere în tine? intervenise femeia. De unde știm că îți vei tine cuvântul dacă ♦ 1 »
facem așa cum spui?

— Simplu. îl vreau pe Dimitri în viață, retrăind delicioasele mese cu Serghei - pardon, din Serghei! - iar singura modalitate de a-mi atinge scopul este să-i dau un motiv să trăiască. Nu cred că va fi greu. Cu banii pe care îi va primi, va încerca să-mi dea de urmă. îl aștept să vină. Numele meu este, mă rog, a fost, Boris Yanușkin.

— De ce ne faci asta? rostise Dimitri cu lacrimi în ochi. Cu ce ți-am greșit?

— Când ai dat ordinul de intervenție în dimineața aceea » »
blestemată, mi-ai condamnat soția la moarte. Nu te plânge! Deși cruntă, răzbunarea mea nu îți ia chiar totul, îți mai lasă ceva pentru care să trăiești. Dă-i fiului tău câțiva ani și își va reveni, însă nu același lucru îl poți spune despre soția mea. Ea este si va rămâne moartă indiferent ce as
ș 1 J
face.

— Fă-o! spusese femeia, scoțând dintr-un sertar un cuțit electric de pâine.

— Cum poți să-mi ceri așa ceva?! izbucnise Dimitri în lacrimi.

— Pentru că are dreptate. Presupunând că ni-1 dă înapoi pe Serghei, cum o să avem grijă de el în starea în care se află? Cu ce bani?

Femeia mângâiase rotula abandonată în farfurie, tre- cându-și degetele peste urmele lăsate de dinți.

— Cât timp va trece până când ne vom pune amândoi cap zilelor? spusese ea în șoaptă. O săptămână? O lună? Monstrul își va tine cuvântul. Simt adevărul în vocea lui. Vrea să te știe suferind si ar face orice ca să-si vadă răzbu- 1 1 * narea împlinită.

N-a fost ușor, dar în final logica și rugămințile soției avură câștig de cauză. Era singura soluție prin care își puteau salva, atât cât mai putea fi salvat, fiul. Lui Boris îi mai rămăsese doar să se asigure de obediența lui Dimitri:

— Fă altfel decât ți-am spus, de exemplu, taie-i gâtul și nu mâinile, iar înțelegerea noastră cade. Respectă instrucțiunile primite, iar eu, la rândul meu, îmi voi respecta cuvântul dat.

— lartă-mă, liubovi, șoptise Dimitri, pregătindu-se să facă prima incizie. îți promit că n-am să am liniște, n-o să dorm, n-o să mănânc, până când n-am să-l găsesc pe nemernic, până n-am să-1 fac să plătească!

— Taie sub cot, îl întrerupse brutal femeia. Oasele sunt mai subțiri acolo.

>

— Bine, dar nu o să doară mai rău asa? rostise Dimitri cu un aer tâmp. Sunt două oase totuși...

— Nu știu, o să îți zic după ce ai terminat cu prima, rânjise femeia, strecurându-și între dinți un șervet din pânză.

Cu toată pregătirea lui militară, la jumătatea celei de a doua mâini, Dimitri a leșinat.

— Să-ți ții cuvântul, să ai grijă de Serghei, a gemut femeia, apoi a căzut inconștientă pe podea, unde s-a mai zbătut de câteva ori, rămânând nemișcată.

în aceeași seară, Dimitri devenea mai bogat în Bitcoins cu echivalentul a două milioane de euro, iar Serghei era admis într-un sanatoriu renumit pentru discreția lui. Ce mai rămăsese din familia Smirnov încetase să-1 mai intereseze. Sângele fusese plătit cu sânge.

Boris își consultă ceasul, apoi părăsi la pas bunkerul. Dacă totul se desfășura conform planului, lumea avea să se sfârșească în mai puțin de douăsprezece ore. Intenționa să-și petreacă o parte din acel timp în compania Olgăi și a nepoatei ei.

— Unchiule Boris, acum fă o budincă! strigă Aliona. Una mare-mare!!

Olga înghiți anevoie, alergând cu furculița prin farfurie o bucată de somon afumat, felul ei de mâncare favorit. De cealaltă parte a mesei, Boris și Aliona mâncau cot la cot din același tort imens de ciocolată, împăturind de zor la figurine de origami. Oftă și căută cu privirea în jur. Ca niciodată, pereții încăperii o strângeau, o înghionteau, îi strigau să plece de acolo.

— Gărgăriță, poate ar fi cazul să te oprești cu tortul ăla. Să nu ți se facă rău, rosti ea cu jumătate de gură. Copila era în extaz. Dinaintea ei stăteau aliniate un cocor, câțiva fiu- turi colorați și două bărcuțe. Separat, un urs maro și o

fetiță pe jumătate cât el păreau că au ieșit la plimbare tinându-se de mână.

— Dar, Tuș, e așa de bun... se smiorcăi fetița, apoi văzu buzele presate ale mătușii ei, expresia de oțel din privire, și se răzgândi. Mulțumesc pentru masă, unchiule Boris, ciripi și se ridică de pe scaun. Făcu doi pași, apoi se întoarse. Luă ursul și fata, îl îmbrățișă cu brațul rămas liber pe Boris, apoi fugi pe canapea, unde își puse căștile și își porni tableta.

— Ești un bărbat plin de surprize, râse Olga făcându-se că nu ia în seamă privirea grea cu care Boris continua s-o fixeze pe Aliona. Ne știm de cât - cincisprezece ani? - și în tot acest timp aș fi putut să jur că singurul mod în care îți plac copiii e la cuptor, cu rozmarin!

— Ce mai știi de mama ei? mormăi Boris, arătând către Aliona.

Olga puse furculița jos. Ii trecuse orice urmă de foame.

— Am dus-o la același centru de dezintoxicare ca data trecută. Inițial n-au vrut s-o primească; a trebuit să insist. Cu un ochi nu mai vede aproape deloc, iar mâinile îi tremură ca la bolnavii de Parkinson. Doctorii spun că a făcut cel puțin un atac cerebral de la heroină. Ii mai dau cel mult un an, poate nici atât, dacă mai continuă să consume.

Un ocean de părere de rău înota în ochii lui Boris.

— Un copil excepțional, spuse el încet. Păcat de ea și de copilăria ei. Ciudat cum universul dă astfel de copii unor astfel de părinți.

Paharul de vin pe care îl băuse, melancolia lui Boris, urcară pe buzele Olgăi o întrebare pe care nu se crezuse niciodată suficient de curajoasă pentru a o pune:

— îți dorești cumva si tu unul? Știi, nu sunt atât de bă- trână încât să nu mai pot avea copii. N-avea grijă, n-ar implica nicio obligație din partea ta, financiară, morală ori de altă natură. Bani ar fi suficienti, slavă Domnului! Cu ajutorul tău am strâns o mică avere, îndeajuns cât să cresc zece copii, nu unul. Gândește-te, nu spune nu din prima, te rog! Nici măcar în actul de naștere n-ar trebui să apari. Aș declara „tată necunoscut" și cu asta basta!

în sinea lui, Boris se trezi lângă maneta unui macaz de cale ferată. Din locul unde stătea el, porneau două rânduri de șine. Cel din stânga ducea către o lume sufocată de explozii ce se înălțau până la cer. în dreapta, el, Olga, Aliona și doi gemeni, un băiețel și o fetiță, alergau prin curte un câine ciobănesc, stropindu-1 cu furtunul. Aerul era pur, absent de zgomotul alarmelor aeriene și al bombelor pră- busindu-se șuierând din cer. ♦ ,

— Știi..., începu el, dar fluieratul strident al unei locomotive îl reduse la tăcere. Pufăind pe coș, se apropia un tren. La ferestre, femei și bărbați, înțelepți și nebuni, îl priveau cu figuri imobile, așteptând decizia lui: *stânga sau dreapta?*

își privi mâinile. Le găsi aparținând unui om încă tânăr, a cărui avere număra cu sutele de milioane. Bănci, corporații, firme de media, uneori guverne, îl făcuseră de-a lungul anilor un om bogat, cumpărându-i pe bani grei serviciile de hacker ori plătind pentru a fi lăsate în pace.

își atinse chipul. Propria lui mamă - presupunând că ar mai fi trăit - nu l-ar fi cunoscut dacă ar fi trecut pe stradă pe lângă el. Chirurgul estetician făcuse minuni. în ochii

oricărei poliții ori serviciu secret din lume era o persoană cu un trecut nepătat. Boris Yakușkin dispăruse fără să lase măcar un set de amprente în urma lui. Alături de Olga - care semăna ca două picături de apă cu Raisa - și Aliona, copilul pe care nu-l avusese niciodată împreună cu soția lui, ar fi putut să-și refacă viața, s-o ia de la început.

Trenul se apropia în viteză. Doar câteva învârtituri de roată îl mai despărțeau de răspântie. Boris apucă maneta și începu să tragă spre sine, către dreapta, către viață.

Atunci îl văzu. La fereastra vagonului restaurant, îmbrăcat în frac, papion și joben, fumând în batjocură un trabuc gros, stătea Volkov. Pe genunchii lui se fâțâia o femeie blondă arborând frivolă o pălărie cu voaletă. După înălțime, ar fi putut fi Raisa.

Scrâșni din dinți. De unde atâta refacere? Viata nu-i o » » 1
linie trasă cu creionul, s-o poți șterge cu guma. Odată ce a luat-o strâmb, mai poți doar s-o continui ori s-o oprești.

își încordă brațele, împingând înainte maneta macazului. Departe de el, spre stânga, spre moarte și distrugere.

— ... la o adică, de ce nu?

Olga se aplecă înainte, convinsă că o înșală auzul:

— Poftim?

— Ziceam că ai dreptate. Așa cum văd eu situația, mai devreme sau mai târziu o vei înfia pe Aliona. Mă gândesc că nu i-ar strica un frate sau o soră.

Olga își dădu seama că plânge abia când scoase primele cuvinte.

— Tu vorbești serios? Nu mă amăgești? reuși ea să strecoare printre suspine.

Boris îi luă mâna si-i zâmbi:

— M-ai văzut vreodată, de când ne cunoaștem, să glumesc cu lucrurile serioase?

— Nn-nu...

— Si atunci?

Olga îi sărută degetele, apoi își lipi obrazul de mâna lui.

— Si că tot veni vorba, îi făcu Boris cu ochiul, ce ai zice să mergem sus pentru o mică sesiune de antrenament? Așa, să ne facem mâna pentru ce ne așteaptă.

— Mâna?! Se vede că nu prea ai experiență în domeniul menționat! izbucni Olga într-un soi de râs-plâns, ștergân- du-și ochii cu un șervet aflat pe masă.

Boris se ridică de la masă, întinzându-i ceremonios mâna Olgăi:

— Stimată domnișoară, dacă mă veți însoți în dormitor, promit să-mi dau toată silința. Așa cum ați spus, n-am eu cine știe ce experiență, dar sunt matematician de profesie și calculatorist prin vocație: rețin repede și mă grăbesc să pun în aplicare cele învățate.

Scufundată într-un colț de canapea ca într-o scoică, Aliona chicotea de zor, distrându-se pe seama trăsnăilor puse la cale de Mașa, prietena nedespărțită a ursului cu blana maro.

întinsă pe o parte, Olga abia îndrăznea să respire de teamă să nu spulbere magia ce părea că umple dormitorul de la etaj. Pentru prima dată de când îl cunoștea, Boris nu făcuse sex cu ea, ci o iubise așa cum un bărbat îndrăgostit își adoră femeia iubită. Pe sub plapumă, îl simți

cum o ia în brațe, o sărută pe un umăr, pregătindu-se să se dea jos din pat.

— Mai stai puțin, murmură ea lenevă. Aliona are suficiente filme pe tabletă cât să-i ajungă până diseară. Unde te grăbești?

Degetele lui Boris îi mângâiau pielea. Olga se cambră calină, expunându-și linia gâtului.

— Mi-e teamă că n-am înțeles partea aplicativă pe care mi-ai arătat-o mai devreme, murmură ea. Crezi că ai putea să îmi mai explici o dată?

In liniștea încăperii se auzea doar respirația grea a lui Boris. Insistente, degetele lui atingeau gâtul, apăsând, căutând. Prin dulceața stării de bine ce o învelea, în min- tea Olgăi pătrunse o amintire îndepărtată. In urmă cu câțiva ani, o răceală mai serioasă o trimisese la doctor pentru analize. Groaza o năpădi, înșurubându-i un urlet în capul pieptului. Mângâierile lui Boris se asemănau - nu, erau identice! - cu gesturile asistentei ce-i prelevase sânge. La fel îi căutase si ea vena din braț! » 1

înțepătura care urmă o simți de parcă un cui înroșit i-ar fi găurit pielea.

— încearcă să nu te opui, auzi lângă ureche vocea lui Boris. Substanța pe care ți-am injectat-o este extract de curara. Paralizează victima, dar n-o ucide. Inițial m-am gândit să folosesc Carfentanil - un anesteziant veterinar - apoi mi-am dat seama că a fost unul dintre componentele gazului care a ucis-o pe soția mea, și am renunțat. Ironia ar fi fost prea mare.

Olga încercă să-și miște picioarele, să arunce plapuma de pe ea și să fugă, dar în afară de o zbatere a pleoapelor nu se întâmplă nimic.

— Ce ți-e și cu obișnuința asta... spuse Boris, punând seringa alături; pe chip îi flutura un zâmbet incert. Pentru o clipă m-am gândit să scot cu un clește partea metalică a acului - plasticul la plastic, metalul la metal - apoi am realizat că mâine pe vremea asta lumea va mai exista doar sub forma unei grămezi imense de moloz; colectarea diferențiată a deșeurilor fiind ultima grijă a celor rămași în viață. Vor fi prea ocupați să moară pe străzi și în adăposturi improvizate, orbi, arși, lepădându-și strat după strat pielea. Când bombele vor înceta să mai cadă, am să îmi iau costumul de protecție și voi părăsi adăpostul. Ca un Iuda purtând roba și sandalele învățătorului său, voi bate munții de ruine, îmbărbătându-i pe supraviețuitori cu vorbe mincinoase, pansându-le rănile cu cârpe infectate luate de pe cadavrele în putrefacție. Așezat la căpătâiul lor precum îngerul neîndurător al morții, le voi sorbi durerea, delectându-mi buzele arse de răzbunare cu nectarul suferinței lor.

Boris aprinse o veioză aflată pe partea lui de pat. Umărul dezgolit al Olgăi se dezvălui catifelat în lumina filtrată prin abajurul din mătase.

— îmi pare rău că trebuie să se termine așa, liubovi. Dacă aș fi apucat să-l ucid pe Volkov, nemernicul care a furat inima soției mele, amăgind-o cu cine știe ce promisiuni deșarte, poate aș fi primit propunerea ta. Luam un geamantan, două rânduri de schimburi, și ne pierdeam

urma în lume, eu, tu și Aliona. Dar mi-a fost peste putință! Gândul că nenorocitul o să moară de bătrânețe în vreo celulă a serviciilor secrete - si nu de mâna mea! - mă înne- bunește, mă face să vreau să mă dau cu capul de pereți! Pentru că eu, soțul de drept al femeii pe care a îmbrobodit-o, doar eu trebuie să-i fiu gâde și nimeni altcineva! Șapte miliarde de așa-ziși nevinovați - ar fi putut să fie șaptezeci ori șapte sute de miliarde, tot n-ar fi contat!! - mi se pare un preț acceptabil pentru a se face dreptate.

Din noptieră, Boris scoase o seringă plină cu un lichid incolor.

— N-are de ce să-ți fie frică, spuse el, acoperindu-i Olgăi umărul de sărutări. Este tiopentotal de sodiu. Americanii îl folosesc cu succes în administrarea injecției letale. O înțepătură ca de țânțar și gata, ai scăpat - o adevărată binecuvântare, crede-mă, pe lângă ce-i așteaptă pe ceilalți!

Prizonieră în interiorul propriului trup, Olga își adună toată voința într-un singur punct.

— Aliona, reuși ea să articuleze. Fie-ti milă de ea!

Boris clătină îndurerat din cap:

— Normal că îmi este! Tu de ce crezi că te-am chemat azi împreună cu ea? Delicat, prinse cu degetele pielea gâtului Olgăi, evidențiind o venă ce pulsa înnebunită. închide ochii și gândește-te la linia unde cerul se unește cu pământul. în câteva clipe o să fii acolo, rosti el în șoaptă, complice, apoi înfipse acul.

Ghemuită cu ochii la ecran, Aliona își dădu seama că nu mai este singură în cameră abia când batista îmbibată în eter îi acoperi nasul și gura. Luată prin surprindere,

dădu drumul tabletei și încercă să înlăture mâinile puternice ce-i presau capul ca într-o menghină. Ecranul se sparse în cădere, scălâmbăind chipul ursului, protectorul bene- volent, mereu la post, al fetiței neastâmpărate.

— Inspiră adânc, îi șopti la ureche Boris, lipind-o de pieptul lui. Cât poți tu de adânc! Lasă cocorii de hârtie să te poarte pe aripile lor dincolo de arcul curcubeului.

în timp ce dădea orbește ascultare sfatului, copila se trezi că se gândește dacă nu cumva ar trebui să se ducă la ușă, să-și pună cizmulițele și s-o aștepte pe Tuș Olga; unchiul Boris nu părea chiar cel mai drăguț tip din lume, împinși de aburii de eter, câlți sălcii de fum îi încleiau mintea, transformându-i gândurile într-o pastă ce aducea cu un curcubeu strâmb. Curând, trupul i se înmuie, renunțând să mai lupte. Cu infinite precauții, Boris îi dădu la o parte părul de la ceafă și înfipse ușor acul seringii. Aliona tresări o dată, apoi rămase nemișcată. Pe picior i se scurgea un fir de urină, pătând rochița cu margarete și albinuțe.

Când fu sigur că nu mai respiră, Boris puse trupul fetiței înapoi pe canapea, opri tableta și coborî în adăpostul subteran.

— CBCT![19] spuse el tare, deschizând ușa.

Lumina din tavan se aprinse la jumătate din intensitatea normală, apoi începu să pâlpâie de parcă ar fi fost stricată. Boris își drese glasul și repetă:

— CBCT!

Intensitatea luminii spori, dar continuă să funcționeze cu intermitențe. Boris simți cum se golește de sânge. Sis-

19 Lumină!

temui de recunoaștere vocală esuase de două ori să-l iden- tifice; probabil că eterul pe care îl folosise pentru a o adormi pe Aliona îi afectase timbrul vocii. Ascuns într-unul dintre pereți, un ceas electronic măsura descrescător timpul. Avea la dispoziție treizeci de secunde pentru a introduce parola de rezervă, în caz contrar, un set de încărcături explozive aveau să distrugă casa cu bunker cu tot.

Inhăță telecomanda monitorului aflat pe biroul său, apăsă prelung pe meniu, apoi formă grăbit pe butoanele canalelor TV: 50-48-48-50, codificarea în format ASCII[20] a numărului 2002, anul în care jurase răzbunare lumii întregi. Lumina se menținu aprinsă preț de o secundă, apoi clipi din nou. Dintr-un motiv necunoscut, parola de siguranță nu funcționase nici ea.

Camera, pereții, fotografiile celor pedepsiți, începură să se învârtă în jurul lui. Nu *acum! Nu acum, când sunt atât de aproape!* șopti Boris, în pragul leșinului. Cu un efort supraomenesc de voință, își impuse mâinilor să nu mai tremure. Trase de capacul aflat pe spatele telecomenzii, dezvăluind compartimentul bateriilor.

Și iată de ce nu mergea! gâfâi Boris. Capătul unei baterii era acoperit de o depunere verzuie de oxid. O scoase cu unghia afară, o frecă de perete, apoi o introduse înapoi în locașul ei. *Oare cât mai am ? Trei secunde? Două?* Degetele îi alergau înnebunite, formând codul binecunoscut.

20 *American Standard Code for Information Interchange.* ASCII reprezintă un sistem de codificare a caracterelor, bazat pe alfabetul englez. Codurile ASCII reprezintă caractere text pentru computere, echipamente de comunicație și echipamente

Monitorul porni, afișând timpul rămas în momentul introducerii parolei: 00:00:13.

Boris se lăsă să cadă în scaun, privind consternat cifrele. Mai puțin de un sfert de secundă îl despărțise de eșec! De- șurubă cu dinții capacul unei sticle de vodcă și luă o înghițitură prelungă. Parcă universul însuși încerca să-l oprească să-și pună planul în aplicare. Mai întâi propunerea Olgăi, apoi eșecul sistemului de identificare.

Pomi laptopul și introduse prudent parola, pregătit de orice surpriză, însă procesul decurse fără probleme.

Din meniu, deschise o fereastră de comandă și se co- nectă la o adresă care nu apărea în nicio listă oficială. Nici nu ar fi avut cum. în spatele IP[21]-ului obscur se găsea frigiderul unei baze militare lăsate în paragină, dar care pe vremuri adăpostise o parte din rachetele intercontinentale sovietice. Surâse. Internet of Things - conectarea aparatelor casnice la internet - reprezenta cadoul nesperat făcut hackerilor de pretutindeni. Rețele considerate altă- dată inexpugnabile erau penetrate în joacă acum, deoarece administratorul spațiului de birouri conectase de capul lui la internet sistemul de aer condiționat ori pe cel care asigura umiditatea ghivecelor cu plante ornamentale. Ca și în cazul imprimantei mareșalului Agapov, fusese suficient să intre în sistemul furnizorului de echipamente -

21IP *(Internet Protocol)* protocol care asigură un serviciu de transmitere a datelor, fără conexiune permanentă. Acesta identifică fiecare interfață logică a echipamentelor conectate printr-un număr numit „adresă IP". Versiunea de standard folosită în majoritatea cazurilor este IPv4. In IPv4, standardul curent pentru comunicarea în Internet,

o bagatelă, pe lângă penetrarea unei rețele informatice militare - si să schimbe codul articolului ce urma să fie li- vrat. De restul se ocupase chiar echipa de montaj. Boris își închipuise deseori cum decurseseră lucrurile:

— Să trăiești, colonele! Unde găsim și noi o priză de internet pentru frigiderul nou de vi l-am adus? O să aibă nevoie să-și actualizeze firmware-ul la prima pornire, altfel n-o să meargă ori o să meargă prost, spuse șeful echipei de montaj.

— Aăă, nu știu, va trebui să vorbiți cu băiatul care se ocupă de calculatoare.

— E aici? Poți să-l chemi?

Soldatul plictisit îi fixă indiferent pe bărbații în salopete murdare de vaselină:

— Vine doar o dată pe lună - asta atunci când catadicsește să-și mute curul ăla schilod până aici!

— Dacă nu se există o priză fizică, poate ne dați parola de Wi-Fi, aia pe care o folosiți ca să vă conectați cu telefoanele la internet, nu se lasă șeful echipei de montatori. Dacă nu reușea să-l convingă pe imbecilul cu pușcă să-1 ajute, trebuia să mai bată o dată drumul plin de hârtoape care ducea la gaura aia uitată de lume. Producătorul asigura garanție doar pentru aparatele cu software-ul actualizat la zi. Pe restul le plăteau din buzunarele lor proștii ca el.

Soldatul îl studie dintr-o parte pe muncitorul bărbos. N-ar fi trebuit să-i fie cunoscută respectiva parolă, dar ce secret e ăla pe care-1 cunoaște toată lumea? El o aflase de la una dintre fetele de la bucătărie, în timp ce o înghesuia

în magazia cu cartofi. Se îndreptă de șale și trase cu ochiul la ceas. Abia aștepta să scape de maimuțele cu frigiderul, să se poată întoarce în cutia lui. Măcar acolo o să poată sta jos.

— Ia ceva și scrie, rosti el plictisit.

Șeful muncitorilor scoase grăbit un carnețel unsuros, un capăt de creion, și își notă parola. In mai puțin de un minut, frigiderul, odată cu actualizarea software-ului intern, își înștiința patronul de îndeplinirea cu succes a misiunii.

Boris mai luă o înghițitură de vodcă și își trecu palma pe deasupra tastaturii laptopului. Era momentul să treacă la fapte. Deschise o fereastră și se conectă la termostatul instalației de aer condiționat a unei case de oaspeți din Filipine. Acesta, la rândul lui, inițiе un dialog cu o cameră video ce supraveghea o parcare subterană din Hong Kong. Urmară un DVD din Franța, o mașină de făcut cappucino din Italia, apoi sistemul de deschidere a ușilor de la garajul unei case particulare din Germania. Orice încercare de a identifica locul de pornire al mesajelor s-ar fi lovit de un hățiș de netrecut de reglementări legale, jurisdicție teritorială, și nu în ultimul rând, de fus orar.

își șterse palmele de pantaloni. Primul pas fusese îndeplinit cu succes. Deținea un canal de comunicație impenetrabil oricărui serviciu secret din lume.

Deschise o fereastră de Brave - un browser similar lui Chrome ori Safari, dar ale cărui surse erau disponibile oricui dorea să se asigure că nu conținea niciun sistem de urmărire - și se conectă la contul de ProtonMail. Situat în Elveția, într-un bunker săpat la un kilometru sub pă-

mânt și capabil să susțină o lovitură nucleară directă, Pro- tonMail era considerat cel mai sigur serviciu de poștă electronică din lume.

Tot ce mai avea de făcut era să trimită două mesaje.

Primul era destinat unui general american căruia îi furnizase în mod constant informațiile pe care reușise să le smulgă celorlalte servicii secrete ori corporațiilor potrivnice intereselor generalului. Pentru Mark J. Payne, mesajele lui Boris aveau caracterul unor cadouri picate din cer. îl ajutaseră nu doar să avanseze în carieră, ci îl făcuseră invulnerabil la schimbările echipei prezidențiale. Nu conta cine ocupa scaunul din Biroul Oval, acea persoană avea întotdeauna nevoie de informațiile surprinzătoare - și întotdeauna exacte! - pe care le aducea indispensabilul general.

> Vă scriu de pe o conexiune nesigură! Mă cer lui Dumnezeu ca mesajul acesta să ajungă la Dumneavoastră! Domnule General,niciodată lumea n-a fost atât de aproape de distrugere!! Dacă se va face după voia informațiilor pe care tocmai le-am aflat,azi sau mâine Președintele Dumneavoastră va fi ucis prin detonarea unei bombe nucleare la Casa Albă. Vor muri nevinovați cu milioanele,și de o parte, și de alta! Din păcate, nu am să vă dau și alte detalii. Nu pierdeți vremea, acționați! Dumnezeu să vă aibă în pază, pe Dumneavoastră și pe poporul Dumneavoastră!
>
> Magnolia Albă

Boris își atinse bărbia și zâmbi. Texul în sine era o capodoperă de manipulare. Pentru analiștii americani urma o zi complicată. în mod intenționat indusese câteva greșeli de editare care să inducă suspiciunea că autorul ar fi o femeie - conform statisticilor, femeile uită mai des decât

bărbații să pună pauză după virgulă - cât și formulări și stereotipuri care sugerau că autorul nu ar fi vorbitor nativ de limbă engleză. Cât despre pseudonimul ales, el venea să complice și mai mult lucrurile. în simbolismul floral, magnolia reprezintă puritate, demnitate, dar și floarea națională a Coreii de Nord.

Boris apăsă pe *Send,* urmărind mesajul cum pleacă. Zarurile fuseseră aruncate! Privirea îi căzu pe schema generală a avionului fără pilot pe care o găsise printre materialele mareșalului Agapov. Când o văzuse, înțelesese că în sfârșit avea piesa care îi lipsea pentru a-i putea pedepsi pe cei care se făcuseră vinovați de moartea Raisei. In anul care a urmat, prin intermediul brește de securitate de la fosta bază nucleară sovietică, a trimis un număr de mesaje către un IP neoperațional al ambasadei Federației Ruse la Washington. Americanii le-au interceptat, dar, fiind criptate, nu au putut face altceva cu ele decât să le stocheze în arhiva lor de date. Era practica obișnuită în astfel de situații.

Boris inspiră adânc, impunându-și să ignore starea de surescitare care dădea să-1 cuprindă. Efectele mesajului pe care tocmai îl trimisese aveau să se simtă abia peste o oră, suficient pentru a implementa etapa următoare. Prin intermediul conexiunii cu baza militară, apelă aceeași adresă inexistentă de pe serverul ambasadei ruse la Washington, apoi introduse textul celui de al doilea mesaj:

Pregătirile logistice s-au încheiat. Consiliul Luptei Continue a aprobat, în sfârșit, planul nostru. Atacul va avea loc în cursul zilei de azi. Țintele vizate vor fi Casa Albă si ba- » »

zele de lansare ale rachetelor. Avioanele noastre de vână-

toare, bombardierele strategice și bateriile anti-rachetă au fost deja echipate cu proiectile nucleare curate. Nu avem de ce să ne fie teamă. O singură încărcătură detonată la zece kilometri de un dispozitiv inamic - rachetă, avion sau tanc - va duce la scoaterea lui din luptă datorită impulsului electromagnetic generat. Aliații NATO vor accepta noua ordine mondială ori vor pieri sub bombele noastre.

Dumnezeu e mare!

După ce termină, în loc să-l cripteze ca și pe celelalte, in- seră la începutul mesajului o linie suplimentară: „Certificat de securitate invalid", și îl trimise în forma respectivă. Repetă apoi procesul, dar pe al doilea mesaj nu mai „uită" să-1 cripteze. Având în vedere că diferența de timp între cele două mesaje avea să fie de câteva sutimi de secundă, angajații NSA nu vor avea altă opțiune decât să ajungă la concluzia că avusese loc o eroare pe server. Era coșmarul tuturor criptografilor din lume, genul de greșeală care pierde războaie. Ori cel puțin așa o să pară la prima vedere. Având textul în ambele variante, atât criptat cât și în clar, americanii vor putea deduce lesne cifrul utilizat, ceea ce le va permite să decripteze și mesajele anterioare. Iar când o vor face, vor afla că Federația Rusă deținea cea mai cumplită armă cu putință: o bombă cu hidrogen curată, ieftină, capabilă de a fi produsă în serie, și care nu lăsa în urma ei niciun fel de reziduu radioactiv!

Vor fi neîncrezători, se vor contrazice între ei, dar nu vor putea să elimine posibilitatea. Povestea mergea zeci de ani în urmă, când doi cercetători, Martin Fleischmann și Stanley Pons, zguduiseră lumea științifică declarând că au descoperit o sursă inepuizabilă de energie curată: fu-

ziunea nucleară la rece. Deși discreditată ulterior, ideea continua să atragă ciclic fonduri importante, în speranța că într-o zi combustibilii fosili și centralele nucleare vor putea fi înlocuite cu niște aparate mari cât o cutie de pantofi, care vor funcționa cu apă de mare și o pereche de baterii obișnuite. »

Nici unul dintre planurile pe care americanii urmau să le găsească în corespondența dintre baza militară și ambasadă nu aveau vreo șansă să treacă testul unei analize științifice, dar îi cumpărau lui Boris exact ceea ce avea nevoie: câteva ore de confuzie. *Dar dacă, totuși, așa ceva este posibil? Dacă au fost mai vicleni, mai paranoici ca noi?* își vor spune ei.

Privirea îi fugi din nou către planurile avionului fără pilot. Când ultima piesă va cădea la locul ei, nimeni nu va mai avea timp să despice firul în patru. împinși de la spate de groaza de-a nu dispărea de unii singuri în bezna neființei, cu toții se vor grăbi să pună în practică faimoasa și mult temuta „distrugere reciprocă asigurată", momentul fatidic în care rușii, americanii, apoi toți ceilalți, vor apăsa pe butonul roșu, inundând planeta sub o avalanșă de explozii nucleare.

Boris își urcă picioarele pe masă și închise ochii. Din acel moment mai avea câteva ore de așteptat.

Capitolul 14

Dorina puse capul pe umărul lui Nicu și închise ochii. Chipul îi era pământiu, cu cearcăne vinete sub ochi.

— Boss, noi cred că o să mergem să tragem o țârâ cu porcu'. Anuțo, faci tu vorbele cu nea Igor? Spune-i că o să ne revanșăm data viitoare, zise Țuțu, înconjurându-i Dorinei umerii cu brațul.

— Da, cred că ar fi o idee bună, spuse Tamara.

Starea de surescitare începea să-i treacă, iar oboseala să-și spună cuvântul.

Anastasia se ridică:

— îl sun chiar acum. Pot să folosesc telefonul tău?

— Desigur. Găsești unul pe birou.

Anastasia trecu în camera alăturată si închise usa.

Ștefan goli dintr-o înghițitură cafeaua. Spre deosebire de ceilalți, somnul îl ocolea. Văzuse lucruri pe care niciun alt muritor nu le văzuse vreodată. Gândul îi fugi la căprioara din piatră, iar o nevoie copleșitoare de a ști îl cuprinse. Cine crease acel loc?

— Gata, am rezolvat cu Igor, spuse Anastasia reîntor- cându-se la locul ei. Nu prea i-a căzut bine vestea, dar i-a trecut când i-am spus că ne-am petrecut noaptea la căpătâiul lui Mișu. A zis că o să treacă și el mai încolo pe aici.

Tamara îi mulțumi cu o înclinare a capului.

— Să-ți dea Dumnezeu sănătate, Anuțo! spuse Nicu, ajutând-o pe Dorina să se ridice. Hai să ne auzim mai pe seară. Luăm o chiftea de la bufet și dăm o tură prin Hrubă. Poate reușim să-i dăm de urmă izmenitului ăla de-i vrea nea Igor glanda.

Ștefan se ridică si el:

— Eu cred că o să mă duc chiar acum acolo. Simt nevoia să-mi pun gândurile în ordine.

— Dacă mă aștepți jumătate de oră, vin si eu. Vreau să-mi fac un dus si să mă schimb de haine. Mă simt trans- t I
pirată ca un porc mistreț.

Ștefan strânse din buze. Ca același porc mistreț se simțea si el: I »

— Mă duc pe jos, îți las ție mașina. Dacă apuc să ajung acasă, sigur o să mă lovească lenea.

Tamara scoase dintr-un dulap două treninguri în ambalajele lor originale și i le dădu Anastasiei, împreună cu două prosoape:

— Cabine de duș găsiți lângă spațiul de relaxare. Trageți două fotolii unul lângă altul - sau și mai bine, luați o pătură, apoi înghesuiți-vă într-unul singur - și ați rezolvat-o si cu somnul. Cui îi trebuie confortul unui dormitor dacă se poate și altfel? surâse ea, făcându-le cu ochiul celor doi tineri.

Anastasia o sărută pe obraz, îmbrățișând-o strâns:

— Mulțumesc! spuse ea, apoi se îndreptă către ușă: Vii?

Termometrul mașinii arăta minus nouăsprezece grade. Ștefan porni motorul și suflă în palme.

— Ger tare!

Anastasia se ghemui în scaunul înghețat:

— Nu cred că mi-am dorit vreodată în viață un dus fier- binte mai mult decât în clipa asta, spuse ea printre tremu- rături.

Ștefan demară încet, căutând din ochi petele de gheață de pe asfalt.

— Mai rezistă puțin. Ajungem imediat.

Anastasia strânse în brațe prosoapele pufoase, mirosind a curat, și își lipi obrazul de ele. *Bine, încă puțin mai pot să rezist, dar mai mult de atât să știi că nu promit,* îi răspunse ea în gând. Pe buze îi flutura un zâmbet care nu avea nimic de-a face cu frigul de afară.

Ștefan se opri dezorientat dinaintea unicei cabine de duș.

— Intră tu prima, spuse el uitându-se în jur. O să te aștept în spațiul de relaxare. Poate găsesc vreun film bun. Sper să n-adorm.

— Nu pleca. Mi-e urât să rămân singură, spuse Anastasia, o tentă feminină, vulnerabilă, strecurându-i-se aproape insesizabil în glas.

— Femeile, spuse Ștefan, așezându-se direct pe podea. Nu poți să trăiești fără ele, dar mai ales cu ele! mormăi el, sprijinindu-se cu spatele de perete.

Hainele tinerei cădeau grăbite pe podea. Ștefan întoarse capul în direcție inversă.

— Interesant. Nu pari un bărbat timid la prima vedere. Din contră, chiar! spuse Anastasia adăugând tacticoasă un ultim articol de îmbrăcăminte în vârful grămezii. Ștefan îl văzu și înghiți în sec.

— Nu-i vina mea. Am avut coșuri și pistrui când am fost mic. De acolo cred că mi se trage, răspunse el, uitându-se încăpățânat înainte. O simțea cum îl privește goală, cu o mână în șold, așteptându-1 amuzată să cadă în ispită.

Anastasia intră în cabină și trase ușa după ea. Abia când sunetul apei se făcu auzit, îndrăzni Ștefan să renunțe la poziția lui incomodă.

— Ce părere ai despre ce ni s-a întâmplat? spuse ea. Am dat cu adevărat o tură prin laboratorul secret al lui Dumnezeu sau doar ni s-a părut că am făcut-o?

Dincolo de sticla mată, trupul Anastasiei se mișca hipnotic, dezvăluind forme și rotunjimi doar pentru a le ascunde în clipa următoare. Aburul și aroma săpunului de lavandă umpleau aerul, împrumutându-i textura intimă a unui sărut furat în pragul somnului.

— Ai idee cât de ciudat sună întrebarea ta? spuse el. Suntem obișnuiți să ne gândim la o eventuală divinitate ca la un curator al vieții de apoi, nu ca la un inginer îmbrăcat în halat alb. Și totuși, cum altfel s-ar putea explica experiența pe care tocmai am avut-o? Mișu trăiește și, cu puțin noroc, o să se facă bine.

Zgomotul apei se estompă pentru o clipă.

— Iti dai seama că dacă asa stau lucrurile, tocmai am descoperit panaceul? Medicamentul universal capabil să vindece orice boală? spuse Anastasia.

— Exact de asta îmi este teamă! răbufni Ștefan. Să presupunem că învățăm să lucrăm independent. Câți bolnavi am putea să tratăm fiecare într-o zi? Unu? Zece? Am mai avea dreptul să mai facem și altceva - să zicem, duș

- decât să-i vindecăm pe cei care ar muri fără intervenția noastră? Și cine este mai important? Un copil de trei ani - care în cele din urmă s-ar putea să se dovedească un rebut social - un savant de optzeci de ani a cărui contribuție științifică ar îmbunătăți viata a milioane de oameni ori un » » ♦ J mafiot care îți pune arma la cap și te obligă să-l tratezi?

Ascunsă privirilor de pereții cabinei de duș, Anastasia continua să se săpunească.

— Cu mafiotul termini repede, spuse ea. Gândește-te cum ar fi ca sub amenințarea pistolului să-l vindeci de boala lui, dar în același timp să-i sădești în inconștient o atracție irezistibilă pentru scorburile copacilor bătrâni - cu cât mai pline de viespi, cu atât mai bine. Ori pentru orificiile din gardurile pe care scrie „ATENȚIE! Câine rău!".

— Sau „Zonă patrulată de pisici" -

— Nuu, și mai bine: „Nu parcați! Se sparg cauciucurile + bătaie"!

Un cârcel de râs isteric dădea să i se cuibărească lui Ștefan în coșul pieptului.

— îmi și închipui ce mutră ar face proprietarul, un individ cu burta revărsată și ceafă de taur, când l-ar vedea pe mafiot iubindu-i temeinic poarta. îți spun eu, l-ar chema pe frati-su din casă, ca să-l imobilizeze pe contravenient, apoi ar ieși cu toporul la el.

Sunetul apei scăzu din nou în intensitate.

— Auzi, mi se pare mie sau tu rescrii „O făclie de Paște"? spuse Anastasia după un scurt moment de gândire. Mă întreb ce părere ar avea Caragiale despre versiunea ta.

— L-ar afecta grav. Nimic n-ar mai fi la fel, spuse Ștefan fără să se gândească. „O scrisoare pierdută" s-ar transforma într-"O p..." - ăăă, hmm... - Ah, gata, știu: „O panglică pierdută"!!

— Tăiată.

— Sau așa.

Ușa cabinei de duș se deschise de o palmă.

— Vii? se auzi vocea neașteptat de timidă a Anastasiei.

Ștefan rămase cu privirea pironită la imaginea ce se întrezărea în spatele peretelui de sticlă.

— Nu știu ce să zic... »

— N-am viespi, să știi.

Din câteva mișcări, hainele lui Ștefan se alăturară celor aparținând Anastasiei. încăpățânarea, oricât ar fi de mare, își are până la urmă limitele ei.

— Și nici săbiile cu tine, spuse el, pășind dincolo de prag.

— Așa este. Sunt complet neajutorată. Poți să-mi faci ce vrei.

— ... zise diamantul pilei neștiutoare.

— Neștiutoare, spui?! Cred că m-am răzgândit. O amânăm pe altădată, murmură Anastasia, lăsându-se luată în brațe.

»

A A A

în Hrubă, globurile din tavan se aprindeau pe rând. Ștefan întinse mâna. Degetele Anastasiei le găsiră pe ale lui, împletindu-se într-o legătură strânsă. împreună se îndreptară către centrul încăperii.

— Ce speri să găsești aici? spuse ea.

— Răspunsuri la întrebările pe care încă nu știu să le pun, surâse Ștefan, învăluind diorama cu privirea.

Anastasia se uită cu jind către spațiul destinat ședințelor.

— Păcat că nu i-a dat lui Igor prin minte să instaleze niște fotolii în jurul căprioarei. Mi-ar fi prins bine unul acum. îmi cam tremură picioarele.

— Da? De ce? întrebă neatent Ștefan. »

— Bărbații ăștia! Se vede că n-a trebuit niciodată să te ții de pereții șubrezi ai unei cabine de duș, în timp ce un tip extrem de hotărât vrea cu tot dinadinsul să treacă cu tine de partea cealaltă!

— Hmm…

— Și să-ți mai și alunece tălpile pe clăbucul de pe jos!

Ștefan o cuprinse cu brațele și o sărută prelung, mușcân- du-i până în pragul durerii buzele deja învinețite.

— Ar trebui să-mi pară rău? îi șopti el, zgâriindu-i obrazul cu barba.

Anastasia își înfipse unghiile în ceafa lui și îl apucă cu dinții de lobul urechii. »

— Doar dacă nu intenționezi să repetăm experimentul.

— Ca să-mi aud iar vorbe în caietul de reclamații? Nici nu mă gândesc!

— E o canapea ceva mai încolo. Am putea să-i verificăm stabilitatea, că tot veni vorba.

— E bună, văd de aici. Se sprijină pe patru picioare.

— Patru picioare n-am, dar pot compensa din coate. Mergem?

— De ce n-am aduce-o aici? în loc de fotolii, e bună si o canapea.

Pe chipul Anastasiei se așternu o expresie presupus scandalizată:

— Asta-i doar vina feministelor! Pe vremuri, în zorii ce urmau primei nopți, ni se aduceau diamante, blănuri sau măcar un buchet de trandafiri. Acum ni se spune că trebuie să cărăm canapeaua. Proastă afacere!

Ștefan își subție privirea și întinse brațul:

— De ce s-o cărăm în spate? Tocmai am învățat că există metode mai simple. Am putea, de exemplu, s-o aducem cu puterea gândului. S-o rugăm să ni se alăture.

Anastasia privea cu respirația tăiată când la Ștefan, când la canapea. în cele din urmă, tânărul renunță.

— Sau la fel de bine o pot aduce cu puterea brațelor. Doar de data asta! mormăi el.

— The force is strong with you, my young padawan, but you are not a Jedi yet! râse Anastasia

— Exact de asta mi-e și mie frică, spuse Ștefan.

Buna dispoziție îi dispăruse de pe chip, lăsând loc încrâncenării. într-o tăcere morocănoasă, merse și împinse canapeaua până în dreptul căprioarei.

— Cine crezi că a sculptat-o? spuse Anastasia, după ce se așeză.

J

Lângă ea, cu spatele drept, Ștefan studia crispat dio- rama.

— Habar n-am. De unde să știu? Ai zis-o chiar tu: nu sunt încă un Jedi! strecură el printre dinți.

Anastasia se întinse și puse capul pe genunchii lui.

— Si ce bine că nu ești. Nu mi-ar fi stat bine în locul ro- » 1
boțelului, fluierând și zdrăngănindu-mă pe picioare ori de câte ori nu-mi convenea ceva. Iar cum amândoi știm că mi se întâmplă des să am obiecții, mă tem că ajungeam rapid la fiare vechi. Cine are nevoie lângă el de un etern cârcoti tor? Mă rog, de o cârcotitoare, în cazul meu.

în perioada cât fusese împreună cu Simona, Ștefan auzise suficiente „cum vrei tu" cât să-i ajungă pentru o viață întreagă. Mai rău decât un partener nemulțumit putea fi doar unul veșnic non-combatant. Degetele lui își făcură loc pe sub bluza Anastasiei și îi cuprinseră în cupa palmei sânul. Nu era nimic erotic în gestul lui. Mai mult sex ar fi fost într-o ocheadă schimbată pe furiș.

— Cârcoteala, oricât de mare ar fi nemulțumirea, mai obosește si ea. La o adică, de aia s-au inventat diamantele, blănurile și buchetele de trandafiri.

Anastasia îi prinse mâna prin țesătura bluzei și se cuibări mai bine în îmbrățișarea lui.

— Nu știu dacă a fost neapărat o idee bună să venim aici, căscă ea. Presimt că o să mă ia somnul.

Ștefan își lăsă capul pe spătarul canapelei și își întinse picioarele.

— Care-i treaba cu individul pe care trebuie să-l prindem? Vreau varianta detaliată, dacă îți este cumva cunoscută.

Anastasia tresări.

— Ce te face să crezi că există una?

— N-are cum altfel. Ai auzit-o pe Tamara: pe vremea URSS-ului, Oleg a fost șeful programului rusesc de con-

trol al minții. O coincidență cel puțin dubioasă, în opinia mea.

— Ai dreptate, oftă Anastasia. Există o parte pe care Igor nu le-a împărtășit-o și celorlalți membri ai grupului.

— Despre ce-i vorba?

— Nici eu nu știu prea multe. Tot ce pot să îți spun e că individul pe care îl căutăm și-a pierdut soția în criza ostaticilor din teatrul Dubrovka și că acum un an a reușit să fure niște secrete extrem de bine păzite. In ce constau ele, n-aș putea însă să-ți zic. Oricum, ceva suficient de important pentru a înfrunta ridicolul colaborării cu unii ca noi.

Ștefan îi aranjă Anastasiei o șuviță de păr.

— Nu fi copil, rosti el. E ficțiune ce ne-a spus Igor. Proiectul acesta nu s-a întâmplat să existe atunci când le-a trebuit serviciilor secrete rusesti, ci a luat naștere tocmai ca urmare a nevoii lor de a recupera secretele furate. Mă întreb ce conțin ele pentru a justifica o asemenea încercare disperată.

— Dacă e așa cum spui tu, poate fi doar ceva important, ceva care într-adevăr ar putea arunca lumea în aer.

— Da, cred că la partea asta Igor nu ne-a mințit, spuse Ștefan. Amenințarea la adresa stabilității mondiale este ♦ 1» una reală, n-am nicio îndoială. Trebuie să-l găsim cât mai repede pe acest Boris Yakușkin, dacă i-am reținut bine numele.

— Bine, dar cum?

— Mă gândesc dacă nu cumva ar putea merge ce ne-a ieșit cu Mișu. Adică, se poate realiza contactul și dacă ținta

e la distanță? Intuiția îmi spune că da. Teleportarea mentală nu pare genul de chestie care să se încurce de un perete ori de un număr oarecare de kilometri. Dacă am putea să intrăm în mintea lui, am ști unde este și poate ce gândește.

— E o idee bună, dar crezi că poate fi făcută?

— Nu știu. Poate ar trebui să încercăm mai întâi pe unul dintre noi, să vedem dacă merge.

Anastasia se ridică pe jumătate:

— încearcă pe mine! De fapt, stai, așteaptă! turui ea. Fac câte o cafea și ne apucăm imediat de lucru!

Ștefan oftă si îsi scoase mâna de sub bluza ei. » > ,

— As prefera să fie altcineva. Din ce am văzut până acum, tie îti este cel mai ușor să mă urmezi. Pe tine nu ' » » »

trebuie să te aduc, vii singură.

Anastasia își trecu un picior peste genunchii lui Ștefan și îi înlănțui gâtul cu brațele. Ideea era bună, dar periculoasă. Trebuia să-l convingă să experimenteze pe ea înainte să pună siguranța ori chiar viața altcuiva în primejdie.

— Se pare că mi-ai găsit o latură docilă despre care eu habar nu aveam că există, murmură ea, căutându-1 din mișcările șoldurilor.

Palmele lui Ștefan apucară de materialul pantalonilor și traseră. Suprasolicitate, cusăturile pârâiră.

— Rupe-i! șopti Anastasia. Fă-ți loc. Nu mai am nimic pe dedesubt!

în zona de ședințe, un telefon începu să sune.

— Fie s-a întâmplat ceva cu Mișu, fie ne caută Igor, spuse ea, sărind în picioare. Altcineva n-are cine să fie.

Pantalonii îi erau mototoliți, descusuți pe alocuri. Anastasia și-i aranja sumar, apoi o luă la fugă. Ștefan se ridică și o urmă. »

— Era Igor. îi tremura vocea și se bâlbâia, spuse ea punând telefonul jos. A zis că-i adună și pe ceilalți și vin încoace. Cred că lucrurile se precipită.

A A A

Dorina și Nicu se sprijineau unul de celălalt și căscau. Tamara era trasă la chip și privea în gol. Dinaintea fiecăruia se găsea o cană aburindă de cafea.

Igor se așeză în capul mesei, îi studie preț de o clipă pe Ștefan și pe Anastasia, apoi spuse:

— îmi pare rău că v-am trezit, dar n-am avut încotro. Situația este pe atât de gravă pe cât ne-am temut că ar putea fi atunci când am inițiat acest proiect. în urmă cu o oră, a avut loc la Casa Albă o întâlnire de urgență a comitetului șefilor de stat major ai armatei americane - Joint Chiefs of Staff, cum le spune pe limba lor - la care au mai participat procurorul general și un anume Lemond Pa- trick, consultantul personal al președintelui în problemele ce țin de Federația Rusă. în plus, volumul de mesaje schimbate între unitățile militare și centrele de comandă practic s-a triplat în doar câteva minute, iar în zona bazelor despre care știm că adăpostesc rachetele intercontinentale capabile să transporte încărcături nucleare, s-a înregistrat o activitate crescută. Dacă informațiile noastre

sunt corecte - si nu văd de ce nu ar fi - există bănuiala că >
al treilea război mondial este pe cale să înceapă.

Ștefan ridică mâna, făcându-i semn lui Igor să se oprească.

— Ia-ne ușor, că suntem după o noapte de nesomn. Ce întâlnire a avut loc la Casa Albă? Și de ce e așa o mare tra- » »
gedie că s-au văzut toți generalii lor? Poate că a fost ziua de naștere a vreunuia dintre ei și s-au strâns să bea un » J
păhărel.

Igor se sprijini cu coatele de masă și își prinse tâmplele între palme.

— Nu faptul că s-au întâlnit stârnește îngrijorarea, ci graba teribilă cu care au făcut-o. Aceștia sunt oameni importanți. Nu-i scoli din paturile lor fără un motiv important. Ceva grav trebuie să-i fi adus acolo.

Ștefan își țuguie buzele, mimând ingenuitatea:

— Și cum v-au parvenit *vouă* asemenea informații confidențiale? Nu sunt deplasările șefilor de stat major ținute secret tocmai pentru a evita astfel de situații?

Igor surâse amar:

— Americanii suferă de o doză de aroganță care într-o zi li se va dovedi fatală. Au grijă de cei mari, dar îi uită pe cei mici, pe mărunții care fac sistemul să funcționeze. A fost suficient să montăm camere miniaturizate de supraveghere pe stâlpii din fața caselor secretarelor respectivilor generali. Se pare că dumnealor nu le place să-și pună singuri zahăr în cafea nici măcar în situațiile de urgență. In seara asta, fiecare dintre ele a fost luată în trombă de o mașină aparținând Casei Albe. Concluzia se impune de la sine.

— Și eu care eram convins că Oleg este un oligarh zaharisit care n-are de lucru și finanțează proiecte paranormale - și când colo, ia te uită: James Bond! râse Ștefan.

Igor luă cana de toartă, apoi o puse cu putere înapoi pe masă:

— Nu mă crede idiot, tinere, spuse el rece. V-am auzit discutând mai devreme cu Tamara. Știu de reușita voastră > »

cu Mișu, și că nu-ți este străin cine a fost Oleg. Scutiți-mă de negații obositoare și lipsite de sens. Nu există cameră în complex care să nu aibă un microfon.

Dorina păli la chip și își acoperi instinctiv pieptul. Nicu se foi inconfortabil alături de ea.

Ștefan își drese glasul. O parte din el voia să se repeadă la Igor și să-1 lovească până cădea în nesimțire. Gândul că cineva îl spionase în momentele lui de intimitate cu Anastasia, sădea în el dorința de nestăvilit de a-1 ucide. Cealaltă parte însă, cea obișnuită să evalueze terenul înainte de a lua o decizie, ezita. Ca Petrov să le facă o asemenea destăinuire, însemna că situația era nu doar gravă, dar și critică. Timpul era într-adevăr pe sfârșite.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el plin de scârbă. Stăpânul și-a trimis slugoiul să facă ordine printre zilieri; să lase prostiile și să se întoarcă la treaba pentru care sunt plătiți. Corect?

Răspunsul lui Igor îi surprinse pe toți:

— Oleg nu știe despre Mișu. Am șters înregistrările din sistem și le-am înlocuit cu unele mai vechi. Cu un pic de noroc, n-o să mai apuce să-și dea seama de înșelătorie.

— Ce fel de noroc? Și de ce să nu mai apuce? interveni Anastasia. E vorba despre Boris, teroristul pe care trebuie să-l prindem?

— Și da, și nu. Când Oleg m-a invitat să preiau conducerea acestui proiect, primul meu gând a fost să-l trimit la plimbare. îl iubeam pe bătrânul ticălos mai mult decât pe tatăl meu, dar să alerg după cai verzi pe pereți nu era chiar modul în care înțelegeam să-mi petrec timpul; aveam o carieră academică la care nu voiam să renunț. Apoi am realizat potențialul uluitor al situației și m-am răzgândit. Chiar și doar o șansă dintr-un miliard dacă ar fi existat, nu aveam dreptul s-o refuz. Un grup capabil să-și folosească puterea gândului pentru a influența materia, să vindece ori să ucidă dacă situația o impunea, putea să scoată omenirea din impasul în care ne găsim. Cu asemenea oameni la conducerea societății, nu ar exista lucruri pe care să nu le putem face. In doar câțiva ani am putea pune primele baze pe Lună, apoi pe Marte. Despre Mercur se spune că ar conține minerale care nu există pe Pământ. Cu puțin efort am putea coloniza lunile lui Saturn. Există suficientă apă în inelele lui pentru a întreține un număr mare de oameni. Ce ne lipsește este voința și ambiția de a ne scutura de jugul economiei de consum, de tirania banului. Ne aflăm pe un drum greșit. în loc să ne folosim geniul pentru a ne dezlipi de scoarța planetei care ne-a fost leagăn ca specie, facem filme de acțiune ale căror bugete depășesc o călătorie pe Marte. Nu mai mergem la muzeu pentru o clipă de frumos, ci pentru a ne poza cu Mona Lisa și a avea ce pune pe Facebook. Ne-a luat sute de milioane de ani ca

să evoluăm la stadiul de ființe dotate cu rațiune, si doar vreo douăzeci ca să redevenim maimuțe. Acum treizeci de ani, în manualul automobilului te învăța cum să reglezi tacheții; acum îți zice să nu bei antigelul. Copiii noștri nu mai citesc, iar cei care totuși o mai fac sunt ridiculizați pe YouTube de băieți cu cercei în nas ori de fete cu piercing în buric. Cu o asemenea traiectorie, am putea la fel de bine să-l lăsăm pe Boris să-și termine treaba. O să dispărem oricum ca specie, acum ori într-o sută de ani.

— Vrei să spui că noi cinci ar trebui să preluăm conducerea întregii lumi, un soi de lovitură de stat la nivel planetar? râse Ștefan. Anastasia îi găsi mâna și i-o strânse.

— Cam așa ceva, încuviință Igor.

— O singură voință, o singură dorință, din Dorohoi și până în inima Kamchatkăi! Nu știu, zău, dacă să râd ori să mă pufnească plânsul - dar, corectează-mă dacă greșesc, nu-i așa că ai deja o idee despre cum am putea duce la îndeplinire o asemenea bagatelă?

— Desigur! Ar fi suficient să-i obligăm pe mai-marii acestei lumi să-și pună banii și priceperea antreprenorială în slujba culturii și a științei, nu a banului și a puterii personale.

Ștefan schimbă o privire bulversată cu Anastasia:

— Doar atât!? Și mă rog, cum anume i-am putea convinge pe acești domni să renunțe la privilegiile lor de secole? Intrăm în mintea lor și ce? Ne punem mâinile pâlnie la gură și le strigăm măscări în urechea internă până când se satură de noi si se fac băieți de treabă?

Igor înlătură[1] un fir imaginar[3] de praf de pe tăblia mesei.

— Intrăm în mintea lor si-i ucidem dacă nu ni se alătură în construirea unei lumi mai bune, spuse el pe un ton grav. Săpăm în ei groaza, certitudinea că nu există loc pe lumea asta unde să se poată ascunde de noi.

— Tu vorbești serios? Ne propui ca în numele unui „mai bine" iluzoriu să ucidem oameni a căror singură vină este aceea de a furniza societății lucrurile pe care aceasta și le dorește? Filme bune, mașini performante, haine care să nu pară tăiate din pânză de sac? Cum rămâne cu articolele de strictă necesitate? Tampoane igienice pentru doamne, deodorante, mașini electrice de bărbierit? izbucni Ștefan. Ceva din vocea lui îi atrase însă atentia Anastasiei. Sub stratul de neîncredere obligatorie într-o astfel de situație, se simțea întrebarea nerostită: *Oare ar putea chestia asta să meargă?*

Vocea lui Igor deveni inchizitorială:

— Acelasi argument în favoarea degringoladei actuale că întotdeauna: bunurile de strictă necesitate si cele de l
larg consum! Dă-mi voie să te întreb, la rândul meu: chiar avem nevoie de zeci, sute de modele noi de mașini la fie- care doi ani? De deodorante care să țină patruzeci și opt de ore? De noi și noi tipuri de mașini de ras? Nu le-am putea folosi pe cele pe care deja le avem? Și chiar trebuie să aruncăm la gunoi o imprimantă doar pentru că i s-a tocit o rotiță fabricată dinadins dintr-un plastic moale? Cei în apărarea cărora te grăbești să sari nu sunt niște îngeri ne- prihăniți, ci promotorii direcți ai unui stil de viață care ne-a adus pe marginea prăpastiei.

Telefonul pomi să sune. Igor răspunse direct în rusă.

— Era Oleg, spuse el după ce închise. Lucrurile se precipită. Americanii și-au ridicat în aer bombardierele nucleare. Se poartă discuții pe telefonul roșu, dar neîncrederea este completă și de o parte și de cealaltă. Intr-o asemenea situație, până și cel mai mic incident se poate dovedi fatal. Dacă puteți folosi ceva din reușita cu Mișu ca să-i dati de urmă lui Boris, acum este momentul.

Ștefan strânse din dinți. Ar mai fi fost multe de spus, dar acela nu era cel mai bun moment pentru dezbateri filosofice pe tema societății de consum și a urmărilor ei nefaste. Se ridică în picioare. Atât în cazul cubului din pilitură de fier, cât si al lui Misu, identificarea unei structuri fusese factorul care îl ajutase să stabilească conexiunea.

— Avem ceva care să-i fi aparținut? Gândul îi fugi la pijamaua lui Mișu. O haină, o fotografie, vreo scrisoare?

Tamara merse și scoase dintr-un dulap un dosar anemic.

— Pe aceeași idee am mers si noi când am încercat să-i dăm de urmă cu ajutorul cărților de Tarot, oftă ea, întinzân- du-i lui Ștefan dosarul. Găsești acolo o poză de buletin, cererea pe care a completat-o la angajare, o copie după diploma de studii, câteva fotografii ale soției lui și ale individului despre care se bănuiește că i-ar fi fost amant tipei, si alte câteva fleacuri. Nimic folositor. »

Ștefan ridică fotografia în dreptul ochilor. Un bărbat tânăr, cu fața prelungă și frunte boltită îi întoarse privirea.

— Unde te-ai ascuns să-ți rozi osul, domnule profesor? murmură el. Și cum te-ai gândit să te răzbuni, de i-ai făcut pe intangibilii de la Kremlin și pe cei cu sediul în clădirea Ljubianka să-si umple în

Igor clătină din cap, dar nu spuse nimic. Serviciul de informații rusesc nu mai locuia de mult la respectiva adresă. Se mutase în Yasenevo, unul dintre cele mai curate cartiere rezidențiale ale Moscovei.

Anastasia i se alătură lui Ștefan: »

— încearcă să te pui în locul lui, spuse ea. Golește-ți mintea de gânduri, debarasează-te de orice urmă de logică și lasă-ți intuiția să vorbească. Fantomele nu-și fac apariția la lumina reflectoarelor, ci la penumbra înșelătoare a unui opaiț fumegând.

Ștefan inspiră adânc și închise ochii.

— Răspunsul e acolo, chiar sub nasul lui mare și nătâng. Vel caeco apparet![22] auzi el o voce aspră care nu-i era cu totul necunoscută.

— în cazul acesta, Sir Babeș, vina este a nasului! sosi prompt replica. Ar trebui să se simtă și să se dea la o parte!

Oh, nu! gemu Ștefan. *Cavalerul și zânul!*

— Spui doar prostii, se stropși cruciatul. Ai noroc. Pe vremea mea te-ar fi exilat în -

— Kamchatka, interveni prompt zânul.

Imaginea unei tundre acoperită de zăpadă, populată de urși bruni și vulpi polare, îi apăru lui Ștefan dinaintea ochilor. *Oare ce încearcă subconștientul meu să îmi transmită?* ♦
Aici să șefi ascuns Boris? își spuse el, încercând disperat să-și aducă aminte puținele informații pe care le citise despre bucata aceea îndepărtată de pământ.

— Mare tâmpit mai ești! scuipă disprețuitor cavalerul.

[22] Până și unui orb i-ar fi clar! (lit. lat.)

— Sau nu. Mai bine undeva local. în Dorohoi, de exemplu, se răzgândi zânul.

Tundra înghețată fu înlocuită de un panou din tablă: „Bine ați venit în municipiul Dorohoi!"

— Unde ne aflăm aici?

Ștefan răsuflă ușurat. Lângă el stătea Anastasia.

— Clar nu unde trebuie, spuse el arătând către panou. Nu știu tu, dar eu nu-1 văd pe Boris țesându-și planurile malefice la marginea municipiului Dorohoi.

Din spate se apropia o mașină. Preț de o clipă, privirea șoferului o întâlni pe cea a lui Ștefan.

— Altul trebuie să fie motivul pentru care ne aflăm aici, mai apucă el să spună, apoi strada, panoul, mașina, dispărură înghițite de întuneric.

— Hei, mai ești pe aici? se auzi vocea Anastasiei.

Lumină. Să fie lumină! șopti Ștefan. Ca tras cu ața, un soare roșiatic răspunse nevoii lui, luminând peisajul de fantasmă.

— Toto, I've a feeling we're not in Dorohoi anymore[23], murmură abia auzit Anastasia.

Ștefan încuviință. Locul în care se aflau ar fi putut fi deodată șantier, depozit și gară. într-un continuu du-te-vino, garnituri de tren duceau și aduceau containere divers colorate care, odată descărcate, erau preluate de macarale silențioase. Unele mergeau pe platforme care coborau sub nivelul solului, altele erau depozitate la vedere, sub forma

23 Toto, am impresia că nu ne mai aflăm în Dorohoi - aluzie la replica lui Judy Garland, din filmul „Vrăjitorul din Oz" - „Toto, I've a feeling we're not in Kansas anymore. We

unor cuburi perfecte, iar câteva, cele cu vopseaua sărită, erau așezate pe un tobogan care le direcționa către o groapă unde ardea un foc permanent.

— Unde crezi că suntem? șopti Anastasia.

Ștefan își aminti de panoul din tablă, apoi de șoferul a cărui privire o întâlnise.

— Cred că în mintea cuiva care s-a uitat în aceeași clipă la ce mă uitam și eu, spuse el. Aceasta ar putea fi zona din creier în care se procesează informația, memoria de scurtă durată. Arătă către containerele stivuite: Dacă am dreptate, acelea ar putea fi informațiile care au fost scoase din memoria pe termen lung pentru a fi folosite. Mă întreb dacă putem arunca o privire, să vedem ce conțin.

— O viziune cam mecanicistă asupra minții umane, nu crezi? spuse Anastasia. Cuburi, macarale, containere de aceeași dimensiune organizate după un cod al culorilor. Oare ce ar vedea un poet ori un pictor, dacă s-ar afla acum în locul nostru?

— Depinde de perioada în care a trăit respectivul pictor, își îngădui Ștefan să zâmbească. Containerele s-ar transforma cu siguranță în pânze, iar macaralele în îngeri bucălați, domnițe îmbrăcate sumar dansând cancan, ori bărboși cu pălării de paie și lulea.

Câțiva pași mai încolo, un braț mecanic cupla o stivă de containere la un cablu de date multicolor. De îndată ce îl termină pe ultimul, brațul se retrase, iar în locul lui se ridică o antenă telescopică.

— Crezi că i-am putea aduce și pe ceilalți? spuse Ștefan. Presupunând că printr-o minune îl găsim pe Boris, ne vom

regăsi în aceeași situație. într-un fel sau altul, va trebui să ne dăm seama care îi sunt planurile. Cazul de față mi se pare ideal pentru a face un test.

— Așteaptă aici, zise Anastasia și închise ochii. Când îi redeschise, se afla din nou în Hrubă. Veniți, spuse ea, abia reușind să pronunțe cuvintele, luați-ne de mâini pe mine și pe Ștefan. Țineți-vă bine unii de ceilalți. Vom călători la fel ca data trecută.

Dorina, Țuțu și Tamara se grăbiră să reconstituie cercul. Așezat în capul mesei, Igor îi privea cu tristețea celui osândit să vegheze pentru eternitate porțile Raiului, fără posibilitatea de a intra vreodată înăuntru.

— Gata! Poți să-i aduci. Sunt toți în dispozitiv! spuse Anastasia revenind alături de Ștefan.

Unul câte unul, ceilalți membri ai grupului își făcură apariția.

— Să moară tata! Unde ne-ai adus, boss, în port la Constanța? Unde-s vapoarele? se trezi Nicu vorbind.

Ștefan arătă către stiva de containere: »

— Vedeți cutiile acelea? Dacă e să avem cea mai firavă »

sansă într-o eventuală întâlnire cu Boris, ar trebui să fim capabili să le deschidem.

Un șperaclu și o riglă de torsiune își făcură apariția în mâna lui Nicu.

— Ziseși că ai ceva de dășchis, jupâne? De-ie-ncoa la tetea, spuse el, îngroșând intenționat accentul de cartier.

— Mă tem că trebșoara asta nu se poate rezolva cu șpe- raclul, oftă Ștefan. O să ne trebuiască altele. Mă gândesc

la un program pirat pe care să-l introducem nedetectați în buffer -

Nicu îl ocoli și își lipi palma de container.

— Nu ti-am zis. boss, că o încuietoare e ca o femeie? zâmbi el. Trebuie să știi unde s-o gâdili. Unde ai mai văzut matale floacă - ăăă, domniță - să se desfacă la nuș ce program pirat?

— Da' la ce se desface, Tutule? nu rezistă Anastasia să nu-1 împungă.

Privirea lui Nicu o găsi pe cea a Dorinei. Furioasă, dar și îmbujorată, tânăra îl aștepta să-și continue ideea.

— La vorbe bune, Anuțo. La vorbe bune, ca noi toți ceilalți... repetă el încet, întorcându-se suspect de grăbit către container. Mmm, dă-mi un minut - două, boss, adăugă pe un ton înfundat, furios pe momentul lui de slăbiciune, și ți-1 deschid pe cumătrul ăsta ca pe o cutie veche de pantofi.

Pe rând, inspectă fiecare container, insistând în jurul mufei de cuplare.

— Boss, nu știu cum să-ți zic, spuse el scărpinându-se în cap, da' cuferele astea nu merg separat. E ca și cum ai băga mâna în cutia de lapte și-n aia de boabe de cafea ca să scoți de un cappucino. Nu merge. Tre' să le lași să se-n- bârlige în mațele mașinii, boabele să fie măcinate, laptele să fie spumuit, ca să iasă ce scrie pe bonul de la casă.

Tamara se aplecă și depărtă cu unghia firele multicolore ce alcătuiau cablul.

— Seamănă cu circuitul de ieșire al unei antene digitale. Ne-ar trebui un decodificator pe măsură și un suport pe

care să afișăm conținutul transmisiunii. Dacă mă ajuți să mă conectez, Țuțule, aș putea încerca eu.

în liniștea care se lăsase s-ar fi putut auzi o furnică adolescentă întorcându-se pe furiș acasă.

— Se întâmplă ca pe lângă cunoștințele de Tarot și simbolistică să mai am și o diplomă de inginer electronist, surâse Tamara. Mă gândesc că în situația de față ne-ar putea fi de ajutor.

Ștefan făcu să apară un televizor.

— Ai idee cum ar trebui să arate mufa de intrare? surâse el strâmb, întinzându-i un cablu cu firele la vedere.

— Exact ca acesta! spuse Tamara strecurându-și pe sub piele sârmele subțiri ca firul de păr. Țuțule, strigă ea, dă-i pedală, că poate avem noroc și prindem canalul pentru adulți!

Nicu apucă cu o mână cablul ce unea containerele, iar cu cealaltă prinse brațul întins al Tamarei. Preț de o clipă, pe ecran apăru o imagine ca în ceață, apoi dispăru.

Alb la chip, Nicu se clătina pe picioare, gata să se prăbușească.

— Tanti Tamara, bolborosi el neștiind exact ce spune, acum înțeleg de ce s-a îmbolnăvit nenea Mișu. Pe ochii lu' sor-mea, m-ai supt de vlagă! Dacă și lui tot așa îi făceai, mă întreb cum de-a reușit bietul om să ajungă la vârsta pe care o are, cum de n-a murit de tânăr!

Scatoalca administrată de Dorina răsună ca un pocnet de pistol.

— Ce dai, cucoană, nu știi să-njuri? se dezmetici el, ro- tindu-si ochii. Ce mama mă-sii am mai zis de data asta?!

»

— Nimic care să nu fi fost întocmai si adevărat, zâmbi tâlhărește Tamara. Mai încercăm o dată? Intre noi fie vorba, la fel se întâmpla și în situațiile de m-ai întrebat. Mișu cădea lat, iar mie îmi venea să învârt casa pe deget, să scot covoarele si să schimb locul mobilelor. Gata de încă o tură?

Cablul de date șerpuia pe sol ca o viperă gata să-și înfigă colții. Nicu oftă și-l trase cu piciorul către el.

— Lasă-mă să-mi trag o țâră sufletul și-i mai dăm o dată la automat. Două minute, nu mai mult!

Dorina înaintă și își petrecu brațul după talia tânărului.

— Nu-ți face griji, o să te însoțesc.

Nicu dădu să obiecteze, dar ciupitura care urmă îi transformă pe loc protestele în lacrimi.

— Bine, baby, cum spui tu, reuși el să îngaime.

— Iar dacă s-ar putea, adăugă Dorina, plecându-și ochii în pământ, aș vrea ca domnișoara Anastasia să-și aducă sabia. îmi dă o senzație de bine s-o văd așa, puternică și neînfricată. Mă face să mă simt în siguranță. Mie întotdeauna mi-e frică de câte ceva...

Anastasia întinse brațul, chemând sabia să i se materializeze în palmă.

— Ca să-l citez pe Țuțu, zâmbi ea, la fel și nouă celorlalți. Nu cred să fie vreunul dintre noi mai breaz în fața primejdiei și a necunoscutului.

Sprijini vârful săbiei de sol și luă mâna Dorinei.

— Aici, ține, spuse ea, împletindu-și degetele de ale tinerei și împreună strângând mânerul încrustat cu perle de jad.

Ștefan li se alătură, apoi Tamara, iar la sfârșit Țuțu, cu toții trăgându-și energia din bătăile sincrone de inimă ale fiin-

ței colective. împreună erau mai mult decât un grup, mai mult decât o familie, mai mult chiar și decât un bărbat și o femeie iubindu-se cu disperare. împreună erau unul, erau totul.

Pe ecran apăru interiorul unei mașini și două mâini ținând volanul. Pe locul din dreapta, o femeie cu chipul contorsionat de furie lovea cu pumnul în bordul îmbrăcat în piele.

— Felicitări, copii. Cred că vedem fix ce vede și șoferul, șopti Ștefan.

— Recunoaște, nemernicule, recunoaște! zbieră femeia din dreapta. Recunoaște! Ai futut-o pe Cati până când ai lăsat-o lată!

— Ești nebună, femeie! nu se lăsă mai prejos șoferul. Mă cunosc cu Cati de când eram copii. Mi-a fost colegă de bancă dintr-a-ntâia și până într-a-opta. îi cunosc părinții, pe frati-su ăla mai mic, pe bunică-sa șchioapă!

— Mă crezi tâmpită? răcni femeia. Idioată, imbecilă, re- tardată?

Nu, doar paranoică și tot timpul pusă pe harță, auziră cu toții gândul nerostit al șoferului.

— De ce mă întrebi asta? mormăi el, scrutând cu privirea drumul.

— Eu îți zic că ai dat-o pe Cati pe răzătoarea măciucii, iar tu-mi povestești de rudele ei! De parcă ar împiedica-o pe prințesă să se așeze corespunzător faptul că e bunică-sa șchioapă!! Nemernic prefăcut ce ești!

— Știți, am vaga bănuială că domn' șofer chiar i-a făcut cele menționate lui Cati, chicoti Anastasia. Are dreptate nebuna, prea o dă Făt-Frumos cotită!

— Neah, dacă ar fi fost așa, l-am fi auzit gândind-o mai devreme, spuse Ștefan. Mie nu-mi pare un mincinos, doar un tip obosit de închipuirile unei femei care are prea mult timp la dispoziție și prea puține preocupări cu care să și-l umple.

— Merge careva o sută de lei brăila[24] pe bossuleț? Nici io nu cred că fârtatu' a lovit-o pe fârtată, se băgă și Țuțu.

Șoferul izbi cu podul palmei în volan:

— Iți spun pentru a mia oară că nu m-am atins de Cati, disperate! Ce-ai vrea să fac ca să mă crezi, să-mi bag un deget în cur, să-mi dau foc în gură?

— Pervers tovarășu'. De când aștepta el să i-o strecoare pe asta cu deștu-n cur! râse pe înfundate Tamara. Păcat că nu-i contextul potrivit.

— Las' c-o potrivește el cu mâna, se auzi vocea Dorinei.

Patru perechi de ochi se întoarseră neîncrezătoare către ea.

— Scuze! murmură Dorina roșie-măr în obraji. Mi se mai întâmplă și mie să mă ia gura pe dinainte.

Ștefan se uită la stiva de containere. Răspunsurile se aflau acolo. Ii mai trebuia doar o întrebare potrivită.

Cum arată Cati dezbrăcată? își spuse el închizând ochii. *Am văzut-o vreodată astfel?* Conștiința colectivă îi preluă curiozitatea si o trimise în ambele sensuri ale cablului de date, scurtcircuitându-1.

Ecranul televizorului se împărți în două. în dreapta, femeia continua să-l chestioneze pe șofer; în stânga, un

24 Expresie utilizată în jocul de barbut, semnificând un pariu plasat pe unul dintre jucători.

bărbat cu bicepșii tatuați făcea sex cu o femeie slabă și blondă.

— Hai că până la urmă chiar am prins programul pentru adulți, rânji Tamara. Și zău dacă te poți supăra pe ei. Ui' ce bine le stă împreună!

Ștefan clătină din cap. *Cât de ușor le vine oamenilor să judece cu două măsuri, să treacă necondiționat de partea celor frumoși, atunci când îi întâlnesc, indiferent cât de mare le-ar fi vina. Mă întreb ce ar zice Tamara dacă în locul șoferului Tar vedea pe Mișu. La fel de îngăduitoare ar fi?* își zise el, dar păstră gândul pentru sine. Lângă el, ținându-i mâna, se afla o femeie care ucisese cu sânge rece un om. După lege, ar fi trebuit să zacă în pușcărie. După părerea lui și probabil a oricărui bărbat care merita să-și spună astfel, ar fi trebuit să i se dea o medalie pentru curajul ei.

Pledoaria lui Igor îi sună încă o dată în minte. Merita societatea actuală să fie apărată împotriva celor ca Boris? Pentru că, la rândul lui, fostul profesor de matematică nu încerca decât să îndrepte talerele unei balanțe măsluite.

Ecranul mai funcționă câteva clipe, apoi dispăru într-un nor de fum.

— Mi se pare că am terminat aici. E timpul să ne întoarcem, spuse Ștefan, desfăcând legăturile mentale una câte una.

— Și acum? rosti încet Anastasia.

In spatele ei, macaralele continuau să manipuleze containere, încărcând și descărcând garniturile de tren.

— Ne dăm unul lângă altul și aruncăm cu idei la perete până când ne vine una bună, spuse Ștefan, golindu-și mintea de gânduri.

Panoul anunțând intrarea în Dorohoi îi trecu în sens invers pe dinaintea ochilor, apoi se trezi înapoi în Hrubă.

ir 'ir ir

Boris se uită la ceasul care marca timpul până la destinație: puțin peste zece minute. își trase laptopul dinainte și începu procedurile de coborâre. Drona capabilă să transporte o bombă cu hidrogen de opt sute de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima părăsi traiectoria subor- bitală și începu să planeze către destinația finală a călătoriei ei: Washington DC.

Boris își îngădui un moment de mândrie profesională. Nimeni în Rusia nu știa că furase drona. Datorită datelor *I*
furnizate de software-ul pirat pe care îl implantase în sistem, operatorii de serviciu credeau că este încă în hangar. Si chiar dacă si-ar fi dat seama, tot n-ar mai fi contat. Con- struită conform ultimei tehnologii stealth, era de nedetectat atât de către radarele clasice, cât si de către cele bazate pe detectarea căldurii. Pornea modest, cu o viteză care abia îi permitea să se desprindă de la sol, și continua astfel până când ajungea la altitudinea de croazieră a avioanelor comerciale. Acolo, utilizând o cameră specială de combustie și un sistem de răcire cu azot lichid a gazelor de ejecție, pornea într-o ascensiune nebună care avea să-i permită în cele din urmă să se înscrie pe o traiectorie suborbitală. Din acel moment, pentru toate sistemele de detecție din lume - inclusiv cele rusești - devenea o simplă bucată de metal capabilă să absoarbă undele radio și nimic mai mult.

Savanții ruși se întrecuseră pe ei înșiși; construiseră o armă care n-ar fi trebuit să existe vreodată.

Boris verifică meticulos modificările pe care le adusese mecanismului de declanșare. Pe vremea când obișnuia să
meargă cu trenul, un conductor bătrân îl învățase principiul semnalului de alarmă:

— Te-ai aștepta ca atunci când tragi de maneta aia, o pompă să bage aer sub presiune în sistem, ca să apese sa- botii de roată, nu-i asa? îl întrebase el.

— Nu m-am gândit până acum, dar are sens ce spuneți.

— Păi tocmai aia e, că n-are! răsese bătrânul conductor, trăgând cu sete din țigara fără filtru pe care o ținea între degetele îngălbenite de mahorcă. Ce te faci dacă țevile prin care circulă aerul sunt rupte, ai? Un sistem de avarie ar trebui să funcționeze chiar si atunci când toate celelalte » »
sunt stricate - că de aia îi zice „de avarie" - nu-i așa?

— Și atunci ce se întâmplă când cineva trage maneta? Sună o sonerie la mecanicul de locomotivă?

— Nu, că ar putea fi și el mort, rânjise conductorul, bucuros că poate prelungi momentul de suspans.

— Atunci?

Mecanicul strivise țigara de marginea geamului, se asigurase că e stinsă, apoi o aruncase cu un bobâmac afară pe geam.

— Când vine vorba de mașinării, spusese el cu un surâs strâmb, neamțul e dat dracului - că unuia dintre ai lor i-a venit ideea. Sistemul, în loc să bage presiune, ține țevile alea goale de aer. Când un tovarăș, onest sau nu, trage de manetă, aerul intră în conducte, eliberând o piedică ce ți-

nea frânele să nu se declanșeze. în felul acesta, simpla defecțiune a sistemului de avarie - să zicem că se rup cumva țevile alea - ar duce la oprirea imediată a trenului. Deștept neamțul, nu-i asa?

Boris surâse amintirii. Ingenios, într-adevăr. Datorită modificărilor pe care le făcuse la software-ul dronei, mecanismele interne credeau că explozia se întâmplase deja, singurul lucru care o împiedica să se producă era însuși sistemul de declanșare. Oricine ar fi încercat să intervină asupra lui, chiar printr-o ștergere masivă a întregii memorii, și tot n-ar fi contat. Explozia care avea să întoarcă omenirea înapoi în comuna primitivă - acolo unde îi era locul, de fapt - avea să se producă indiferent cine ar fi încercat s-o oprească.

Timpul până la destinație mai pierdu o unitate: 09:59.

Capitolul 15

Ștefan strânse între degete fotografia lui Boris.

— Cineva în lume trebuie să-l fi văzut recent pe nenorocitul ăsta! mormăi el. Un om nu trăiește în vacuum. Iese din casă, merge la supermarket, se uită într-o oglindă ori își surprinde reflexia într-o baltă, în timp ce se leagă la șireturi!

— Ești învolburat, de aia nu îti iese. încearcă din nou, dar fără furie, spuse Anastasia. Lasă-ți mintea să zboare. Distanta nu contează.

Ștefan inspiră adânc și închise ochii. Sub el defilau continente, mări si oceane, dar în zadar.

— Sunt convins că ceva îmi scapă, spuse el, lovind cu palma de masă. E chiar aici, sub nasul meu ăsta mare!

— Da' uită-te pe lângă el, boss, ori acoperă-1 cu mâna, oferi binevoitor Nicu.

Ștefan se strâmbă exasperat și aruncă fotografia. Bucata de carton pluti prin aer, alunecă pe suprafața lucioasă a mesei, apoi se opri în mijlocul cererii prin care Boris solicita să fie angajat ca profesor cu normă întreagă. Ori cel puțin așa îi tradusese Igor. în lipsă de altceva mai bun, trase hârtia în dreptul lui cu intenția de a recupera poza de buletin, unica lui legătură cu Boris.

Literele chirilice, ascuțite și puternic înclinate către dreapta, îi alergau pe dinaintea ochilor, bătându-și joc de neștiința lui. Atinse hârtia, căutând o conexiune cât de fi- ravă cu mâna care o scrisese. Inutil. Respectiva cerere era doar o copie la indigo. Originalul se afla, probabil, în altă parte.

— Mă întreb dacă vreunul dintre materialele aflate la dosar conține vreo urmă din ADN-ul lui Boris, spuse el.

— Din păcate, nu, oftă Igor. Au fost cercetate în cele mai bune laboratoare ale noastre, iar rezultatele au venit negative. Crezi că v-ar fi putut fi de folos?

— Poate că da. Nu sunt doi oameni în lume cu același ADN.

Privirea îi căzu pe cererea de angajare. *Și nici cu același scris de mână!* îi veni deodată să strige. Intr-adevăr, indiciul pe care îl căuta se aflase în tot acest timp sub nasul lui.

— Doamnelor, domnișoarelor, domnilor, spuse el, vreau să luați fiecare o bucată de hârtie și să scrieți cu totii aceeași 1 » » » J propoziție. Nu știu, „Ana are mere" mi se pare suficient de bună, apoi să le puneți la un loc. Eu am să mă întorc cu spatele. Anunțati-mă când ati terminat. J , >

Anastasia îl privi derutată, apoi un zâmbet larg îi luminâ chipul.

— Să știi că ar putea să meargă! strigă ea, deja ocupată să rupă o coală albă în bucăți aproximativ egale.

In mai puțin de un minut, cinci ghemotoace de hârtie stăteau adunate în dreptul lui Ștefan.

— E gata, poți să te întorci, spuse Tamara.

Ștefan înhață unul la întâmplare și-1 netezi cu palma. Literele erau toate de aceeași mărime, frumoase, rotunde, scris de femeie. *Ana are mere.* închise ochii, lăsându-si min- tea să plutească asemenea unui vultur în căutarea prăzii. A cui energie interioară dăduse naștere structurii oglindite de acel scris de mână?

Liniștea care se lăsă îi dădu de înțeles că părăsise Hruba. Deschise ochii. Se găsea într-o încăpere uriașă cu tavanul din vitraliu. Lumina soarelui cădea blând, dând naștere unor arabescuri multicolore. în mijloc, se găseau un pupitru, o carte și un televizor. Unul câte unul își făcură apariția toți ceilalți membri ai grupului.

Nicu își băgă mâinile în buzunare și începu să inspecteze locul. Pășea legănat, pe vârfuri, amplificând din umeri cadența pașilor, după modelul cântăreților rap:

— Gata cu macaralele, boss? Ne adusesi la delfinariu? Văz că-ți place în Constanța. Poate data viitoare faci într-un fel și mergem la o ciorbă de pește. Știu eu un loc a-ntâia!

— Pe al cui biletel l-ai tras? Că văd că suntem toti aici, spuse Anastasia.

Ștefan se opri în fața pupitrului.

— Pe al lui Igor. E singura explicație, spuse el, deschizând cartea.

Pe ecran apăru imaginea unui oraș împânzit de parcuri, traversat de străzi drepte și de monoraiuri suspendate. Mașinile, camioanele, motocicletele cu combustie internă lipseau, dar în schimb abundau bicicletele și vehiculele electrice.

— Ceva îmi zice că ne aflăm în interiorul utopiei despre care ne-a vorbit mai devreme, mormăi iritat Ștefan. Ia să-l verificăm pe domnul Petrov cum stă la hârtie igienică, pastă de dinți și fardurile pentru doamne.

Cu fiecare pagină pe care Ștefan o dădea, lumea lui Igor se dezvăluia strat după strat. Din magazine nu lipseau nici hârtia igienică, nici pasta de dinți și nici fardurile pentru doamne. Lipseau, ce-i drept, mașinile cu mușchi, armele de orice fel, icrele negre, diamantele, șampania cu foiță de aur de 24k în ea. Mâncarea era diversificată, pentru toate gusturile, curată și fără conservanți. Alcoolul, țigările, cât și o întreagă farmacopee de droguri ușoare erau disponibile fără restricții oricărui adult, dar respectivele magazine erau goale mai tot timpul. Cu excepția câtorva entuziaști a căror pasiune era activitatea fizică, muncile grele erau realizate de roboți, cei mai mulți oameni fiind implicati în activități creative ori de cercetare. închisorile, tribu- nalele, secțiile de poliție dispăruseră, principala activitate a polițiștilor fiind îndrumarea turiștilor rătăciți și educația civică în școli. Nici urmă de dictatură ori de poliția gândirii.

Ștefan închise cartea și rămase pe gânduri.

— Mă văd nevoit să-mi schimb opinia: lumea lui Igor nu-i o utopie așa de mare pe cât credeam, murmură el. Are dreptate. Părțile bune ale societății noastre - libertate, egalitate, dreptul de a gândi liber - ne vin practic din același loc ca și cele rele - bigotism, discriminare, consumerism. Oamenii deștepți, inteligenți, puternici, cu spirit de aventură și antreprenorial, pe care îi vizează Igor sunt cei care,

din comoditate ori din lăcomie, preferă să meargă odată cu curentul și nu împotriva lui. Mă întreb dacă nu există și o altă modalitate de a-i convinge să se alăture unei astfel de idei, în afară de a-i amenința cu moartea.

Le făcu celorlalți semn să se apropie:

— Avem noroc. Se pare că scrisul de mână funcționează într-adevăr ca un soi de baliză telepatică. Ne-a mai rămas un singur lucru de făcut: să-i dăm de urmă lui Boris!

Peste tot în jurul lor se găseau cutii pline de praf, umplute până la refuz cu hârtii tipărite, însemnări de mână - unele dintre ele complet ilizibile - și foarte multe fotografii. Strivită între o bucată de carton și o caricatură desenată cu pixul, se afla cererea de angajare.

— Având în vedere cât de veche este această amintire, cred că am nimerit în arhivă, spuse Ștefan.

— Să sperăm că nu sunt șoareci pe aici, zise Tamara inspectând podeaua și în spatele cutiilor. Oare ar putea să existe șoareci în mintea cuiva? N-ar fi chiar imposibil. Așa s-ar explica de ce uneori ne lasă memoria.

Dorina se uită îngrozită în jur, gata să-i sară lui Nicu în brațe la cel mai mic semn de fojgăială.

Ștefan ridică cererea. Legată de ea cu un șnur scămoșat, atârna fotografia unei femei masive, cu niște maxilare de buldog neprietenos.

— Mă întreb cine o fi doamna, spuse el, apucând de un colț fotografia.

Cartonul se albi, iar chipul imprimat prinse viață, trans- formându-se într-o hologramă în mărime naturală.

— Aoleu, o fantomă! Boss, pune sărăcia aia deoparte, că era să mă scap între izmene și pantaloni! sări Țuțu, li- pindu-se cu spatele de un raft.

Așezată în spatele unui birou din metal, femeia lătră fără să ridice privirea, adresându-se cuiva aflat dinaintea ei:

— Boris Ivanovici, ai completat toate spațiile marcate cu linie punctată?

- Da.

— Te-ai semnat, ai pus data?

- Da.

— Bine. Originalul merge la serviciul de cadre, mie îmi lași o copie. Bună ziua!

Holograma se topi, transformându-se înapoi în fotografie.

— Mi s-a părut mie sau tipa a vorbit românește? spuse Ștefan. 1

— Niet, rusește. După accent, era probabil de undeva din nord; aș zice că din Novgorod, spuse Tamara.

— Nu cred, tanti Tamara, se băgă Țuțu. Am înțeles tot ce zise nănașa, iar eu nu pricep o boabă din păsărească de o vorbiți matale și cumătru Igor.

Ștefan puse cererea împreună cu fotografia înapoi în raft.

— Interesant. Se pare că amintirile stocate transcend limbajul vorbit; se transpun în limba maternă a celui care ascultă atunci când sunt accesate. Fie și doar pentru această

descoperire, am intra direct pe lista scurtă pentru nominalizările la premiul Nobel.

— îmi aduc aminte că aveam în clasă pe unu cu numele ăsta, zise Țuțu. Nu pierdea nicio ocazie profu de muzică, un drojdier cu un ochi lăsat și o grămadă de dinți lipsă, să-l bată pe spate și să-i zică „Ascultă la mine, băiatule: no belești, nobel mori".

— Un adevărat pedagog, domn' profesor, se strâmbă Anastasia.

— Uitați-vă cu atenție prin jur, interveni Ștefan. Căutați o cutie - ori mai curând un dulap - pe care să scrie Raisa. Mă gândesc că dacă găsim locul unde își ține amintirile despre soția lui, poate găsim alături și planurile de răzbunare pe care și le-a făcut. Ca mai devreme cu cererea și buldogul.

— Boss, tu te uitași cât de mare e sărăcia asta de depozit? îi tăie elanul Nicu. O să ne ia săptămâni, luni de zile, doar ca să ne uităm la fiecare cutie în parte, darămite să le mai si deschidem.

— Dacă ai altă propunere, spune-o, nu ne ține în suspans! se stropși Ștefan.

— Nu știu, n-ar trebui să existe pe undeva vreun catastif în care să scrie inventarul la ce-i aici? Că de unde știe rumânu', pardon, rusu', unde să se uite atunci când vrea să-și aducă aminte ce fasole scria în cererea lui de angajare?

— Țuțule, ești un geniu! strigă Ștefan, luându-1 în brațe pe tânăr. Așa o să facem!

Anastasia ieși din spatele unui raft pe jumătate rupt.

— Din câte văd, aici sunt numai mărunțișuri, amintiri fără importanță. Din ce am înțeles de la Igor, moartea soției lui l-a făcut să vrea să dea foc lumii de la un pol la celălalt. M-aș aștepta ca amintirile cu ea să le găsim într-o zonă specială, dedicată ei, și nu printre cereri de angajare și caricaturi făcute la plictiseală.

— Ai dreptate, murmură Ștefan. Ne pierdem timpul aici. Ar trebui să vedem dacă nu cumva există vreo ieșire. »

— Acolo e o scară, spuse Dorina, arătând către un punct aflat undeva în spatele ei. Am văzut-o când am venit.

Cu Ștefan în frunte, porniră în fugă într-acolo. Prinsă de perete cu belciuge, o scară din metal cu vopseaua sărită îi aștepta.

— Intr-adevăr, spuse el privind către chepengul din tavan. Haideți să urcăm, undeva trebuie să ajungem.

încăperea în care pătrunseră avea podeaua dăltuită în marmură neagră și părea că se întindea la nesfârșit în toate direcțiile. Cu excepția lor, era complet goală.

— Tăicuță, intră aici zece stadioane ca popa! șuieră Țuțu printre dinți.

— Ori întreg universul... îl completă ca un ecou Ștefan.

— Boss, în afară de să jucăm liniuța pe podeaua asta meseriașă - da' nici pentru aia n-avem zimți[25] - îmi pare că am urcat degeaba. E mai gol aici ca în buzunarele unui zilier în a doua zi de Paști.

— Coborâm de unde am venit? Poate găsim totuși ceva acolo? spuse Anastasia.

25 Monede (argou).

— N-ar avea sens. Ar fi ca si cum ne-am căuta cheile în jurul stâlpului de iluminat stradal doar pentru că acolo e lumină. Intuiția îmi zice că acest spațiu doar pare gol.

— Boss, dar noi cum facem când vrem să ne amintim ceva? Eu, de exemplu, dacă îmi zic „clătite", imediat îmi vin în țestos alea de le făcea Mama Aneta, cu lapte gras, dulceață de vișine, și o chisea întreagă de zahăr vanilat. Și nu doar le văd la mine în cap, dar parcă le și simt gustul pe limbă!

— Bomboană de băiat ce ești tu, spuse Ștefan. Iau înapoi ce am zis, poți să pui câte manele vrei când om merge cu mașina! își desfăcu brațele, luându-i martori pe ceilalți: Suntem în mintea lui Boris. Dacă ne gândim la răzbunare, dacă-i sădim în minte gândul acesta, se va trezi că își accesează amintirile respective - la fel cum a făcut-o mai devreme domn' șofer!

— Aha, fârtatul de a rezolvat-o la piuitoare pe fârtată, completă Țuțu cu un zâmbet gros.

Ghiontul Dorinei îl ajunse nemilos, ignorând saltul de cascador prin care tânărul încercase să se ferească.

Se luară de mâini, redevenind o singură ființă. *Răzbunare!* șopti înnegurat Ștefan. *Răzbunare! Moarte asasinilor!* strigă Tamara în sinea ei. *Răzbunare! Vinovății să fie decapitați!* răcni Anastasia, chipul buhăit al lui Sandu trecându-i fulgerător pe dinaintea ochilor.

— Nu merge! spuse Ștefan cu voce tare. Poate ar trebui să evocăm numele soției lui.

— Ori pe al amantului, interveni Tamara. Imaginea cuștii în care își trăise o parte din viață alter-ego-ul lui Mișu

dădu s-o cotropească, dar o împinse cu un brânci plin de furie în afara gândurilor ei.

Dorina se desprinse din cerc și își lipi palma pe podeaua netedă și rece. In picioare, vioi - cei drept, puțin cam slab - Nicu își exprima opiniile, gesticulând plin de vervă. *Răzbunare!* șopti ea, imaginându-și cum un soldat fără chip, în uniformă și bocanci, se apropie de Țuțu cu gândul de a-i face rău.

Limbi de foc ieșiră din podea precum niște gheizere turbate, lăsând în locul lor o puzderie de piedestaluri din fier grosolan. Ruginite pe alocuri, și măsurând cam un metru înălțime, fiecare expunea câte o fotografie înrămată într-o împletitură din sârmă ghimpată.

Ștefan o luă pe cea mai decolorată pe care o găsi.

— Asta nu e casă, e baracă! Nu e pic de lumină aici, se auzi o voce furioasă. Dar, nu-ți face griji, în curând o să ne luăm alta. Știu cât de mult ți-ar plăcea să citești la fereastră, cu o cană de ceai alături. Pe sufletul meu etern, îți jur că o să ai una, o vilă cu parter și etaj, chiar de ar fi să-mi vând sufletul la diavol pentru ea!

— Dar, Boris, îi răspunse un glas feminin sugrumat de lacrimi, eu nu de o altă casă am nevoie, ci de tine în cea în care locuim acum!

— Minte de femeie proastă! urlă bărbatul. Dacă ar fi după tine, am lâncezi în garsoniera asta nenorocită până la sfârșitul veacurilor!

— Boris, de la incidentul cu elevul acela parcă nu te mai recunosc...

— Să nu-mi pomenești mie de *incidentul acela!* Te asigur că n-are nicio legătură cu dorința mea de-a avea o casă nouă, frumoasă si mare!

— Da, da, vezi să nu, șopti Anastasia încercând să găsească o fărâmă de căldură strângându-și brațele la piept. Ura fățișă, mistuitoare, din glasul bărbatului o înghețа. Săpa în ea dorința s-o ia la fugă și să nu se mai uite vreodată înapoi.

De îndată ce Ștefan puse fotografia înapoi pe piedestal, o alta se lumină preț de o clipă. Tânărul merse și o ridică, întocmai ca și prima, imaginea din interiorul împletiturii din sârmă ghimpată era de nedeslușit.

— îmi pare rău, dar nu am ce face. Băiatul dumneavoastră a luat nota pe care a luat-o și n-am cum să i-o schimb. E trecută deja în catalog!

— Domnule profesor, spuse o voce groasă, plină de inflexiuni amenințătoare, poate vă mai gândiți. E un copil bun și muncitor. Ar fi păcat să rămână repetent. Ne-ar face familia de râs printre celelalte neamuri ale noastre.

— Copil bun, ziceți? Muncitor? plesni glasul lui Boris. Cred că ați vrut să ziceți leneș, indolent și obraznic, dar v-ați încurcat în vorbe!

— îmi pare rău, domnule profesor, dar nu-mi lăsați o altă cale. Vania, discută tu cu dânsul. Roagă-1 să fie înțelegător.

Urmară lovituri, icnete, zgomot de haine rupte.

— Ascultă, vierme neoperat, șuieră o voce necultivată, de brută obișnuită mai curând să răcnească decât să vorbească. Știi ce-i chestia asta care o simți înfiptă în cur? E țeava pistolului meu. O dată dacă apăs pe trăgaci îți explodează și curu' și capu'.

Preț de o secundă se lăsă o liniște stupefiată, apoi glasul răcni:

— Ce faci mă, cretinule? Te-ai căcat în pistolul meu? în pistolul meu, mă nenorocitule? Ah, da' stai că îți arăt eu ție câte găuri are bocancu'! Am să te învăț minte să-ți ții strânse băierile curului atunci când îți vorbește un gradat!

Ștefan puse înapoi fotografia și o luă pe următoarea.

— îmi pare rău, domnule profesor, dar nu putem face nimic. Este cuvântul dumneavoastră contra cuvântului lui.

— Bine, dar mă obligă să-l trec pe nemerit pe nemernicul de fi-su!

Glasul lui Boris se frânse în lacrimi:

— Știți ce mi-a făcut?! La-la pus pe unul din oamenii lui din să-să - să-mi facă chestii cu pistolul!

Mila, cât și plictiseala din vocea polițistului erau evidente.

— Domnule profesor, și la o adică, ce-i așa o mare tragedie dacă-l treceți pe nenorocit clasa? Ce mai contează unul în plus sau în minus? E plină țara de ei. N-o să fie nici primul, nici ultimul idiot care are o diplomă de liceu.

— Pentru mine contează!

Mila se transformă în scârbă, iar plictiseala în lehamite: *Profesorașul ori e idiot ori îi place s-o ia în cur cu pistolul!*

— Cum doriți, domn profesor, dar eu în locul dumneavoastră m-aș gândi de două ori înainte să mă joc cu focul. Despre tatăl băiatului umblă vorba că a fost unul dintre cei mai ai dracului din plutonul lui, în Afganistan. Fugeau turbanejii ca loviți de streche când auzeau că-i prin zonă.

Ștefan puse fotografia înapoi, dar nu mai lua alta.

— O variațiune a mitului haiducului, rupse Anastasia tăcerea. Un profesor idealist refuză să se lase intimidat. Violat, umilit, ignorat de către poliție, el aruncă vina pe situația lui materială: *Oamenilor cu bani nu li se întâmplă niciodată așa ceva! Prin indiferent ce mijloace, am să devin și eu unul!* Obsesia pune din ce în ce mai mult stăpânire pe el, mai întâi își neglijează, apoi își bruschează nevasta. Ea rezistă cât rezistă, apoi își caută consolarea în brațele altui bărbat, iar lumea haiducului e înghițită de cea mai adâncă beznă a deznădejdii.

— Iar când soarta face ca soția să fie ucisă din cauza ne- »

priceperii și a secretomaniei forțelor de ordine...

— Haiducul înnebunește. Pus în fața imposibilității de a-și mai putea răscumpăra în vreun fel vina, el jură răzbunare întregii lumi și -

— ...din profesor de matematică devine hacker, concluzi- onă pe un ton obosit Ștefan, îndepărtându-se de piedestal.

— Mă întreb de a cui fotografie sunt legate planurile de răzbunare, de cea a soției trădătoare sau de a infamului amant? murmură Ștefan.

Nimeni nu-i răspunse. Cu toții știau răspunsul: oricât de mult ai urî-o pe ea, pe el îl vei urî întotdeauna mai mult, pentru că ți-a luat-o.

Câțiva pași mai încolo, Nicu se opri în dreptul unui piedestal:

— Boss, spuse el, cred că l-am găsit pe iubăreț. După mutră, eu zic că e ăla din dosarul lui nea Igor.

Ștefan inspiră adânc, pregătindu-se pentru ce avea să urmeze:

— Da, el este, spuse grav, ridicând fotografia.

★

Boris scutură din cap și se apropie de ecranul laptopu- lui. In ultimele minute avusese probleme de concentrare. Tot soiul de amintiri ciudate continuau să-i răsară în minte. Mai întâi Evelina Igorievna, contabila liceului unde predase, apoi primele certuri cu Raisa, iar acum, iată, Volkov!

Lovi cu pumnul în masă. Clipa judecății era aproape. In curând vor plăti cu toții pentru faptele lor. își frecă ochii înroșiți de oboseală și își îndreptă umerii. Cronometrul arăta timpul rămas până la destinație: 04:19.

W

O gaură în podea apăru dinaintea lui Ștefan. Trepte abrupte, cioplite inegal, coborau în subteran. Un miros dulceag, de puroi amestecat cu fiere și sânge, dansa deasupra intrării.

— Dumnezeule, ce trăsnește în halul ăsta? Cine a murit înăuntru? icni Tamara.

Dorina își ascunse nasul în scobitura cotului si se îndoi 1 *

de stomac.

— Aceasta e duhoarea de suflet putrezit, rosti Anastasia albă la chip. Altceva n-ar putea să miroasă atât de rău.

Nicu o luă înainte și coborî cu piciorul pe prima treaptă. Ștefan îl opri:

— Dorina nu se simte bine, șopti el. Nu știu cât o să-și mai poată controla emoțiile. Un moment de neatenție din partea ei și îl pierdem pe Boris.

— Și ce dacă? se oțărî Nicu. Lasă-1 să crape! Așa scăpăm mai repede de lighioană!

— Nu-i chiar așa de simplu. Ce facem dacă planurile pe care și le-a făcut pot merge și în absența lui? Trebuie să aflăm cum s-a gândit să se răzbune, înainte să-l scoatem din luptă. Am nevoie să stai cu Dorina și cu Tamara. Poar- tă-le de grijă. Nu lăsa pe nimeni și nimic să le facă rău, da? Eu am să cobor cu Anastasia, să vedem ce-i dedesubt.

Nicu privi îndelung în ochii lui Ștefan, căutând batjocura ori minciuna.

— Bine, mormăi el, o expresie dârză înlocuind-o pe cea de permanentă bășcălie. Aveți grijă acolo. Strigați dacă aveți nevoie de ajutor. Și boss, ai și tu grijă de Anuța. Adu-o întreagă înapoi.

încruntarea de pe chipul lui Ștefan dispăru alungată de un zâmbet cu gărgărițe și flori de lămâiță:

— Nu-ți fă griji, o să stau cu ochii pe ea. Dacă trebuie, rostuiesc niște sfoară și o leg de turul pantalonilor.

— Așa să faci, spuse Nicu, înclinând o dată scurt din cap.

Ștefan îl ocoli și pomi să coboare. Anastasia i se alătură, venind la un pas în urma lui. Cu fiecare treaptă, mirosul devenea și mai greu.

— Ai idee ce ar putea fi locul ăsta? gâfâi Ștefan, stră- duindu-se să respire doar pe gură. Ar putea fi toxic?

Anastasia atinse peretele. O mâzgă neagră în care se împleteau firișoare roșiatice îi năclăi degetele. O duhoare metalică, de ficat bolnav și nesomn, îi invadă nasul și gura.

— Doar pentru Boris, spuse ea încet. îi era cunoscut acel gust. încă îl mai simțea în nopțile în

O lumină verde, spectrală, tremura câțiva metri mai jos, deslușind intrarea într-un tunel. Ștefan păși prin arcada pietruită și încremeni.

— Exact cum credeam, murmură Anastasia, strecurân- du-se pe sub brațul lui. Mă întrebai unde suntem. După cum arată locul, ne aflăm în inconștient, locul unde sunt exilate toate acele nevoi și dorințe de care mintea trebuie să scape ca să-și poată vedea liniștită de mizeriile pe care tine cu tot dinadinsul să le facă.

*

Tunelul se continua cu un rând de celule din piatră, cu gratii din fier cât brațul de groase. în prima, un bărbat tânăr ale cărui trăsături aduceau cu cele ale lui Boris repeta la nesfârșit același discurs:

— Puterea unei țări stă în inteligența oamenilor pe care îi poate atrage ori forma. Unor state cum este America le vine mai ușor să atragă profesioniști gata formați. Rusia n-are această posibilitate. Trebuie să-i formeze - apoi să fie în stare să-i păstreze - dacă vrea să-i aibă. Și n-ar trebui să fie imposibil. Nu tuturor trebuie să ne placă burgerii cu cartofi prăjiți, cu mult ketchup și maioneză. Din fericire încă mai există tineri care se dau în vânt după borș și pel- meni[26], și n-ar schimba nici morți „Liberty beli" pe „Kalin- ka". Pentru ei merită să rămânem în învățământ chiar dacă *

salariile nu sunt ce ar trebui să fie. Dacă toți mergem în segmentul privat, cine-i va mai învăța pe cei care mâine ne vor lua locul?

în celula următoare, hologramă unei femei plângea și își frângea mâinile. Chipul îi era comun, rotund ca o lună plină, cu un nas prea mic și o gură prea mare.

26 Fel de mâncare tradițional rusesc constând în colțunași

— Trebuie să-ți spun ceva care știu că te va răni. încearcă să mă ierți, dacă poți. Acum două luni am întâlnit o persoană deosebită, un bărbat care mi-a adus aminte ce înseamnă să fii iubită din gesturi mărunte, și nu din bijuterii scumpe și haine de blană, pe care oricum nu am unde să le port. La început m-am opus, dar sentimentele pe care le-a sădit în mine s-au dovedit mai puternice decât datoria față de tine. Nu fi supărat. Cred că așa e mai bine pentru toată lumea. în anul care a trecut au fost multe nopțile în care nu ai venit acasă. Deși nu ți-am spus-o atunci, sunt sigură că m-ai înșelat cu alte femei. îmi aduc aminte că într-o seară ai venit acasă cu trei dintre noii tăi prieteni. Erați toți beți și gălăgioși. Unul dintre ei, o huidumă rasă în cap, mă dezbrăca din priviri. Nu ți-a păsat. Mă tem că dacă ar fi avut curajul să ți-o spună, mi-ai fi cerut să mă bag în pat cu el. Au fost vremuri grele pentru amândoi, dar au trecut. Sper să-ți regăsești și tu liniștea, așa cum eu mi-am regăsit-o pe a mea.

Anastasia scutură din cap:

— El idealist, ea romantică. Se au unul pe altul și nu le pasă de bani. El predă, ei îi place să citească. Totul merge bine până în clipa când el se lovește de nedreptatea sistemului care îi protejează pe cei cu bani și-i umilește pe cei cu posibilități modeste. Motivând dorința de a-i oferi ei o viață mai bună, se face hacker și începe să frecventeze lumea infractorilor digitali. Ura față de propria-i neputință, scârba față de vechiul sine - de care ea se îndrăgostise atunci când i-a devenit soție - dorința de înavuțire J » »
rapidă, îl rod pe dinăuntru ca un cancer, făcându-1 să se

îndepărteze de femeia pe care o iubise pe vremea când era doar un simplu profesor de matematică. Trist. Foarte trist!

Celulă după celulă repetau la nesfârșit aceeași poveste, vorbind despre renunțările unui om care își vânduse sufletul. Anastasia se opri. Privi înainte, în spate, apoi din nou înainte:

— Presupunând că amintirile pe care le vedem aici sunt așezate în ordine cronologică, cele care ne interesează pe noi ar trebui să fie în față. Hai să mergem până la capăt și s-o luăm apoi în sens invers. Probabilitatea să dăm peste ce ne interesează e mai mare asa.

împreună o luară la fugă.

Boris măsură din ochi dulapul în care se găsea costumul anti-radiații. în foarte scurt timp drona va exploda asupra Washington-ului, marcând începutul sfârșitului. Perfid, nemilos, rapid. O jumătate de oră le va fi suficient celor o sută cincizeci de bombe nucleare americane staționate ♦
în Europa să cadă asupra Federației Ruse. Indiferent unde se afla Volkov, nu avea să scape de pedeapsa pe care i-o pregătise.

Dinaintea ochilor îi apăru Piața Roșie, locul unde obișnuise să se plimbe deseori cu Raisa, în perioada când încă mai lucra ca profesor. Alungă cu ferocitate gândul. Timpul rămas până la destinație arăta puțin sub trei minute.

★

Sub ochii lor, o nouă celulă luă naștere.

— Asta era! Vrea să distrugă Moscova cu o bombă nucleară! strigă Anastasia, arătând către Kremlinul distrus.

înălțându-se până în stratosferă, o imensă ciupercă atomică domina peisajul.

Ștefan se apropie și se prinse cu mâinile de gratii.

— Nu cred. Uită-te aici, nu-i doar una singură. în spatele primei explozii se putea vedea o alta, mai mică. Acestea sunt, mă rog, vor fi bombe NATO. Nu vrea să distrugă Moscova, ci vrea să-i oblige pe americani s-o facă!

Se uită terifiat la Anastasia:

— A fost o greșeală să venim aici! Nici una dintre aceste celule nu conține planurile lui Boris. Ar fi imposibil! Aici sunt doar regrete. Dulcele gust al răzbunării n-are cum să se găsească printre ele!

O prinse pe Anastasia de mână și începu s-o tragă după el:

— Trebuie să ne întoarcem! Acum!!

Anastasia îl urmă cu inima bătându-i să-i rupă coastele. Groaza lui Ștefan i se transmisese si ei.

La jumătatea scării îl întâlniră pe Țuțu care cobora pe cât de repede îi permiteau treptele acoperite de mâzgă:

— Boss, Anuțo, veniți repede! gâfâi el. Acu' fo jumate de minut a apărut un ecran mare. Se văd mâinile hapciu- caliticului!

— Planurile se combină cu realitatea! spuse Ștefan, zo- rindu-1 pe Țuțu să se întoarcă. Trebuie că Boris e foarte aproape să reușească ce și-a pus în cap!

Deasupra piedestalului lui Volkov plutea un ecran uriaș. Două mâini fine, cu degete de pianist, atingeau în viteză claviatura unui calculator. în centru, înconjurată de indicatori tehnici - viteza la sol, starea bombei, gradul

de absorbție al undelor radar prin care trecea - se afla schema dronei.

— Ce-i asta, boss?

Ștefan mai apucase să vadă o schiță asemănătoare cu ocazia unui târg aviatic.

— Un avion fără pilot. O dronă, probabil una militară.

— Si aia? E ce cred eu că e? *

Ștefan făcu un efort să înghită nodul din gât.

— E o numărătoare inversă, da. Mai sunt patruzeci și două de secunde până la sfârșitul lumii.

Ștefan o prinse pe Dorina de mână. Tânăra tresări și lăsă să-i scape un țipăt.

— Vreau să-l faci pe ticălos să se răzgândească, înțelegi? spuse el. Fă-1 să vadă copii arși, femei ca Raisa târându-se oarbe, spintecându-și burțile și sânii în cioburile care abundă printre grămezile de moloz.

— Boss, nu așa! O să leșine! strigă Nicu.

Anastasia îl împinse cu șoldul pe Ștefan și-i luă locul, își trecu un braț după umerii Dorinei, ajutând-o să îngenuncheze. Tânăra își umezea buzele des si tremura ne- » ♦ controlat, din tot trupul.

— înghite-ți lacrimile. Nu le da drumul aici. Pătrunde-i mai întâi în inimă, spuse Anastasia, lipind cu grijă, dar ferm, palmele Dorinei de podea. Așa, acum lasă-ți durerea, spaima, părerile de rău, să inunde sufletul nemernicului!

Dorina încuviință slab din cap, apoi un spasm cumplit îi scutură trupul și începu să plângă. Țuțu se repezi s-o ia în brațe, dar Ștefan îi tăie calea:

— Las-o, spuse el. E singura noastră șansă!

Mică, aidoma unei rândunele săgetate în zbor, Dorina suspina în scobitura umărului, ștergându-și obsesiv ochii lipsiți de lacrimi.

★

Valul de emoții se abătu asupra lui Boris ca un tsunami pe o plajă însorită. Durerea, disperarea, îl copleșiră, făcân- du-1 să-și dorească să nu fi existat vreodată. Dinaintea ochilor îi apăru o fată - ar fi putut fi Aliona. Se poticnea desculță, ținându-și la piept ciotul brațului smuls de suflul exploziei. O femeie cu ochii arși de radiații, probabil mama ei, se țâra printre ruine, lăsând o dâră de sânge în urma ei și chemându-și cu glas frânt copilul.

Se văzu apăsând pe butonul de anulare a exploziei, dar, odată cu schimbările pe care le făcuse în programul dro- nei, acest lucru nu mai era posibil.

— Nu! răcni el. Nu încă!

Surdă la vocea rațiunii, ascultând doar de glasul inimii, mâna lui continua să se îndrepte către butonul fatidic. Boris deschise un sertar al biroului, scoase un pistol, și se lovi cu toată puterea peste braț. Durerea îi explodă ca o petardă în spatele pleoapelor strânse, sădindu-i în trup nevoia de a urina.

★

— Nu pot! gemu Dorina, prăbușindu-se pe podea în poziție fetală. O clipă am crezut că l-am avut, apoi mi-a scăpat!

Nicu întinse mâna, făcând să i se materializeze în palmă controller-ul unei console video.

— Vin' la tetea, să te învețe el câte rotile are sania! scrâsni Țuțu printre dinți.

Pe ecran, mișcările degetelor lui Boris își pierdură eleganța, devenind robotice. încet, luptând pentru fiecare centimetru, degetele lui se îndreptau către butonul roșu pe care scria *Anulează.*

Ștefan și Tamara îl încadrară pe tânăr.

— Bagă mare, boss, că e de bine! îi strigă Ștefan.

Nicu simți cum i se blochează manetele cotrollerului, apoi butoanele. Aparatul începu să fumege, apoi luă foc.

— Boss, ajută-mă! scânci el.

Primul loc care îi veni în minte lui Ștefan fu stadionul echipei Steaua. înșfăcă cu puterea gândului bucata de plastic în flăcări și o trimise acolo.

Ceasul de pe ecran arăta că mai sunt nouăsprezece secunde.

— Bestie! Canalie! urlă Anastasia, începând să lovească la întâmplare cu sabia în amintirile de pe piedestaluri.

Ștefan întinse mâinile, dorindu-si mai mult decât orice să le poată controla pe ale lui Boris. Două coame ca de motocicletă țâșniră pe dată din podea, gata de a fi folosite.

— De data asta nu mai ai scăpare! scrâșni el, înfigân- du-se cu toată puterea în ele.

Pentru a treia oară în câteva secunde, Boris se simți străin în propriul său trup. Oricât de tare ar fi încercat să se opună, mâna lui se îndrepta către butonul de autodistrugere al dronei. Trei centimetri, doi, apoi unul singur.

Cât ar fi tancul de puternic, îl oprești cu o lovitură bine țintită în șenile. La fel și pe o mână trădătoare! scrâșni el, apucând orbește pistolul. Lipi țeava de podul palmei rebele și apăsă trăgaciul. Oase, mușchi, cartilaje, dispărură, transformate într-o ceață fină. »

Ghidonul se blocă, refuzând să se mai miște. Ștefan ridică neputincios privirea la ecranul fantomatic. Sub schema dronei, ceasul bătea neiertător secundele: *7, 6, 5...*

Boris își lăsă capul pe spate și începu să râdă, sfidând durerea. Drona se afla deasupra țintei în cădere liberă, apropiindu-se de altitudinea optimă de detonare. Izbutise! De unul singur învinsese ca pe nimic cel mai puternic sistem de securitate din lume. El, un fost *profesoraș* de matematică, el, cel umilit și părăsit de soție pentru un prăpădit de ingineraș electronist, el realizase ceea ce nimeni înaintea lui nu reușise: îi acuzase, îi judecase, apoi îi condamnase pe cei în fața cărora legea se dovedise de fiecare dată neputincioasă: generali, președinți, eminențe cenușii, își desfăcu larg brațele, împroșcând în jur stropi de sânge. Arhanghelul Gavrilă putea să-și pregătească în ceruri trompeta. *Trădători din toate țările, muriți de frică! Răzbunarea e pe drum!* Umanității îi sosise, în sfârșit, clipa judecății!

Odată cu secunda a patra, drona renunță la tăcerea radio care îi asigurase până în acel punct anonimatul și începu să transmită imaginile preluate de camera video montată în botul avionului. Chiar dacă ar fi fost detectată, timpul rămas până la explozie era insuficient pentru a întreprinde orice fel de măsură defensivă. Soarta țintei fiind pecetluită, succesul misiunii garantat, constructorii dronei socotiseră că în secundele rămase ar putea aduna informații valoroase despre condițiile atmosferice, densitatea estimată a populației aflată în epicentru în momentul detonării, cât și alte date care i-ar fi putut ajuta să calibreze mai bine următoarele lovituri.

Trei secunde. Ștefan își proiectă gândurile, încercând cu disperare să-și impună voința asupra laptopului, însă imaginea îi juca dinaintea ochilor, împiedicându-1 să se concentreze.

Două secunde. Se uită în jur, încercând să găsească printre piedestalurile cu amintiri ceva care să-i ofere un ascendent asupra lui Boris. Nimic. Turbat de furie, înhață fotografia lui Volkov și o aruncă cu toată puterea în ecran.

O secundă. Altimetrul dronei arăta o cifră rotundă. Șase sute de metri mai jos, Casa Albă apărea luminată în toată splendoarea ei. Ștefan se uită la Nicu, la mâinile lui arse. Undeva pe gazonul echipei Steaua, controllerul pe care îl folosise tânărul fumega, un bulgăre din plastic deformat.

Zero secunde.

Timpul făcu un salt înapoi.

— Tu vorbești serios? Scopul proiectului constă în a trage cu praștia minții saci de ciment și găleți cu vopsea pe Lună? se auzi el spunând.

— Nu numai. Teleportarea ar constitui apexul. Ne mai interesează și -

Șase sute de metri. Bomba se află la șase sute de metri deasupra Casei Albe! Cu ochii minții, Ștefan decupă o bucată din cerul Washington-ului.

— Tată, ce-i pata aia albă care se vede ca o boabă de fasole?

Ștefan avea zece ani și se uita pentru prima oară în viața lui prin obiectivul unei lunete. Era vară, cald, iar tatăl lui nu băuse decât vreo două beri.

Chipul lui Lucian Babeș se lumină, redevenind pentru o clipă bărbatul plin de șarm care fusese odată.

— Acela este craterul Tycho. Unii savanți cred că s-a format în urma impactului cu un asteroid frate cu cel care a dus la dispariția dinozaurilor de pe Pământ. Are undeva la vreo optzeci și ceva de kilometri în diametru și vreo cinci în adâncime -

In interiorul bulei izolate de Ștefan, forța destructivă a » ' »
atomului clocotea, gata să se dezlănțuie. Cu o singură mișcare a mâinii, Ștefan o făcu să dispară.

W

Prăbușit în scaun, Boris urmărea stupefiat ce se întâmpla pe monitor. Deși sistemele dronei încetaseră să mai transmită de îndată ce numărătoarea inversă ajunsese la zero - cum era și normal să se întâmple - imaginile preluate de camera video plasată în vârful obeliscului lui Washington continua să transmită nestingherită. Nici urmă de bila orbitoare de foc care ar fi trebuit să distrugă totul în calea ei.

Explodase sau nu bomba? Exista o modalitate simplă de a afla. Pe rând, deschise site-urile principalelor rețele de televiziune din America: NBC, CBS, ABC, FOX, CNN. Toate, fără nicio excepție, își vedeau de programul lor obișnuit. Lipseau figurile îngrozite ale crainicilor, confuzia, știrile contradictorii.

In stare de șoc, Boris pomi să urce scara adăpostului anti-atomic. In urma lui rămase o baltă de sânge, laptopul pornit și lumina aprinsă.

Capitolul 16

în spațiul de relaxare de deasupra Hrubei se râdea, se mâncau sandvișuri și se bea cafea. într-o canapea de pluș stăteau tolăniți Nicu si Dorina. într-o alta, similară, Ștefan și Anastasia. Igor și Tamara își luaseră fiecare câte un fotoliu.

— Boss, când am văzut cronometrai că se face din unu zero, mi-am umplut pantalonii. Am crezut că până acolo ne-a fost!

— Nu ești singurul, spuse Tamara, servindu-se cu un medalion minuscul de somon. Or fi apucat americanii să simtă ceva? La o adică, aia era Casa Albă. Cu câte sisteme sofisticate or avea, mă gândesc că n-ar fi chiar imposibil...

Ștefan scutură dispozitivul cu pilitură de fier, făcând să apară o prismă perfectă în interiorul lui.

— Dacă apucau să detecteze ceva, ar fi fost deja prea târziu. Spre norocul nostru, am apucat să mut bomba înainte să explodeze.

Nicu făcu un semn leneș către bursuc:

— Boss, fă-mă cu barbă. Una d-aia de pirat șmecher, cu cercel în ureche și tatuaje pe gât.

— Țuțule, cel mult aș putea să te fac roșcat la păr. Din ce văd, aici „jos" nu pot să invențez lucruri - mă credeți

sau nu, acest cuvânt continuă să mă scoată din sărite - doar să le modific pe cele existente deja. Nici pistrui nu cred că aș putea să-ți dau la părul ăla roșu.

— Fă-mă pe mine blondă, spuse Anastasia, lăsând o notă de lascivitate să-i înmoaie glasul.

Ștefan o privi preț de o clipă. îi plăcea de ea roșcată; n-ar fi vrut s-o vadă blondă. Cu toate acestea, îl rodea curiozitatea dacă era în stare s-o facă. își strânse pumnii, inspiră profund, expiră, apoi îi deschise la loc.

Anastasia izbucni în râs:

— Boss, crez că tre' să mai încerci o dată. Si mai cu ini- țiativă! Schimbi culoarea părului unei femei - o chestie de viață și de moarte, s-au purtat războaie pentru așa ceva! - nu dai la rindea o nenorocită de scândură.

Ștefan își strânse din nou pumnii, imaginându-și-o pe Anastasia într-o ipostază demnă de o actriță într-un film pentru adulți.

— Vai, ce nuanță de panaramă mi-ai făcut! izbucni tânăra, trăgându-și o șuviță blondă, aproape albă, dinaintea ochilor. Oribil! Fă-1 înapoi!

Ștefan râse și își lăsă bărbia în piept.

— Ești sigur că l-ai făcut ca înainte? se interesă circumspectă Anastasia, adunându-și părul pe frunte precum un cățel flocos. Fetelor, Dorina, Tamara, nu vi se pare că era o nuanță mai acaju înainte să pună domnul la-mă- pierdut-la-spate mâna pe el?

— Boss, da' nici măcar un purcel cu măru-n gură ori un morman de clătite d-alea bune nu poți să faci să apară? se interesă Nicu.

— Dacă aș ști unde se află bucatele respective, să le văd în mintea mea, poate aș putea să le transport aici. Dar, dacă o ții în stilul ăsta, în curând o să-ți luăm bretele pentru burtă.

— Da' ce, n-ai putea să-i faci și ei vânt pe Lună, lângă bomba lui jupân Boris?

— Ba da, împreună cu jumătate din aparatul tău digestiv și eventual cel reproducător. Știi, Țuțule, transporturile astea au defectul de-a nu fi tocmai exacte...

— Pușchea pe limbă, boss! se cruci Țuțu, căutând o bucată de lemn în care să bată. Auzi, lasă purcelu'. E bună și salata. O să iepuresc cu Anuța când mi-o fi foame.

Igor tăcea, jucându-se absent cu ceașca de cafea.

— Ce crezi că o să se întâmple acum? spuse Ștefan. Cât o să mai trebuiască să stăm la Conac, până să putem pleca la casele noastre?

— Nu știu. în cel mai bun caz, pentru Oleg azi nu s-a întâmplat nimic. Boris va continua să rămână o amenințare la adresa securității Federației Ruse, până îi vom da din nou de urmă. Iar când o vom face...

— îi va spune totul lui Oleg, oftă Ștefan. Ai dreptate. Cum o dăm, tot rău iese..

— Nu-i adevărat! Ce ne oprește să-i luăm glanda? se răsti Nicu. Cât de greu ți-o fi, boss, să-i teleportuiești o grenadă sub cur prima dată când se duce la umblătoare? Pentru câte a făcut - ori era să facă - ar fi o pedeapsă prea de domn! Ar trebui zdrelit în cur, belit de piele și apoi plimbat pe străzi, să-l vadă tot poporul cât de nenorocit și de jigodie este!

Ștefan scutură din cap, prins în vâltoarea gândurilor. Cu doar câteva zile în urmă ar fi fost de acord cu Nicu.

— Nu-i chiar așa de simplu, Țuțule. Pentru că, vezi tu, două rele nu se anulează reciproc, doar fac un rău mai mare.

In momentul de tăcere care se lăsă, se auzi un sunet metalic abia perceptibil. Anastasia ciuli urechile. Cineva, afară, vorbea în șoaptă.

Ușa zbură de perete, iar înăuntru năvăliră șase soldați în ținută completă de comando. Anastasia își chemă sabia. Ștefan făcu să apară o toporișcă pe care obișnuia s-o poarte când urca pe munte. împreună, țâșniră în picioare.

— Ladies and gentlemen, please remain seated, rosti o voce cu un puternic accent rusesc. Don't try anything funny. I know you do have the power to influence minds and alter things with your psychokinetic powers. If any of us gives as much as a strânge sneeze, my colleagues will waste you on the spot. You are outnumbered and outgun- ned. Behave![27]

— I II/noxa BOK3aztbHaa[28], murmură înciudată Tamara.

Soldatii se dădură în lături, făcând culoar unui bărbat cu părul alb. Nu purta cagulă, iar când pășea o făcea atent, menajându-și articulațiile.

— Vai, dar cât de urât sună asemenea cuvinte în gura unei doamne educate! râse el, continuând să

27 Doamnelor și domnilor, vă rugăm să rămâneți așezați. Nu încercați nimic amuzant. Știu că aveți puterea de a influența mințile și de a modifica lucrurile cu puterea gândului. Dacă vreunul dintre noi dă fie și un strănut ciudat, colegii mei vă vor ucide pe loc. Sunteti depășiti

28 Curvă de stație de tren, de gară.

limba engleză. Și unde este mult-lăudata ospitalitate românească, despre care am tot auzit vorbindu-se?

Igor îi ieși precaut în întâmpinare. Mâinile și le ținea departe de corp, arătând că nu este înarmat ori periculos.

— Oleg Mihailovici, cărui fapt îi datorăm onoarea vizitei dumneavoastră? se înclină el.

— Nimic special. Eram prin zonă și m-am gândit să văd ce mai faceți. Eram curios cum decurg cercetările. Merg bine?

Capcana era evidentă. Prin mesajul lui de avertizare, Oleg îi informase de cum intrase că știe tot.

— Nu prea, zise Ștefan, înainte ca Igor să poată răspunde. Ne străduim, frecăm bursucul de dimineață până seara, dar nimic. Mă tem să nu fi fost defectă aplicația pe baza căreia ne-ați selecționat. Bug-uri se întâmplă mai tot timpul în industria programării software.

Oleg cloncăni încetișor:

— Că nimic nu leagă prietenii mai puternice decât șuieratul gloanțelor inamice, surâse el, făcând câțiva pași cu mersul lui economic, bătrânesc. Foarte frumos că îi luați apărarea colegului dumneavoastră mai vârstnic. Un sentiment nobil, în fata căruia mă înclin!

Și Oleg chiar făcu o plecăciune.

— Știți cine se mai înclină, tinere? spuse el, continuând să zâmbească. Antreprenorii de succes, în momentul când ajung să ceară de pomană la colțul străzii. Norocul dumneavoastră că Sir Thomas a primit indicații explicite să se poarte cu mănuși. Da, ne-am permis acest mic gest de mărinimie, într-adevăr. Și că tot vorbeam de colegi mai vârst-

nici, bănuiți cui i-a venit ideea unei spargeri la sediul firmei dumneavoastră?

Igor își lăsă privirea în pământ. Ștefan se uită îngrozit la el.

— M-am văzut nevoit să-i dau dreptate - practic, Igor Vladimirovici m-a forțat să aprob lovitura! Mi-a demonstrat negru pe alb, cu cifre, că un om ca dumneavoastră nu și-ar lăsa niciodată firma pentru a participa la un experiment ce aducea periculos de tare cu Fata Morgana.

— Divide et impera[29], spuse Anastasia. Nu vă faceți de rușine prima meserie, domnule Oleg!

— A doua, domnișoară, dacă vă referiți la cea de prestidigitator de secrete. înainte să lucrez pentru KGB am fost soldat. Copil de trupă, mai exact. Dar, revenind la semi-acu- zatia dumneavoastră, stiti care e cea mai eficientă unealtă în jocul minciunii și al manipulării? Adevărul, frumoasă domnișoară. Nu-i așa, Igor Vladimirovici?

Ștefan făcu un pas către Anastasia. Pușt ile soldaților se îndreptară către el, căutându-i pieptul.

— Ai știut? se răsti el.

— Nu, dar am bănuit că ceva n-a fost în regulă cu recrutarea ta. Ieri prinț, azi cerșetor. Prea convenabil ca să nu bată la ochi.

— De ce nu mi-ai spus? scrâșni Ștefan, strângându-și pumnii.

— Din mai multe motive. întâi și întâi pentru că aveam nevoie de tine. Datele colectate de joc promiteau abilități cu mult peste tot ce întâlnisem până atunci; realitatea ne-a

29 Dezbină și cucerește (lat.)

demonstrat că nu s-au înșelat. Apoi, deși sună cusut cu ață albă, ca să te protejez. Mi-a fost clar că cine fusese în stare de o asemenea lovitură, nu avea să se oprească până când nu te-ai fi alăturat proiectului. Și, în cele din urmă, pentru că mi-ai plăcut ca bărbat.

— Adevărul, domnișoară, cea mai periculoasă unealtă a mincinosului de carieră, încuviință Igor. Învățați repede. Felicitări!

Ștefan închise ochii, adunându-și toată voința pentru a nu-i ucide cu mâinile goale pe cei doi trădători. Lovitura în coaste cu țeava mitralierei îi tăie răsuflarea.

— Ți-am zis să te abții de la prostii și inițiative personale, plesni ca un bici vocea lui Oleg. Mai încearcă o dată ceva similar și o să te trezești împușcat într-un loc non-vital, dar foarte dureros.

Decât să se dezvinovățească în fața lui Oleg, Ștefan ar fi ales să moară.

— Ce vrei? rosti el cu greutate.

— Pentru început, să aud povestea direct din gura calului. Parcă așa zic prietenii noștri englezi.

Ștefan avea nevoie de timp să-și pună în ordine gândurile. Atât Igor, cât și Tamara avuseseră dreptate în privința lui Oleg. De îndată ce bănuielile i se vor confirma, nici unul dintre cei prezenți la Conac n-avea să mai vadă vreodată lumina soarelui. Vor fi închiși într-un bunker »
subteran și obligați să îndeplinească misiunile încredințate de noii stăpâni.

— Doar dacă îmi spui cum de ai aflat despre succesele noastre.

Oleg își încrucișă brațele și îl scruta cu privirea:

— Prima regulă în negociere: nu da niciodată ceva fără să ceri altceva în loc. Prea bine! Oricum, nu sunt prea multe de spus. Sistemul de supraveghere instalat de oamenii mei la Conac conține un mecanism secret: stochează înregistrările dispozitivelor de supraveghere în două locuri, unul accesibil lui Igor și unul despre care habar nu avea. Continuarea ți-o poți imagina și singur.

— înregistrările sunt și video sau doar audio?

— Tu ce crezi? Dar stai liniștit; nu ne interesează performanțele de dormitor. Nici ale tale cu domnișoara Anas- I ,tasia, și nici ale lui Nicu cu Dorina.

— Păcat, spuse Anastasia. V-aș fi rugat să ne trimiteți filmul. întotdeauna m-am întrebat dacă aș fi fost bună de vedetă porno.

Pe chipul lui Oleg trecu o durere de neexplicat.

— Da, probabil că ați fi fost, murmură el, apoi glasul îi redeveni sec. E rândul dumneavoastră acum. începeți, vă rog, cu episodul în care a fost implicat soțul doamnei Tamara. Mă interesează în mod special acel aspect.

Ștefan se sprijini de brațul canapelei și începu să povestească. După un timp, Anastasia schiță gestul de a-1 lua de mână, dar fu oprită de unul dintre soldați.

— Fantastic! murmură Oleg. Dacă nu aș fi fost deja informat despre dispariția dronei, aș fi fost sigur că mințiți. Clătină din cap, apoi își desfăcu larg brațele: Cât de bine se lămuresc toate! Știți, când am găsit încăperea din subteran - voi îi spuneți „Hruba" - intrarea era acoperită cu o lespede pictată din piatră. Din păcate, s-a spart când am

încercat s-o mutăm. Noroc că apucasem să facem câteva fotografii.

— Ce reprezentau picturile?

Oleg surâse în sinea lui. *Și uite așa începe. Fiecare războinic, fiecare Ahile, își are călcâiul său. Al tânărului Babeș este curiozitatea, setea de cunoaștere. Prin intermediul ei, îl vom convinge să ne pună lumea la picioare.*

— Povestea unui meteorit. într-o noapte, o piatră cu aspect lăptos a căzut din cer. Când s-a răcit și a putut fi scoasă din craterul pe care îl făcuse, tribul care locuia în apropiere a constatat că strălucea în întuneric. Unii au crezut că e un dar, alții un blestem. In cele din urmă, neputând să cadă de acord, au spart meteoritul în mai multe bucăți. Poți să ghicești în câte?

Că la nunta mea, a căzut o stea..., se trezi Ștefan gândind. Ar fi putut fi acel meteorit rămășițele unui zeu muribund? Era Pământul ultimul loc de odihnă al Creatorului însuși? Gândul îi dădea amețeli.

— în cinci? șopti el abia auzit.

— întocmai.

Jocul lui Oleg era simplu și pe față, și totuși Ștefan întâmpina greutăți în a-i rezista: *Adevărul, cea mai eficientă unealtă în jocul minciunii și al manipulării.*

— Și ce s-a întâmplat cu ele apoi?

— Cinci tineri au primit misiunea să le poarte asupra lor zi și noapte, și să nu se despartă vreodată de ele. O vreme totul a mers bine, apoi au început să se petreacă lucruri ciudate. în lipsa altor opțiuni, cei cinci au fost de acord să părăsească tribul în direcții diferite și să nu se mai întoarcă vreodată - dar nu înainte de a -

— De a construi Hruba, nu-i așa? rosti Ștefan pe nerăsuflate.

Oleg surâse.

— Mă întreb ce s-o fi întâmplat cu cele cinci pietre. Pe unde or fi ajuns ele?...

Cea mai importantă parte rămăsese nespusă, dar Ștefan o auzi de parcă Oleg ar fi strigat în gura mare: *Oare câte lucruri s-ar putea face cu ele, dacă le-am găsi?*

Ii căută privirea bătrânului. Oleg surâse, rămânând în așteptare. Mutările de temporizare se epuizaseră. Urma primul atac la rege. *Șah!*

— Ce aveți de gând cu noi? rosti Ștefan încrucișându-și brațele.

Anastasia, Igor și Tamara deveniră atenți. Nicu și Dorina se înghesuiră unul în celălalt, încercând să-și dea seama despre ce se vorbea.

Oleg mângâie țeava armei, amânând o clipă răspunsul.

— Tinere, am o curiozitate: dumitale îți place lumea în care trăiești? spuse el. Din ce am citit despre modul cum obișnuiai să-ți tratezi angajații, îmi pari mai curând un antreprenor de stânga decât un capitalist rapace. Așa este?

Ștefan îl privi uimit:

— Nu știu, nu m-am gândit niciodată la mine însumi în aceste coordonate. Stânga, dreapta; centru-stânga, centru- dreapta, îmi par mai curând termeni de bridge ori expresii preluate din repertoriul unui comentator de fotbal. Politica, mai departe de faptul că o dată la patru ani îmi îndeplinesc datoria civică, votând un hoț doar ca să nu iasă un bandit mai mare ca el, mă lasă complet rece.

Oleg încuviință solemn.

— Știai că cei mai bogați 1% din populația lumii dețin 44% din bogăția totală a acestei planete?

Ștefan plescăi plictisit. Fiecare asociație de caritate care îl contactase încercase, mai devreme sau mai târziu, să-l facă să se simtă vinovat pentru averea pe care o strânsese.

— Da. Și mai știu că pentru a construi o latrină în Africa îți sunt suficienți nouă dolari. Partea proastă este că după ce strâng cei nouă dolari pentru toalete, respectivele firme construiesc mall-uri comerciale dotate, bineînțeles, cu toa- lete. O chestiune de semantică, bănuiesc.

Oleg își ascunse rânjetul în pumn. Recrutarea lui Ștefan mergea chiar mai repede decât se așteptase.

— Ce ar fi dacă lucrurile n-ar trebui să stea așa? Gândeș- te-te: ar fi suficient să-i îndepărtăm de la conducerea societății pe nenorociți! care de sute de ani se hrănesc din sudoarea celor care își rup spatele muncind!

Ștefan se opri din căscatul ostentativ.

— Și pe cine aducem în locul lor?

— Tineri deștepți, modești, gata să le facă și altora parte din bucatele lor. Asa, ca dumneata.

Două teorii sociale, una a lui Igor, cealaltă a lui Oleg. Asemănătoare, dar diferite până la punctul în care devin antagoniste. Ștefan se hotărî să-si testeze intuiția: » > »

— Prețul tinereții se măsoară în greșeli cauzate de lipsa experienței. De ce să-i înlăturăm pe acei *nenorociți,* cum îi numiți dumneavoastră? De ce să nu-i convingem să ni se alăture?

— O idee seducătoare, tinere domn, dar cumplit de periculoasă. Acești oameni, cred că îți imaginezi și dumneata, nu sunt de încredere. Orice le-ai face, oricât le-ai da, va fi doar o picătură într-un ocean pe lângă ce le-a fost luat. Pe față ori în secret, ei vor lupta pentru a-și recupera vechile privilegii, preferând mai curând să-și piardă viața decât speranța de a redeveni ceea ce au fost. Crede-mă, s-ar irosi timp și oportunități din cauza lor.

Peste orașul debordând de soare și veselie al lui Igor se suprapuseră cartiere de blocuri gri, înghesuite și la fel, construite în perioada comunistă de „tinerii" lui Oleg, oameni fără experiență, dar cu dosar bun. *Cine nu învață din greșelile istoriei, riscă să le repete,* oftă în sinea lui Ștefan.

— Atunci, poate că nu-i metoda potrivită, spuse el. Poate ar trebui să căutăm alta, ori să mai așteptăm.

Oleg clătină din cap ca și cum răspunsul lui Ștefan i-ar fi adus o mare decepție:

— Știi ce e mai rău decât un incompetent, tinere domn? rosti el cu glas egal, lipsit de inflexiuni. Un nehotărât. Prostului n-ai ce să-i reproșezi; așa l-a lăsat pe el natura. Cu indecisul, însă, altfel stă treaba. O indecizie - mai exact a tatălui meu - a făcut să devin soldat, copil de trupă, la doar paisprezece ani. Locuiam cu părinții mei în casa noastră de lângă Kursk, când am auzit că nemții se îndreaptă într-acolo. Ar fi trebuit să fi luat puțina agoniseală pe care o aveam și să fi fugit, dar tata nu s-a îndurat să-l lase pe bunicul în urmă. Bătrânul era grav bolnav și n-ar fi supraviețuit drumului. Am tot amânat de pe o zi pe alta, min- țindu-ne unii pe alții că „mâine" vom pleca. în sinea lui,

cred că tata spera ca bunicul să se stingă, ca să putem fugi și noi, dar nu s-a întâmplat așa. Intr-o seară, pe când ne pregăteam de culcare, ne-am pomenit cu o trupă SS peste noi. Pe bunicul l-au terminat primul. Oricum, abia mai respira. Nu constituia o jucărie potrivită. Tata, însă, n-a avut același noroc. L-au bătut de ușă cu ce cuie au găsit prin șopron, apoi le-au băgat la mijloc pe mama și pe sora mea.

Oleg clătină din cap, iar ochii i se umplură de lacrimi: — Pe Alexandra o iubeam mai mult decât pe oricine în lume. Mi se părea atât de frumoasă, atât de gingașă! Blondă, cu ochi albaștri și păr lung, semăna cu domnișoarele pe care le vedeam pe coperțile cărților de dinainte de război. Pe ea și pe mama, soldații nemți le-au pus pe genunchi și pe coate una în fața celeilalte. Biata mama, norocul ei că munca o urâțise; îi mărise șoldurile și îi lărgise umerii. Arăta mai curând a hamal decât a femeie. De ea s-au plictisit repede, n-a apucat să vadă până la capăt ce i-au făcut fetei ei. A fost ideea ofițerului. A pus-o pe Alexandra s-o țină pe mama cu amândouă mâinile de cap, în timp ce oamenii lui o violau pe la spate, promițându-i că dacă reușește să nu-i dea drumul, o să le lase în viață pe amândouă. Când mama a dat să leșine, ofițerul a luat toporul tatei și i-a retezat capul dintr-o singură lovitură.

Ștefan se abținu în ultima clipă să nu vomite. Vocea lui Oleg continua să i se înșurubeze în creier, arătându-i imagini pe care știa că n-avea să le mai poată uita vreodată:

— Datorită stării de șoc în care se afla, Alexandra nu și-a dat seama ce tocmai se întâmplase. A continuat să țină capul lipsit de trup al mamei între palme, șoptindu-i să

reziste, că mai e puțin și gata, că imediat ce o să se termine or să poată merge amândouă la culcare. In cele din urmă, ofițerul a lovit-o și pe ea cu toporul. Isprăviseră cu toții. Sora mea nu le mai era de niciun folos în viată.

>

Ștefan ridică mâna: ,

— Te rog, oprește-te!

Oleg nu-1 auzi. Privea cu ochi goi în puțul otrăvit din care își luase o viață întreagă puterea pentru a lupta împotriva dușmanilor patriei sale:

— Pe mine, murmură el, ca să vezi de ce fapt mărunt poate să atârne viața unui om, mă trimisese tata în pod să-i aduc o ceapă. De acolo, printr-o gaură în podea, am putut urmări ce se întâmpla jos. Așa m-au găsit, câteva zile mai târziu, soldatii noștri, mai mult mort decât viu. Norocul meu că unul s-a gândit să verifice dacă nu e nimeni sus, înainte să dea foc casei. Ca să nu văd cadavrele împrăștiate pe podea, mi-au acoperit ochii cu o cârpă și m-au scos pe brațe. In ziua aceea, tinere domn, am învățat că nu trebuie să eziți. Indecizia, de cele mai multe ori, se măsoară în vieți irosite. înainte să-ti dai seama ce ti se în- tâmplă, „mai târziu" s-a transformat deja în „prea târziu"!

Ștefan își privi mâinile, întorcându-le și studiindu-le de parcă atunci le-ar fi văzut prima oară. *Dacă mă auzi, ține-l de vorbă pe Oleg. Am nevoie de câteva clipe de liniște ca să-mi pun ordine în gânduri.*

— Domnule Oleg, mă puteți ajuta cu numele dumneavoastră de familie? rosti brusc Anastasia. Tatăl meu obis- » nuia să spună că sună ciudat să i te adresezi unei persoane cu „domnule" și numele mic. Cică „Domnu' Sandu" ar suna

ca la casa de fete, deși nu pot să nu mă întreb de unde avea tata asemenea cunoștințe.

Oleg continuă să-l fixeze cu privirea pe Ștefan.

— Puteți să-mi spuneți Oleg Mihailovici, după prenumele tatălui meu, mormăi el fără să se uite la Anastasia.

— Oleg Mihailovici, după cum probabil știți din dosarul meu, sunt o persoană directă. Corect?

Pe chipul lui Oleg trecu un nor de iritare.

— Continuați, vă rog.

— Nu-i așa că aveți nevoie de noi pentru a face această utopie să devină realitate?

— Nu înțeleg unde bateți. Puteți fi puțin mai explicită?

— De când v-ați făcut într-un mod atât de dramatic apariția - mai lipseau costumele galbene de protecție bacteriologică și vreo două elicoptere care să se învârtă pe deasupra - ați vorbit doar cu Ștefan. Nu văd nicio femeie în echipa dumneavoastră, lucru care îmi dă de gândit. Lumea despre care ne-ați vorbit - pardon, i-ați vorbit doar lui Ștefan - o să fie un loc al bărbaților, un soi de fraternitate în care femeile sunt bune doar pentru sex, în gospodărie, și să plimbe câinele, în timp ce masculii comunității discută unde să pună următoarea statuie a renumitului Ștefan Babeș ori Oleg Mihailovici? Aăă... îmi cer scuze, dar v-am uitat numele de familie.

— Feodorov, completă Oleg cu un zâmbet amuzat flu- turându-i pe buzele palide. Oleg Mihailovici Feodorov.

— Mulțumesc! Intorcându-ne la discuția noastră, aces- tea vor fi fundamentele noii societăți în favoarea căreia încercați să ne câștigați cooperarea?

Ținând ritmul cu discursul Anastasiei, având grijă să pară iritat, amuzat ori de-a dreptul ultragiat în momentele cheie, Ștefan inventaria modurile în care puteau să scape din situația în care se aflau.

Cu coada ochiului fură spre arma soldatului de lângă el. *Dacă îi blochez siguranța, nu va mai fi în stare să apese trăgaciul.* își extinse degetele minții, pipăind piedica. Putea s-o lase ori s-o ridice, dar pentru a o bloca, ar fi avut nevoie să știe în detaliu cum funcționează respectivul mecanism.

— Frumoasă domnișoară, spuse Oleg, bazele societății ai cărei membri fondatori vă invit să fiți se bazează, în mare parte, pe principiile comuniste bune, în timp ce încearcă să le elimine pe cele rele.

— Există principii comuniste bune? Mira-m-aș..., rosti Anastasia, lungind disprețuitoare cuvintele.

Oleg surâse. Se simțea în elementul lui. Valorile promovate de către economia de consum, în forma în care evoluase ea, erau mai greu de apărat decât păreau la prima vedere.

— Domnișoară, zâmbi el, în orice doctrină, până și în cele de extremă dreaptă, există întotdeauna câteva idei de valoare. Nu vă lăsați indusă în eroare de propaganda americană. Socialismul, apoi fratele lui mai evoluat, comunismul, conțin principii care ar putea transforma lumea noastră într-un loc al păcii și al progresului, un adevărat Rai laic pe pământ.

Rusul evolua cu eleganța unui spadasin experimentat, fandând brusc ori retrăgându-se în joacă doar din simpla plăcere a confruntării. *Dar, ce te faci, monsieur Feodorov,*

dacă adversarul nu respectă regulile jocului? gândi Anastasia. *Dacă în loc să încrucișeze cu tine sabia, smulge o ulucă din gard și te pălește la genunchi?*

— înainte să alunecăm în zona teoretică, spuneați ceva despre drepturile femeilor în noua și mirobolanta societate. Aș fi curioasă să aflu mai multe, îl întrerupse ea abrupt.

Sau aș putea să umblu la cuiul percutor. Ștefan se lăsă pe spătarul canapelei, mimând interesul pentru schimbul de replici dintre Anastasia și Oleg. încet, continuând să zâmbească ori să se încrunte, își închipui cum o pilă intră în contact cu mecanismul de declanșare al gloanțelor și începe să-l scurteze. Soldatul tresări, încercă de câteva ori piedica, trăgaciul, căutând cu ochii către Oleg, neștiind dacă e cazul sau nu să-l informeze despre vibrația scurtă pe care o simțise în patul armei. Ștefan se retrase cât putu de repede, abandonând cu totul ideea.

— Domnișoară, rosti Oleg aspru, problemele pe care le întâmpină cultura vestică, în special cea americană, nu sunt - oricât ar încerca filmele de la Hollywood să ne convingă de contrariul - general valabile. în timp ce femeile lor și-au permis să stea acasă pentru a se îngriji de copii și de gospodărie, femeile din Rusia n-au avut parte de acest lux. Au pus mâna pe kalașnikoave și au luptat cot la cot în război alături de bărbații lor. Soția mea, fie-i odihna usoa- ră, a fost copil de partizani. Crede-mă când îți zic că într-o zi proastă putea să bea pe nerăsuflate o sticlă de vodcă, apoi să bage opt gloanțe din zece în inima țintei. într-una decentă, le nimerea pe toate zece, plus o lovitură cu baioneta între ochi. Mi se înfioară carnea de groază doar gân-

dindu-mă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi îndrăznit, fie și doar pentru o singură secundă, s-o tratez pe Vika altfel decât ca pe egalul meu! Libertatea, domnișoară, se câștigă cu arma în mână, nu așteptând cuminte să-ți fie înmânată pe o perniță din catifea.

Nu zice rău. Oare aș putea să-i fac să se împuște între ei? gândi Ștefan. Soldatul de lângă el măsura din priviri statuia din Insula Paștelui. Ar fi fost suficient să se uite la același lucru ca să-i pătrundă în minte, dar, odată intrat, ar fi fost capabil să-1 facă să apese trăgaciul? Puțin probabil.

Răspunsul lui Oleg fusese categoric. în noua societate femeile vor fi egale în drepturi cu bărbații. Anastasia ridică mâna, căutând să tragă cât mai mult de timp:

— Interesant! Acum, că ați menționat, puteți să-mi spuneți -

Vreme de douăzeci de ani, Oleg fusese unul dintre cei mai buni anchetatori ai KGB-ului. Abilitatea de a recunoaște o mișcare de temporizare devenise a doua lui natură.

— Vom continua discuția de îndată ce vom ajunge la destinație, zise el rece. Din ce mi-a spus doctorul, soțul doamnei Tamara nu poate fi încă transportat. Nu este o problemă, o să ni se alăture și dânsul, în cel mai scurt timp cu putință.

— O să ni se alăture unde? întrebă grăbită Anastasia.

— La noul sediu al proiectului. O să vă placă. Condițiile de locuit sunt cel puțin la fel de bune - dacă nu chiar mai bune - decât cele de aici.

— Mă îndoiesc că spitalele de boli nervoase dețin astfel de zone de relaxare, se forță Ștefan să deschidă gura. Oleg

îl privea deja cu suspiciune. O secundă în plus de tăcere și situația ar fi putut să degenereze într-o nouă demonstrație de violentă. Pentru că acolo ne veți instala, nu-i asa?

— în niciun caz! exclamă Oleg, zâmbetul revenindu-i pe chip. Următoarea perioadă ne-o vom petrece în vila de vacanță a secretarilor generali ai partidului comunist. Hrușciov, Brejnev, Gorbaciov s-au numărat printre cei ce au locuit o vreme acolo.

Legăturile dintre membrii grupului pluteau în aer, țe- sând o rețea nevăzută de gânduri și emoții. Ștefan le încercă pe rând trăinicia. Prea slabe. Dacă ar fi fost în Hrubă, poate ar fi încercat să-i înșface și să-i tragă după el. La *dracu! Pe cine prostesc eu aici?* se enervă în sinea lui. *Habar n-am despre mine însumi dacă sunt sau nu capabil să mă teleportez într-o altă locație, darămite dacă mai pot să mai iau și pe altcineva cu mine!*

— Vă rog să vă îmbrăcați, auzi vocea lui Oleg. Afară ne așteaptă un elicopter care ne va duce până pe aeroportul din Cluj. De acolo vom fi preluați de o avionetă sanitară cu care vom zbura până la Chișinău. Restul detaliilor vi le voi comunica pe drum.

— Fiți rezonabil! nu se lăsă Anastasia. Permitetine să » »
ne luăm măcar câteva schimburi și periuța de dinți.

Orice urmă de îndoială a lui Oleg se risipi. Femeia trăgea într-adevăr de timp. îi făcu semn unui soldat să se ocupe de ea, si altuia de Ștefan.

— Și doar v-am spus să vă abțineți de la teribilisme adolescentine, spuse el cu tristețe în glas.

Soldații se pregătiră deodată să lovească. Unul cu pumnul, celălalt cu patul puștii. Oleg ridică arma la ochi.

Ștefan strânse încă o dată din pumni, dorindu-și ca timpul să se oprească în loc. Nu apucă să-și termine gândul, că aerul deveni imobil, lăptos. Undeva deasupra, ro- tindu-se lent în jurul axei sale, apăru o clepsidră din cristal, plină pe jumătate cu un fluid multicolor.

Tânărul îndrăzni să respire din nou. Fibrele mentale ale grupului erau la locul lor, prea slabe pentru a suporta greutatea trupurilor, dar suficient de puternice pentru a fi punte esenței interioare.

— Ce făcuși, boss? Ne făcuși pă de doi? sări Țuțu ca ars.

— Deci, așa se văd trupurile noastre când călătorim în afara lor, spuse Anastasia inspectându-și cu ochi critic propriul corp.

Tamara se opri la o distanță de câțiva pași de clepsidră.

— Cât timp avem?

O picătură de fluid trecu dintr-o cupă a clepsidrei în cealaltă, transformându-se în cenușă.

— Nu mult, din câte se pare, spuse Ștefan.

— Păi, boss, ce mai aștepți? Mai bagă înăuntru de-o dușcă, două.

Ștefan întinse mâna, dorindu-și să fie clepsidra plină. Nu se întâmplă nimic, iar pumnul soldatului coborî un centimetru.

— Nu merge. Va trebui să ne mulțumim cât avem. — în regulă, spuse Anastasia. Care-i următorul pas?

Ștefan își duse mâna la frunte și făcu câțiva pași rapizi:

— Nu știu, încă mă gândesc. Dorina, crezi că i-ai putea face pe cei care ne-au atacat să resimtă o tristețe profundă? Să vrea să-și pună cap zilelor?

Tânăra privi speriată în jur și ridică din umeri:

— Nu știu. N-am mai făcut niciodată asa ceva dinadins. Aș putea să încerc...

— Boss, am putea să le mătrășim pușcoacele? Nu știu, le udăm cartușele ori le îndoim țevile.

» >

— La ceva similar m-am gândit și eu, dar ce facem după aia? Chiar și fără arme, sunt mai multi și mai puternici decât noi.

Nicu își puse mâinile în șolduri și începu să râdă:

— Serios, boss? De asta ți-e frică? Da' cât de tare-n tupeu crezi că-i unu cu amândouă mâinile rupte? Ori cu gâtul, dacă stăm să ne gândim oleacă mai bine.

Ștefan clătină din cap. Soldații erau la rândul lor oameni. Cineva, o soție, poate copiii, îi așteptau să se întoarcă acasă. Nu avea să-i rănească, dacă îi stătea în putere să evite acest lucru.

— E riscant. Dacă mai sunt și alții afară? Nu merge, trebuie să găsim altceva.

— Orice ar fi, spuse Anastasia, am face bine să ne grăbim.

Ștefan simți stropi de transpirație rece spuzindu-i tâmplele. Fluidul care marca timpul aproape se înjumătățise, iar ei încă nu găsiseră o ieșire din situația în care se aflau.

— Dacă am putea să ne transportăm cum(a trupurile în Hrubă, spuse el, de acolo cred că am putea să călătorim în altă parte. Aici, sus, legile fizice sunt mult prea puternice pentru a permite așa ceva.

— Oare ce s-o fi ales de pietrele acelea? murmură Anastasia. Mai există ele pe undeva, pierdute pe fundul vreunei prăpăstii, ori s-au distrus pe parcursul timpului? Ne-ar putea fi de ajutor...

Ștefan privi neajutorat la clepsidră:

— Aș avea nevoie să știu cum arată - și nici așa nu cred că ar merge. Râse fără veselie: O piatră nu scrie de mână și nici nu cred că se uită cu interes la panoul de la intrarea în Dorohoi.

— Despre ce pietre e vorba, boss?

în ultima clipă, Ștefan își aduse aminte că Nicu nu știa engleză și renunță să-1 mai ia la rost:

— Fragmentele unui meteorit. Ne-a spus Oleg despre ele. Se bănuiește că i-ar fi ajutat pe cei care au construit Hruba.

— N-ar putea tanti Tamara să dea în cărți? Așa cum făceam pe vremea lui Zoltan? Știu că nu le ai cu desenatul, boss, dar măcar ne-ar putea da o idee unde să le căutăm - asta dacă ziceți că ne-ar fi de ajutor și dacă or mai exista după atâta amar de vreme...

Pumnul soldatului mai coborî un centimetru. Să încerce să dea de urma pietrelor însemna să riște nu doar viața lui, ci și a celorlalți membri ai grupului.

— Voi ce ziceți? La o adică am putea încerca să-i scoatem din circulație. Desigur, presupunând că nu mai sunt si altii afară. » »

Anastasia rupse prima tăcerea:

— Și după aia, încotro?

— Coborâm în Hrubă și încercăm să ne teleportăm undeva unde să nu dea de noi. O insulă în arhipelagul poli- nezian ar putea fi un bun început.

Tamara scutură din cap:

— Ai auzit ce a zis Oleg: soțul meu este prea slăbit pentru a fi mutat. Mișu ar putea muri fie și doar din atât.

— Să zicem că ne iese pasența, boss, că reușim să ne cărăbănim cu nenea Mișu cu tot, se băgă și Nicu. Ce-l oprește pe Oleg să-și trimită gealații să le facă felul familiilor noastre? Am două surori. Nu vreau să li se întâmple vreo nefăcută din cauza mea.

Dorina își răsucea o șuviță în jurul degetului, scufundată în gânduri.

— Tu ce zici? o întrebă Ștefan.

— De când mă știu, spuse tânăra privind în gol, am trăit într-o frică permanentă. Să nu plâng, să nu râd prea tare, să nu mă lovesc. Să nu-i rănesc pe alții. Aș prefera să mor acum și aici, decât să îmi petrec restul vieții privind peste umăr ori, și mai rău, într-o pivniță unde să nu pot vedea lumina soarelui. Dacă pietrele alea de care ziceți ne pot ajuta să scăpăm de Oleg, eu zic să încercăm să le găsim.

Echipajul era la posturi, gata să dea totul în bătălia care avea să urmeze. Ștefan îi îmbrățișă cu privirea.

— Tanti Tamara, se întâmplă să ai cumva la îndemână cărțile de Tarot?

— Nu știu, lasă-mă să verific, zâmbi ea, scoțând din bu- zunar o cutie jerpelită din carton.

Anastasia făcu să apară un bloc de desen și o cutie de carioci.

— Măcar cu atât să te ajut. Nu cred că în situația de față voi putea fi capabilă să văd în mintea ta.

Ștefan înhăță blocul de desen si o carioca. Fluidul din clepsidră era pe sfârșite. Tamara tăie grăbită pachetul și întoarse prima carte, un bărbat înveșmântat într-o mantie lungă, cu un felinar în mână.

— Pustnicul, o carte cel puțin interesantă atunci când apare prima, spuse Tamara. Reprezintă detașarea de lumea reală în favoarea celei spirituale.

Lumina felinarului îl atrăgea pe Ștefan ca un magnet. II desenă din câteva mișcări, apoi schimbă carioca, adău- gându-i câteva tușe de galben.

In cartea următoare, o femeie cu părul blond, complet goală, ținea în mână două pocaluri. Cu unul uda oglinda unui lac, cu celălalt, malul.

— Steaua reprezintă îndrumarea, drumul înapoi către casă. Un călător - cu tot ce presupune acest rol, speranțe, oboseală, pericole, dezamăgiri - ar fi pierdut fără o stea călăuzitoare. In absența ei, cum și-ar mai putea el da seama dacă direcția în care înaintează îl apropie de ținta călătoriei lui, în loc să-l abată?

Tamara puse cartea jos:

— Atenție, însă, la sateliți, chiștoace de țigară aruncate de vecinul de deasupra, care pot părea pentru o clipă că indică Nordul.

Ștefan trase cartea dinaintea lui, căutând să dea un sens simbolurilor pe care le vedea. în lipsă de ceva mai bun, copie cele șapte stele ce o înconjurau pe femeia blondă, apoi puse cartea deoparte.

— Ah, ce bine! începusem să mă satur de arcanele mari, spuse Tamara. Optul de cupe îl știi deja. Reprezintă ruperea de trecut, tristețea călătoriei fără de întoarcere. Nici că se putea o carte mai potrivită, în contextul de față.

Sub o lună cu ochi și cu sprâncene, un călător întorcea spatele unor cupe - opt la număr - pornind către muntele ce se ridica semeț dinaintea lui.

Ștefan luă cartea și începu s-o studieze. Undeva, pierdută pe versantul acelui munte, mare cât un punct, se afla o peșteră. Brusc, o tristețe cumplită îl copleși. Se simțea bătrân, obosit, consumat. Era ultimul purtător în viață. Ceilalți muriseră, unii cu sute de ani, altii cu mii de ani în urmă. Pietrele lor se aflau deja acolo, în peștera cu pereți drepți și tavan jos; doar a lui mai lipsea. Tot ce avea de făcut era să-și dorească s-o trimită acolo, apoi se putea întinde pe pământ pentru somn. Somnul cel lung, fără vise, eliberat de nevoia de a-și controla clipă de clipă dorințele și nevoile. Nestăvilite, lacrimi grele porniră să-i curgă pe obraji. Oricât încercaseră să se piardă unii de ceilalți, el și tovarășii lui de trib ajungeau până la urmă în același loc. Era voința pietrelor să stea împreună. Să i se opună, ar fi fost imposibil. Tot ce au putut face a fost să le trimită departe, foarte departe, într-un loc unde nu mai puteau face rău nimănui. Cu un ultim suspin, își luă rămas bun de la piatra lui, făcând-o să dispară.

— Le-am găsit, șopti Ștefan. îngrămădite unul lângă altul, cinci fragmente cu aspect lăptos luminau slab pereții unei peșteri. Unde sunteți, murmură el, unde e acest departe - foarte departe - unde v-au trimis cei ce s-au speriat de puterile voastre?

Mai întâi ca o părere, apoi din ce în ce mai repede, o lumină spectrală îl învălui pe Ștefan, proiectându-i umbra pe solul sterp. înainte să se întoarcă, tânărul știu ce urma să vadă. Lampadarul galben, stelele înconjurând-o pe femeia cu păr blond, optul de cupe. Dominând bolta cerească, în spatele lui răsărea majestuos Pământul.

ir ir ir

— Gata toată lumea? întrebă Ștefan.

— Dă-i pedală, boss! mai apucă Nicu să spună, apoi clepsidra își pierdu și ultima picătură de fluid.

Intr-un singur gest colectiv, cu inimile bătând la unison, cei cinci apucară fragmentele de meteorit, ridicându-le între palme ca pe o ofrandă. Soldații, cu Oleg în frunte, priviră stupefiați cum țevile armelor lor se curbează ca niște biete macaroane.

— încet cu pianu' pe scări, tătel, că faci buba la țurloaie, rânji Țuțu, îmbrâncindu-1 cu un gest al bărbiei pe soldatul care dădea s-o lovească pe Anastasia.

— Pun pariu că nici într-o mie de ani n-ai să ghicești unde erau, spuse Ștefan, arătându-i fragmentul de meteorit lui Oleg.

Buzele bătrânului se adunară într-o expresie de dezgust:

— Ai zice că până la vârsta mea ar fi trebuit să învăț să-mi țin gura, dar se pare că nu-i așa. Felicitări. Acum bă- gați-le în buzunare și haideți la elicopter - desigur, dacă nu cumva cunoașteți un mod mai rapid de a ajunge la destinație.

Ștefan zâmbi, clătină de câteva ori din cap, apoi zâmbi din nou:

— Oleg Mihailovici, sunteți un bărbat cel puțin interesant. Asemenea cutezanță, mai rar, spuse el.

— Nu-i cutezanță, tinere domn, ci un calcul cât se poate de simplu. Cu toate abilitățile pe care vi le oferă acele pietre, nu veți fi cu adevărat în siguranță decât ca parteneri ai unei țări solide, o putere la nivel mondial. Sperăm să fim noi aceia.

— Dacă nu ați fost atent, spuse Ștefan pe un ton ușor agasat, tocmai am întors în favoarea noastră sorții unei situații fără ieșire. Pare că ne descurcăm destul de bine de , »
unii singuri. De ce am avea nevoie de „o putere mondială" să ne apere?

— Șase răcani și un bătrân cu un picior în groapă? Asta numiți dumneavoastră „situație fără ieșire"? Vă amăgiți de unii singuri, tinere domn. încercați cu șase milioane de soldati, vedeți dacă vă vine la fel de ușor.

— Și ce ne-ar putea opri?

— Totul. Cât de înaltă va trebui să devină movila celor pe care veți fi nevoiți să-i ucideți până când or să apară primele coșmaruri? Apoi, ați face bine să vă înțelegeți de minune între voi, deoarece veți fi unii pentru ceilalți singura companie de care vă veți mai bucura vreodată. Restul omenirii, după caz, se vor uita la voi ca la o abominație, o ciudățenie, ori ca la o amenințare ce trebuie eliminată cu orice preț. Vă vor apăra pietrele de care sunteți acum atât de mândri, de tristețe, de însingurare, de lipsa prietenilor, dar și de paranoia care se va instala negreșit ca

urmare a nenumăratelor tentative de asasinat la care veți fi supuși? Credeți-mă, tinere domn, nu există nici măcar un singur petic de pământ în lumea asta unde să fiți în siguranță, unde, mai devreme sau mai târziu, să nu vă ajungă mâna lungă a celor ce vor vrea să vă piardă.

Ștefan se afundă în mutenie, cântărind în palmă fragmentul de meteorit.

— Cred că aveți dreptate. Din clipa în care l-am oprit pe Boris, astfel de locuri au încetat să mai existe pentru noi în lumea aceasta, murmură el plecându-și capul.

Profitând de momentul de neatenție creat, Oleg scoase fulgerător de la spate un pistol și trase. Glonțul trecu nestingherit prin perna de pluș a canapelei și se înfipse în podea. Pe locul unde stătuse Ștefan nu mai era nimeni, iar odată cu el, dispăruseră și toți ceilalți membri ai grupului, inclusiv Igor.

Epilog

Pe suprafața Lunii, la o distanță sigură de locul unde explodase bomba lui Boris, șase domuri cu acoperișul din sticlă blindată înfruntau vidul cosmic. în cel din mijloc, așezat turcește într-o canapea din pluș ale cărei perne mai purtau încă urme de glonț, stătea Ștefan. Pe genunchi ținea un laptop, urmărindu-i atent pe cei doi interlocutori ai săi.

— Jefe, vorbi primul Nae, tocmai am terminat de instalat update-ul pentru Astrea. Sir Thomas îți trimite salutări.

— I-ai recomandat să le imprime mare pe hârtie de orez? ricană plină de dispreț Victoria Filotti. Fără să aștepte răspunsul, continuă: Ștefane ești sigur de decizia ta? M-am uitat pe extrasele de cont. Cu excepția a ceva mărunțiș, văd că ți-ai transferat toți banii personali în contul firmei. Ești mai sărac acum decât erai după ce ne-a haiducit nenorocitul de Thomas!

Ștefan privi în jurul său. Oriunde se uita, putea vedea prezența Anastasiei, a lui Nicu și a Dorinei, a Tamarei și a lui Misu. Zâmbi. Nu era adevărat. Niciodată în viata lui » » nu se simțise atât de bogat.

Pe ecran apăru o fereastră cu fotografia lui Igor.

— Mă scuzați, copii, dar trebuie să preiau acest apel. Ne auzim mai încolo. Bianca, strigă el după ce închise, o cafea tare, te rog!

Cimpoiul care urmă îl înștiință că Bianca, probabil, era din nou în concediu medical.

— Jack, o cafea, și ne abținem de la bancuri, da? Mă grăbesc.

Cimpoierul nevăzut abandonă „Heilan Laddie", marșul prin care regimentele scoțiene își anunțau venirea, înlo- cuindu-1 cu rusescul „Katiușa".

— Jack, cafeaua! strigă Ștefan.

— 4Ba py6/L>i[30], nazaliză scoțianul. In fundal, ritmul se schimbă în „Călușarii".

Ștefan înjură cu năduf. Noile apucături ale aparatului de cafea i se datorau, nu avea niciun dubiu, lui Tutu. Fos- tul băiat de cartier se dovedise un programator înnăscut, dotat cu o inteligență pe măsura ambiției lui. Cu Nae, șeful lui direct, vorbea doar în engleză, iar mai nou, tăbărâse pe Igor să-l învețe rusă.

Răspunsul aparatului veni să-i confirme bănuielile cele mai negre:

— Your request has been successfully placed in the queue. Please be pacient. We are currently serving: Aalboa- iei Anton, Aalexoaiei Victor, Aamzăr Bumbescu-Tudor...

Ștefan se luă cu mâinile de cap: *Dumnezeule, a luat-o de la litera A - nu, de fapt, de la Aall - din cartea de telefon!* mormăi el siderat, neștiind dacă să râdă ori să plângă.

30 Două ruble.

Litania continua nestingherită: *Aancuței, Aandriesei, Aanei...* Ștefan împunse cu degetul ecranul, răspunzând apelului:

— Vești bune, intră Igor direct în subiect. Doi acționari majoritari ai unui trust media ni s-au alăturat azi. Unul vrea să investească în educație pre-universitară, iar celălalt, în reconversie profesională. Este extraordinar! Vorbim deja de sute de milioane de dolari! - iar săptămâna e abia la început!

— Și ziceai că n-o să meargă.

Igor schiță un surâs obosit:

— Să le dai de ales potențaților lumii între a-și folosi banii în scopuri nobile și a-i pierde pe degeaba, împreună cu restul averii lor, a fost o lovitură de geniu, trebuie să recunosc.

— N-a fost întocmai meritul meu, spuse Ștefan. în ziua de azi, cea mai mare parte a banilor mai există doar în formă digitală. Este suficient să afectezi câteva baze de date pentru a transforma peste noapte, vorba Anastasiei, un prinț în cerșetor.

— Rămân, desigur, titlurile de proprietate imprimate pe hârtie.

— Când ai încercat ultima dată să cumperi un plin de benzină cu un bon de tezaur ori cu contractul de cumpărare al casei? rânji Ștefan. Desigur, te-ai putea folosi de ele pentru a obține un credit, dar la ce bun? Ai rămâne fără banii obținuți, la fel de repede.

— Se pare că te-ai gândit la toate, râse Igor.

— Spune-mi care este situația internațională, schimbă Ștefan subiectul.

— In urma ultimei surprize pe care le-ai făcut-o, tensiunile au atins cote astronomice, dar în afară de înjurături și câteva schimburi ocazionale de pumni pe la frontierele fierbinți, nu s-a întâmplat nimic notabil. Le-ai dezafectat armele nucleare, pe cele clasice le-ai transformat în grămezi de metal topit, cu ce ai vrea să se mai bată?

— Săbii, cuțite, macete? Variante ar fi încă destule...

— Sunt, dar le-a intrat frica în oase. Nu-i chiar simplu să-ți vezi întregul echipament militar, de care erai atât de mândru, redus la stadiul de fier vechi ori poate nici atât. Rămâne, desigur, problema șomajului. Este covârșitor cât de mulți oameni lucrau în armată ori în sectoarele conexe.

— Nu-ți face griji. Industria spațială o să-i absoarbă în curând pe toți. Colonia de pe Marte reprezintă doar începutul. Vor urma în curând și altele.

— Anastasia, Tamara?

— Se întorc mâine. Le-a intrat în cap că vor să vadă care-i treaba cu Gliese 667[31], așa că l-au luat și pe Mișu și au dat o fugă până acolo.

— Interesantă fugă. Cât sunt până acolo, douăzeci de ani lumină?

— Douăzeci și trei.

Igor deveni brusc îngrijorat:

— Și-au luat pietrele cu ele?

31 Gliese 667 Cc este o exoplanetă care orbitează în zona locuibilă a stelei pitică roșie Gliese 667 C, la aproximativ 23,62 ani-lumină distanță, în constelația

Pe Ștefan îl pufni râsul:

— Da, mama, și le-au luat! împreună cu șosetele flau- sate, căciulile cu urechi, si tuburile cu alifie contra țânțarului de zăpadă. Ești mai rău ca mine!

Nicu si Dorina intrară în cameră tinându-se de mână. » I

Tânăra se așeză cu grijă lângă Ștefan, protejându-și sarcina avansată.

— Bună seara! spuse ea.

— Bună seara, copii! salută jovial înapoi Igor. V-ați hotărât până la urmă ce nume o să-i puneți?

— Dacă e băiat, Matei, ca pe bunicul lui Țuțu. Dacă e fată, Ileana, ca pe mama mea, spuse Dorina, aprinzându-se în obraji.

Ștefan făcu să apară un tort de ciocolată și îl împărți în trei. Stătu o clipă în cumpănă, apoi trimise cale de douăzeci și trei de ani lumină o cupă de înghețată de vanilie asezonată cu pișcoturi crocante și mult sirop de căpșuni. Răspunsul sosi instantaneu: *încerci să te pui bine cu mine? Dacă da, continuă. Ești pe drumul cel bun! PS: Roagă-l pe Igor să organizeze o conferință de presă. N-aveți idee ce am găsit aici!*

SFÂRSIT

*